

Избрани романи

ДОРИС МОРТМАН

Психическа книга КОМГАС

КРЪГОВЕ

ДОРИС МОРТМАН КРЪГОВЕ

Превод: Бранимир Белчев

chitanka.info

Дженифър има всичко — и красив мъж, и успешна кариера.

Докато един ден безупречно подреденият ѝ свят рухва. И тя е принудена да воюва в една внезапно станала сурова действителност, за да защити и любовта, и кариерата си.

„На Дейвид, който изпълва живота ми със смях и любов.“

„С признателност към: моя приятел Фил Лийбовиц, моя агент Питър Лампак и моя издател Линда Грей. Без тях тази книга можеше да си остане една неосъществена мечта. Специални благодарности към децата ми, Лиза и Алекс, за техния безусловен ентусиазъм и подкрепа.“

ГЛАВА ПЪРВА

Кабинетът на Дженифър Креншо приличаше на салон за репетиции в Бродуей. Навсякъде имаше дългокраки модели: облежнати на стените, седнали с кръстосани крака на пода, изпълняващи упражнения в ъгъла, или разтакаващи се до входа, с кафе в пластмасови чашки. Цялото внимание бе насочено към Дженифър, която търпеливо инструктираше едно високо червенокосо момиче в широки памучни панталони и тенис фланелка.

Дженифър свали червената си жилетка от мохер и я пусна на най-близкия стол. Като постави лявата си ръка на нежната извивка на хълбока, тя промени тежестта на тялото си, наведе дясното си рамо, прие театрална поза и отметна глава назад. След това, с грациозността на танцьорка се плъзна по пода, а стройните ѝ крака се показаха през една цепка на полата ѝ. Елегантното ѝ тяло се полюляваше предизвикателно в такт с въображаемата музика, а бледовиолетовата ѝ копринена блуза шумолеше, докато се движеше. Когато стигна до бюрото си и зае отново нормалната си стойка, тя бе поздравена с изблик от ентузиазирани аплодисменти.

До партито на „Жоли“ оставаха три дни — това щеше да бъде грандиозно празненство по случай четиридесетата годишнина на списанието и Дженифър правеше окончателния си подбор за модното шоу, което поставяше като част от програмата на вечерята. Настоящата ѝ грижа бе Коръл Трент. Младото момиче модел бе очевидно нервно. След като обясни още веднъж движението, което току-що бе демонстрирала, Дженифър остави Коръл на грижите на редактора на Жоли, за да може да съсредоточи вниманието си върху другите. Тя пусна една касета с диско музика и като насочваше всяко от момичетата с ръце, отбелязваше спиранията, обръщанията и повторенията с дългите си, изящни пръсти.

След няколко дни хиляда и двеста души щяха да влязат в „Клауд 9“ — известната дискотека на Ню Йорк, за да почетат юбилея на списанието, за да видят и да *бъдат* видени. Като търговски директор,

Дженифър отговаряше за представянето на всеки детайл от грандиозното шоу — ретроспектива на модата, съгласуваше списъка на гостите, наемаше развлекателните състави, одобряваше менюта и осигуряваше обширното отразяване на събитието в пресата. Тъй като на бюрото ѝ лежаха натрупани други проекти, които временно бе изоставила, тя се опитваше да балансира между безпокойството си и истинското предчувствие за тържеството. Дженифър се гордееше с факта, че никога не бе пропускала никакъв срок. Твърдо бе решила да запази този рекорд.

Три дългокраки блондинки се разхождаха из стаята в такт с музиката и се надяваха да привлекат вниманието ѝ с кръгови движения на бедрата и друсачи танцови стъпки от петдесетте години. Дженифър ги насърчи да продължават и направи справка в бележника си за последните задачи.

Среща с кулinary: три часа следобед. Тя записа набързо *ордьоври* до името му, като си припомни да провери сегашната цена на черния хайвер. Брад Хелмс, издателят на Жоли, бе настоял за черен хайвер и шампанско, но с прекалено раздутия вече бюджет за реклама и с тревожния спад на приходите от нея, Дженифър бе решила да прояви първо предпазливост, а после да се тревожи за Брад.

— Извикайте цветаря! — Дженифър даде знак на трите многообещаващи момичета да си починат, а на една брюнетка с кръгло лице на име Юта, да се настани на голямото кресло зад бюрото, докато самата тя набираще номера на Винсънт Матео, цветаря любимец на Парк авеню, и мъжа, когото бе упълномощила с известна боязън да направи аранжировката на цветята за партито.

Мими Холдън, секретарката на Дженифър, пристигна като носеше един плетен поднос, пълен с набор от изкуствени мигли и черни моливи за очи. Като постави слушалката на извивката на шията си, Дженифър взе пинсети и стисна между металните щипци един комплект мигли. Като добре обучена медицинска сестра, Мими постави малка тубичка лепило в свободната ръка на Дженифър и внимателно занаблюдава как тя очертава вълнообразна бяла линия по ръба на миглите, а после как ги плъзга върху клепащите на модела, намествайки ги точно по средата, и как нежно притиска миглите към меката кожа и ги слива с естествените.

Докато чакаше Винсънт, тя се предпазваше от нетърпението си. Първоначалната ѝ среща с цветаря бе просто заяждане. Тя предлагаше, а той изискваше. Тя спомена цена. Той я отхвърли. Тя искаше договор. Той предпочиташе да работи, без да бъде надзираван. Дженифър успя да се наложи, но се изискваха доста усилия, за да се получи едновременно приятелство.

Тъкмо бе хванала втория комплект мигли с пинсетата, когато високият му глас проглуши ухото ѝ.

— Дженифър Креншо?

— Да, самата тя — тя разсипа лепкавата бяла течност по ръба и избърса излишъка с пръста си. — От списанието „Жоли“. Имате ли поръчка от нас за този четвъртък?

— Дженифър. Разбира се. Извини ме. Радвам се, че се обади. Не зная как да ти кажа, но големите стъклени съдове за лилиите отпадат.

И другите мигли отидоха на мястото си. Дженифър се отдръпна, присви очи, за да прецени дали са еднакви и преброи до десет.

— Отпадат ли? Защо?

— Защото са старомодни.

— Старомодни? Преди месец те бяха *най-страхотните* неща, които бе виждал.

— Имах видение.

— Имаше какво! — Дженифър спря за секунда, за да възприеме това, което бе казал, и продължи да чертае дебели черни линии в полукръг под клепачите на Юта.

— Видение, скъпа. Видях лилии в кошници. Те просто плуваха пред мен. Букети от разкошни лилии в чудесни кошници. Цветовете бяха направо божествени, а ефектът, скъпа, бе поразителен. И тогава разбрах, че стъклените съдове са кофти, кофти, кофти.

— Така ли? — гласът ѝ отекна със сдържан гняв.

— Е, стъклото е твърде очевидно. Кошниците излъчват топлина. Изтънченост. Някакво удобство, не мислиш ли?

— Винсънт, това не е пикник. Това е една изящна вечеря, домакин, на която е водещо модно списание.

Тя го чу да хленчи.

— Винсънт, слушаш ли ме?

— Ти се отнасяш с мен като с дете, Дженифър...

— Ти хленчиш като дете — каза тя, като се опитваше да задържи телефона стабилен и същевременно слагаше долните мигли. — Ние се договорихме за огромни стъклени съдове, обсипани с превъзходни лилии, и това е, което искам.

— Но на мен вече не ми харесва.

— А на мен ми харесва! — Дженифър си пое дълбоко дъх, отстъпи назад, за да се полюбува на творението си и се въздържа да извика на мъжа на другия край на телефона.

— Зная, че се опитваш да ни предложиш възможно най-доброто и оценявам факта, че си разработил други варианти, но първото ти хрумване бе за лилии под стъкло. То беше блестящо! Защо да подправяме гениалното?

След няколко минутно обмисляне Винсънт се съгласи.

— Нека бъдат стъклени съдове.

Мими отвърна на разстроения поглед на Дженифър със съчувствен смях.

— Този човек ще ми извади душата. Ако работите му не бяха толкова изключителни, щях да го сритам по ухото с диамантената му обеща!

— Вие плаща парите и вие избира — кимна Мими, като затвори капачето на лепилото за мигли.

Дженифър също кимна и продължи да експериментира с една къса, асиметрична перука, която бе поставила на главата на Юта.

— Voila^[1] — тя помогна на модела да се изправи на крака и ентусиазирано я показа на всеки в стаята.

По вълшебен начин момичето се бе превърнало в точно копие на Пеги Мофит, модела с кукленско лице и прическа тип „сасоон“, която бе извела до славата Руди Гернрайх в края на шестдесетте години. Докато наблюдаваше как Дженифър отвежда младата жена до прозореца, където Хилъри Уест, редактор по моделите, прослушваше новодошлите, Мими се възхищаваше на необузданата ѝ енергия. Тя жестикулираше възбудено, размахваше широко ръцете си, като се спираше само да нагласи перуката. Слънцето ставаше все по-силно и Мими забеляза как светлината си играе с Дженифър, като подчертаваше собственото ѝ излъчване. Косата на Дженифър бе феерия от златисточервени вълни, докосвани от медни кичури, които блестяха на слънцето с червеникав оттенък на къна.

Дори сега, мислеше си Мими, в цялата тази суматоха, Дженифър превъзхожда всички. Като динамо в малка кутия, Дженифър притежаваше разпалеността на треньор на водещ отбор. Там, където склонността ѝ към съвършенство плашеше другите, в същото време окуражаваше Мими. Бяха работили заедно само две години, но Мими смяташе Дженифър за своя приятелка и за идол. Ако някой можеше да се справи успешно с този цирк в четвъртък вечер, това бе само Дженифър Шелдън Креншо. Нещо повече, Мими знаеше, че тя ще го направи със страхотен стил!

Дженифър се върна до бюрото си и се отпусна в широкото кресло, като се опита да не обръща внимание на парещата болка в долната част на гърба си. Мими ѝ подаде чаша кафе заедно с няколко рекламни текста. Дженифър разгледа рекламите и направи корекциите си по полетата отстрани.

— Когато ги оставиш в отдела по изкуство — каза тя, като направи отново справка в бележника си, — би ли помолила Патрик Грeъм да дойде. Струва ми се, че имам нужда от помощ.

Докато Мими се отправяше към вратата, един фотограф заедно с помощника си си проправи път към Дженифър.

— Албърт, ти толкова закъсня, че вече бях сигурна, че си намерил по-добра работа — в гласа ѝ имаше повече закачка, отколкото раздразнение.

— Какво може да бъде по-добро от работата за теб? — Албърт подаде чантите с фотоапаратите на помощника си. — Но стига сме бърборили. Какво ще кажеш за няколко снимки на забележителната госпожа Креншо по време на работа?

— Снимал си ме достатъчно — отказа Дженифър. — Съсредоточи усилията си върху персонала, моделите и всякакви редактори, каквито можеш да откриеш. Освен това не забравяй да направиш няколко пози на секретарката ми. Бедното момиче съвсем се изтощи и бих искала тя да получи известно признание.

Албърт грабна своя „Никон“, каза нещо на италиански на помощника си и се залови за работа. Дженифър погледна как двамата мъже се разхождаха дебнешком в стаята и щракаха с апаратите си. Само единият от тях бе зареден, и дори Дженифър не знаеше у кого е. От време на време сменяха местата си и избягваха позирането, като запечатваха образите на хората в естественото им положение. *Именно*

в това, мислеше си тя, вероятно, се крие възшебството на неговата работа.

— С какво мога да помогна? — Патрик Греъм, художественият директор на „Жоли“, бе заел място до Дженифър. Цигарата висеше от устата му.

— Можеш да бъдеш Бърт Паркс. Затруднявам се да избира последните няколко модела и реших да се възползвам от твоята компетентна преценка.

Пат изкриви момчешкото си лице в скептична гримаса.

— Колко модела ти трябва още, и какво точно търсиш?

— Седем, и голяма изразителност. Никакви празни лица или неустойчиви тела. Преди месеци ангажирах всички големи имена. Ясмин, Бринкли, Чин, Кливлънд, Иман и дори не си спомням кого още. Но имам нужда от тридесет модела заедно. Тези момичета са от агенции за модни ревюта. Само за шоу, без опит от списания или телевизия. Те са добри, но аз искам най-добрите от тях.

— Не се ли занимава Хилъри с това?

— Така е, но това е огромна работа, времето изтича, и ще се чувствам по-добре, ако помогнеш.

— Всяко твое желание е заповед за мен — Пат изкара цигарата от устата си и се отправи към другия край на стаята, където стоеше Хилъри, заобиколена от нетърпеливи манекенки.

— Дженифър? — фотографът се приближаваше до нея. — Твоята секретарка изглежда малко стеснителна пред обектива. Отказва да я снимаме. Не мога да разбера, тъй като тя е дама с хитър поглед, но Джанкарло и аз вече изхабихме две ленти, за да снимаме тила ѝ. Как да постъпим?

Дженифър се огледа за Мими, но не можа да я открие никъде.

— Не зная. Казах ѝ, че можем да използваме някои от тези снимки на видно място в следващите броеве на „Жоли“. Мислех, че ще подскочи от радост, ако родителите ѝ я видят в списанието. Ако е напрегната, обаче, оставете я. Ще я хванете на партито.

Албърт махна за поздрав и се залови отново за работа.

Дженифър взе сутрешните вестници и започна да проверява отразяването на предстоящото парти. Откри един малък отзив в „Уименс уеър дейли“, ограда го с червен молив и разлисти „Фешън рипорт“.

„Ф.Р.“ бе барометърът на дамската мода, вестник от първа необходимост за четвъртата по големина индустрия в страната. Производителите на всичко — от конците до кожите, се консултираха с това издание и търсеха модни тенденции, промяна на пазара, технически нововъведения и вътрешна информация от конкурентите си. Търговците на дребно прелистваха страниците да търсят производители на стоки, които подхождаха на тяхната клиентела. Дизайнерите търсеха както вдъхновение, така и признание за модните си линии. Художествени директори търсеха уникални начини за подреждането на витрините и вътрешните пространства. И всички четяха финансовите новини. Никой, независимо дали работи във верига от магазини или в специализиран магазин, дали е дизайнер на готово облекло или прекупвач, не можеше да си позволи да не го чете.

Обикновено Дженифър преглеждаше вестника внимателно, но днес го разгърна направо на страницата с клюките. Хвърли поглед на няколко статии с надеждата да открие някоя натрапчива реклама за партито. Обезпокои се, че не намери нищо. Точно когато си отбелязваше да се обади на връзката си в „Рипорт“ и да помоли да поместят нещо в следващия брой, телефонът ѝ иззвъня.

— Госпожа Креншо? Обажда се секретарката на господин Хелмс. Той ви моли да дойдете веднага в кабинета му.

Гласът на жената звучеше мрачно и настоятелно. Нещо се бе объркало сериозно. Брад рядко свикваше извънредни сбирки, а и не бе такъв тип, който създава кризи.

— Идвам незабавно!

Дженифър буквално изхвърча от офиса.

---

[1] Ето (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Ако Брадфърд Адамсън Хелмс се бе родил в по-малко престижно семейство, вероятно щеше да бъде много по-щастлив. Хората от семейство Хелмс, обаче, винаги знаеха какво се изисква от тях. Те прекарваха зимата в Палм Бийч, лятото в Саутхямптън и за тях никога не бе отделяно по-малко от цял параграф в справочника *Кой кой е*. В сравнение с именития си род, Брад Хелмс изглеждаше обикновен. Беше се дипломирал в „Дартмаут“. Едно кратко чиракуване в семейната банка бе завършило с това, че Хелмс Старши обяви Брад за непригоден за финансовия свят. Брад не се възпротиви. Въпреки че бе надарен с остър ум, не му трябваше много време да открие, че външността му на кинозвезда и чарът му бяха най-добрите му авоари. Те му спечелиха издателското място в „Жоли“. Както и Айви Колдър.

Като се обръщаше назад, Брад предполагаше, че това, което бе изпитвал към Айви в началото, бе любов.

В края на краищата тя бе дебютантка на годината, търсена от всички изискани млади мъже и горещо одобрена от родителите му. Навремето изглеждаше идеалната партия. Но твърде скоро откри, че красивата му невяста е изваяна от лед. В продължение на десет години той бе търпял фригидността ѝ. Преди пет години започна да търси алтернативи. Беше дискретен и с голямо усърдие гледаше да не се забърка в някоя опасна афера.

Сега Айви бе завела дело за развод, като го заплашваше, че ще разкрие извънбрачната му връзка в пресата. Бе решила твърдо да измъкне всичко, каквото може, от него. Брад не се противеше на паричните искове на жена си. Банковата му сметка можеше напълно да задоволи алчността ѝ, но тя бе получила съдебна заповед, която му забраняваше да се вижда с децата си. По съвета на адвокатите си Брад водеше примерен, отшелнически начин на живот, като се стараше да направи всичко, за да докаже, че е достоен баща. Знаеше, че положението му е деликатно. Простото отмъщение не бе достатъчно за

Айви. Тя наблюдаваше всяка негова стъпка, като търсеше онази неволна грешка, която щеше да ѝ осигури цялостна победа.

Брад шареше с очи из офиса. Той бе просторен, по двете му стени бяха разположени огромни прозорци, които като картини разкриваха величествена гледка към горната част на Лексингтън авеню. По негова молба двете вътрешни стени бяха облицовани с естествен кедров фурнир, като пресъздаваха уюта на луксозна хижа от Върмънт. Въпреки размерите си, стаята бе спретната и удобна. Дълги кожени кушетки осигуряваха основните места за сядане, а тъмнокафявият цвят се повтаряше в плюшен килим, разстлан от стена до стена. Столовете, които той бе избрал, стояха върху цилиндрични ясенови пънове, с облицовани седалки и облегалки в опънати кожи от антилопа. Над една от кушетките колекция от животински рога образуваше триизмерна фигура със силно изострени върхове и спирали, току над главите на посетителите. На отсрещната страна висеше огромен индиански килим от племето Навахо.

Докато разглеждаше заобикалящите го предмети, в тялото му се промъкна хлад. Нима бе възможно Айви да му отнеме и това?

— Те са тук, господин Хелмс.

Секретарката на Брад, Сара, бе застанала на вратата и чакаше кимване от шефа си, преди да позволи, на когото и да е да влезе. При този знак тя отстъпи назад. Дженифър влезе първа, последвана от Гуендолин Стюърт, главния редактор, и Търк Конлън, директора по продажбите на „Жоли“.

— Къде е Брук Уийлър? — попита Брад.

— Госпожица Уийлър е болна днес — поясни Сара, като затвори вратата след себе си.

— Какъв е спешният случай? — Гуен Стюърт бе застанала точно пред бюрото на Брад. В късата ѝ черна коса бяха втъкнати слънчеви очила. Току-що се бе върнала от Париж и беше ослепителна — от мекия, с гълъбов цвят и с вдигнати рамене пуловер, до тясната плетена пола, цепната до коленете. — И защо не е тук изпълнителният редактор? Или редакторът по модата.

— Защото взех много важно решение и точно сега не бих желал да го обсъждам, с който и да е извън кръга на висшите служители.

Тонът на Брад не търпеше повече въпроси.

Търк и Дженифър седнаха в креслата до Гуен, която забарабани с пръсти по чантата си, а веждите ѝ се извиха нагоре в очакване.

— Бих искал да ви прочета нещичко от тазсутрешното издание на „Фешън рипорт“ — каза Брад, като държеше вестника в ръцете си, като че ли бе сграбчил молитвеник.

„Списанието е в кърпа вързано. Воденицата за клюки работи извънредно върху историята за неизвестния богаташ, който се интересува от една млада жена. Или по-точно от едно списание за млади жени. Говори се, че той гори от нетърпение да се включи в играта за списанието. Ще му го дадат ли от „ФП“ или няма?“

Той остави вестника и се опита да прецени реакцията. Гуен продължаваше да барабани с пръсти. Търк остана безизразен. Само Дженифър показва вълнението си. Изглеждаше шокирана, погледна първо към Брад, а после към собствения си екземпляр на „Фешън рипорт“. Ето го, един малък параграф, който ѝ се присмиваше от дъното на същата страница, която беше чела и тя. „ФП“ бе съкращението на „Фелоус пъбликейшънс“, търговската централа на „Жоли“. Тя разбра веднага защо Брад бе свикал незабавно съвещание.

— Според това тук — продължи Брад, — на търг ще се предлага едно списание за млади жени. Един приятел от „Ф.Р.“ ми даде това сведение преди няколко дни, но той не можа да потвърди или отрече нищо. Изглежда, че никой в корпоративния сектор тук не знае нищо, а и да знае, мълчи. Това, което знаем със сигурност, е, че тиражът ни е спаднал, и че всичко може да се случи.

— Може би те имат предвид „Алюър“ — допусна Търк Конлън. Брад поклати глава.

— Съмнявам се — „Алюър“ бе другото списание за млади жени, издавано от „Фелоус“. — Цифрите за броя на читателите им понастоящем показват, че са пред нас с няколко милиона. Нашите постоянни и случайни читатели общо представляват малко по-малко от четири милиона. А те имат твърдо шест милиона и продължават да увеличават тиража. И двете списания принадлежим към една и съща

търговска централа, но те правят пари, а ние не. Не е трудно да си представим, че някой от нас ще осиротее.

— Не виждам как бихме могли да ги спрем да продават — каза Конлътън. — И може би смяната на ръководството ще бъде нещо добро.

— Не мога да се съглася с теб и по двата въпроса — Брад изпитваше неприязън към Търк и това се почувства в гласа му. — Ако има продажба, това може да означава пълна реорганизация на персонала. И аз не бих искал да видя това да се случи — *защото ще си отидат първи*, помисли си той унило. — Но мисля, че ние можем да го спрем. Ако проблемът е в спада на продажбите — продължи Брад, — а аз си мисля, че е точно там, ще трябва да контраатакуваме с план, който ще ни донесе внезапен и значителен бум. Разработих такъв план. Вместо да правим редовното си априлско издание, като представяме спортни облекла, ще посветим цялото издание на Хавай.

— Това е най-абсурдното нещо, което съм чувала! — реагира мигновено Гуен. — Не ме интересува дали ще ни продават на търг по телевизията; посвещаването на изданието на една държава е достатъчно отегчително, а пък на Хавай е абсолютно безсмислено!

По същество реакцията на Дженифър бе почти същата като на Гуен, но не беше в стила ѝ да отхвърля нещо, без да го е обсъдила внимателно.

— Брад — обади се тя, като прикриваше възраженията си с внимателно формулиран въпрос, — защо се спря на Хавай? Има ли някаква специфична причина за този конкретен избор?

От тона ѝ Брад не можа да разбере дали Дженифър подкрепя или отхвърля идеята, но имаше нужда от нея като съюзник. Преглътна войнствените си чувства към Гуен и отговори на Дженифър.

— От месеци слушам от местните ни авторитети в областта на модата как предвиждат, че тропиците ще окажат съществено влияние върху дизайна. Хавай е тропическият рай на Америка. Защо да не го използваме първи за реклама? Калифорния е разработена докрай и е омръзнала. Флорида не притежава тайнствеността да наложи модна тенденция.

Дженифър все още не беше убедена, но споделяше идеята на Брад за спешни действия, които да предотвратят преминаването на „Жоли“ в други ръце.

— Ще имам нужда от пълен редакционен обхват — продължи Брад, — ще се включат всички отдели. Искam статии за работа, университети, храна, напитки, диети, обзавеждане, и, разбира се, мода.

— Брад, *скъпи* — враждебността на Гуен винаги се измерваше лесно с превземките в речта ѝ. Колкото по-силно застъпваше противоположно становище, толкова повече проявяваше британските си маниери, изключително постижение за едно момиче от Бруклин.

— Имаш някакъв проблем ли, госпожо редактор? — попита Брад с кисела гримаса на лицето.

— Не господин издателю, вие имате. Току-що се завърнах от Париж и не си спомням да съм чула дори и най-бегло споменаване на муумуу^[1] за през лятото.

Сарказмът ѝ ядоса Брад.

— Струва ми се, че не си схванала изцяло ситуацията, Гуендолин. Добре облеченият ти задник е също подпален, както и на другите. Ако на списанието му видят сметката, твоите обувки от Шарл Журдан ще има да отъркват паветата по улиците, докато си търсиш работа. Така че, предлагам ти да се включиш с всички сили в проекта.

Гуен обузда гнева си. Тя мразеше да ѝ се казва какво да прави със списанието, особено пък да бъде напътствана от Брад Хелмс. Когато биваше притисната, Гуен можеше да признае, че не се смята за най-добрата в бизнеса, но с годините тя бе имала повече успехи, отколкото неуспехи, и сега непоколебимо вярваше, че знае повече за това, което се продава на щанда за списания, отколкото Брад Хелмс. Възмущението бе написано на лицето ѝ, но Брад бе съсредоточил вниманието си към Дженифър.

— Искam да запълним това издание с повече поощряващи реклами от всякога — продължи той, като си водеше бележки, докато говореше. — Знам, че това е периметър на Брук Уийлър, но ти, Дженифър, ще трябва да ѝ сътрудничиш за някои разпалващи въображението идеи — танци хула^[2], огнехвъргачки, нещо наистина екзотично. Искam също с листовки по пощата да стимулираме търговията. Освен това мисля, че един голям удар в изложбената зала ще ни помогне да изровим малко реклама от онези перковци в издателския бизнес. Недей и да си помисляш за някакъв си бюджет.

Ентусиазмът на Брад нарастваше. Очевидно бе, че бе твърдо решен да прокара идеята си. Дженифър се почувства задължена да

възпре този импулс с известна доза реалистичност.

— Съжалявам Брад — каза тя, — но ще трябва да помислим за бюджета. Това парти ни докара до критичната точка. Нямаме нито пени повече.

Търк Конлън отдавна седеше вглъбен в себе си. Нещо в позата и гласа на Дженифър го накара да се обърне и да я погледне. Забеляза как гъвкавото ѝ тяло се превърна от чувствено в целеустремено с едно нежно свиване на раменете. Бе виждал тази поза и преди, и знаеше, че тя имаше да каже нещо, което си струваше да се чуе.

Брад също забеляза това. Той се надяваше на подкрепа без въпроси. Очакваше искрено мнение.

— От доста време съм загрижена за промяната във водачеството, която сега поставя „Алюър“ твърдо пред „Жоли“, и съм съгласна, че са необходими решителни мерки — гласът на Дженифър бе тих, но уверен. — Бих искала да направя едно предложение. Мисля, че трябва да наложим такса за поощряване на априлското издание.

Гуендолин Стюърт започна да пръска слюнки.

— Брук Уийлър ще припадне, ако те чуе. Никога не сме налагали такса за поощрение. Нашите мероприятия на живо са винаги безплатни, подарък от списанието. Не бих могла да приема това, а, сигурна съм, че и Брук няма да го приеме. Това е нечувано! Никога досега не сме го правили — лицето ѝ пламтеше, променило обикновено бледия цвят на кожата.

— Разбирам загрижеността ти, Гуен — не се предаде Дженифър. — Но никога преди не сме били в такова положение. Факт е, че повече не можем да си позволим да платим целия масраф.

— Това определено уронва достойнството ни — Гуен се обърна към Търк за подкрепа. Очите му все още фокусираха Дженифър. — Толкова е неподходящо! Не мислиш ли, че сме над тези неща?

Дженифър се извърна към Гуен.

— Когато човек е потънал, той не е *над* нещо — отбеляза тя. — Освен това, всичко е въпрос на интерпретация. Ти виждаш това като последна стъпка. Аз го разглеждам като знак за абсолютно доверие.

— Просешко е — настоя Гуен.

Дженифър се наслаждаваше на спора.

— За да се опитаме да си представим всичко в перспектива — каза тя, — нека да изследваме школата за продажби на Гучи. Те

затварят врати по обяд, през едни от най-натоварените часове, като принуждават клиентите си да чакат, докато отново им бъде разрешено да похарчат страхотни суми за стоките на Гучи. Губят ли клиенти? Нито един. Създали са си ореол на изключителност, и чрез него продават като бесни. Ако разгласим априлското издание и свързаното с него поощрение като най-вълнуващото нещо, което ще вдигне нивото на продажбите, ще имаме повече запаси, отколкото са ни необходими.

Дженифър започна да разяснява един план с две разклонения в подкрепа на новата идея на Брад за априлското издание. Въпреки че все още изпитваше съмнения, тя искаше да я защити, поне докато някой предложи по-добро решение. Беше си нахвърлила няколко бележки по време на срещата, и докато продължаваше да говори, ги доразви. Част от плана ѝ включваше и вътрешните мероприятия, които да разтълкуват изданието при продажбите на дребно. Тя предложи да допълнят изпитаната форма на модно шоу с професионални фризьори и козметици, които да правят демонстрации с желаещи от публиката, но настоя да се усъвършенства целият сценарий, като се разшири обхватът му. Предложи по-модерна сцена, както и услугите на художествения отдел за дизайна и декорите. Обеща, че координаторите по модата и търговците в магазините ще получат комплект на „Жоли“ с различни облекчения, реклами във вестниците, списъци на източниците и свързаните с това предложения, но обяви, че иска супер комплект, достоен за Холивуд — повече постери, подаръци за клиентите и всевъзможни трикове, които нейният съзидателен персонал можеше да измисли.

Втората част на главния план на Дженифър изискваше магазините да изкупят четири страници от списанието за реклами, заедно с поощрението. Едната от рекламите щеше да върви непосредствено с тяхното мероприятие, а останалите три щяха да покриват няколко месеца. „Жоли“ щеше да им помогне да съберат по желание общи средства от компаниите за тъкани или облекла. Таксата за всеки магазин, вероятно в размерите на десет хиляди долара, щеше да покрие всички разходи за пътуване на персонала, стойността на производството и таксите за реклама. Тя прецени, че с това ще доведе до резултат не само за поощрението, но и ще даде отражение в рекламните квоти за годината.

— Блестящо! Тази жена е блестяща! — Търк Конлън бе станал на крака и ръкопляскаше. Дженифър се изчерви, озадачена от реакцията му.

Брад постави ръце на бюрото си, обмисляйки предложението на Дженифър. Беше ѝ благодарен за оказаната подкрепа и само съвсем леко раздразнен от факта, че самият той не бе помислил за налагането на такса.

— Идеята ти си пасва добре с моята — отбеляза нетърпеливо, като побърза да се присъедини към предложението ѝ. — И двете развиват нещо ново, а точно по този начин стана известно и „Жоли“. Заради смелостта да бъде първо.

Брад се оживи, като обсъждаше темата, широките му рамене се изпънаха назад, гласът му преливаше от увереност.

— Търк — каза той, — изготви данните за рекламния пакет. Десет хиляди изглеждат твърде малко. Гуен, срещни се с редакторите и ги информирай за промяната в концепцията за априлското издание. Дженифър, накарай творческия си персонал да мисли като местните жители.

Накрая ги освободи.

Докато тримата излизаха от офиса му, никой не си представяше вълните на облекчение, които преминаха през Брадфърд Адамсън Хелмс. Той знаеше, че бе влязъл на тази среща с едно брилянтно изпълнение, скрит зад маската на една зараждаща се идея. Както бе правил толкова често преди, бе разчитал на ума на другите, за да даде живот на идеята си. Всъщност беше се надявал, че никой няма да го обвини за кризата на „Жоли“. Повечето от персонала не се страхуваха от продажба. Те бяха талантлив екип, способен да впечатли всеки нов собственик. *Неговият* стол се клатеше, над неговата глава бе надвиснала опасност. И в този момент той се почувства вечно признателен на Дженифър Креншо, която бе отложила екзекуцията.

Дженифър се отпусна на фотьойла, като нагласи малката възглавничка, която използваше да подпира гърба си, и започна да масажира слепоочията си. Търк се бухна с тежкото си тяло на фотьойла срещу нея и гърлено се засмя. Дженифър го погледна през полуотворените си очи.

— Търк, твоето чувство за хумор е влудяващо — отрони тя. — Едно списание може да бъде обявено за продажба, и по-конкретно нашето списание, а Брад ни предлага един голям ананас. Чувствам, че за неговата скъпа, преминала разсъдливост е подходящ момент на мълчание, а ти отговаряш със сатанински смях.

— Момент на мълчание, глупости! — Търк потъна в креслото си и постави краката си на бюрото й. — Ако Брадфърд Адамсън Хелмс проучи внимателно изящното си родословно дърво, ще открие, че е потомък на някой шибан клон. Бих му предложил да отстъпи пред наследството си и да престане да се мисли за гений. Трябва просто да се облекне и да остави всичко това да се случи.

— Знаеш, че не може да направи това — възпря го Дженифър.

— Права си — съгласи се Търк, като се наведе напред. — Вместо това ще сме свидетели на правенето на историята. Сега ми стана ясно.

Той изви ръцете си в пантомима, като мним холивудски режисьор.

— Първо бе Ватерлоо на Наполеон. След това последната позиция на Кастър. И сега, дами и господа, хула танците на Хелмс.

— Професор Конлън — прекъсна Дженифър веселостта на Търк, — мисля, че вие пропуснахте един съществен факт във вашето брилянтно, но ограничено изследване на несполучливите военни маневри. При всеки случай е имало батальони с невинни, които са се били и са загинали в тези губещи битки. Ето защо аз предложих подкрепата си. Не искам да си отида преждевременно, като вдигна знамето.

— Никой няма да бъде изхвърлен, с изключение на генералисимус Хелмс и Бог ми е свидетел, той го заслужава — твърдият тон в гласа на Търк бе очевиден. — А пък ти защо си губиш силата на мозъка, за да спасяваш този малоумен, е нещо, което не разбирам.

— Защото спасяваме „Жоли“, а не само Брад. Нещо повече — продължи тя, — ти ще ми помогнеш.

— Няма начин, красива госпожо! Бих умрял от кеф да видя как някой ще купи това списание и ще скрита Хелмс по направения му по поръчка задник.

— Ами какво ще стане, ако новият собственик реши да разчисти къщата ни?

— Няма — отвърна Търк.

— Откъде си толкова сигурен?

— Повярвай ми, няма...

— Търк, да не би ти да знаеш нещо, което аз не знам?

— Много повече, но никога не съм бил клюкар — каза той, като мърдаше веждите си така, сякаш телеграфираше съобщения с тях.

— Умен. Малко груб, но умен.

— Слушай, Касандра, чувствам се толкова добре, че ще ти купя обяд. Ти назови мястото.

— Осъзнавам, че вероятно пропускам шанса на живота си, но вече имам среща за обяд.

Търк повдигна огромното си туловище с насмешливо усилие, едната му ръка бе обхванала сърцето му.

— Сега вече знам как се е чувствал Артур, когато разбрал за Ланселот.

Сграбчи сърцето си за последен път, докато затваряше вратата.

Дженифър почувства как собственото ѝ сърце се разтуптя. Тя обичаше да флиртува с Търк. Всичко бе много невинно, но дълбоко в себе си трябваше да признае, че той я харесваше още откакто бе дошъл в „Жоли“ преди повече от две години. Дженифър постоянно биваше очарована от острия му ум и естествени маниери; пленена от начина, по който общуваше с хората, от закачливостта му. Освен това, ако я попитаха, тя не би могла да отрече, че го намира за изключително привлекателен. Висок около метър и осемдесет, Търк имаше стегната фигура, бе широкоплещест и мускулист, а лицето му бе почти квадратно и изразяваше решителност. Беше с гъста, пясъчноруса коса, с червендалесто лице, което променяше оттенъка си при яд или възбуда. Имаше солидна челюст и сочни устни, но най-вече очите му правеха впечатление. Те бяха толкова наситено сини, че изглеждаха понякога хипнотизиращи. Търк бе първичен и буден мъж, чиито природни качества като че ли изпълваха стаята с животински мирис. Дженифър и Търк бяха прекарвали много обедни часове заедно, разменяйки си остроумия, но той бе женен, тя бе омъжена, а и по традиция служебните взаимоотношения бяха объркващи.

Докато се разхождаше в стаята си и раздвижваше схванатия си гръб, тя се чудеше дали Търк някога се занимава с мисълта за евентуална връзка с нея. Остави въпроса без отговор и вместо това се

съсредоточи върху няколко парченца боклук, които Мими бе пропуснала да прибере. Кабинетът ѝ представляваше голяма квадратна стая с една стена прозорец и обикновени сиви килими. Останалата част от декора свидетелстваше за независимостта на Дженифър. „Фелоус пъбликейшънс“ налагаха правила за всичко, като се започне от заплатата и се стигне до картините, които могат да се закачат на стената. Дженифър се бе придържала към ограниченията за една кушетка плюс един стол, или три стола без кушетка, но решително отказа да поиска копие на списъка от приемливите схеми за цвetoва аранжировка. Освен стола, който бе поставен зад голямото ѝ черно бюро, тя имаше други три фотьойла, всички облицовани във френски щампован плат в черно и точки в червено и жълто. Като допълнение имаше огромни възглавници на пода от същата щампа. В ъгъла стоеше полица от ковано желязо, на която се намираше колекцията ѝ от порцеланови вази, пълни със зеленина. Стената срещу прозореца представляваше дъска за обяви, на която бяха поставени образци от работата на отдела, подредени с учителска прецизност.

Като се върна до бюрото си, тя пренареди свежите перуники, които бяха в камениновата ѝ ваза. На всеки три дни тя купуваше свежи цветя от цветарския магазин на ъгъла.

Дженифър взе „Фешън рипорт“ и го отвори на статията, която бе прочел Брад по време на срещата, като търсеше скрити улики или значения между редовете. За нещастие знаеше, че ако някое списание от „Фелоус“ се обяви за продажба, то „Жоли“ щеше да е най-вероятният кандидат. „Жоли“ бе модно списание, издавано за млади, издигащи се в кариерата си, образовани, самостоятелни и изключително подвижни жени. „Алюър“ бе най-големият конкурент на „Жоли“, но Дженифър винаги бе усещала, че двете списания следват различни пътища. Жените, които четяха „Алюър“, попадаха в същата възрастова граница, както тези, абониращи за „Жоли“, но демографията им бе толкова различна, колкото полиестера от коприната. „Алюър“ се издаваше за Средна Америка. „Жоли“ бе *градско списание*. Читателките на „Алюър“ работеха. Поклонничките на „Жоли“ преследваха кариера. Модните страници на „Жоли“ бяха шикозни и показваха разкошни тежки облекла или такива, сътворени от известни дизайнери, докато статиите на „Алюър“ представяха по-непретенциозни дрехи на по-народни цени.

Дженифър бе смутена. В продължение на години „Жоли“ бе най-продаваното списание за всички жени от осемнадесет до тридесет и четири години, със страхотни реклами. Преди две години положението се промени и „Алюър“ застана на първо място.

„Фелоус“ издаваха също и „Еlegant“, доайенът на модните списания, „Марие“ — списание за младоженци, и „Грейшъс ливинг“ — списание за украса, със същата изискана аудитория като на „Еlegant“. С изключение на „Жоли“ всички печелеха пари. Дженифър копнееше да може да промени цифрите и да напише отново финансовия резултат. Колкото повече си мислеше за това, толкова повече придобиваше смисъл написаното в статията на „Фешън рипорт“.

Не бе особено загрижена за себе си. Чувстваше се сигурна за мястото си, уверена в таланта и способността си. Дори и да имаше някаква безсмислена чистка, щеше да може да си избере работа. През годините ѝ бяха предлагали много постове. Не в това бе проблемът, а във факта, че Дженифър обожаваше „Жоли“. Щеше ли едни нов собственик да обича „Жоли“ като нея? Ами ако не разбере, че това е нещо повече от едно списание, че е живо същество с уникална личностна характеристика? „Жоли“ бе жена, нежна и обичаща красивите дрехи, добре поддържаните тела и изкусно гримираните лица. Понякога бе капризна и налагаше мнението си на колебаещата се публика. Друг път биваше вдъхновяваща, въвеждаше тенденции и излъчваше възбуда. „Жоли“ имаше чувство за хумор, любознателен ум, жажда за живот, сестрински се отнасяше към другите жени, заемаше твърда позиция със смелост — и Дженифър не можеше да си представи да работи на друго място. Не! Тя нямаше да остави „Жоли“ да повехне! Твърде дълго списанието бе най-доброто и Дженифър непоколебимо вярваше, че отново ще стане такава. Не беше сигурна как точно ще осъществи всичко, но бе убедена, че може да помогне.

Телефонът стресна Дженифър, като измести видението ѝ. Тя взе слушалката и позволи на гласа на Чарлз Креншо да наруши мислите ѝ.

— Мислех си дали да не проверя как я кара половинката ми — избъбри той. — Тази сутрин стана толкова рано и излезе, че нямаш шанс да си поговоря с теб.

— Знам, съжалявам — тя се опита да си спомни колко пъти напоследък се бе извинявала на съпруга си. — Изборът на модели

мина добре, но след това Брад свика непредвидено съвещание и пусна една бомба. Една статия във „Фешън рипорт“ твърди, че едно списание може да бъде обявено за продан и всеобщото мнение е, че това е „Жоли“.

— Учудвам се, че не съм чул нищо за това — каза Чарлз. Той усети загрижеността в гласа ѝ, и искаше да я сподели с нея, но неговият свят бе свят на призовки и правонарушения. Вътрешните работи на едно списание оставаха загадка за него, дори след осемгодишния му брак с Дженифър. — Едно такова събитие обикновено би предизвикало раздвижване тук, на Уолстрийт.

— Мислех си за това. Всъщност чудех се дали ще си пъхнеш носа заради мен и да се опиташ да измъкнеш някаква информация от твоите познати.

— Бих могъл да опитам — каза той. — Разстроена ли си?

— Малко, но искам да премисля, преди да се паникьосам. И тъй като говорим за паника — каза тя, като приповдигна настроението, — ще се прибереш ли вкъщи довечера, или ще предпочетеш да изведеш една изтощена жена на вечеря?

— С удоволствие, но имам една среща в пет и не съм сигурен колко ще продължи. Да ти се обадя ли?

Дженифър почувства, че той се бори със себе си, обсъжда приоритетите и му бе неудобно да ѝ отказва. Напоследък работните му часове се бяха удължили значително и те рядко прекарваха повече от две нощи подред заедно през седмицата.

— Знаеш ли какво се казва на тези, които работят и не почиват? — предупреди го тя.

— Ако ми казваш, че се превръщам в скучно момче, имаш право, но не мога нищо да направя, Джен! Нещата така се натрупват, че не мога да виждам от камарата папки на бюрото ми. Обещавам, че скоро ще се освободя и тогава ще бъдем заедно. Какво ще кажеш?

— Така е по-добре — отговори тя разочарована. — Ти наистина осъзнаваш, че колелата на търговията няма да спрат със скърцане, ако си вземеш почивка една нощ.

— Дженифър, вече казах, че съжалявам. Ще се опитам да се прибера. Не мога да направя нищо сега.

Тя почувства остротата в гласа му като плесница. Извини се отново, като го увери, че го разбира и окачи слушалката с неясното

усещане, че самата тя е виновна. Чарлз винаги я подкрепяше в кариерата ѝ.

Изкачвай каквито искаш стъпала, скъпа, аз ще съм винаги зад теб. Но в определени моменти тя искаше двамата да прекарват повече време заедно, да водят повече разговори, които да не се въртят само около службата.

В първите дни след като се ожениха, страничните им интереси балансираха часовете им, прекарани на работа, и те посещаваха концерти и театър, ходеха на забави и сами ги организираха. Но през последните няколко години общественият им живот западна и тя бе толкова виновна, колкото и Чарлз. Подхранваше амбициите си и съсредоточаваше енергията си върху списанието, докато можеше да обръща повече внимание на мъжа си. Чудеше се дали тя не бе причина той да е така натрапчив в работата си, дали не го беше насърчила да гледа на нея като на нещо второстепенно.

Тази мисъл я разтревожи. Не искаше да се провали в нищо и обстоятелството, че бракът ѝ куца, я потискаше.

Издърпа стола си от бюрото и се обърна към прозореца, за да види как изглежда. Вземаше кичури коса, разпиляваше ги и ги оставяше да падат като лек пух, като че ли самото действие можеше да подобри всичко. Изглади гънките на полата си и се отправи към вратата. Защо бе толкова убедена, че ще може да спаси „Жоли“, и толкова несигурна за това как да спаси брака си?

Въпросът я тормозеше през целия път, докато слизаше с асансьора. Само се надяваше настроението на Джош да е по-ведро от нейното.

---

[1] Дълга, свободна женска дреха, обикновено в ярки цветове, носена на Хавай. — Б.пр. ↑

[2] Национален танц на Хавай, който се играе с плавни движения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Подвижната масичка от обслужването по стаите незабележимо стоеше в ъгъла. Изядени наполовина кифлички съхнеха в порцеланови чинийки с позлатени ръбове, а розички от масло плуваха в една купичка с топящ се лед. Някога надиплени платнени салфетки лежаха по ъглите на масата, използвани и забравени, захвърлени върху изцапани с конфитюр от портокали лъжици и мазни ножове. Между остатъците от изисканата храна мъждукаше една свещ и слабо осветяваше затъмнената стая.

Тежките завеси от златист брокат бяха дръпнати и не пропускаха дневната светлина, която слабо се процеждаше, за да разкрие богато обзаведения апартамент. Из стаята се носеше музиката на Бах в изпълнение на Глен Гулд. Един мъжки костюм бе метнат на облегалката на дървен стол, а ризата и вратовръзката висяха небрежно на рамото му и докосваха килима в пастелни тонове. На канапето пък лежаха нагънатата нощница и копринено боди с дантели.

Брук Уийлър лежеше гола върху лъскавите розови чаршафи, а лакираните ѝ пръсти на краката бяха пъхнати под пухкавата завивка, избутана в края на леглото. Главата ѝ бе подпряна на няколко възглавници и докато изливаше „Периньон“ върху тялото си, наблюдаваше как расте възбудата, изписана, на лицето на Клинт Роджърс. Шампанското леко се плискаше по пълните ѝ кръгли гърди, като я караше да потреперва при допира със студената течност. То се пенеше слабо и след това се разпръскваше на дузина ручейчета, които си проправяха път по гънките на тялото ѝ.

Брук изви гърба си и подкани Клинт да се отдаде на удоволствието, като повдигна гърдите си към гладната му уста. Той лочеше шампанското, облизваше я и с всяко млясване ставаше потвърд. Устните му се впиха в едно от набъбналите ѝ зърна и той я засмука и захапа с алчна настървеност.

Брук се отдръпна назад, като го накара да действа бавно, и продължи да разлива шампанското. Накрая цялата се покри с тънък

пласт от светлобежови мехурчета, и докато езикът на Клинт изследваше тялото ѝ, тя се зачуди колко е лесно да се контролират мъжете.

Клинт Роджърс бе богат и преуспяващ бизнесмен, собственик на голяма верига от специализирани магазини някъде на югозапад, а ето го тук, дишащ тежко и умоляващ, като кученце, вързано с каишка. *И така трябва да бъде*, мислеше си Брук.

Ръката ѝ сграбчи Клинт, замилва го и плъзна мокрите си пръсти по тялото му. Бедрата ѝ започнаха да се люшкат, извиват и обръщат в змиеподобен ритъм, тя напираше към него, отъркваше се и го възбуждаше, докато слабините му потрепериха. Преди той да осъзнае какво прави Брук, тя се плъзна под възбуденото му тяло и го постави между влажните си гърди. Ръцете ѝ го обгърнаха и тя стискаше и разтриваше, притискаше се и го пускаше отново. Гърдите ѝ бяха стегнати и твърди, и той почувства как го обзема гореща трескава вълна. Зарови лицето си във възглавницата и изстена.

Брук слушаше с удоволствие. Докато наблюдаваше как Клинт се гърчи в очакване, тя си пожела да може да манипулира жените толкова лесно, както правеше с мъжете. За жените се изискваше грижливо подготвена интрига и хитро съучастие, особено за силните жени, като Дженифър Креншо. Но Брук не признаваше лесно поражението. Искаше работата на Дженифър и някак си щеше да я получи.

Насочи вниманието си към Клинт, и двамата се извърнаха в поза, която я освободи така, че да го възседне. Застана отгоре му изправена и изпразни остатъка от шампанското върху тялото му. Разтърка го, като накара космите на гърдите му да се сплетат и заблестят с примеса от пот и „Периньон“. Ръцете ѝ очертаваха бавно равномерни кръгове, които покриваха широките му рамене, а след това се спускаха надолу под кръста му. Тя се наведе на милиметър от него, като го измъчваше с лъжливи надежди, дразнеше го и го възбуждаше. Спусна се надолу, като го докосваше и се отдръпваше, и накрая го докара до отчаяние.

— Толкова се радвам, че ще останеш за партито на „Жоли“ в четвъртък вечерта — каза тя ни в клин ни в ръкав, като го държеше пред себе си.

Клинт изстена със затворени очи и секнал дъх.

— Нямам какво да облека — прошепна тя, като се наведе и облиза гърдите му. — А това е много важно събитие.

— Всичко каквото пожелаеш! — почти изписка Клинт, когато тя се снижи отново към него.

Брук почувства триумфа си и го възседна с настървението на каубой, който обуздава див жребец, докато усети как тялото му се разтнесе и след това се отпусна.

Тя се отдели от него и легна на леглото. Той все още дишаше тежко, очите му бяха затворени, а лицето му — покрито с изстиващи капчици пот. Беше изчерпан. Брук го наблюдаваше внимателно. Бавно и със скрито лукавство тя се наведе надолу и го целуна. Милваше го и го целуваше, като чакаше реакция, която знаеше, че е невъзможна.

— Брук, не ти ли беше достатъчно?

— При мен не стана.

— Сигурно се шегуваш — очите на Клинт бяха широко отворени от изненада.

— Отново мислиш само за себе си. Аз се погрижих за теб, а ти ме остави. Сега е мой ред.

— Брук, щях да го направя, ако можех, но не ми остана капчица сила.

Тя не му отговори, само продължи да милва отпуснатото му тяло. Клинт се повдигна на рамене така, че да я вижда.

— Добре — каза той, като се предаде пред неизбежното. — Да отидем на покупки и ще ти купя оня модел от Сен Лоран, който видя оня ден. След това ще се върнем тук и ти обещавам, че ще ти изкарам ангелите от чукане.

— Каква чудесна идея! — Брук изхвърча от леглото и се запъти към душа.

Клинт отпусна глава назад върху възглавницата. *Получавааш това, за което си плащаш*, помисли си той, докато затваряше очи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Докато Дженифър затваряше вратата на таксито, студените насрещни ветрове по Второ авеню зашиваха лицето ѝ. Бе късен октомври и мразовитият полъх на ранната зима засвири покрай ушите ѝ. По пътя се виеха коли и автобуси покрай лабиринт от паркирани от двете страни камиони, които разнасяха стоки, а тълпите по обедно време се блъскаха от едно място към друго.

Дженифър вдигна ръце, за да запази косата си, докато се вмъкваше под вълнообразния навес в кафяво на „Л'Оливие“. Бутна тежката дървена врата и застана в малкото фойе, докато очите ѝ привикнат с тъмнината. Почака, докато сенките се превърнаха във форми и лица, които можеше да познае. Грубата вътрешна архитектура на ресторанта бавно дойде на фокус. Стените на дългата тясна стая бяха украсени с разпръснати спираловидни гипсови фигури, прекъсвани на всеки няколко стъпки от оцветени в махагон ръчно оформени греди. На тавана по-дебели греди пресичаха стаята на ширина, с пръснати тук-там висящи кошници или стръкове изсушени полски цветя. Малки пасторални картини в рамки от обработен дъб кичеха стените, а техните селски пейзажи се отразяваха в огледалото зад бара.

Той вече беше там. Силното му тяло бе отпуснато на едно облицовано с кожа столче на бара. Дженифър веднага почувства как я обзема смесица от различни емоции, както всеки път, когато срещнеше Джошуа Мандел. Усмихна се като го видя — мъжът, който бе толкова важна част от живота ѝ. Сега той изглеждаше много по-различен и тя си помисли, че е по-красив от всякога. Високите изваяни скули над брадичката му с трапчинка и мургавият тен му придаваха почти средиземноморски вид. Носът му бе широк и леко извит, устата му бе голяма, със сочни устни, които лесно оформяха завладяваща усмивка. Огромните му бадемови очи предполагаха откритост и честност, а хамелеонското преливане на зелено и кафяво постоянно държеше нащрек и му придаваше самоувереност. Черната му коса бе леко

посребрена и късо подстригана, за да укроти една непокорна къдрица, а моряшкият му костюм на тънки райета издаваше елегантния стил на европейски шивач.

Тя се промъкна зад него, плъзна ръце върху очите му и прошепна Бу-у в ухото му. Това го сепна и той се завъртя на столчето.

— Джени Шелдън и само половин час закъснение! Никога ли няма да спрат чудесата? — той я целуна нежно по бузата и я обгърна с ръце.

Дженифър се притисна нетърпеливо в прегръдката му, като се опияни от аромата на сандалово дърво, който бе станал негов патент. Харесваше и факта, че той все още я нарича Джени. Той единствен я наричаше така.

— Всеки път, когато те видя, ми е трудно да оприлича очарователната жена, застанала пред мен, с малката, препасана с бяла престилка дъщеря на пекаря от Бейон.

Той я изгледа от горе до долу с нескрито възхищение.

— Ние сме една и съща, и аз съм изгладняла! Ти ми обеща супер обяд и ако не ми го предоставиш, ще кажа на майка ти.

— Веднъж като *пропееш*, ще си останеш доносничка — подразни я той, докато я насочваше към другия край на бара.

Управителят Клод ги поведе към вътрешната градина. От стъкления покрив струеше слънчева светлина и обливаше залата за хранене с разсеяни оттеньци. Столове от извито дърво и свежи букети цветя допълваха буйната зеленина, която висеше окачена от тавана в кошници, покрити с мъх. В единия ъгъл се възвисяваше масивен ствол на дърво, което си проправяше път през покрива и разстиляше листа под слънчевата светлина. „Л'Оливие“ бе от вида ресторанти, които Джош избираше винаги за обедните им срещи: малък, с приятна, интимна атмосфера.

След като и двамата се настаняха удобно, Дженифър вдигна очи. Погледът ѝ срещна очите на Джош и спря там. Преди тринадесет години, само няколко дни след като Дженифър бе навършила двадесет и една години, тя бе направила така, че животът им тръгна по различни пътеки, като поддържаше разстояние помежду им, което се намаляваше само щом ги съберяха общи приятели или обстоятелства. Случи се така, че през миналия април се озоваха заедно като гости на една и съща вечеря. Тя го виждаше за първи път от няколко години

насам. Жената на Джош бе починала две години преди това. Когато Дженифър говори с него онази нощ, тя забеляза самотата на този иначе самоуверен магнат, която дори естественият му хумор не можеше да прикрие. Именно Дженифър предложи да се срещат от време на време на обяд. Двамата с Джош бяха споделяли твърде много общи неща, за да му отказва приятелството си. Миналото насърчаваше връзката им. Той би направил същото за нея.

— Джошуа Мандел, ти си точно това, което предписа докторът — каза тя. — Беше абсолютно отвратителна сутрин!

— Отвратителните сутрини случайно са мой специалитет. Какво ще кажеш за едно питие?

— „White lillet“ с лед и парченце портокал, и когато го донесат, просто го излей в гърлото ми.

Джош даде поръчката им на сервитьора и се обърна към Дженифър, която седеше озарена от един отразен лъч светлина, проникнала от стъкления покрив. Косата ѝ все още бе малко разрошена от вятъра и няколко непокорни къдрици милваха бузите ѝ. Кожата ѝ изглеждаше превъзходно, дори под ярката светлина, но Джош забеляза умората, която издаваха очите ѝ. Той се наведе напред, за да запали цигарата ѝ, и долови изтънчения дъх на цветя от парфюма ѝ.

— Бих те поканил да прогониш твоите демони, но храната тук е твърде добра, за да я разваляме с варварски приказки за съсирена кръв.

Дженифър усети загрижеността в гласа му. Изпусна дим от цигарата си и продължи да разказва за сутрешните събития, споделяйки безпокойството си от потенциална продажба и предложението на Брад.

— Фамилията Фелоус може да продава „Жоли“ поради причини, които нямат никаква връзка със списанието — предположи Джош. — Те притежават верига от вестници и няколко радио- и телевизионни станции и е възможно да търсят пари, за да финансират някое ново начинание. Освен това, може да се окаже, че това е най-доброто, което може да се случи с „Жоли“.

— Ти си вторият човек днес, който изразява това мнение — Дженифър се чудеше защо самата тя не вижда никакви предимства от една продажба. — Как ще ми обясниш това?

Тя се заслуша внимателно как Джош обяснява, че новата собственост обикновено се свързва с инвестиране на значителни

средства в покупката. Разбира се, „Жоли“ можеше да бъде облагодетелствано от вливането на пари; самият отдел на Дженифър може да се зарадва на увеличение на бюджета.

— Или да го сполети някоя кървава баня...

— Малко вероятно. Поне не веднага. Когато отида в някоя компания, изучавам персонала в продължение на месеци. Това е единственият начин да узнаеш кой е отговорен за баланса на червено.

Дженифър смачка цигарата си в пепелника, като наблюдаваше как димът се издига на малки пухкави кръгчета и се опитваше да попие всичко, което той казва. Джош вероятно имаше право, но логиката му въобще не ѝ подобри настроението.

— Сигурно си прав — тя изказа мисълта си на глас. — Обикновено си прав. Това е едно от нещата, които намирам за най-вбесяващи у теб.

— Какво друго намираш вбесяващо у мен? — попита той, като се приближи по-близо до нея.

— Тази лукава усмивка, в която се разлива сега лицето ти.

Той отвърна със сърдечен смях, а очите му се набръчкаха в ъглите. Това накара мислите на Дженифър да се прехвърлят още веднъж от самодоволния милионер към малкото момче, чиито родители притежаваха детския магазин в съседство с пекарницата на нейното семейство. Все още ѝ беше трудно да възприеме факта, че Джош бе създал една империя, особено като си спомнеше за стотиците детски разговори между него и брат ѝ Дейвид. Тя имаше навика да се крие зад стълбището и да подслушва, очарована от това колко разпалено двете момчета планираха бъдещето си. Дейвид искаше да стане лекар, да лекува тела и да спасява живот. Влечението на Джош беше бизнесът. Не само аспекта на дебит и кредит в търговията, а изграждането на конгломерат, образуването на група компании, които си взаимодействат. Дейвид и Джош захранваха младежките си мечти с решителност, присъща на възрастните. Сега Дейвид бе хирург в болницата „Хадасах“ в Израел, а Джош бе ръководител на „Джей Ем Индъстриз“ — компания, включена във „Форчън 500“, която бе започнала като незначителна фабрика, произвеждаща хидравлично оборудване. И двамата мъже се считаха за капацитети в своите области. И двамата имаха огромно влияние върху живота на Дженифър.

— Кога се връща в родната си страна прочутият доктор Шелдън?
— попита Джош, като че ли четейки мислите ѝ.

— Не зная — чувстваше се неловко да му признае, че от месеци не бе чувала нищо за Дейвид. — Ти си кореспондираш с него. Как така не знаеш?

Джош долови отбранителния тон в гласа ѝ. Знаеше, че братът и сестрата се бяха отчуждили един от друг. Дейвид не беше му казал подробностите, но Джош се досети, че бе нещо, свързано с Чарлз Креншо. Джени и Дейвид вече не се караха, но Джош подозираше, че мирът между тях е временен.

Той направи знак на сервитьора да донесе менютата. Докато изучаваше френските наименования, Дженифър наблюдаваше самия него, съсредоточила вниманието си върху ръцете му. Бяха широки и силни, и Дженифър не можеше да не си спомни колко добре се чувстваше някога с тези ръце върху тялото си. Те бяха първите, които изследваха формите ѝ, и го бяха правили нежно и деликатно, въвеждайки я в неповторимото преживяване на тялото ѝ с друго. Спомените подтикнаха ръката ѝ да се протегне през масата и да се спре достатъчно близо до неговата, за да усети контакта. Лицето ѝ поруменя и тя си сипа малко от питието, като че ли то щеше да изтрие нахлулите в главата ѝ спомени, но не отмести ръката си.

— Затрудняваш ли се с превода от френски?

— Поръчай и за мен — каза тя, като заряза менюто си. — Извинявай, ако ти изглеждам разсеяна.

Джош я погледна внимателно. Устните ѝ бяха свити и нещо в начина, по който държеше главата си, го смущаваше. Бе свършила питието си, както му се стори, за рекордно време.

— Искаш ли още едно успокоително? — попита той.

— Ще си взема две и ще ти се обадя сутринта.

— Ще си вземеш едно и ще ми кажеш какво те тревожи.

Махна на сервитьора и поръча още едно на Дженифър, бяло вино за себе си и специалитети за двамата. Дженифър запали друга цигара, като се пипкаше с кибрита и се занимаваше със салфетката. Той я чакаше да свърши с изглаждането на квадратното бяло парче плат върху полата си.

— Всеки, който те наблюдава да нервничиш така, ще си помисли, че съм те помолил да се втурнем към някоя стая в хотел

„Дикси“. А трябва да се съобразявам с репутацията си, така че би ли ми казала какво се крие зад тези извити бръчки по челото ти?

— Планирам една акция — започна тя най-накрая. — Реших да превърна празненството на „Жоли“ в начало на кампания за нахлуването на Брад в Хавай. Ако поставим на сцената нещо ексцентрично, може и да го накараме да заработи за нас.

— Мисля, че ти не одобряваш идеята за посвещаване на едно от изданията на Хавай...

— Отначало наистина не я одобрявах, но може да е достатъчно необичайна, за да привлече вниманието. Проблемът е да се намери начин, по който да се направи това до четвъртък вечерта, когато имам пленителна публика от влиятелни индустриалци. Но аз ще се справя — заяви тя повече на себе си, отколкото на него. — Ще *трябва* да се справя. Това е много важно за мен.

— Още едно стъпало по стълбата към рая? — каза тихо Джош, като предчувстваше мигновената ѝ реакция.

— Нека не обсъждаме плюсовете и минусите на амбицията — сопна се тя, като почувства как старият гняв пропълзя в тялото ѝ. — Това е тема, която не ни е служила добре в миналото.

Той се наведе през масата, като взе ръката ѝ, без да сменя очи от лицето ѝ. Можеше да забележи гнева ѝ и повече от всеки друг му се струваше, че го разбира. Погледът му бе твърд и непоколебим, а гласът му — снишен, но уверен.

— Знаеш ли, ти грешиш. Мислиш, че аз намирам грешка в понятието амбиция. В действителност аз укрепвам с нея. Възхищавам ѝ се. Но — продължи той, като наблегна на думата — има разлика между амбицията, която мотивира, и амбицията, която консумира.

— Ти не си стигнал до мястото, където си сега, като си бил благочестив, нали така! Защо това да е правилно за теб и неправилно за мен?

Очите на Дженифър святкаха и тя издърпа ръката си от неговата.

— Не се опитвай да изопачаваш думите ми в някакъв спор за еманципацията. Винаги съм бил привличан от талантиливи, агресивни, независими жени. Вероятно това е, което намирам толкова отчайващо привлекателно в теб.

Той можеше да ѝ каже, че и двамата съжаляват, че спорът въобще бе започнал, но тъй като бе започнал, заслужаваше си да се завърши.

— Работата е там, скъпа моя Джени, че ти си толкова заслепена от вълшебни приказки, че си мисля, че подценяваш сегашния си успех, когато го сравняваш с твоите фантазии. Ти си звезда, но не го признаваш. Все още опипваш терена за повече. Мисля, че си очарована от амбицията заради самата амбиция, точно както някои хора се влюбват в самата идея за любов. Не е истинско, и определено не е задоволително!

Думите му я озадачиха, като причиниха неволни тръпки, които преминаха през цялото ѝ тяло. Той беше прав. Всяко постижение като че ли изискваше друго. Пълното задоволство някак си ѝ убягваше. Тя се стремеше към него, протягаше ръце, и все пак никога не бе обхваната от сладкото усещане на удовлетворението.

Не за първи път водеха този разговор. Тя се чудеше дали ако той имаше право да разглежда желанието ѝ да спаси „Жоли“ като още едно преследване на успеха, тя щеше да продължи да желае... какво! Тръсна глава и пропъди застрашителната мисъл, като сама се убеждаваше, че тя имаше — би могла да има всичко, което иска.

Джош остана смълчан, като остави време на Дженифър да се пребори със себе си. Наблюдаваше я как възвръща самообладанието си. Тя въздъхна и копринената ѝ блузка се изпъна при вълнението на гърдите ѝ, което го накара да се върне назад към нощите, които бяха прекарали заедно в обятията си, когато правеха любов отново и отново. След това лежаха един до друг и разговаряха, голи и открити. Той ѝ разказваше за мечтите си с уверен и решителен глас. Гласът на Дженифър бе напрегнат и колеблив, когато разкриваше нуждите си, желанието си да напусне пекарницата на родителите си и всичко, което трябваше да понася. Тя искаше нещо по-добро. Той бе обещал да ѝ го даде. Тогава той я обичаше, точно както бе сигурен, че и сега я обича.

— Как е Чарлз? — попита той.

Въпросът завари Дженифър неподготвена.

— Той е много зает — каза тя. — Знаеш как е, когато си главен юрисконсулт в корпорация.

— Не, не знам. Как е?

— Трудно. Как стои въпросът с оня дамски скаутски клуб?

— Ще ти изпратя значката. Има ли нещо, което става и за което искаш да си поговорим?

Много, помисли си тя, но всичко бе твърде абстрактно, твърде неопределено, за да се вмести в думи. Нещо бе вбило клин между нея и Чарлз, това поне знаеше, но какво точно бе, оставаше загадка за нея. Там, където някога между тях имаше обич, сега стоеше просто внимание, където някога имаше загриженост, сега бе останала само учтивост. Все още се поддържаха един друг емоционално, но вече не се възбуждаха физически. В действителност, бяха се превърнали в хора, които просто *живееха* заедно. Може би защото бе удобно, или защото напоследък отделяше толкова малко време за съпруга си, Дженифър се бе бронирала срещу чувството, което дълбоко в себе си знаеше, че ѝ липсва. Колко по-лесно бе да се учудва неопределено какво ставаше, отколкото да признае загубата и да се опита да направи нещо.

— Нека просто да кажем, че късните ни часове в службата и командировките ни не съвпадат. Продължаваме да си липсваме един на друг.

Джош долови тревога и част от него се почувства странно възбудена. Никога не би пожелал на Дженифър нещастие, но идеята, че не всичко е блестящо между господин и госпожа Чарлз Тайлър Креншо породя мисли, срещу които трябваше да се бори. Една врата, която бе смятал за здраво залостена, току-що се бе откряла.

— Ако някога почувстваш нужда да споделиш нещо, винаги съм на разположение.

— Знам — кимна тя, като погледна часовника си и избягна погледа му. — Но точно сега трябва да се срещна с един ресторантьор.

Джош плати сметката и двамата станаха, като всеки с неохота се раздели с другия. На Дженифър ѝ се струваше, че навремето имаше моменти, когато нямаше търпение да избяга от Джош. Но това бе много отдавна и тя нямаше сили да се спира на историята. Имаше твърде много неща в настоящето, които изискваха вниманието ѝ. Освен това, нямаше смисъл да се връща назад. *Каквото е направено, лейди Макбет, е направено.* Човек трябваше да живее със своите решения, дори те да се окажеха погрешни.

Джош спря едно такси и помогна на Дженифър да се качи. Когато я целуна за довиждане, той се задържа назад, като си припомни, че тя все още принадлежеше на някой друг. Но целувката ѝ още бе прилепнала на устните му, докато наблюдаваше таксито да завива зад

ъгъла. Умът ѝ бе зает с нещо повече, отколкото с хавайски луау^[1] и диско забави. Той знаеше, че не трябва да се обвързва, но от твърде дълго време бе увлечен по Джени Шелдън, за да се отказва сега.

---

[1] Хавайски празник с увеселения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Джени Шелдън прекара ранното си детство заобиколена от сладки и курабийки. Всички купувачи от Бродуей познаваха Джени. Всеки ден те очакваха да я намерят да стои зад витрината на пекарната на родителите си, да им маха с ръка зад стъклото, а червеникавокафявите ѝ къдрици да се мятат около главата ѝ. Тя бе приветливо създание, икона, която ги привличаше в магазина.

Всеки намираше нещо специално в Джени. Някои бяха очаровани от големите ѝ тъмни очи, които святкаха дяволито, от широката ѝ уста, разтегната в палава усмивка. Понякога я намираха извън витрината, настанена на дървен стол, с голяма бяла престилка, която покриваше комбинезона ѝ и се спускаше до обувките ѝ. Освен това лицето ѝ биваше дотолкова сериозно, доколкото бе възможно за едно детско лице, докато питаше с най-ниския тембър на гласа си дали предпочитат лучени ролчета пред кифлички с мед. Колкото тези съседи обичаха да виждат Джени в пекарната, толкова и самата тя обичаше да стои там. Майка ѝ и баща ѝ бяха там; брат ѝ излизаше и се прибираще; имаше лакомства за дъвчене, а тя бе обожавана от всички. Джени нямаше никакви оплаквания. Все още бе твърде наивна, за да има нещо, от което да се оплаква.

Пекарната бе малка и имаше нужда от боядисване, светлозеленият ѝ цвят бе посивял от времето. На стената зад дългите стъклени витрини висяха шарени картини на съблазнителни торти и сладкиши. Зад касата се намираха семейни снимки и ненужни документи, залепени разхвърляно на остъклената ниша. От другата страна на тезгяхите за сладки имаше хладилна витрина, чиито заскрежени стъкла скриваха съдовете със сладолед, охладените торти и мукавените кутии за прясно мляко. Наблизо една витрина за сладки показваше пакети с дъвчащи топчета, ментови и хрускащи бонбони и парченца шоколад. Магазинът на семейство Шелдън от ранните спомени на Дженифър бе едно оживено място, откъдето се носеха

примамливи аромати, които насърчаваха хората да си угаждат и обещаваха удоволствие.

Нисичката закръглена женица зад тезгяха на пекарната беше истинско динамо, което сновеше напред-назад от сандък до сандък и от витрината към масата. Роуз Шелдън имаше кръгло отворено лице с леко порозовели бузи, съвсем малко по-меки от стегнатата ѝ униформа. Имаше огромни тъмнокестеняви кичури, издърпани назад от две евтини шноли. Няколко разпилени къдрици отказваха да се подчинят и тя непрекъснато ги махаше от лицето си със свободната си ръка, с която в момента не пълнеше пакети и не връщаше ресто. Усмивката ѝ бе топла и истинска, но под жизнерадостната ѝ външност се криеше една твърда и решителна делова жена.

Методите на Роуз не изглеждаха толкова откачени. Ако някой поискаше парче пирог със сирене, ръката ѝ удобно се плъзгаше и отмерваше допълнително четвърт фунт. Въпреки че се извиняваше надълго и нашироко, никой никога не я караше да отреже парчето с по-голямо тегло. Ако някой клиент поръчаше половин фунт от различни сладки, то Роуз целенасочено ги слагаше в голяма кутия, побираща един фунт, и се създаваше впечатлението, че сладките са в оскъдно количество. Клиентът предвидливо я караше да напълни кутията. Ако биваше притисната от някоя местна благотворителна група да намали цената, тя уверяваше, че тяхната отстъпка се прилага за продукти, които са от предния ден.

Нейното владение бе предната част на магазина и тя я управляваше като полеви командир, като надзираваше щателно всяко от момичетата, които продаваха на щанда, и бързо се намесваше, когато някое от тях не успееше да завърши продажбата. Никой не си тръгваше от магазина на Шелдън с празни ръце. Тя караше момичетата да работят здравата. И Роуз никога не разбра, че за тях това бе само една работа. За нея магазинът бе смисъла на живота ѝ.

Мартин Шелдън се задържаше в задната част на пекарната. Неговият свят бе този на брашното и пълнежите, на глазурите и рецептите. Той печеше в големи количества, като изваждаше пай след пай, кейк след кейк. Когато и да си помислеше за баща си, Дженифър си представяше ръцете му: огромни и груби, загубили цвета си от годините на постоянна, прекомерна работа.

Радостите му бяха малко: жена му, когато тя не бе в пекарната; децата му, по всяко време; часовете, прекарани в някоя синагога; и тортите за рождени дни. Той обичаше да ги изработва, като оформяше рози на малката стойка, въртейки металното кръгче с пръстите си, докато изстискваше внимателно розов, син или жълт маслен крем от една платнена тубичка и сръчно оформяше сладки с вкус на цветя в различни фази на цъфтеж, или тънки клонки и изящни листа, които изглеждаха свежи, като тези, напъпили през април. Какъвто и надпис да поръчваха, Марти го изписваше със завъртулки като цветя.

Марти Шелдън бе добър човек, честен, но мълчалив. Отдавна бе направил своя избор и, правилен или не, бе затворен в него. Децата му щяха да имат алтернативи.

Дълго време Дженифър не изпитваше нужда от такива алтернативи. Като седемгодишна нейният свят бе малък, с периметър, ограничен от това до кои улици ѝ бе разрешено да пресича и кои игрища не бяха в забранената зона. Периферията на света на Дженифър обхващаше петнадесет блока, района от къщата ѝ на Двадесета улица и Булеварда до пекарната на Двадесет и четвърта улица и Бродуей. Между тези две точки бяха Храмът и началното училище, две игрища с гигантски люлки и всички, които я интересуваха.

Тя бе срамежливо дете, което не бе промълвило първата си дума почти до тригодишна възраст. Тя сочеше с пръст и ръмжеше, плачеше и гугукаше, докато цялото семейство не направеше точно това, което тя иска. Когато след дълги увещания и многобройни посещения при педиатъра наистина проговори, тя учуди всички с произнасянето на завършени изречения и изговор на думите без следа от бебешки говор. И след като веднъж започна, както майка ѝ обичаше да казва, тя говореше безспир. Джени отдавна бе развила подкупващо обаяние, което привличаше хората към нея и прикриваше свенливостта ѝ със закачки. Тя несъзнателно се бе въоръжила срещу клиентите, които я покровителстваха, които щипеха бузата ѝ и се отдаваха на онзи вбесяващ навик на възрастните да обсъждат децата, сякаш те самите не присъстваха.

В училище бе най-добрата в класа. Отзивите, които учителите изпращаха до родителите ѝ относно нейното развитие и поведение, бяха блестящи и пълни с похвали. Предричаха, и то съвсем правилно,

че тя ще бъде отлична в английския и ще трябва да се пребори с математиката и че ще обожават езиците и ще ненавижда точните науки.

Джени бе твърде млада, за да знае разликата между *богат* и *беден*. Въпреки че знаеше *повече* или *по-малко*, това бе разграничение ден за ден, което се проявяваше само, когато някоя училищна приятелка получи допълнителен чифт „Мери Джейнс“^[1], или пък две нови ролки вместо една. Тя разбираше също с периферията на детското си съзнание какво значеше да си вътре и вън. Като дъщеря на пекаря тя беше вътре. Всяка приятелка на Джени можеше да загребе с ръце в сандъците с курабийки, или да си натъпче джобовите с бонбони. На Джени ѝ харесваше фактът, че приятелките ѝ завиждаха за нейната Роуз. Докато другите майки се мръщеа на сладките, Роуз насърчаваше децата да си вземат. Други майки ограничаваха закуските: Роуз ги разпределяше свободно. И в отговор на щедростта на Роуз, Джени биваше канена на всички рождени дни и пикници в града.

Друго преимущество да бъдеш Джени Шелдън, бе, че ти е позволено да имаш свободен достъп до страната на развлеченията, която бе зад пекарната. Тя никога не се изморяваше да наблюдава баща си как върти магическия метален кръг, който правеше рози. Никога не преставаше да се учудва на това как топка еластично тесто се превръща в превъзходна форма вкусен хляб. Обичаше да отваря голямата врата на фризера и да изгребва пълни шепи с разбит крем. И никога не пропускаше възможността да помогне при направата на глазурата на петифурите, като топваше голям черпак в медните съдове, от които се вдигаше пара, и бавно изливаше гъст сироп върху малките парчета пандишпан. Глазурата се втвърдяваше на момента, като образуваше хрупкаво покритие и мигновено доставяше удоволствие на Джени.

Току-що бе навършила тринадесет години, когато захаросаното ѝ съществуване започна да наиселява. Работата на родителите ѝ се разрастваше, но подкрепата, която можеха да намерят, се стопяваше. По необходимост на Дейвид бе възложено да се занимава с доставките, а от нея се очакваше да помага на щанда.

Един следобед тя твърде дълго се забави след училище. Всички се закачаха и се смееха и тя просто не можеше да се откъсне от топлия приятелски кръг. Внезапно погледна часовника. Беше закъсняла. Майка ѝ щеше да я чака разтревожена, а може би и ядосана. Тя

побягна от училищния двор, затича се надолу по улицата, спринтира покрай игрището, като сечеше косо ъглите. Не успя да види смяната на светлината на светофара. Бе само на един блок разстояние от магазина, когато някакъв голям зелен автомобил направи бърз ляв завой и я блъсна, пращайки я на тротоара.

Когато дойде в съзнание, се намираше в интензивното отделение на болницата „Бейон“, стегната с ремъци на едно легло с метални страни, омотана с тръбички, свързани със стъклени банки и пластмасови торбички, окачени на високи прътове. В ушите си чувстваше постоянното бипкане на апарата, който показваше дейността на сърцето ѝ и отброяваше ударите като метроном с монотонно бръмчене и тупкане. Над нея се мерзелееха кръгли форми, които кръжаха във въздуха и говореха с ехо. Имаха замъглени лица с разсеяни черти, ангели с бели шапки, които ѝ казваха какъв късмет е изкарала, като е останала жива. Тя нямаше такова чувство. Дори не бе сигурна дали е жива. Беше гроги, тялото ѝ бе вдървено, а пръстите на краката ѝ отказваха да се свиват и отпускат. От време на време усещаше как една хладна ръка докосва китката ѝ, задържа я и я поставя нежно отстрани.

Всичко бе толкова неясно, като в облак. Главата ѝ бе размътена. Погледът ѝ бавно се избистри и едно мъжко лице изкристализира пред нея. Докторът се наведе и с успокояващ глас ѝ каза, че току-що е дошла в съзнание след четиричасова операция. Потупа ръката ѝ и ѝ каза, че е много смело момиче. Тя се опита да се усмихне, но мускулите ѝ бяха твърде слаби, за да може да направи нещо повече от едно трепване. Той ѝ обясни, че е имала счупване на гръбнака и че пространството между прешлените на гръбначния ѝ стълб е станало много тясно и е притиснало артерии, вени и нерви, които излизат лъчеобразно към тялото ѝ. Докторът бе поставил пластинка между два повредени прешлена, като бе завинтил метала със самата кост, за да ги раздели, така че да не се прищипват и да държи костичките разделени.

Тя разбра малко от това, което той ѝ каза. Усещанията ѝ бяха прекъснати от болка, пулсираща и зашеметяваща болка, която достигаше краката и притискаше раменете ѝ. Лицето ѝ се изкриви, главата ѝ се мятеше на две страни, докато накрая една от сестрите забодя игла в ръката ѝ и я върна към състрадателния обезболяващ сън.

В продължение на три дни тя на няколко пъти изпаднаше в безсъзнание, безчувствена към бдението на близките край леглото ѝ. Когато на четвъртия ден отвори очи, лицето на Роуз се разтегна в усмивка, като отприщи сълзите на Джени. Роуз я държеше докато плаче, милваше я по главата и я целуваше по бузите, като я уверяваше, че няма трайни увреждания и никакви грозни белези. Операцията бе успешна и след три седмици Джени щеше да се прибере вкъщи. Тя извърна глава, облекчена, че не изпитва повече болка и се усмихна на баща си, който стоеше мълчаливо от едната ѝ страна и плачеше. Дженифър искаше те да останат с нея, да бъдат всяка минута до леглото ѝ, докато получише облекчение, да я хранят, да я къпят, да се грижат за нея, но пекарната правеше това невъзможно.

Дейвид бе дошъл онази нощ и следващите нощи, като държеше ръката ѝ, четеше ѝ, слушаше я, говореше, успокояваше я. Той разбираше, че неизвестното я ужасяваше повече, отколкото дебело омотаните бинтове на гърба ѝ. Джени бе сигурна, че крият истината от нея. Дейвид започна да преследва лекарите, да ги гони за информация, да ги тормози и да се рови в медицински книги. Той прочете всичко, каквото можа, изучавайки карти и диаграми, които едва разбираше, и заставяше себе си да научи. Случаят на Джени бе съвсем типичен, без усложнения, без никаква причина за тревоги.

Когато Дейвид представи диагнозата си на Джени, тя забеляза триумфа, който се четеше на шестнадесетгодишното му лице. Той бе открил призванието си.

Когато Дженифър започна да има по-дълги периоди на будно състояние без болки, тя стана и по-бдителна към обкръжението си, приспособи се по-добре към какофонията от звуци в отделението, което споделяше със седем други пациенти. Времето минаваше бавно и тя постоянно наблюдаваше часовника, като чакаше Дейвид да дойде, имаше нужда от спокойствието му и отчаяно копнееше за утешителните му думи.

Посещенията на родителите ѝ бяха винаги набързо. Роуз носеше кутии със сладки за отделението и изглеждаше оживена и приятна в розовата си униформа и крепирана бяла престилка. Тя бе любимката на всички, но Джени почувства нещо дразнещо в нея, някакво дребно негодувание.

Когато напусна болницата, бе края на май и за Джени светът изглеждаше изключително красив. Всичко стана скъпоценно. Леглото ѝ, възглавницата ѝ, познатите ѝ парцалени животни, дори една стара кукла, която бе захвърлила преди години. Раната не беше излекувана изцяло, и така, по съвет на нейния лекар тя остана вкъщи до края на учебната година, като правеше домашните си упражнения с помощта на Дейвид и се стараеше да поддържа нивото си. Приятелите ѝ идваха да я посещават, отначало често, а после епизодично. Бяха твърде заети да бъдат тийнейджъри. Пътното произшествие бе нещастие, но и неудобство.

Единствените ѝ верни приятели бяха Дейвид и Джошуа Мандел. Когато Дейвид трябваше да работи, Джош го заместваше като обучаваше Джени и ѝ правеше компания. Джош се навърташе от години като приятел на Дейвид, но едва след болестта ѝ тя го забеляза. Тогава Джени бе на четиринадесет, а той на седемнадесет, и онова лято тя се влюби. Не можеше да разпознае чувствата си. Те бяха нови за нея, но чудесни. Бе убедена, че Джош просто прави услуга на Дейвид, но това нямаше значение. Тя преживяваше усещания, каквито не бе имала никога досега, и виновникът бе той.

Когато Джени се върна в болницата за втора операция, Джош и Дейвид бяха отишли в колежа преди месец. Раната ѝ не бе зараснала правилно и тялото ѝ загняваше, като ѝ причиняваше треска. Организмът ѝ бе отхвърлил металната пластинка. Нейният затвор бе по-кратък този път, но болката бе по-силна. Без пластинката гръбначният ѝ стълб се възпаляваше, притискаше нервите и вените, които минаваха между тях.

Дженифър страдаше жестоко, но се застави да се възстанови. След шест седмици се върна в училище. Всеки ден представляваше битка срещу парещата болка, сякаш тръни се забиваха в гърба ѝ. Приятелите ѝ не се чувстваха удобно около нея и скоро започнаха да си търсят извинения, за да я избягнат. Джени бе самотна повече от всякога. Джош често ѝ пишеше и писмата му осигуряваха единствения светъл лъч в иначе пустото ѝ съществуване. Дейвид се обаждаше по телефона и също пишеше. Той следеше за прогреса ѝ, окуражаваше я, но болката бе жестока. Поради липсата, на каквото и да е друго развлечение, тя започна да изпълва свободните си часове с писане, като съчиняваше често писма до Джош и си водеше дневник. Това,

което бе започнало като терапия, скоро се превърна в радост. Тя бе въввлечена в магията на думите, като тайно пишеше стихотворения, изпълнени с невинна страст и първична чувственост.

В продължение на девет месеца тя остана сама с окаяното си състояние и със загняващата горчивина. Колкото и да се опитваше, не можеше да се пребори с негодуванието, което изпитваше към постоянната борба за съществуване, която водеха родителите ѝ. Налагаше се да работят дълго, за да успеят да платят сметките ѝ за лекарства. Джени разбираше това и се чувстваше виновна. Но я беше и яд. Прекарваше времето си в развиване на фантазията си за живот, толкова богат и лек, като крема с бития каймак, който толкова обичаше като дете. Тя си представяше, че е грандама, която носи скъпи дрехи вместо униформа, и която се разхожда нагоре-надолу по Пето авеню, вместо да скача в автобуса на Булеварда. Настоящият ѝ живот бе само отправна точка. Тя си каза, че *ще* има повече. Беше си го заслужила.

До юни болката бе станала нетърпима и Джени бе на крачка от това да остане саката. Да, имаше нещо, което лекарите можеха да направят. Можеха да изрежат част от бедрената кост и да я вмъкнат между търкащите се прешлени. Роуз и Марти се отнасяха скептично към това. Щеше да бъде дълга и досадна операция с малко гаранции. Джени бе потисната. Тя вече бе издържала толкова много, че те се питаха дали си струва да я подлагат на по-нататъшни страдания. Но Джени заговори от свое име и поиска операцията. Отново легна под скалпела. Прекара други шест седмици в ужасното отделение, но този път то не ѝ направи впечатление. Джош беше там. Случайно, тя му подари стихотворенията си, наблюдаваше лицето му, докато четеше, и чувстваше как устните му върху бузите ѝ отбелязват одобрението му. Когато Джени напусна болницата за последен път, като си даде обет, че никога повече няма да се върне там, тя беше безнадеждно влюбена в Джошуа Мандел.

---

[1] Търговска марка кожени чехли с нисък ток за малки момичета. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Дженифър отключи вратата на апартамента си и потърси с пипане ключа за осветлението. Като жонглираше с ключа, чантичката си и пощата, тя светна и пусна с облекчение джунджуриите си върху тапицираната тоалетна масичка. Прегледа набързо пощата, като се надяваше на писмо от Дейвид, и раздели изпратените сметки за плащане от писмата, които започваха с „Уважаеми наематели...“. Две нови купчинки останаха за Чарлз.

Беше в превъзходно настроение, обнадеедена от успешната среща с ресторанта и изненадата, която бе подготвила за четвъртък вечер: шампанско, чер хайвер (на приемлива цена!) и още нещо.

Като си тананикаше някаква измислена мелодия, тя се съблече по бельо и изкара килимчето си за упражнения. Чувстваше се развеселена, но паренето в гърба ѝ свидетелстваше за напрежението, на което бе подложена в последните няколко седмици. Повдигане на главата и раменете от пода. Изпукване. Изпънати ръце. Протягане. Опит да се достигнат върховете на пръстите на краката. Не се напругай. Протягане. Гърбът ѝ се изви, но тя продължи. Навеждане. Вдишване. Отново изправяне. Опъване. Болка.

Четиридесет изправяния до седящо положение, петдесет навеждания и тя беше гроги. Гърбът ѝ туптеше. Взе набързо душ, така че мускулите ѝ да не се стегнеха отново, и се вмъкна в един пенъар от кадифе. Във всекидневната включи стереото и гласът на Нийл Даймънд изпълни въздуха с натрапчивия си баритон. Посегна за телефона и тогава си спомни: Чарлз бе казал, че ще има късно съвещание.

Дженифър остави слушалката. Беше разочарована. *Раздразнена*. Някъде дълбоко в себе си се беше надявала, че Чарлз ще съкрати съвещанието си и ще се прибере къщи. По вътрешен подтик отиде до барчето и си избра бутилка Мутон Каде от малкия хладилник, скрит в лакираната секция. Измъкна тапата и си наля малко от бялото сухо вино, като вдигна чашата към безплътния глас, идващ от стереото.

— Наздраве за чудесната вечер, госпожо Креншо! О, сама ли вечеряте? — изрече тя с определено подигравателна нотка в гласа. — О, да, защо, господин Даймънд? Аз съм компания от един човек.

С чаша в ръка премина през голямата стая и се насочи към широките прозорци, които гледаха към Ийст Ривър. Вертикални щори от тавана до пода бяха наклонени под ъгъл четиридесет и пет градуса и затъмняваха блещукащите светлини на града там долу. Тя ги дръпна настрани, хипнотизирана от неясните очертания на премигващите фарове на автомобилите по магистралата. В колко от тези коли имаше съпрузи, които бързаха към къщи при жените си с престилки и току-що изкъпани деца? Колко от тях бяха напуснали съвещанията си, за да доставят удоволствие на семействата си?

Не е честно, помисли си тя. В края на краищата тя не бе в кухнята и не приготвяше добре балансирана храна и не бе парфюмирала въздуха с някакъв специален десерт. Беше делова жена, и ако тя самата имаше късна среща, Чарлз не би реагирал така. Той нямаше да застане тук и да премигва към търговския надпис на пералнята от другата страна на реката, нямаше да брои секундите при всяка смяна на червената светлина на светофара. Той щеше да *разбере*. Щеше да приеме факта, че понякога работата ѝ я принуждаваше да закъснява. Щеше да си приготви нещо за ядене и да прекара вечерта в четене на последните политически статии. Нямаше да я разпитва за поводите ѝ, както тя го питаше за неговите, когато закъснееше. И със сигурност нямаше да го приеме лично.

Дженифър се обърна към вътрешността на апартамента и, облегната на дъската под прозореца, го загледа така, сякаш го виждаше за първи път. Чарлз бе избрал мебелите, скъпа сбирка от ултрамодерни елементи. Всичко беше в бяло. Абсолютно, ослепително, антисептично бяло. Едно канапе във формата на буквата L заемаше почти цялата стая и я предизвикваше да се чувства удобно в него. Кушетката с ниска облегалка бе покрила с памучна материя, с оформени широки и твърди възглавници, които изглеждаха съвсем плътни и бухнали. Тя бе поставена върху къси, лъскави хромирани крака, с твърди, груби форми, които въобще не изглеждаха привлекателни на Дженифър.

Срещу канапето се намираха два кожени стола в бяло, с широки седалки и леко полюляващи се облегалки с набръчкана тапицерия, които ѝ приличаха на смачкана кутия. Една малка масичка от

пластмаса и стъкло заемаше централно място и върху нея бяха наредени закуп книги за изкуство, които осигуряваха единствения цветови нюанс в стаята. В ъгъла, до прозорците, четири бели кожени стола бяха разположени около кръгла масичка за игра от неръждаема стомана. Имаше и стенни аплици, както и една самотна картина, обляна в светлина от лампа, поставена над нея.

Дженифър изу чехлите си и се опита да се свие в един ъгъл на кушетката, като нагласи възглавниците така, че да подпират гърба ѝ. Затвори очи и се остави музиката да я завладее. Копнееше за нещо меко, за огромни столове, в които потъваш като седнеш; за украшения, които събират прах, но навяват спомени; за камина с дебели пънове, пръскащи искри и излъчващи розов блясък.

Изведнъж една мисъл я обезпокои. Осъзна, че кабинетът ѝ ѝ подходеше повече, отколкото домът ѝ. Там тя се бе обградила с топлина и между стените му се чувстваше силна и уверена в себе си. Тук бе обгърната от някаква хладна елегантност и в момента тя ѝ действаше потискащо.

Докато отпиваше от виното и разсъждаваше върху заобикалящата я среда, през съзнанието ѝ премина една картина на дома на родителите ѝ. Затвори отново очи и приближи представата си по-близо.

Мислено домът ѝ изглеждаше уютен. Караше те да се чувстваш добре дошъл. Къщата на Роуз и Марти Шелдън бе непретенциозна. Беше почтена и истинска. Може би тъкмо там беше бедата, помисли си Дженифър. Може би този апартамент ѝ приляга повече, отколкото се осмеляваше да признае. Не беше се примирила с някакъв образ? Беше си дала клетва, че един ден ще живее в апартамент на Ъпър Ийст Саид, който ще бъде изискано обзаведен. Беше постигнала тази цел, но както ѝ бе напомнил току-що Джош, това не ѝ бе донесло удовлетворение.

Сви се повече върху кушетката и по-дълбоко в миналото си. Колкото повече размишляваше, толкова повече се убеждаваше, че удобният образ, който бе извикала във въображението си за прелестния дом на родителите си, е фалшив — или поне така ѝ бе изглеждал, когато бе на деветнадесет.

В къщата на семейство Шелдън пекарната винаги заемаше първостепенно място. Часовете бяха дълги и единствената грижа бе да дойде почивката в края на деня, но докато тръгна в колежа, Дженифър

не осъзна ефекта от такова самовглъбяване. После, когато се завърна вкъщи от Васар за Коледа, тя се почувства отегчена и възмутена от сивотата на живота в Бейон.

Седеше във всекидневната с родителите си, брат си Дейвид и приятелката му Сара, една очарователна брюнетка, която полагаше големи усилия да не допусне Роуз да я сплаши. Бе късно и всички се бавеха с кафето и неизбежния избор от пекарната. По време на цялата вечеря Роуз се опитваше да разучи и преследваше целта си да разбере какво внезапно бе променило толкова дъщеря ѝ. Инстинктивно разбра, че бе отхвърлена. Узна също, че този път напрежението между тях бе по-дълбоко, отколкото обикновеното заяждане между майка и дъщеря.

— И така, Джени. Какво правят твоите въображаеми приятели по време на ваканцията? — попита тя, като прекъсна Сара по средата на изречението. — Ти наистина трябваше да поканиш няколко за вечеря.

Дженифър изстърга глазурата от едно парче торта със седем пласта, като се надяваше майка ѝ да изостави тази тема, но Роуз никога не се предаваше. Тя попита отново, и този път Дженифър ѝ отговори.

— Защото бих умряла, ако си толкова неучтива към тях, колкото към Сара. Ето защо!

Дженифър се намръщи към майка си и с широко отворените си сърдити очи излъчваше вълни на неодобрение. Роуз пренебрегна както изражението на Дженифър, така и избухването ѝ. Изгреба остатъка от черешовия ванилов сладолед върху ронливата торта. Дейвид направи знак на Дженифър да се въздържа.

— И какво толкова намираш в твоите нееврейски приятели, което мислиш, че ужасно ми липсва? — попита Роуз, като решително пренебрегна враждебното мълчание на Дженифър.

Дженифър се наведе към майка си, погледна я право в очите и не позволи на никаква обич да смекчи намерението ѝ да причини болка.

— Класа, майко. *Класа*. Те я имат. А ние не. Хората от класа не идват на вечеря облечени в униформа, това първо. Хората от класа не оскърбяват гостите си или не им бутат постоянно храната и не монополизират всеки разговор. Хората от класа ги е грижа, *наистина* ги е грижа за другите.

Изнизаха се годините на възмущение, докато търсеше причини и думи да обвини майка си за всичко, от което начинът им на живот я беше лишил.

— Виждаш ли, Марти — каза Роузи на съпруга си, като че ли току-що бе отговорила правилно на някакъв тест, — знаех си, че не трябва да я пускаме да отива във Васар. Казах ти, че няма да срещне подходящи хора.

Дженифър знаеше какво ще последва след това: стандартната лекция на Роуз за ползата да се учи в местен колеж и да се живее вкъщи. Когато и да възникнеше този спор, Дженифър напомняше на родителите си, че Дейвид бе отишъл в университета във Виржиния с тяхната благословия, но отговорът им бе винаги един и същ. За момче било различно. Момчетата трябвало да ходят на училище далече. Това не било толкова важно за едно момиче.

Дженифър избута стола от масата, като че ли самото движение можеше да я отдели от всичко, което тя намираше за безвкусно. След това стана и намали осветлението, като знаеше, че така ще раздразни майка си и щеше да използва това, за да спечели още малко дистанция от семейството си.

Дейвид остана мълчалив. Дуелите между майка му и сестра му не бяха нещо необичайно, но малко ги съжаляваше. Той вярваше, че всяко поколение си има своите особености и че по-младите трябва да избягват да се противопоставят на по-възрастните по въпроси, които никога не можеха да се решат. Разбираше какво се опитваше да каже Дженифър, но не бе съгласен с *начина*, по който се домогва до това. Независимостта бе нещо хубаво. Но не и дебелоочието. Той не забеляза колко дълбоко бе наранена тя.

— В продължение на години всичко, което чувах, бе колко е важно едно добро образование и колко щастлива съм, че съм толкова будна и толкова умна. Отново и отново ми казвахте да се възползвам от това, което Господ ми е дал. Е, точно това възнамерявам да направя. Вие сте лицемери. И двамата?

Марти остави пурата си и се втренчи в дъщеря си.

— Джени, майка ти и аз работим твърде усилено, за да ни оскърбяваш. Не го заслужаваме!

— А аз предполагам, че заслужавах унижението да чакам дали ще получа навреме чековете за обучението си, един след друг в продължение на две години? Замисляли ли сте се някога как съм се чувствала? Бях покрусена. Несъмнено огорчена. Ако не можехте да си

позволите да ме прашате на училище, тогава не е трябвало да го правите! Не ме обвинявайте за вашите неуспехи!

Марти стана и хвана здраво масата. Не се постара да изтрие сълзите, които се стичаха по бузите му.

— Това беше неизбежно — гласът му бе мек и изпълнен с огорчение. — Имахме две лоши лета и се надявах, че докато училището осребри чековете, ще имам достатъчно пари в банката, за да ги покрия. В края на краищата наистина успях. Съжалявам, че считах това за неуспех, Джени, но няма да позволя на едно неблагоприятно дете да ме кара да се чувствам виновен.

Той излезе от стаята с натежало от разочарование тяло. Сара, като почувства, че е влязла без позволение там, където все още не ѝ беше мястото, започна да чисти масата, нетърпелива да избяга на спокойствие в кухнята.

Дженифър можа да усети напрежението във въздуха, но отказа да отстъпи.

— Щастлива ли си сега? — попита Роуз с нотка на триумф в гласа.

— Как е възможно да бъда щастлива, като живея в тази къща!

— Какво ѝ е на къщата? — намеси се Дейвид.

— *Нищо* не ѝ е наред! — Дженифър тръгна из всекидневната. — Само я погледни. Отвратителна е! Тези мои приятели, които майка ми толкова бърза да унижи, живеят в прекрасни домове със скъпо обзавеждане и малки рояли. Те нямат второкласни, боядисани, за да изглеждат еднакви, мебели, или фалшиви френски столове, произведени в Япония. Домовете им пращат от пари. Тази къща е пропита от миризмата на печива и стари килими!

Дейвид се вторачи в нея. Лицето му се бе втвърдило, а тъмните му очи — застинали от яд.

— И това ги прави по-добри като хора? За кого, по дяволите, се мислиш! Майка и татко си скъсаха задниците от работа, за да ти осигурят средства. Какво повече очакваш?

Дженифър застана на входа на трапезарията, като чувства отчуждението, което бе създала. Някак си не я беше грижа за това.

— Какво ще кажеш да се върнеш вкъщи от училище и да завариш майка си? Би било хубаво. Други деца си спомнят как са се връщали вкъщи при майките си и са си разделяли мляко и сладки, как

майките им са помагали за домашните и са им чели приказки вечер. Не и аз. *Моята* майка никога не бе вкъщи. *Моята* майка никога не изведе дъщеря си по магазините в града или на обяд. Голямото ми угощение бе да разделя някой сандвич в задната част на пекарната и да открия нещо на половин цена при разпродажбите от някоя фабрика.

Дженифър можеше да усети как сълзите напират в гърлото ѝ, но тя ги преглътна, твърдо решена да не заплаче. Чувстваше се отхвърлена и искаше те да го научат.

— Ами какво ще кажеш за това сплотено семейство, за което всички вие толкова усърдно ми говорите? Отишли ли сме някога на театър или дори на кино заедно, или пък на нещо по-показателно от събиране в клуба на братовчедите? Не! Никога не сме ходили никъде! Никога не сме правили нищо!

— Джени, мисля, че се увличаш...

— Така ли?

Предупреждението на Дейвид нямаше ефект. Тя крещеше, гласът ѝ отекуваше с всичките неизказани обвинения от дванадесет години.

— Гледах как приятелките ми ходят на срещи. Вземаха от майките си бижутата им и понякога дори кожените им палта или официалните им рокли. А какво споделяше майка ми с мен? Престилката си!

Роуз бе толкова ядосана, колкото и Дженифър и се бореше със сълзите също така упорито.

— За това ли обичаш да прекарваш ваканциите си с тези хора? — каза тя. — За да си играеш на изискано обличане?

— Защо не! На мен ми харесва. Те членуват в клубове извън града, хранят се в добри ресторанти и им сервират изискани вечери. Не замразени зеленчуци и прегоряла пуйка. Ядат неща като крехко телешко и *ангинари винегрет*. Пият отбрани вина и говорят с изискан тон. Всичко, което правят, е изтънчено и точно по този начин *възнамерявам* да живея. Вие можете да считате, че този живот е добър, но за мен той е измъчено съществуване.

— Твоите брътвежи ме отвращават! — Дейвид крачеше из стаята. Той винаги крачеше, когато бе ядосан. Мразеше да изгубва контрол и физическото действие бе единственият начин, с който знаеше, че ще се обуздае гневът му.

— Говори каквото си искаш, добродетелни ми братко! Нямах право да се перчиш толкова. Защо драпаш да те приемат в медицинския? И нищо по-долу от Харвард, при това? Можеш да си предложиш услугите на някоя свободна клиника. Кой кого заблуждава? Дълбоко в себе си това, което наистина искаш, е пари и успех. Може би просто произнасям с думи онова, за което ти нямаш смелост.

— Ти си тази, която има дързост! Аз съм в медицинското училище, защото искам да стана лекар, а не защото се стремя да направя впечатление на хората с колекция от безсмислени вещи. Ти започваш да ставаш кариерист, Джени, и това е грозно!

Дженифър се бореше със себе си. Тя наистина желаше живота, за който говореше, и се ядосваше, че никой не я разбира. Не бе престъпление да си амбициозен, да мечтаеш и да се стремиш към доброто. Техните представи бяха ограничени, а нейните — широки.

— Имаш право на собствено мнение и на собствен живот — изрече тя, — но аз ще имам разкошен дом с красиви дрехи и много бижута. Освен това, ще имам страхотен успех и хората ще ме уважават. Искам лукс и положението на звезда и ще го постигна.

— Добре, Джени! О, извинявай — произнесе Дейвид саркастично. — Забравих, че дори малкото ти име не е достатъчно възвишено за теб. Напоследък си Дженифър, нали? Е, *Дженифър*, нека ти дам един братски съвет. Докато не се примириш с това, което си, никога няма да бъдеш доволна от това, което имаш.

Дори сега, след толкова много години, Дженифър можеше да почувства презрението, което я прониза, когато изфуча от къщи. Споменът за неодобрението в гласа на брат ѝ и болката в очите на майка ѝ я разтърсиха и в момента. Трепереше както някога. Напълни отново винената чаша и я отнесе в спалнята, като се опита да избегне вината, която висеше като покров във всекидневната. Докато лежеше на леглото, се чудеше дали в действителност се бе примирила със себе си и дали всъщност тъкмо затова не беше доволна от всичко, което имаше. Ето я, с красив съпруг, изискан дом, и все пак бе завладяна от идеята за спасяването на „Жоли“. Мислеше си също и за празненството, и за собственото си, прекалено ревностно посвещаване на успеха му. Не беше ли това просто нещо повече от същото? За повечето вечерта нямаше да бъде нещо повече от удобно извинение за едно добро време. Тя се страхуваше, че за нея се бе превърнала в още

една стартова позиция в преследването на безсъдържателна известност.

Гърбът ѝ започваше да я боли и тя стана от леглото, като се придвижи сантиметър по сантиметър до банята, за да търси нещо, с което да облекчи болката. С насълзени очи забеляза, че минаваше един. Чарлз все още не беше се прибрал вкъщи.

ГЛАВА СЕДМА

Търк Конлън се разхожда из библиотеката докато отпътува и последната лимузина. Отсреща в залата прислугата започна да почиства след разточителната вечеря.

Порцелан и стъклария бяха натоварени върху сервитьорски колички. Взети под наем маси и столове бяха наредени на купчина в ъгъла. Пепелниците бяха изпразнени, ленените покривки — прегледани внимателно, украсата по средата на масите — разглобена, и килимите — леко почистени с прахосмукачка от разпилени трохи.

Приветлива тишина посрещна Търк, когато затвори вратите на библиотеката зад себе си. Диъдри никога не използваше тази стая за развлечения. Според нея тя не бе подходяща за компания. Нямаше удобни места за сядане за големи групи. Стаичката, в която дамите подготвяха тоалетите си, бе далеч. Цветът невинаги устройваше възрастните жени, чиято кожа не бе безупречна. Въпреки, че Търк не се съгласяваше с всяка изтъквана причина, това бе тема, която той отказваше да обсъжда с жена си. Това бе неговото светилище и той не искаше то да бъде осквернявано от нежелателни посетители.

Тук стените бяха пълни с книги, а подът — покрит с кариран плюшен килим. Издути кушетки, осеяни с бродирани възглавници, ограждаха една огромна камина с красиво каменно огнище и с дървена облицовка от дъб. Столове с високи облегалки, тапицирани на червени и черни карета, бяха наредени величествено пред прозорците със силно надиплени пердета. Семейни снимки в старинни рамки бяха грижливо подредени върху табла. Единствената художествена творба в стаята бе един примитивен пейзаж, нарисуван от майката на Диъдри.

В контраст с тази стая, всекидневната, трапезарията, салонът, солариумът, дори входното антре бяха дотолкова съвършени, като че ли казваха *гледай, но не пипай*. Ценни антики и скъпи художествени произведения изпълваха обширни пространства, измежду които бяха разположени изящни мебели. На всеки предмет бе поставен внимателно знак за автентичност, всичко бе поставено на точно

определени места. Това бе витрината на Диъдри. Къщата бе внушителна; Търк не отричаше това, но в редките случаи, когато го питаха за мнението му, отговорът му бе неуместен: *Това е едно хубаво място за посещение.*

Той свали вечерното си сако и развърза папийонката си, метна ги на най-близкия стол и си наля бренди. Очите му пареха от умората и от дима на пурата, а челюстта му го болеше от усилието да се усмихва на хора, които малко се интересуваха от него. Беше дълъг ден и още по-дълга нощ. Като се отпусна на един от диваните, той затвори очи, почивайки и чувствайки топлината на огъня, оставяйки брендите да упои тялото му.

— Какво невероятно парти!

Диъдри Конлън влезе в стаята с триумфираща усмивка, с нефритено зелена рокля, полюшкваща се около краката ѝ, и със зачервено от възбуда лице. Високото ѝ стройно тяло застана в очертанията на вратата и широкият портал подчерта благородството на стойката ѝ. На шията ѝ блестеше огърлица от диаманти, но този блясък бледнееше пред искрящите ѝ очи, докато размахваше във въздуха пачка чекове и четеше сумите една по една.

— Половин милион гущера само за една вечер! Каква придобивка!

Търк подсвири с възхищение и поздрави жена си с чашата бренди.

Диъдри прие комплимента с високомерна усмивка. После с пренебрежително размахване на чековете каза:

— Не бъди такъв грубиян, скъпи! Сякаш това е ограбване.

Търк се засмя.

— А как точно би го нарекла ти, като каниш четиридесет души в дома си с ясното намерение да ги оскубеш?

Диъдри седна на дивана срещу него, изу обувките си, разтърка ходилата си и раздвижи пръстите си, за да подобри кръвообращението.

— Аз го наричам благотворителност — каза тя. Тонът ѝ бе равен, изражението ѝ — замислено, като че ли въпросът му, дори присъствието му, бе някакво натрапване.

Търк вероятно бе свикнал с нейната склонност към покровителстване, но не беше мъж, който приема да бъде отрязан

лесно. Всеки път, когато това се случваше, без значение колко лека бе подигравката, автоматичният му отговор бе неговото отмъщение.

— Бавно развиващите се деца. Непривилегированите. Хората с трудно положение. Към *тях* трябва да проявяваш милосърдие.

Гласът му изискваше тя да внимава.

— Ами какво ще кажеш за уморените и за бедните? Струпаните маси, които копнеят да бъдат свободни? — тя все още отказваше да го погледне.

— Какво за тях? — настоя той.

— Скъпи ми Търк — Диъдри най-после склони да премести поглед от краката си към съпруга си, — тази вечер ние спечелихме значителна сума пари за Музея на съвременното изкуство в Уестчестър. Според правителството на Съединените щати това е легитимна, освободена от такси благотворителност.

— Според мен това е упражнение по аристократическо угаждане!

Диъдри сви рамене, първоначалната ѝ жизнерадост бе заменена с раздразнение.

— Ти си или тесногръд и определено свадлив, или демонстрираш смущаваща липса на класа.

— Не съм нито едното, нито другото — измърмори Търк, като зае престорено положение на отбрана. — Единственото, което искам да подчертая, е, че ако продължаваме да полагаме тези усилия, то трябва да ги насочим към кауза, която *наистина* си струва.

Диъдри махна диамантената си огърлица, постави я на масичката зад нея и се обърна към Търк с въздишка.

— Музеите си *струват*. Там са събрани красота и култура, които, мой скъпоценни варварино, подхранват душата и обогатяват духа.

— Единственото нещо, което тези дарения подхранват, е надутото его на богатите.

— Не бъди такъв сноб — озъби се Диъдри.

— Тогава не бъди наивна. Пациентите, които са неизлечимо болни от рак, и сираците не прекарват съботите си, като се размотават около музеите и обсъждат гения на Пикасо!

— Няма да ти навреди, ако прекараш една събота в някой музей — намуси се тя. — Може да ти подобри разсъдъка.

Търк се подсмихна и седна по-напред на кушетката, като се облегна на ръцете си и я погледна.

— Ти не се омъжи за мен заради ума ми, откъде е тогава тази внезапна загриженост за доброто му състояние?

Лицето на Диъдри възприе изражение на изключително търпение, но Търк долови веселото пламъче в очите ѝ.

— Не разбирам защо вдигаш такъв ненужен шум за тази вечер — каза тя. — Така и така нямаше нищо по-добро предвид.

Очите на Търк се разшириха невярващо.

— Ти си невероятна! Не си ли спомняш твърде разгорещения разговор, който водихме преди *твоите* гости да пристигнат? Казах ти, че има сериозна криза в списанието и че съм под голямо напрежение. Казах ти, че трябва да работя вечерта!

— Имах нужда ти да си с мен.

— А твоите нужди винаги са преди другите, нали?

Диъдри се извърна, но преди да го направи, на Търк му се стори, че сянка на обида премина по лицето ѝ. Тъкмо се канеше да каже нещо, но тя го изпревари.

— Ще пренебрегна твоя сарказъм и ще ти позволя да ми налееш едно бренди.

Моментната мекота бе изчезнала.

Търк стана и отиде до малкото барче в ъгъла. В това време погледът на Диъдри го следваше, изучаваше го, наблюдаваше го и мислено го сравняваше с другите мъже, които бяха забавлявали тази вечер. Съпрузите на приятелките ѝ бяха всички сухи и дълги като върлина, с усмивки, изгладени като панталоните им. До тях Търк изглеждаше невъздържан и агресивен, говорът му понякога бе нахакан. Дори вълнистата му, като твърд карамел коса изглеждаше непокорна. Другите мъже бяха приятни, но *предсказуеми*, и в края на краищата това ги правеше скучни. Търк си имаше своите грешки, и Диъдри можеше да назове всяка от тях с прецизността на катехизис, но Търк никога не бе предвидим. И никога *скучен*.

Той връчи на Диъдри брендито ѝ и седна на ръба на масичката за кафе до нея. Беше късно и въпреки че се чувстваше объркан и изтощен, тя бе все така прекрасна и издокарана, каквато бе в началото на вечерта. Дългата ѝ права руса коса все още бе запазила свежия си блясък; кремавият цвят на кожата на лицето ѝ все още носеше

бледността на пудрата ѝ. Някакво омайващо ухание се носеше около нея, като парфюмиран ореол, и тъкмо тогава Търк си помисли, че тя изглежда необичайно нежна и уязвима. Отпуснатата ѝ поза караше плата на роклята ѝ да пада на гънки и да обгръща тялото ѝ, като подчертаваше пълнотата на гърдите ѝ и тънката ѝ талия. Тяхната връзка бе сложна, често антагонистична, но независимо от това какво друго съществуваше между тях, Търк винаги намираше Диъдри за изключително чувствена жена. Тази вечер не бе изключение.

— Зная, че ненавиждаш този начин на действие — каза тя, напълно осъзнаваща близостта му, — но ти си страхотен, когато става въпрос за събиране на по-големи дарения. Бях отписала Елис Андерсън, но ти го убеди за петдесет хиляди. Как, за Бога, успя да го направиш?

Ръката на Търк започна да се плъзга по крака ѝ, като повдигаше роклята над прасците ѝ.

— Просто пуснах в действие цялата сила на ирландския ми чар. Повечето хора ме намират за неотразим. Присъстващите се изключват, разбира се.

Диъдри не можеше да реши дали блясъкът в очите му бе от смях или от желание. В интерес на истината, не я интересуваше, докато ръката му продължаваше да я гали. Тогава тя си позволи миг на разсъждения. Той беше прав. Беше наистина чаровен. Ласкаеше жените и впечатляваше мъжете, като ги завладяваше с остроумието си. Той нямаше никога да признае, но тази вечер бе направил специално усилие, в нейна част. И тя никога нямаше да си признае, но му бе благодарна.

— Очевидно хората, които те намират за неотразим, не те познават толкова добре, колкото те познавам аз — измърка тя вместо това.

— И какво е това, което знаеш, а масовата публика не знае?

Носът на Търк се зарови в деколтето на роклята ѝ и устните му потърсиха топлината на плътта ѝ.

Диъдри усети мъркане от задоволство да се надига в гърлото ѝ, но незабавно го потисна.

— Знам, че си фалшив.

Тя се извърна леко, като приближи устата му до гърдите си.

— В какъв смисъл?

Тя чу дрезгавината на гласа му и почувства езика му върху кожата си. За момент се позабавлява с идеята да не казва нищо повече, и просто да се отпусне, но веднага щом я споходи тази мисъл, тя я отхвърли. Това не бе начинът, по който стояха нещата при тях. Целувки. Докосване. Милване. Това бе прекалено нежно, прекалено меко за Конлън. За него ожулването бе същността на страстта, а спорът бе най-стимулиращия метод на любовната игра.

— От една страна, ти обичаш да се смесваш с богатите, да говориш като банкер и да обсъждаш странични дейности. Това е толкова различно от твоя уличен разговор.

Търк не отговори, а само протегна ръка зад нея да намери ципа на роклята ѝ. Бавно го смъкна до долу.

— От друга страна — продължи тя, — ако „Жоли“ е толкова под угроза, както постоянно натякваш, защо никога не го обсъждаш с приятелките ми? Те могат да го намерят за забавно.

Търк бе започнал да разкопчава ризата си, но спря и нарастващ гняв обузда желанието му.

— Мисля, че ти не обсъждаш изпитанията и несгодите на „Жоли“ — продължи Диъдри, — защото дори и ти знаеш, че в реалния свят съдбата на едно незначително модно списание е абсолютно маловажна.

Търк се наведе напред, а очите му я пронизваха.

— За мен тя е важна.

— Защо?

— Защото е и моя? Защото не твоите пари ми дадоха работата и защото там никой не дава пет пари за това, че аз съм зет на Паркър Уолинг, или съпруг на Диъдри Уолинг. Аз съм Търк Конлън, и това е достатъчно добро за тях!

Диъдри стана бавно, като притисна роклята към себе си и приближи лицето си по-близо до неговото.

— В моя свят, скъпи, *достатъчно добър* е просто едно оправдание, че не си най-добрият.

— В моя свят аз съм най-добрият! — кресна той. Лицето му бе зачервено, а устата му — скована. — Но ти не би могла да знаеш това, защото никога не си намерила време да разбереш какво правя или какво искам.

Сините очи на Диъдри се вторачиха в него, но устата ѝ се изви нагоре.

— Гресиш. Още от минутата, в която се срещнахме, Търк Конлън, бе твърде ясно, че и двамата искаме едно и също нещо.

Тя се наведе напред и обви ръце около врата му, като остави роклята да се плъзне до кръста ѝ. Когато го притегли към себе си и той почувства голото ѝ тяло, опряно на гърдите му, Търк изпита познатото усещане, че се предава. Опита се да ѝ се съпротивлява, но само за миг. Въпреки че го отричаше яростно и пред себе си, и пред нея, тя имаше право. Той я бе пожелал още от деня, когато я срещна. Желаше я и сега.

Диъдри Ейнсли Уолинг бе най-важното листо от едно прочуто фамилно дърво. Баща ѝ бе Паркър Уолинг, заклет капиталист, който бе успял да превърне фамилните имения във впечатляваща империя от недвижими имоти. Дори неговите клеветници признаваха, че той притежава вродена способност за откриване на богатства, за подушване на ценни парцели земя с точността на хрътка, и после да се хвърля напред със страст, която повечето мъже пазеха за жени или за спорт. Той бе империалист, човек, който се чувства удобно, когато поема рискове, свикнал с успеха и презиращ провала.

Майката на Диъдри, Унифред, бе важна особа от Филадельфия, крехка и загадъчна жена, чийто благ, умерен характер бе идеалната почва за агресивния ѝ съпруг. Въпреки че семейството ѝ бе заможно, Паркър Уолинг определено го издигна още повече, и през по-голямата част от семейния си живот, всичко, което тя правеше, бе да се стреми да угоди на съпруга си. Тя бе изтъкната домакиня, съвършена ездачка и активен член на всяка важна обществена организация от Грийнуич, Кънектикът. Бе предана на Републиканската партия, пиеше само шери и никога не задаваше въпроси на съпруга си, дори когато го чуеше да крачи в спалнята си в три часа сутринта, току-що завърнал се от похождение при някоя от неговите жени. Уини Уолинг беше религиозна жена и следователно бе в душевно равновесие. Тя си даваше сметка, че Бог с безпределната си мъдрост я наблюдава. Ако този живот не я изпълваше с щастие, това щеше да стане в следващия.

Диъдри бе наследила както фините черти на майка си, така и арогантния характер на баща си. Като дете тя се бе опитала да подражава на беззвучния глас и елегантната стойка на майка си. Вземаше уроци по пиано и по танци. Дори повърхностно се занимаваше с изкуство и с икебана, но ролята на пенсионирана жена никак не ѝ подходеше. Баща ѝ бе много по-вълнуващ.

По времето, когато бе девойка, Диъдри стана протежето на Паркър Уолинг. Тя стана водач, без дори да е имала последователи. Беше разглежена, егоцентрична и твърдо убедена, че няма нищо в живота, което да не може да притежава. Манипулираше хората със същото умение, с което баща ѝ боравеше с парите. И ако Диъдри се превърна в напаст за майка си, тя бе в същото време източник на безкрайна гордост за баща си. Единственият път, когато решителното лице на Паркър Уолинг се намръщи в знак на неодобрение, бе през деня, когато тя се омъжи за Търк Конлън. Един *никой*.

Търк бе най-голямото от четирите деца. Имаше двама по-малки братя, Иън и Юшон, и една сестричка — бебе, наречена Мегън. Родителите им бяха ирландски имигранти, които бяха се борили в продължение на години да поспестят малко пари заедно, за да отворят „Бар и Грил — Шамрок“ в Уудсайд, Куийнс. За тях жертвата бе нещо обичайно и успехът означаваше ежемесечно изплащане на ипотеката и нещичко за волни пожертвувания в неделя. Бащата на Търк държеше бара; майка му се занимаваше с кухнята, а Търк и братята му работеха всеки ден след училище.

Търк никога не разбра кога семейството му започна да си докарва печалба, защото Томас Конлън вярваше, че отричането възпитава характера. Докато Търк можеше да прости на баща си скъперничеството му, никога не можа да прости това, което маниакалната му стиснатост направи с майка му. Годините на невъзнаграден робски труд я бяха съсипали, като изцедиха живота от очите ѝ и прегърбиха раменете ѝ. Годините на отдръпване от света на Томас бяха спомогнали за една нарастваща самота. Тя запълваше вечерите си с уиски и почина, когато Търк бе на четиринадесет години.

Търк обвини баща си и си даде клетва, че ще вземе нещо повече от живота.

Един приятел го представи на Диъдри. Беше настоял Търк да го придружи на танци в клуба на родителите си в Грийнуич, като му

обеща да го запознае с избраницата си. Търк откри, че не е много трудно да свали Диъдри. Тя бе красива, висока и грациозна, със студено, аристократично лице и руса коса. Ефирната ѝ бледност порази Търк и в началото той се отнасяше с нея като с порцеланова кукла. После успя да опознае истинската Диъдри Уолинг. Под общителния ѝ характер се криеше ненаситна страст, желание, което го изкара извън релси. Той я бе срещнал по времето, когато *хубавите момичета* мечтаеха само за секс. Бе изцяло озадачен, когато на третата среща тя го покани да пийне нещо в апартамента ѝ.

Беше късно, когато пристигнаха. Тя му сипа коняк и изчезна, като се върна в стаята гола и нетърпелива. От онази нощ нататък тяхната връзка бе интензивно, ненаситно сексуална.

И така, въпреки сълзите на майка ѝ и яростните протести на баща ѝ, Диъдри Ейнсли Уолинг стана жена на Търкъл Майкъл Конлън.

Търк почака докато се убеди, че Диъдри спи непробудно, преди да извади ламаринената кутия от едно заключено чекмедже. Широкият му гръден кош се повдигаше и отпускаше, а дишането му бе учестено. За момент си помисли, че чува Диъдри в хола. Сграби ръба на бюрото, затвори очи и се ослуша. Щом се увери, че тя е в леглото си, отвори кутията и прегледа набързо купчината фишове. След това написа няколко имена и номера върху лист хартия, върна кутията в скривалището ѝ и заключи отново чекмеджето. Тънки струйки пот се спуснаха по лицето му.

Като се опита да успокои нервите си, Търк си помисли още колко време ще може да издържи на това напрежение. Щеше да е хубаво, помисли си той, ако можеше да се довери на Диъдри и да сподели страховете си с нея, но бракът им не беше такъв. Диъдри не бе такъв тип жена и той донякъде знаеше, че не може да я обвинява за това. Тя бе такава, каквато е, и той бе такъв, какъвто си е. Неговата ненаситност бе успяла да я спечели. Скъперничеството му бе приело подаръците ѝ, знаейки, че са свързани с емоционални струни. Той я бе очаровал по свой начин в брака. Ако имаше намерение да съсипе себе си, като се опита да се измъкне, нямаше кого друг да обвинява, освен себе си.

ГЛАВА ОСМА

— Добро утро, дами и господа, и добре дошли на Представянето на „Жоли“ на модните тенденции „Пролет“ и „Лято“. Всичко, което утре ще е установена мода, днес е в нашата зала. Модата става все по-дръзка, като задоволява изискванията на еманципираните жени, които отхвърлят възгледа за един стил или еднакъв подгъв. Това, което искат, е индивидуалност, и според нашите редактори, това е една идея, на която ѝ е дошла времето. Търсете сезона на алтернативите. Изборът. Личните интерпретации. Вечерните облекла включват гама от срамежливост до сексуалност, с прилепнал креп, който се котира еднакво с нежна дантела. Дневните облекла се променят лесно от подходящи за работа, в удобни за развлечения, с делови костюми и комплекти за джогинг, с класика и съвременни спортни модели. Що се отнася до цветовете, продължава увлечението по неутралните тонове с отсенки на бежово и бяло от лен, коприна, сто процента памук и лека чортова кожа. Друго групиране, което наричаме *Освежаване*, са бледите колори, които изглеждат съвсем подходящи за меки, полупрозрачни материи. А *Ярки фишеци* са дръзки, наситени цветове, които се смесват както никога преди. Ще видите как гримът хармонира с ярките цветове. Наситено. Крещящо. Украшенията са или ултраскъпи, или от долнопробна пластмаса. Вечерните обувки са стабилни, а тези за през деня — нежни. А косата е важното допълнение за сезона. Така че облегнете се назад и се наслаждавайте на шоуто. Следват образците!

Един голям екран заемаше почти цялата отсрещна стена, като превръщаше залата в малък театър, който можеше да събере повече от сто души, седнали рамо до рамо с поставени моливи върху бележници от „Жоли“, с вперени напред очи.

Дженифър бе седнала отзад до Брук Уийлър, чийто търговски отдел бе координатор на шоуто, докато една от четирите помощнички на Брук стоеше на разстояние зад един подиум, оборудван със специална рамка. Тя изключи осветлението на залата, включи

прожекторите на подиума и задейства магнетофона, който думкаше рок музика от четири тонколони, високи до тавана.

Щрак. Заглавие на диапозитива. Жарки нощи. На заден план — бели обички.

Щрак. Рокля без презрамки, достигаща до глезените, с кимоно с дължина три четвърти.

Дженифър бе одобрила всички скици преди месеци, но обичаше да ги вижда увеличени на големия екран. Моделите бяха окуражаващи. Изчистени линии и издължени тела изскачаха като триизмерни фигури. Лицата бяха полунарисувани, а пропорциите на телата бяха нарочно изкривени. Дрехите бяха неясни, повече стилистични импресии, отколкото сбити рисунки — с намерението само да маркират и подсказват, а не да диктуват и определят.

Предшестващо както есенно-зимния, така и пролетно-летния сезон за продажба, „Жоли“ бе поканило търговците да вземат участие в експертизата на списанието. Бяха организирани две представяния за всеки сезон, които продължиха по две седмици, с по две демонстрации на ден. Днешното представяне бе *Прогноза за модата I* — за пролетта и лятото, с акцент върху тенденциите. Дизайнери, производители и други хора от бранша уреждаха срещи седмици предварително, за да не пропуснат предвижданията на „Жоли“. *Прогноза за модата — II*, три месеца по-късно, през януари, щеше да се концентрира върху действителните стоки, като даде възможност на купувачите да попълнят инвентара си с предопределени продавачи. Същата процедура следваше през май и август за есенно-зимната мода.

Модните предвиждания на „Жоли“ се считаха за най-добрите от всички представяния на списанията. По-голямата заслуга за тази репутация се дължеше на необичайния успех на Марни Добс при избора на печеливши модели. Главният моден редактор на „Жоли“ притежаваше шесто чувство за това какво подхожда на младите жени. Ако кимнеше одобрително с глава към някой модел, той се рекламираше. Ръкоплясканията, с които бяха посрещнати много от диапозитивите, показва на Дженифър как публиката си мисли, че Марни отново има право.

Щрак. Червени кожени шорти, огромни лилави тенис фланелки от коша.

Щрак. Черна тафтяна танцувална вечерна рокля с една презрамка и надиплена около коляното.

— Ти всъщност не вярваш, че магазините ще купуват моделите от тази рекламна акция с хавайска мода, нали? — прошепна Брук Уийлър.

— Надявам се — отвърна Дженифър. — Ще имам по-късно тази сутрин съвещание, на която да прегледаме някои от идеите. Бих се радвала да дойдеш.

— Нека те предупредя, Дженифър. Тази рекламна акция би трябвало да бъде нещо адски специално, ако възнамеряваш да налагаш такса. Моите магазини не обичат да плащат за нещо, което винаги са получавали безплатно — едно безпогрешно, но не и неочаквано предизвикателство подчерта думите на Брук.

— Мисля, че търговците на дребно ще бъдат по-гъвкави. Ще ги таксуваме, и нещо повече, те *ще* платят.

Брук потъна в тапицираната скамейка и се упрекна, че бе пропуснала срещата с Брад. Наистина, тя бе получила великолепната рокля от Сен Лоран и ангажимент от Клинт Роджърс за участие в няколко рекламни страници, но ако беше там, щеше да подхване незабавна кампания да дискредитира идеята на Дженифър. Не че не бе съгласна с принципа да се наложи такса за рекламната акция, но *именно* Дженифър я бе предложила. Брад я бе приел. И никой не беше си направил труда да се посъветва с нея.

Щрак. Бяла памучна блуза от началото на века със стегнати ленени панталони.

Щрак. Дълга до прасците памучна пола на райета и плетен пуловер с ветрилообразно нанизани перли.

Коментарът за шоуто на „Жоли“ бе типично в стила на списанието — телеграфен, стегнат като стенография. Бърз. Ефектен. Без изречения, само думи. Фрази. Възклицания. Предаваше възбуда чрез вербални точки и тирета и бе толкова ефективен в редакторски и рекламен план, като че ли се правеше в самата зала на живо.

— Нормално аз правя сбито обобщение на програмата на рекламната акция в края на всяко шоу — промърмори Брук, като че ли говореше на себе си, — но този път мисля, че ще пропусна.

— Защо?

Брук тръсна опашката си от меднозлатиста коса и се вторачи с учудване в Дженифър.

— Защото нямам какво да кажа. Що се отнася до мен, смятам, че ние нямаме съвсем нищо.

Щрак. Памучна фуста, дантелена камизолка.

Щрак. Пасмантерия. Четири примера за украса. Декоративни ширити, вплетени продълговати мъниста. Метални нишки. Фино завързване.

— Ще ти кажа какво — продължи Брук с по-сърдечен тон. — Ще попитам някои от приятелите си какво мислят за идеята на партито в четвъртък вечер. Повечето от шефовете на най-големите магазини ще бъдат там. Поканих ги лично.

— О, знай и оценявам това — кимна Дженифър.

Като търговски директор, сферата на влияние на Брук бе общността на търговците на дребно. Функцията ѝ бе да действа като връзка между магазините и онези производители, които рекламират в „Жоли“. Тя постоянно захранваше търговците с новите тенденции и стоките, които се произвеждат текущо, като ги държеше в течение на всичко ново и вълнуващо. В добавка, тя ги съветваше как по най-ефективен начин да достигнат до изплъзващата се, но богата съвременна жена. Изследваше читателите на „Жоли“ относно техните навици като купувачи — къде пазаруваха? Колко харчеха? Какво беше мнението им за изложбите на магазините? За пазаруването им по пощата? От тези интервюта Брук бе открила, че младите жени отдават на обувките по-голямо значение, отколкото на бельото, че всъщност изложените стоки на витрините привличат хората в магазините, и че интересните бутици подтикват към твърде много импулсивни покупки. Най-голямата претенция за слава на Брук бе, че нейните мероприятия вътре в магазина докарваха хиляди потенциални клиенти на мястото на продажбите, и следователно се осъществяваха страхотни продажби. Тези мероприятия, най-вече модни ревюта и демонстрации, бяха замисляни в отдела на Дженифър и изпълнявани от служителите на търговския отдел.

Брук познаваше работата си и хората си. Човек би могъл да назове някакъв град из Съединените щати и за секунди Брук можеше да каже какви магазини има в него, какви филиали, кой е завеждащият координатор за модата. Не липсата на знания бе причина за критика

към Брук Уийлър. Това бе нейната крещяща жажда за власт. Въпреки че оглавяваше голям и важен отдел, това се считаше повече за обслужваща дейност в списанието, отколкото правене на пари, и я поставяше по-ниско от върха, който тя чувстваше, че заслужава.

Щрак. Спортни модели. Комбинация в червено и жълто.

Щрак. Плисирани бели панталонки с памучно плетено поло.

Щрак. Широки кафяви шорти, кожена жилетка с мъжка кройка.

— И как сега Брад може да очаква от нас да създаваме стилове, като този от Хавай? Идеята е обречена — измърмори Брук. — Тези видове просто не създават такъв стил. Все още не съм видяла пола с цвят на трева.

— Но имаше ясни снимки и цветове от острова. Забелязах доста неща в тъмнопурпурно — съобщи Дженифър, като се чудеше защо толкова се защитава.

— Това не е достатъчно, за да се състави списание на тази база.

Дженифър не искаше да го признае, но Брук имаше право. Досега нямаше нищо върху екрана, което да казва „Хавай“. Ако идеята на Брад изобщо се осъществеше, кройките трябваше да потвърдят гледната точка на списанието. Без значение колко ефективни са продажните цени, кройките трябваше да поддържат мнението, че цялото издание е посветено на Хавай. Трябваше да изглежда като че ли Хавай прокарва значителна модна тенденция. Иначе всичко щеше да се окаже фалшива рекламна игра.

Щрак. Ярkozелено трико и загърнатата пола.

Дженифър си помисли ами ако имаше саронг^[1]?

Щрак. Лятна рокля на тънки ивици, в щампа с лимонено резенче.

Ами папагали или други тропически птици? Тя почти го произнесе на глас.

Щрак. Големи обеци от цветя. Щрак. Огърлици от мидени черупки.

Това е! Малки нюанси, но да присъстват. Просто трябваше да се разшири малко. Дженифър си надраска няколко бележки, а умът ѝ работеше по-бързо от ръката ѝ. Наблюдаваше останалата част от шоуто нетърпеливо. Когато най-послед запалиха светлините, Дженифър бързо се извини. Затвори вратата на залата точно, когато Брук зае

мястото ѝ зад подиума и поздрави гостите. Дженифър практически побягна към асансьора. Ако проучването ѝ дадеше резултат, може би току-що се бе натъкнала на идея как да направи априлското издание най-успешното досега!

Следващия час Дженифър прекара в провеждане на телефонни разговори и проверка както на законността, така и на изпълнимостта на идеята си. След като получи някои отговори, започна да си мисли как ще се възприеме планът ѝ. Търк и Брук можеха да изразят някои несъгласия, но за щастие Дженифър не се нуждаеше от одобрението им. Тя трябваше да получи одобрението на Брад, но не се безпокоеше за него. Благодарение на Айви Хелмс, Брад щеше да направи всичко, за да спаси „Жоли“ и доверието към себе си. Гуен Стюърт трябваше да бъде спечелена.

Обикновено тя се съпротивляваше на промените. Консервативна по природа, тя се задоволяваше да повтаря минали успехи. Все още мърмореше заради посвещаването на априлското издание на Хавай, но щеше да отстъпи. Когато натискът преминеше в действие, Гуен заставаше зад „Жоли“.

Точно тогава се обади Чарлз.

— Здравей скъпи — каза тя. — Тази сутрин бе толкова дълбоко заспал, че сърце не ми даде да те събудя. Надявам се, че си отишъл навреме на работа.

— Отидох. Благодаря ти, че ме остави да спя — гласът му издаваше нотка на извинение. — Съжалявам за снощи. Не можах да направя нищо...

— Ако не намалиш темпото, ще трябва да напишем *не можах нищо да направя* върху надгробния ти камък. За да го предотвратим, доктор Дженифър предписва почивка и отпускане за двамата. Реших дори да се запозная отново с кухнята и да спретна някое страхотно лакомство. Как ти звучи?

— Прекрасно — отговори той с тон, който предупреди Дженифър, че ще последва още нещо, — но майка ми ни покани да вечеряме с нея и с баща ми. Опитах се да откажа, но толкова отдавна не сме ги виждали, че просто не можах да се измъкна учтиво. Имаш ли нещо против?

— Да, ще дойда — познатото разочарование се надигна в нея. — Какво ще бъде облеклото?

Чарлз се засмя. Родителите му обожаваха да дават официални вечери по средата на седмицата и двамата с Дженифър намираха тази практика предвзета. Редуваха се да измислят изтънчени извинения.

— Бежовата ти копринена рокля ще е подходяща. Ще бъдем само четиримата. Мисля, че те са схванали нашата малка игра.

— Да благодарим на Господ за това. Моето следващо извинение щеше да е, че ще бъда нощна смяна в пекарната, но не мисля, че бих могла да изговоря това!

Те продължиха да бърбят още няколко минути и когато Дженифър затвори телефона, се почувства по-добре. Чарлз изглеждаше по-спокоен, отколкото напоследък. Знаеше, че той мрази да посещава родителите си, но същото се отнасяше и за нея, и взаимното им неудобство винаги ги бе обединявало. Може би довечера имаха нужда точно от това. Тя се надяваше да е така.

Преди да има достатъчно време да се задълбочи по въпроса, Търк Конлън нахлу в кабинета ѝ.

— Имам предложение — обяви той.

— А аз имам съвещание.

— Чувствата ми бяха охладени от резкия глас на една бизнес дама.

Той започна да пренарежда цветята на бюрото ѝ.

— Но ти дойде до погрешно заключение. Трябва да отида до Бостън, да разговарям с една голяма обувна компания относно участие в реклама и искам да дойдеш с мен. Брад желае да посетим Джордън Марш, докато сме там. Каква ти е програмата?

— Напрегната, но съм сигурна, че ще измисля нещо.

Тя прелисти страниците на календара на бюрото си, като си отбелязваше със звездичка срещи, които трябваше да бъдат променени.

— Добре. Тази обувна компания не се разделя и с един кирлив долар, ако не получат нещо в замяна. Бих искал да им дръпнеш една реч как да изтъргуваме рекламата им и всичко останало. Тогава, предполагам, ще трябва да очароваме Джордън Марш.

— Правили сме го и преди — кимна Дженифър.

Много пъти двамата с Търк бяха работили в един екип при рекламни акции или когато примамваха някой магазин да вземе един

от поощрителните пакети на Жоли. Дженифър очакваше командировките както заради продажбите, така и заради последващото празнуване. След успешен риск двамата с Търк обикновено си позволяваха една вечер в града.

Когато Търк излезе, кабинетът на Дженифър започна да се изпълва с членове на творческия ѝ екип. Някои сграбчиха възглавниците за сядане и ред информационното табло, други се разположиха по ръба на радиатора. Патрик Греъм взе един от френските столове близо до бюрото на Дженифър и издърпа голям стъклен пепелник пред себе си. Брук Уийлър пристъпи към един от фотьойлите и си го заплю.

Дженифър откри съвещанието, като похвали всички, които бяха допринесли за представянето на модните тенденции. Вчера тя ги бе запознала накратко с новата тема за априлското издание и сега попита дали някой е мислил как най-добре да се рекламира „Големият ананас“.

— Аз изготвих един плакат — каза Патрик, като вдигна огромен лист от картон. — Както обсъждахме — продължи той, като погледна Дженифър, — най-добрият подход е една запомняща се графика, която би могла да изтълкува всяка фаза от априлската кампания. Не мога да претендирам за гениалност, защото използването на един ананас е твърде очебийно.

Той бе нарисувал ананас с огромни размери и с широки щрихи. Всичко бе майсторски изпълнено и Дженифър можеше да се закълне, че е прекарал часове над плаката. Отдолу Патрик бе отпечата думите *април*, „*Жоли*“ в същото трептящо зелено като короната от листа. Това бе типично за работите му, помисли си тя — с добър дизайн и ясна цел.

— Може да е очебийно, но става! — гласът ѝ бе смесица от възхищение и облекчение. — Имах кошмари за това, какво можеш да направиш, за да удовлетвориш Брад, но това е наистина сензационно.

— Радвам се, че ти харесва — кимна той.

Тя знаеше, че наистина е така.

Дженифър взе плаката и се разходи с него из стаята, като го държеше на височината на раменете си и го изучаваше със същото задоволство, с което едно малко дете разглежда съвсем нова играчка. Показваше го на другите, подхранваше ентузиазма им. Седна отпред

на бюрото си и подиря плаката така, че всички да го виждат. След това даде думата за предложения.

Всички се съгласиха, че „Големият ананас“ имаше нужда от модно шоу, с коментар от някой от екипа на „Жоли“, с включване на демонстрации на професионални фризьори и гримьори. Решиха също, че идеята на Дженифър да се укрепи районът около сцената е удачна.

— Какво ще кажете да се наемат няколко танцьори от Хавай, които да пътуват с екипа? — попита една млада жена от художествения отдел. — Те биха могли да учат как се танцува хула, като форма на упражнение. Може да бъде забавно.

— Знам откъде можем да вземем евтино иглички от ананас, които бихме могли да подаряваме.

— Щом ще оформяме екипа, какво ще кажете за някоя делова жена, която да говори за уникалните за острова професии.

Дженифър бе възбудена. Ентусиазмът на сътрудниците ѝ нарастваше. От всеки ъгъл се сипеха идеи за всичко — от подаръците за клиентите до аранжировката на витрините.

— Нека да научим публиката как се връзва саронг.

— Какво ще кажете за афишите?

— Може би една лотария за безплатна екскурзия до Хавай?

Една от специалистките по печатна реклама внезапно се намеси с въодушевена усмивка на лицето.

— Нека да накараме магазините да обявят седмицата на събитието като „Седмицата на Големия ананас“. Да накараме техните ресторанти да представят полинезийски ястия. Да се направят сервиси за маса, които да изглеждат тропически. Да се докарат местни готвачи да направят демонстрации. Ако имат отдел за мебели, да им се поръча да направят хавайски вътрешни дворове. Да се разшири темата в целия магазин! Може да бъде невероятно!

Патрик Греъм постави ръката си на челото на младата жена и хлопна с език.

— Бедната ми тя! Повалена е от ананасова треска. Опасна е, но рядко има фатален край.

— Ако не се направи това, наистина ще бъде фатално! — гласът на Брук Уийлър прекъсна смеха. — Никога не можеш да продадеш на голям магазин един обикновен поощрителен пакет, но нещо всеобхватно като това може да оправдае таксата.

Дженифър изпусна въздишка на облекчение. Беше се надявала, че Брук ще отговори на възбудата, и тя наистина го направи. Въпреки че имаше негативна нотка в гласа ѝ, тя взе да дава някои собствени предложения.

— В Хавай има толкова много курорти, че оборудването със спортни стоки е една естествена връзка. Същото се отнася и за багажа. И не забравяйте, че повечето от големите магазини имат отделения за продажба на книги. Да ги накараме да предлагат справочници за пътувания. Пълното засищане е ключът към успеха.

Изведнъж всички заговориха вкупом, като предлагаха нови идеи и развиваха предишните. Дженифър бавно се убеждаваше, че концепцията на Брад бе осъществима. Ако внимаваха за всяка подробност, можеше да се получи нещо фантастично.

— Имам още една мисъл, която бих искала да споделя с вас — каза тя. — Какво ще кажете за една втора рекламна акция? Всичко досега ще струва на магазините куп пари, и за тая такса те ще имат изключителните права за техния район, но ако наистина ще продаваме това издание, имаме нужда от повече от един магазин във всеки град. Не си ли съгласна, Брук?

Брук почувства, че Дженифър отново щеше да навлезе в нейна територия. Тя кимна в съгласие, като съзнаваше, че не може да постъпи по друг начин.

Дженифър забеляза колебанието, но все пак продължи.

— Това, което предлагам, е рекламен вестник за по-малките магазини. Без дребни подаръци, без екип, без шоу. Просто един комплект с рекламни оферти, идеи за излагане на стоките и няколко скици, които да използват в и около магазините. По този начин те ще се свържат с голямото издание и ще получат цялата изгода от използването на името „Жоли“, а ние ще получим много места за изложения.

Думите ѝ бяха посрещнати от всеобщ стон. Това означаваше много извънредна работа, но до края на съвещанието всички се съгласиха да опитат. Всички, освен Брук Уийлър.

Залите бяха тихи. Продавачи и административен персонал се наслаждаваха на служебно платения обяд, а повечето от секретарките

вземаха автобусите до Блумингдейл или се пазаряха при продажбите в „Сакс“. Случайното тракане на една машинописка наруши болничното спокойствие, като опроверга общото оплакване, че „Фелоус пъбликейшънс“ плащаха всеки ден по два часа за услуги, които не се даваха. Отвън, пред всяка група кабинети, една секретарка се редуваше да дежури на телефоните, докато изпускаше парченца от салата от риба тон или прясно сирене върху страниците на последния роман с меки корици.

Кабинетът на Търк Конлън бе в съседство с този на Брад. Въпреки че знаеше, че няма кой да чуе разговора му, той бе затворил вратата, просто за всеки случай. Закрепи телефона между брадичката си и рамото, като навиваше и развиваше шнура с една ръка и драскаше върху едно жълто тефтерче с другата.

— Не мога да го направя днес, Ийбън. Знам, че закъснях, но нещата са трудни.

Гласът от отсрещната страна бе хладен.

— Давам ти срок до петък.

— Не съм сигурен дали ще мога да ги събера дотогава. Какво ще кажеш за понеделник?

— Ако наистина си затруднен, помоли жена си за заем — отвърна стоманеният глас. — Не ме интересува как ще ги събереш. Просто бъди тук в петък, в дванадесет и половина.

Телефонът затвори. Търк се взря в слушалката, като я държеше пред себе си и гледаше намръщено апарата, който го бе свързал с Ийбън Тауърс и неговата омраза. Той тръшна слушалката и почувства как вибрациите от удара се смесиха с гнева му.

Жълтото тефтерче лежеше върху коленете му и той продължи да драска, като рисувахе дебели линии и остри форми, създавайки заплетен лабиринт, който се извиваше и се превръщаше в непроницаемо пространство без изход. Черни ангели се стрелкаха мълниеносно, напомняйки на Търк, че бурята, причинена от собственото му надигащо се високомерие, може да се стовари върху него. В продължение на почти седем години той бе обвързан с Ийбън Тауърс, като се започне от деня, в който бе назначен за завеждащ продажбите на вътрешния пазар в Морсо, най-голямото подразделение на „Тауърс индъстриз“. Търк не бе първия човек, на когото връщаха

топката, и знаеше, че няма да е последния, но за него това се оказа пагубно.

Всичко изглеждаше толкова просто, помисли си той, и отново видя лицата на купувачите, които бяха възроптали срещу участието във фалшивата операция при разпродажбата. И защо не! Беше естествено. Ловко и бързо. След всеки търговски сезон производителите на модни облекла биваха отрупвани с излишъци от стоки. Единственият начин да се извлече печалба, бе те да се разпродадат на търговците на дребно като номенклатура и да се освободят производствените единици от скъп инвентар, като в същото време се подсигурят магазините с нови стоки за клиентите. Морсо не правеше разлика; без значение колко внимателно бе планирането, в складовете се мотаеха рафтове с памучни панталони и сака. Схемата на Търк бе елементарна. Един чифт вълнени габардинени панталони, който се продаваше на дребно за шестдесет и два долара, имаше цена на едро тридесет долара. В края на сезона политиката на „Трауърс“ бе да предложи на магазините стоката за по двадесет долара на парче — цена по споразумение, с уговорката между продавачите, че ако клиентът желае да купи стока в големи количества, вътрешната цена спадаше до осемнадесет долара. Търк убеди контрагентите си да се обвържат с магазините си за цена двадесет. На свой ред той се върна в „Трауърс“, като обяви, че се е споразумял за осемнадесет. Търк и купувачът си поделиха разликата. След пет години Търк натрупа четвърт милион долара. Без значение колко печеливша бе тази схема, той трябваше да бъде по-съобразителен. Неговите партньори в измамата бяха твърде разпръснати, подложени на натиск, който Търк не можеше да контролира. Семейни задължения. Любовници. Сметки за Медицински разходи. И алчност.

Когато един от неговите заговорници в Детройт стана алчен и се опита да изстиска Търк за още петдесет цента на парче, Търк се дръпна. Той заплаши и почна да тормози мъжа, докато се почувства сигурен в мълчанието му. Но Търк бе видял само едната страна на Янус от Мичиган. Три дни след горещия им разговор, Ийбън Тауърс бе нахлул в кабинета на Търк, размахвайки счетоводните книги и цитирайки наказанията за подобни кражби. Ако го осъдеха — а Тауърс имаше повече от достатъчно доказателства, за да издейства наказателна присъда — Търк щеше да получи вероятно пет години

затвор, както и солидни глоби. И ако по някакво чудо го оправдаеха, той все още нямаше да бъде свободен. В бизнеса с готови облекла случаите на дребни кражби можеха да бъдат пренебрегнати, а също и някои манипулации, но измамата на работодателя ти с двойно договаряне бе шокираща.

Търк бе ударил на молба пред Тауърс. Първоначално решението на Тауърс изглеждаше благосклонно. Няма да заведе дело. Двойното договаряне с конкуренцията щяло да бъде забравено. Щял да задържи информацията за себе си. Но Търк трябвало да върне всеки цент с лихвите.

Именно лихвите го заробиха. В замяна на отлагането във времето на връщането на двеста и петдесет хиляди долара дълг, Търк се задължаваше да окаже известни услуги на Тауърс.

Ийбън Тауърс се придържаше към стриктна философия за човешката ползност. За него всеки човек притежаваше определени заложби, които, ако биваха правилно направлявани, струваха повече от парите. Той забеляза в Търк практичен разум, който можеше да му служи добре. Никога не попита Търк как изпълнява възложените му задачи, защото методът не го интересуваше.

Сега Търк искаше да излезе от играта. Искаше да си изплати задълженията и веднъж завинаги да приключи с Ийбън Тауърс.

Погледът му попадна на старинната филигранна рамка, в която бе поставена снимка на жена му. Проницателните ѝ сини очи му се подиграваха. Той се загледа в образа ѝ, като си спомни за ехидната забележка на Ийбън и почувства как го обзема безсилие. Беше периодично повтаряща се емоция, която пламваше като малария и обземаше тялото му, като го оставяше изнемошало. Знаеше, че другите вярват на това, което бе подхвърлил Тауърс: че се бе оженил за Диъдри единствено заради парите ѝ. Разбира се, богатството ѝ бе един плюс. Беше истина също, че с удоволствие бе приемал големи подаръци в пари за рождените си дни и годишнините, но колкото и да бе трудно да се проумее сега, той бе обичал Диъдри, когато се ожени за нея. Едва по-късно парите ѝ започнаха да го привличат повече, отколкото самата Диъдри.

Търк напусна бюрото си, неспособен да гледа към неподвижния образ на жена си. Започна да се разхожда напред-назад, като се опитваше да потисне безпокойството, което го бе обзело. Колко още

можеше да издържи на напрежението и да намери средства, за да върне парите на Тауърс? Две години на напрежение бяха дали своя отпечатък. Външно той остана същият: надут от перчене. Но стресът бе озаптил упорития му характер и бе намалил самохвалството му. Предпазливостта се бе настанила у него. И *самосъжалението*.

След няколко месеца дългът му към Ийбън щеше да бъде изплатен и той щеше да се освободи от заробването, което бе помрачило живота му. Предстоящата продажба на „Жоли“ бе усложнила нещата, но този проблем също щеше да се разреши. И тогава ще бъде свободен! Мисълта го накара да направи гримаса. Свободен за какво! Да се разведе с Диъдри? Първоначално това беше основанието му да се забърка с Тауърс, но тогава имаше някой, който го чакаше. Сега нямаше никой.

Той седна на стола и огледа кабинета си — подобна на кутия стая с килими в морскосиньо, с бежово кожено канапе, поставено срещу стена, облепена с тревистозелен плат. Над кушетката бяха подредени снимки, поставени в рамки от половининчови скосени хромирани ленти. Те съдържаха спомени, които излизаха далеч зад размерите осем на дванадесет инча. Дворът на Дайбуцу. Масивният Буда в седяща поза, със синкави сенки върху скута му, които покриваха каменната му тога. Лицето му бе зелено, оцветено с мъха на времето, и Търк несъзнателно присви очи, така че можа да види трите малки петънца върху короната на Дайбуцу. Това бяха врабчета, заснети в полет, единственото докосване на действителността в иначе величествения натюрморт. Под него се простираше изглед, който обхващаше внушителната красота на планината Фуджи, с възвисяващия се, покрит със сняг връх, който се отразяваше в спокойните среднощни води на езерото Хейкон. Търк се взираше в снимката, усещайки как самосъжалението се надига отново в него. Езерото Хейкон бе мястото, където за първи път срещна Зийна Уелис преди десет години.

Екскурзията до Япония бе почивка, запланувана и платена от Диъдри. Но Търк проявяваше незначителен интерес към безкрайните й екскурзии с цел пазаруване, така че те решиха да отидат отделно. Споразумението бе приятелско и Диъдри бе доволна, че ще прекара дните си, ровейки се в антикварните магазини на Токио, и че ще

посети хилядите художествени галерии, които бяха пръснати в древния град.

Търк тръгна сам към планината Фуджи, като взе „Куршума“, японския супербърз влак до Хейкон, едно от петте езера, които заобикаляха мистичната планина. На гарата в Хейкон той нае кола, която да го откара на пет мили до „Ковакиен“, един хотел, скътан под отдалечения край на Фуджи сан. Беше есен и черната тойота се заизкачва по ветровитите планински пътища, с големи запаси яркозелени борове, примесени с есенните дървета, вече изцяло покрити с цветовете на природната палитра. Въздухът бе свеж и остро контрастираше със застоялото небе над Токио, като изглеждаше толкова чист, че сякаш подканяше Търк да го изпие.

Преди да разбере и вече бе пристигнал в „Ковакиен“, разтегната едноетажна постройка от камък и светло дърво, със заобикалящи я скулптурни плетове и изникнали храсти измежду многоцветни речни камъни. Входните врати имаха огромни стъклени витрини и бяха украсени с големи месингови топки; всички други прозорци в хотела бяха покрити с *шоджи* паравани.

Той дълго се разхожда около градината, учуден от точните математически форми на храстите и дърветата, прецизността на всеки каменен оазис. Тъкмо си проправяше път към външния периметър на хотелската собственост, когато съзря някаква млада американка, застанала в средата на комплект фотографско оборудване.

Тя бе ниска, с коса с цвят на стафиди, която падаше свободно отзад и стигаше до кръста ѝ. Беше обута в джинси и носеше карирана фланелка; краката ѝ бяха стегнати в износени кожени сандали. Лицето ѝ бе скрито от телеобектив, който насочваше по посока на Фуджи, като щракаше бясно със затвора на апарата и се преместваше на сантиметри вдясно след всяка поза.

Той я наблюдава известно време, като следеше отзад как мускулите на хубавото ѝ тяло се стягаха всеки път, когато променяше положението си. Дори от разстояние можа да забележи, че ръцете ѝ са изключително нежни, с дълги, заострени пръсти. Приблужи се към нея внимателно, като не искаше да отвлича вниманието ѝ. Представи ѝ се и започна да я разпитва за оборудването ѝ, като обяви, че е невежа в света на регулирането на скоростта и блендата.

Видя, че няма грим. Вятърът бе оцветил в розово бузите ѝ, а извитите ѝ устни бяха леко напукани. Очите ѝ бяха зелени и в смарагдовите кръгове около зениците ѝ проблясваха оранжеви петънца, излъчвайки една несъзнателна самоувереност, която го пленяваше.

Името ѝ бе Зийна Уелис. Тя бе фотограф на свободна практика, която изпълняваше поръчка за „Кукс Турс“. Извършваше цялата работа за новите им туристически каталози и Япония бе средата на обиколката ѝ из Далечния изток. След неколкominутен разговор тя се съгласи да придружи Търк обратно до града, за да му помогне да си купи фотоапарат.

Когато се върнаха в хотела, бе късен следобед и Търк покани Зийна да пийнат нещо. Уговориха се да се срещнат след един час. Търк отиде в стаята си със странно усещане в себе си. Бе прекарал чудесен следобед и бе срещнал очарователна млада жена, с която се чувстваше съвсем отпочинал.

Беше вече седнал на масата до прозореца, когато тя влезе в бара. Косата ѝ бе изтеглена отзад в дълга плитка, а на лицето ѝ личеше лек грим. Устните ѝ бяха влажни, но все още без червило, и той прие, че блясъкът идва от вазелина. Очите ѝ бяха очертани в тъмнозелено, което подсилваше естествения им цвят, бузите ѝ леко розовееха от пудрата и подчертаваха скулите и малката ѝ закръглена брадичка. Още от разстояние той долови чистото, свежо ухание на парфюма ѝ. Някак си предварително знаеше, че ако тя въобще си слага парфюм, той никога не би бил преситено сладък.

Разговорът им вървеше лесно. След напитките последва вечеря, а по време на чая Търк покани Зийна да прекара следващия ден с него. Когато я остави в стаята ѝ, всичко, което можа да направи, бе да си тръгне.

На следващата сутрин Зийна настоя да обучи Търк как се борави с фотоапарата, като му припомни, че нейните снимки са работата ѝ, а неговите са за удоволствие. След като Търк бе усвоил всичко от тези уроци, те отпътуваха за езерото и бяха посрещнати от група мъже с черни шапки, които се надпреварваха да им предлагат лъскави моторни лодки. Зийна избра една в червено и те отплаваха, като се носеха по обиколката на обграденото от борове езеро. Вятърът духаше и водата изпитваше умението им, като се разплискваше вътре в лодката

и мокреше дрехите им. Зийна подразни Търк за неговите спретнати панталони от туид, като го накара да се присмее над собствената си издокараност. Той се опита да ѝ обясни какъв бе животът на един амбициозен млад мъж, който се представяше за многообещаващ магнат. Дотолкова бяха заети със себе си, че можеха да пропуснат върха Фуджи, ако не бе водачът на лодката им, който се провикваше на японски и показваше нещо зад тях. Той майсторски докара лодката до средата на езерото, за да им осигури безпрепятствена гледка към величествения връх. И двамата грабнаха фотоапаратите си — Зийна боравеше като експерт, а Търк се пипкаше с неговия. Нетърпеливостта му да получи свършена снимка почти щеше да го прекатурне, и те избухнаха в неудържимо кикотене.

За Търк това бе най-веселият ден в живота му.

Онази нощ той не я остави до вратата, а прави любов със Зийна Уелис с нежност, която никога не бе подозирал, че притежава. Бледият, почти прозрачен цвят на кожата ѝ, се къпеше от лунната светлина, която навлизаше през отворените паравани и я караше да изглежда като нежна кукла, чието тяло е изваяно от слонова кост. Косата ѝ се спускаше по раменете ѝ и се пилееше по гърдите ѝ. Тя бе слаба, но със здраво тяло. Гърдите ѝ бяха малки, но стегнати, с тъмни кръгове около откликващите ѝ зърна. Като легна до нея, искаше да я чувства и да я гледа едновременно и зацелува устните ѝ, очите ѝ, ушите ѝ, шията ѝ, всичко с плаха нежност.

Кожата ѝ бе хладна и гладка и му се струваше, че може да остане при нея вечно, просто за да усеща този бял лукс. Дългите ѝ пръсти го галеха и го караха да потръпва от чувствено задоволство. Минаваха по дължината на тялото му, гъделичкаха го и го възбуждаха повече отвсякога. Заоблените ѝ нокти леко драскаха вътрешната страна на бедрата му, докато устните ѝ целуваха стомаха му, а косата ѝ го докосваше леко като коприна.

Тя изглеждаше толкова мъничка, а той се страхуваше, че тежестта му може да я нарани, затова я повдигна върху себе си, като остави косата ѝ да се спусне като шал върху раменете му. Очите ѝ бяха затворени и той я наблюдаваше докато движеше тялото си напред и назад. Беше го възседнала и влажното ѝ тяло го възбуждаше до полуда. Дълго се изследваха един друг, удължаваха и засилваха желанието си, докато накрая тялото ѝ потрепери. Но не беше свършила и остана в

него, изпитвайки върховна наслада отново и отново. Той задържа изблика на своя оргазъм, докато не се увери, че тя е задоволена. Накрая се отдаде на взаимния екстаз.

Докато лежеше с нея, обгърнал я с ръце, с отпусната глава на гърдите му, той почувства, че очите му се навлажняват. За първи път бе изпитал такова безкористно себеотдаване. През цялата нощ той се опитваше да се съсредоточи върху въпроса какво толкова омайващо има в Зийна. Някъде към сутринта вече знаеше, че е влюбен в жената до него и беше безпомощен да спре чувствата си.

От тази вечер нататък той прекарваше възможно най-много време със Зийна, като се съобразяваше с обстоятелствата. Беше ѝ признал, че е женен, и за негово учудване за нея това нямаше значение. Зийна го обичаше и искаше да бъде с него. Колкото и време да успееш да бъдат заедно, за нея това бе всичко, което имаше значение. Тя го чакаше в Тайланд и Хонконг, Гърция и Рим. На всяко място Търк успяваше да избяга при удоволствията на Зийна. Виждаше света през нейните очи и го намираше красив.

Зийна държеше едно малко ателие от червеникавокафяв варовик в Грийнуич Вилидж и в продължение на две години те имаха свършена връзка. Търк си измисляше късни съвещания и случаен бизнес уикенд, но през това време, когато Зийна трябваше да пътува, Търк бе нещастен и броеше минутите до нейното завръщане. След едно продължително пътуване до Индия той призна пълната си самота без нея.

Бяха в нейния апартамент и почиваха върху тапицирания диван, като наблюдаваха как свещите от вечерята блещукаха с мека светлина.

— Зийна, трудно ми е да призная, но не мога да живея без теб. Разхождам се безцелно, липсваш ми твърде много, за да мога да направя нещо съзидателно.

— Пътуването е част от моята работа — каза тя тихо.

— Знам това. Наистина го знам, но е доста трудно да се опитвам да се срещам с теб, когато си в града, а какво остава да се справям и с отсъствията ти.

— Търк — тя седна срещу него, — никога не съм те питала, но темата просто напират да бъде обсъдена. Знам, че си нещастен с Диъдри, знам, че си щастлив с мен. Защо не я напуснеш? Живей с мен! Обичай ме! Бъди част от мен!

Гласът ѝ сви вътрешностите му. Чувстваше, че този момент ще настъпи, и все пак бе неподготвен.

— Не знам как да ти обясня. Диъдри е много властна жена. По свой начин тя прокарва пътя към моя успех. Страхувам се да я напусна. Уплашен съм до смърт, че ако го направя, ще се отзова в някоя канавка на Куийнс^[2].

— Защо? — попита Зийна и зелените ѝ очи се замъглиха. — Ние сме млади и ти нямаш деца. Аз печеля добре, а и ти имаш добра работа. Може би няма да живеем в разкош, но няма и да гладуваме.

Търк стана от дивана и отиде до прозореца. Ръцете му бяха в джобовете, а главата му бе наведена.

— Зийна, никога не съм мислил, че ще мога да обичам по този начин, както обичам теб, но нещо вътре в мен ме ужасява. Ти си отгледана в един хубав, удобен дом на семейство от средната класа и за теб един умерен успех е приемлив. Предполагам, че така трябва да бъде и за мен, но не е. Бях бедно дете, което винаги се боричкаше за дребни пари. Моето детство подхрани амбицията ми. Искам да бъда богат. Имам нужда от това! И не знам дали мога да се откажа.

Зийна отиде до него и постави глава на гърба му.

— Няма да обсъждаме повече. Просто ела и ме люби.

Това бе последната нощ, когато изпита радостта да бъде част от Зийна Уелис. След два дни тя трябваше да се срещне с него за обяд в Сентръл парк. Чака я в продължение на четири часа. Тя не дойде.

Една чудесна глава от книгата на живота му бе свършила.

Търк се взираше в снимките; стомахът му бе на възел. Поклати глава, като пропъди чувствата на съжаление и пропуснати възможности. След това взе телефона и набра един номер, като се ненавиждаше за това, което щеше да направи. По средата на кризата на „Жоли“ той трябваше да търси рекламни експерти, но продажбата на „Жоли“ не беше най-голямата му тревога. Беше угрижен как да се измъкне от срока за плащане на Ийбън Тауърс. Докато чакаше някой да отговори, мислите му се върнаха към Зийна и за първи път от години беше благодарен за това, че се разделиха. Като знаеше коя бе тя и в какво се бе превърнал той самият, не мислеше, че може да застане пред нея сега.

---

[1] Парче плат, носен от мъже и жени като рокля. — Б.пр. ↑

[2] Квартал на Нью Йорк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Дженифър почувства, че изпаренията от душа сякаш я поглъщат. Гъстата пара се напластяваше по стените на банята, докато накрая те заприличаха на покрити с глазура от течна захар. Тя взе една хавлия и изчисти един кръг от огледалото над тоалетната ѝ масичка. След това посегна за сешоара, като го включи на максимум и насочи топлата струя към мокрите си къдрици. Разтърси глава, прокара пръст през влажната си коса и продължи да я суши. Остана доволна от резултата. Медено червеникавите ѝ кичури блестяха на ярката светлина и се отразяваха в огледалото, а докато се решеше, косата ѝ бухна в огромен жълтеникавочервен пух.

Тя нагласи завързаната над гърдите ѝ хавлия и зае мястото си зад мраморната тоалетна масичка. Шишенца и бурканчета от всякакъв вид приковаха вниманието ѝ, една цяла козметична армия, която чакаше заповеди. Напръска лицето си със спрей от минерална вода и лек овлажнител и се залови с грима си. Едновременно се замисли за Джош, споменът за него бе все още жив в съзнанието ѝ. Той продължаваше да я обича и по някакъв начин тя се чувстваше виновна. Не заслужаваше чувствата му и не трябваше да ги подхранва дори и в малка степен. Отново бе раздвоена: та Джош бе възрастен мъж със собствен ум. Не бе някой ученик. По-добре от всеки друг знаеше грешките ѝ. И все пак ги приемаше.

Дженифър се загледа в огледалото, като провери сенките си. Може би точно това намираше толкова успокоително и смущаващо в същото време. Верността. Възприемането. Грижата. Всичко без цена и без изисквания. За момент си пожела Чарлз да прилича повече на Джош.

Докато тушираше миглите си, тя се укори дори за това, че си го бе помислила. Нима не се бе омъжила за Чарлз, защото бе противоположност на Джош? Джош бе открит и общителен. Чарлз бе изискан и уравновесен. Джош се *бореше* с живота. Чарлз се

приспособяваше към него. И по времето, когато Дженифър беше готова да се омъжи, Чарлз бе там. А Джош не беше.

Тя докосна за последен път устните си с гланца, когато чу вратата да се отваря.

— Чарлз? Тук съм.

Чарлз Креншо удостои жена си с обичайния поздрав. Дните на целувки, *здравей* и *довиждане* отдавна бяха отминали. Тя отиде да му налее едно бренди и сода, докато избърбори събитията от деня, а той се заприготвя да си вземе душ. Мълчанието му я безпокоеше.

— Здравсти. Там ли си? Гласът, който чуваш е на жена ти. Намигни, ако ме чуваш.

Чарлз я погледна, чувствайки усилието, което тя правеше.

— Съжалявам, скъпа! Беше тежък ден и не мога да кажа, че очаквам с нетърпение тази вечер. Ще се почувствам по-добре, след като се освежа.

Той я погали по бузата и изчезна под душа. Дженифър се оттегли в спалнята, като насочи вниманието си към бежовата копринена рокля, която висеше на вратата на гардероба. Докато я нахлузваше през глава, се замисли за настроението на Чарлз. Трябваше да приеме обяснението му. Тя също се ужасяваше всеки път, когато прекарваше в компанията на родителите на Чарлз. Поправи облечените копчета и пригладя шал яката, като нагласи талията си така, че цепката на полата да не я оголва много.

— Не бихме искали да показваме твърде много от крака — каза тя на отражението си. Семейство Креншо никога не биха одобрили това.

Постави двойния наниз от перли и ги закрепил около врата си така, че диамантената закопчалка остана на тила. Обеци от перли, една златна гривна и бежови обувни допълниха тоалета ѝ. Като са завъртя, тя пофлиртува със себе си пред огледалото.

— Дженифър Шелдън Креншо, ти си страхотно красива жена — изхихика тя, намигайки на жената в бежово.

Отиде във всекидневната да почака Чарлз и седна на дивана така, че да може да го наблюдава като се облича. Той изглеждаше чудесно. Елегантен, с маниери, които говореха за частни училища и привилегировано възпитание. Беше висок над метър и осемдесет, със светложълта като лен коса, подстригана късо, както се носеха на

Уолстрийт, и синьо-сиви очи, разположени близо до аристократичен нос. Телосложението му бе жилесто и мускуесто, заякнало от редовните тренировки в гимнастическия салон и от епизодичните упражнения на килима на Дженифър. Вкусът му в обличането бе толкова консервативен, колкото и вложенията му, и докато го наблюдаваше как намъква бяла риза и тъмносин костюм от три части, позна, че вратовръзката му ще бъде от тежка червена коприна. Гардеробът на Чарлз бе скромен и предсказуем, приличащ на самия него. Той изглеждаше точно като съдружник в престижна адвокатска фирма: облечен с вкус, добре издокаран и ужасно порядъчен.

Чарлз пхна портфейла и ключовете в джоба си и се присъедини към Дженифър във всекидневната.

— Кажи ми, че изглеждам приказно — засмя се тя и направи пирует.

— В действителност наистина изглеждаш така.

Той взе лицето ѝ в ръце и постави лека целувка на бузата ѝ.

В таксито, между внезапните усилия за кратки разговори, Дженифър наблюдаваше съпруга си. Изучаваше лицето му с надеждата, че ще прочете мислите му. *Изглежда угрижен*, помисли си тя и посегна да вземе ръката му, като се опита да скъси разстоянието, което чувстваше, че ги разделя. Имаше нужда да осъществи контакт с мъжа, с когото бе свързала живота си. Този мъж можеше да се владее, но не беше студен. Беше склонен към самонаблюдение и уединение, но никога не бе егоист. И дори по времето, когато бе твърде умислен, той не преставаше да бъде приятен. *Аз едва познавам този мъж, който седи до мен*, помисли си тя с тъга. Той се бе променил през последната година, или някъде от тогава, и тя се чувстваше в известна степен отговорна. Неговата сдържаност ѝ напомняше за баща ѝ, и от сравнението я болеше. Винаги бе обвинявала майка си за това, че се бе омъжила по-скоро за пекарната, отколкото за баща ѝ, и сега се чудеше, дали не е повече омъжена за „Жоли“, отколкото за Чарлз. Тревожеше се, че собствената ѝ амбиция бе ускорила ерозията на брака ѝ, но тогава забеляза, че той все още държи ръката ѝ и се почувства окуражена.

Уайът и Силест Креншо живееха в просторен апартамент на Ъпър Парк авеню и се гордееха с десетте си стаи, украсени от Ели Уинтърс, една от най-признатите дизайнерки в града. Огромни двойни

дъбови врати въвеждаха във фоайето. Старинен месингов полилей хвърляше светлина върху мраморен под с месингови инкрустации. Бежови тонове, наподобяващи пергамент, багреха стените, а една елегантна масичка с подпора, заградена от два фотьойла в стил Луи Шестнадесети, бе разположена срещу вратите. Гръцка ваза, пълна със смайващ подбор от копринени цветя, бе поставена върху масата, а огледало в рамка от тежко дърво се пазеше от два месингови свещника с малки бели надиплени транспаранти.

Дженифър подаде мантията си на икономата на семейство Креншо, един любезен възрастен господин, който взе кожата от рис с обичайно мълчание. Поведе ги към всекидневната и изчезна като по чудо.

Силест Креншо бе седнала пред камината. Стана величествено да ги посрещне — достопочтена жена, толкова слаба, че изглеждаше кокалеста, със светлосиви коси, изтеглени отзад в стегнат кок. Червената ѝ копринена рокля прошумоля по дългите ѝ крака, когато се приближи към тях, и нежна усмивка раздели устните ѝ, когато взе лицето на сина си в ръце и го целуна по двете бузи. Задържа го по-дълго, като му се възхищаваше и тогава протегна ръка на Дженифър.

Размениха си любезности и се настаниха около огъня, докато очакваха да се появи Уайът Креншо. Икономът им сервира изстудено шардоне и след няколко минути се върна със сребърен поднос, в който имаше сандвичи от пържен хляб.

Дженифър седна с изправен гръб в един тапициран с брокат фотьойл, като държеше краката си силно подвити, за да не докосва лакираната китайска масичка, поставена между нея и кушетката, където Силест се бе настанила и държеше ръката на сина си. Докато отпиваше от виното и отхапваше от една бисквита, гарнирана със сос от къри и скариди, тя се опита да се потопи в разкоша на стаята, като остави Чарлз и Силест да разговарят помежду си.

Огромен френски килим в червено и бяло покриваше по-голямата част от паркета и определяше границата между двата отделни къта за сядане. Срещу камината бе поставен чудесен малък параван, чиито ориенталски изображения и лъскав черен фон се къпеха в светлината от елементите на тавана. Пред старинния параван имаше дълго бяло канапе с червено-бели възглавници, поставени в двата края. Една ниска махагонова масичка излагаше като на витрина колекция от звънчета за обяд и бе поставена пред кушетката, с още два френски

стола, като този, който заемаше Дженифър. Навсякъде в стаята бяха пръснати табуретки за краката в стил Луи Петнадесети, с малки възглавнички със заострени краища и позлатени крака, върху които въображението на Дженифър поставяше почетните дами — кралските посетители, с диамантени тиари и хермелинови манта. Два кристални полилея блестяха отгоре, а няколко големи палми придаваха мекота на официалното обзавеждане. Предметите на изкуството бяха традиционни, но оригинални, част от колекцията, която Силест бе придобила от годините пътуване из Европа и наблюдаването на обещаващи млади художници.

Стомахът на Дженифър започна да я свива, когато Уайът Креншо най-после се появи. Нахълта в стаята. Когато Дженифър го погледна, видя едно красиво лице, прорязано от бръчки, които свидетелстваха за шестдесет и деветте му години, с гъста грива грижливо пригладена бяла коса и ореол от пълен успех.

— Съжалявам, че закъснях — обяви той с кънтящ глас. — Бях принуден да подобря твърде нервното състояние на един от моите клиенти. Той все още вярва, че предстои фалит.

Той се отправи към Чарлз, който бе станал в момента, в който баща му влезе в стаята, и сграбчи ръката му, раздрусвайки я сърдечно.

— Изглеждаш добре, синко, въпреки че все още си слаб. Дженифър, трябва да се потрудиш по-усърдно момчето да напълнее — отбеляза той, като се обърна към мястото, където седеше Дженифър.

Тя можа да види как лицето на Чарлз се сковава и го съжали, като знаеше колко много мрази той, баща му да се отнася с него като с малко момче. Уайът сграби Дженифър в задушаваща мечешка прегръдка.

Голямата му ръка й убиваше.

— Красива жена имаш, Чарлз — той намигна на сина си и седна в стола, срещу Дженифър. — Как вървят работите ти, момче?

— Добре, татко. Фирмата е добре — думите на Чарлз излизаха непълни, но почтителни. — Изглеждаш във форма, както винаги.

— Е, поддържам някаква активност. Знаеш ли, ти наистина трябва да дойдеш до клуба и да поиграеш с мен голф някой път. Много е освежаващо и човек може да си вземе глътка въздух.

— Аз не играя голф, татко, но благодаря, че ме покани.

— Така, така — измърмори Уайът разсеяно. — Как е старият Клейборн? Не се е мяркал в клуба напоследък.

— Беше твърде зает. Кантората се занимава с няколко много важни дела и Клейборн е включен в повечето от тях.

— Дженифър, ти все още ли работиш, скъпа? — намеси се Силест, като извиси сопрановия си глас към снаха си.

— Да, работя.

— Защо не се откажеш от работата си и не се заемеш с правене на бебета? — каза Уайът, като плесна емоционално по коленете си. — Ти, разбира се, нямаш нужда от пари, с този доход на Чарлз и собственото ти значително наследство.

Дженифър видя как лицето на Чарлз преbledня и как присви очи.

— Работя, защото ми харесва — каза тя остро.

Чарлз кимна в одобрение.

— Дженифър има ключова позиция в „Жоли“ и е изключително способна жена. Освен това, татко, ти имаш достатъчно внуци, с които да се занимаваш.

— Наистина имам — ухили се Уайът. — Буйни палавници.

По-големите братя на Чарлз — Уайът младши и Уили, имаха по три деца всеки, при това всичките момчета.

Силест погледна отстрани сина си, като усети враждебността му и се надяваше скоро да ги извикат за вечеря. Сърцето ѝ се изпълни със съжаление към най-малкото ѝ момче и тя наблюдаваше лицето му загрижено, докато другите обсъждаха политическото положение в Европа. Знаеше, че Чарлз е твърде голям, за да го закриля, но по инстинкт държеше ръката му в своите, като се стараеше да го защити от хапливите забележки на баща му. Чарлз винаги щеше да си остане нейното дете, на което най-много бе обръщала внимание. Уайът младши и Уилям, толкова по-големи от Чарлз, бяха единствено грижа на съпруга ѝ. Те приличаха на него; бяха последвали атлетичните му стъпки към Уолстрийт като съдружници в семейната брокерска фирма, но Чарлз бе този, когото Силест бе водила на концерти и в галерии, като едва бе сдържала гордостта си, породена от високия му интелект. Беше го разглезила и знаеше това, но не можеше да си помогне.

След като се бе родил Уилям, тя даде живот и на едно красиво малко момиченце. Детето се бе родило само с един бъбрек и бе починало на осемнадесет месеца. Силест бе съкрушена. Трябваша ѝ

осем години, за да зачене отново, и вместо дъщеря, тя роди Чарлз. Дотогава Уайът бе изцяло погълнат от другите момчета и Чарлз бе пренебрегнат. Силест се възползва от бездействието му и сляпо се привърза към Чарлз. Като го гледаше сега, тъй красив и преуспяващ, тя се увери, че бе постъпила правилно.

Седяха в официалната трапезария и слушаха как Уайът преразказва приключенията си като пилот по време на Втората световна война и забележителната си кариера като централен защитник на Принстън. Дженифър забеляза как Чарлз сподави една прозявка и се помоли в себе си вечерта да привърши скоро. Но Уайът не бе свършил молитвата си. Дженифър знаеше речта му наизуст. Уайът младши и Уили бяха хората, които определяха хандикапа в състезанията по голф, а също и най-новите магьосници на Уолстрийт. Децата им бяха интелигентни и красиви. Дженифър почувства болката на съпруга си и поиска да го хване и да го утеши, но баща му продължаваше да говори.

Опита се да се съсредоточи, но очите ѝ не спираха да шарят по портрета на стената зад стола на Силест. Беше огромен портрет, рисуван с маслени бои, на бащата на Силест, Тайлър Станфийлд. Тайлър бе хванат в профил и Дженифър си помисли колко неточно бе това. Тайлър Станфийлд никога не беше се извъръщал от нищо. Той бе авантюрист, дързък инициатор, който бе натрупал богатствата си, като бе смазал конкурентите си. Бе изградил една империя върху пластмасите, бе видял чудото даже преди Дюпон, и никога не напусна трона си, докато един ден не умря, преди три години, деветдесет и две годишен.

Дженифър и Чарлз бяха прекарвали много приятни часове с Тайлър в неговото имение в Уестчестър. Дженифър и Станфийлд се харесаха веднага. Тя, защото дядото на Чарлз по майчина линия бе единственият, който я приемаше безрезервно. Той, заради нейната решимост да успее.

Веднъж бе настоял тя да го откара до пекарната. Господи, какъв ден беше това! Ето ги там, застанали до баща ѝ, в задната част на магазина, Тайлър Станфийлд подпрян на бастунчето си със златна дръжка, позволяващ на Дженифър да върже покрита с кора бяла престилка върху шития му по поръчка костюм. Марти учеше възрастния човек как да прави рогчета, показва му как да меси тестото с

длани, като го въртеше докато стане тънко и достатъчно еластично, за да може да се изплете на плитка. Тайлър бе чакал да изкарат от фурната неговите произведения и когато станаха готови, ги уви гордо в непромокаема торбичка.

На Тайлър Станфийлд ръчният труд не бе чужд. На младини бе нареждал щайги и мел фабрики, за да помогне на семейството си. Знаеше какво е да припечелваш със собствената си пот. Той прекара часове да разказва на Дженифър за ранните си дни, когато бе предлагал пластмаси от врата на врата и бе спорил с незаинтересованите клиенти. Обичаше да казва, че той и Дженифър са единствените, които знаят колко тестени кифлички трябва да направи човек, за да спечели един долар; единствените, които знаят връзката между пот и заплата.

От тримата му внуци Чарлз му бе любимия. Другите двама впечатляваха Тайлър като иманяри, които копаят пари и очакват всичко върху възглавница от сатен, а не като необуздания мъж, който се бе оженил за Силест, неговото единствено дете. Според преценката на дядо си, Чарлз бе показал голям кураж, като бе отказал на Уайът да го придружи на борсата. Бе настоявал да изпълни собствените си мечти и собствените си амбиции и Тайлър го бе подкрепил. Единственото му оплакване бе, че Чарлз споделяше *републиканското отношение* към парите. Чарлз отказваше да играе на борсата или да поема рискове, нещо, в което Тайлър вярваше с цялото си сърце.

Дженифър се извърна от портрета, за да се съсредоточи върху Уайът Креншо, като си спомни враждебността, която пламна в очите му, когато прочете, завещанието на Тайлър. Една значителна част от имението се завещава на Силест, с попечителски фондове, установени за всяко от трите й деца; делът на Чарлз бе по-голям, отколкото на другите, подплатен с първокласни парцели недвижима собственост. Уайът, разбира се, също не бе забравен, но когато адвокатът прочете едно допълнение към завещанието, написано седем години преди смъртта на Тайлър, това бе жесток удар. Дженифър Шелдън Креншо щеше да наследи цялата колекция на Тайлър от картините на Езра Голуей, оценени на няколко милиона долара. Тайлър бе открил Голуей в планините на Западна Виржиния и веднага бе впечатлен от силните му портрети на американските трудови хора — миньори, работници във фабрики, фермери, рибари. Само Чарлз и

Силест бяха останали доволни от подаръка, като разбираха привързаността, която стоеше зад това. Останалата част от семейството беше вбесена. Уайът младши дори се опита да оспори завещанието, но без успех. Дженифър ставаше притежател на колекцията, независимо дали на Уайът Креншо му харесва или не. И тя отказа да продаде дори една от картините, независимо дали това се харесва на Креншо или не. Тя направи това, което бе направил Тайлър, като остави колекцията да обикаля по музеите в страната.

— Ти бе чудесна тази вечер, Дженифър — заяви Чарлз, когато влязоха в апартамента си. — Мразя да те подчинявам на баща си, но не мога да откажа на майка ми.

— Разбирам те, скъпи, наистина те разбирам. Просто баща ти е толкова престорено набожен и, честно казано, толкова отегчителен... Понякога се чудя майка ти как го понася.

Чарлз развързваше връзката си. Лицето му бе замислено.

— Аз също никога не го разбрах. Тази жена е светица. Ако не бе заради нея, не мисля, че бих изтърпял.

Дженифър отиде до него, обви ръце около врата му и го целуна.

— Радвам се, че изтърпя — прошепна тя, като съблече ризата му и го потърка по гърба. — Ела в леглото.

Тя си свали дрехите и се мушна под завивките.

— След минутка — отвърна Чарлз, като закачи костюма си и постави обувките си на мястото им, в килера. Изключи осветлението и се приближи близо до нея, като ѝ позволи да го целуне жадно.

Дженифър прокара ръка по гърба му, като проследи линията на гръбнака му и погали бедрата му, точно както му харесваше. Облиза ухото му, притисна тялото си към неговото и почувства как я обзема възбудата. Повдигна гръдния си кош, като очакваше той да я докосне, да я разтърка с чувствените си пръсти. Вместо това ръцете му обгърнаха гърба ѝ и той се изви така, че тя да продължи да го гали по задните части. Тя прокара ръце по краката му, притисна таза си към неговия, очаквайки да усети твърдостта му, но нищо не се случваше. Беше мек и отпуснат и тя отвори очи. Той се напрягаше, съсредоточаваше се, да я задоволи, но собственото му тяло не откликваше.

— Съжалявам, Дженифър, мисля, че съм просто изморен...

Тя усети болката в гласа му, но това не потисна желанието ѝ. Той махна ръцете си от нея, целуна я нежно и се извърна. Тя дълго просто се взира в гърба му, а дребни сълзи се застичаха по лицето ѝ. Той биваше изморен толкова много други нощи... Тя се чудеше дали физическа умора или емоционален вакуум бе причината за импотентността му; ако всъщност той бе просто изморен *от нея*. Мисълта я потискаше и тя усети хлад. Стана от леглото, намъкна се в нощницата и тихо отиде в кабинета си, за да не го безпокои.

Като стоеше така в тъмната стая и пушеше цигара я достраша. Между тях лежеше бездна. Чувстваше, че тя става все по-дълбока, и беше безпомощна да затвори празнината. В този момент всичко, което знаеше, бе, че изпитва невероятна самота, която я обзема цялата. Грижливо подреденото ѝ съществуване се разпадаше. Този брак, толкова подкрепящ и сигурен някога, се разцепваше малко по малко. И „Жоли“ — някога бастион на стабилността, също бе заплашен с разрушение.

Тя погледна навън към звездите, които блещукаха в тъмнината, и се зачуди накъде ли я отвеждат. Нещо повече, чудеше се дали ще бъде щастлива, когато стигне там.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Беше малко след седем, когато Дженифър отвори вратите на „Клауд-9“. Фоайето бе мрачно, осветено от две малки лампи, които хвърляха странни сенки по тавана. Беше тихо, почти тайнствено, и Дженифър премина по дължината на входа, като се движеше близо до стената. Вече бяха наредени големи маси с огромни стъклени съдове, които се издигаха високо над празните подноси, украсени със сребристи мильота. Ярките цветове на лилиите бяха отслабени от тъмнината, но често блещукаше светлина, уловена върху капчица вода, все още прилепнали по току-що откъснатите цветя. Дженифър си проправи път към входа на главната зала, където чу да разговарят хора и да подрънкват чаши.

Тя се отдръпна назад, за да може да възприеме обстановката. Скоро това огромно пространство щеше да се оживи от пулсираща музика и от възбудени гласове. Смях щеше да залее ъглите и красиви хора щяха да нарушат тишината. Сега залата бе притихнала, сива и без живот, като сцена на Бродуей с нейните реквизити, която чака актьорите да вдъхнат живот на декорите. Разликата бе, че тази нощ *тя* бе режисьорът.

За момент се уплаши. Толкова много даде от себе си, че се страхуваше и от най-малкия пропуск. Потисна безпокойството си, като се замисли колко бизнес сделки щяха да се направят тази вечер и колко любовни истории щяха да започнат или да свършат на дансинга.

В следващия час Дженифър вече командваше своята армия. Накара моделите да репетират и провери костюмите, наблюдаваше разположението на храната, прогони *таланта* на балкона и провери специалните ефекти, които тя и диско жокерът, когото бе наела, бяха приготвили.

Само минути преди да пристигнат първите гости, Дженифър застана от едната страна на входа, а Брад от другата. Като погледна към него, тя остана възхитена от това колко чудесно изглежда. Тревогата, която бе набраздила лицето му през последните дни, сякаш

бе изчезнала. Беше в цялото си величие, като се здрависваше и подхващаше леки разговори и приветстваше всички с личен коментар.

Докато поздравяваше своята част от гостите, очите ѝ търсеха в тълпата Чарлз. Все още не бе пристигнал. Брук Уийлър се плъзна покрай нея в зашеметяваща рокля от Сен Лоран — от сапфирено синя тафта. Гуен и Франк Стюърт бяха застанали вътре, смесени с няколко служители от „Фелоус“, и играеха ролята на домакин и домакиня със сръчност и лекота. Гуен смайваше с костюма си от Андре Ланг от черни кадифени панталони и семпла сатенена блуза и късо сатенено сако с подплънки. Изглеждаше лъчезарна, застанала редом до съпруга си и разменяща си духовитости със Селуин Фелоус, сина на собственика на „Жоли“.

Дженифър се възхищаваше на Бетина Харковски, редактор по красотата на Жоли, когато пристигна Търк Конлън. Той приближаваше откъм страната на Брад, така че Дженифър трябваше да се напегне, за да види жена му. Изглеждаше по-красива, отколкото на снимките си. Тя бе възхитителна в черния си кадифен костюм с жакет от ламе на златни и черни ивици, богато надиплен по врата. Лъскавата ѝ руса коса падаше свободно, като от едната страна бе изпъната назад, а от другата се спускаше върху едното око, като на Вероника Лейк. *Изглежда като богиня, изваяна от лед*, помисли си Дженифър.

Тя насочи вниманието си отново към посрещането на гостите, тъкмо навреме, за да види пристигането на Дайана Рос. Всички фотографии я наобиколиха и светкавиците защракаха. След това идването на кмета привлече вниманието на всички представители на медиите в залата. Той се движеше през фойето с лекотата на политик, като подхвърляше някои въпроси и отговаряше на други. Един репортер непрекъснато питаше защо Негово благородие не си е довел някоя позната. Кметът, заклет ерген, огледа тълпата и след това репортера:

— Защо да си нося сандвич на банкета? — отвърна той.

Пристигна и Труман Капот, с една голяма черна пелерина, която се вихреше след него. Той съобщи на репортерите, че „Жоли“ е едно от първите списания, които са публикували произведенията му, един коментар, който достави голямо удоволствие на Дженифър. Тя отметна Али Макгроу, предишен топмодел на „Жоли“, Боби Шорт, Марвин

Хамлиш, Норма Камали, Джордж Плинтън и жена му Фреди, както и неудържимия Норман Мейлър.

Малко след десет Дженифър влезе вътре, угрижена, че бе пропуснала Чарлз в цялата тази бъркотия. Проправи си път през навалищата от хора, които се навъртаха около бара, като спря да поговори с Патрик Греъм и няколко други членове на персонала. Изведнъж погледът ѝ попадна на Брук Уийлър, която разговаряше с висок мъж в бежово сако от туид. Нещо в мъжа ѝ бе странно познато и тя се приближи към тях. Беше само на няколко крачки, когато мъжът се засмя. И въпреки музиката, Дженифър усети незабавно кой бе събеседникът на Брук.

— Чарлз! Страхувах се, че съм те пропуснала. Когато влезе тук?

Чарлз леко я погали по бузата, докато устата му бе все още хваната в усмивка.

— Преди час. Опитах се да стигна до теб, но ти беше заобиколена от орди от хора. Не исках да прекъсвам процеса на посрещане и поздравяване.

Той взе ръката ѝ и я завъртя.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа, и от това, което съм видял досега, става страхотно тържество. Мисля, че няма място за дишане на този дансинг.

Дженифър прие комплиментите, но не можеше да откъсне очи от облеклото му. Това бе един съвсем различен Чарлз от този, който тя познаваше. Мъжът ѝ носеше габардинени панталони, а сакото от туид покриваше копринена риза с цвят на кафе с мляко, която бе разтворена около врата. Наблюдаваше я как го гледа с възхищение.

— Не мисля, че би искала съпругът на домакинята да изглежда не на място сред тази шиказна тълпа.

Дженифър се пребори с реакцията си. Облеклото му и ентусиазмът му я изненадаха и едновременно с това ѝ харесаха. Той очевидно бе в духа на партито, но нещо просто ѝ се струваше „не наред“.

— Ти наистина изглеждаш чудесно — изрече тя искрено. Просто това е много по модата от „Джентълмена куортърли“, а ти се обличаш обикновено по „Уол стрийт джърнъл“. Предполагам, че *това* ме озадачи малко.

— Един малък елемент на изненада е добър за брака, не мислиш ли? — каза Брук, като се усмихна на Чарлз.

Дженифър не бе сигурна какво си мисли, но преди да може да отговори, Чарлз я дръпна настрана, за да обясни, че му остава едно бизнес съвещание, на което трябва да присъства, и че скоро трябва да се върне до кантората си. Тонът му бе изпълнен със съжаление, но още веднъж тя осъзна наличието на онзи клин, на онази неопределена сила, която сякаш непреодолимо се вмъкваше между тях. Наречи го егоистично, разглежено, настоятелно, каквото и да е, но това бе *нейната* вечер и дотук беше страхотна. Искаше ѝ се той да остане, да сподели възбудата си с нея. Чарлз настоя да тръгва. Когато сложи ръка на раменете ѝ, като успокояващ жест, тя все още се чувстваше разочарована. Искаше нещо повече от един жест. Искаше целувка, прегръдка, някакво физическо уверение, че той *иска* да остане с нея толкова много, колкото и тя.

— И не се чувствай задължена да ме забавляваш — казваше ѝ Чарлз. — Ти си домакинята и, знам, че имаш задължения. Просто се забавлявай — той закачливо я побутна към дансинга. — Аз ще се оправя.

Дженифър се запъти към бара, като все още се чувстваше неловко. Когато се обърна към тълпата, погледът ѝ попадна на фигурата на една от най-невероятните жени, които бе виждала. Обектът на вниманието на Дженифър бе наистина изключителен, с очи на Нефертити и с копринена черна коса, която висеше до средата на гърба ѝ. Носеше екзотична черна рокля на ивици от блещукащи златни конци. Нямаше ръкави и бе дълбоко изрязана от страни. Дженифър не знаеше дори дали е правилно да я нарича рокля. Беше повече като саронг, който излагаше дълги, гъвкави крака във възможно най-голяма степен, а средата му се вееше предизвикателно. Ефектът бе зашеметяващ. Специфичният ефект върху Дженифър бе обезпокоителен. Застаналият до това видение бе Джош Мандел. Тя се бе отправила към тях, когато Търк Конлън и жена му я спряха.

— Търк ми каза, че вие сте мозъкът зад тази ексцентричност.

— Така е — каза Дженифър, като усети, че Диъдри не е жена, която ще се впечатли от фалшива скромност.

— Мисля, че е фантастично. Каква нощ! — избумтя Търк.

Точно в този момент един модел се разхождаше наоколо в оскъден минижуп, покрит с лъскави пайети. Диъдри изглеждаше шокирана.

— Моля ви, кажете ми, че това беше костюм. Иначе ще бъда принудена да приема, че това бедно, заблудено момиче е било затворено в нечия маза през последните петнадесет години.

— Това — каза Дженифър, като сподави смеха си, — бе един от нашите модели, костюмирана, за да представи четиридесетте години, през които „Жоли“ е в бизнеса. Дрехите са автентични.

Очите на Диъдри бяха все още вперени в модела, който правеше пируети за една стояща наблизо шесторка.

— Лично аз, Диъдри — каза приветливо Търк, — мисля, че гледката е чудесна. Изцяло съм за връщането на тези оскъдни облекла. Знаеш, че винаги съм си падал по краката.

— Знам също, че нямаш вкус, скъпи! Сега, ако ме извините и двамата, забелязах един не костюмиран банкер, който ми е приятел.

Диъдри се отдалечи по посока на един превъзходен вълнен костюм, допълнен с жилетка и клубна връзка.

Търк и Дженифър се спогледаха, като не знаеха какво да кажат. Търк спря един сервитър и вдигна две чаши шампанско от подноса.

— И на здраве за гладиатора, едно почерпване за смелостта под огъня, за мъжеството по време на дежурство, за храбростта пред лицето на една цинична жена.

Той ѝ връчи чашата с голяма тържественост и тя му се усмихна в отговор.

— Може ли да ти кажа колко изключително изглеждаш тази вечер, госпожо Креншо! В действителност аз почти не те разпознах без твоите дрехи. Какви чудесни ключици имаш, скъпа...

Ръката на Дженифър несъзнателно се докосна до шията ѝ и тя се засмя както на забележката на Търк, така и на своята реакция.

— Ти винаги просто знаеш как да ме разсмееш — възкликна тя.

Вдигна чаша до неговата и двамата се усмихнаха един на друг.

— Да не би да прекъсвам нещо?

Гласът на Чарлз я изненада и тя разля малко от питието си.

— Мисля, че не си се запознал с Търк Конлън, директора по продажбите на „Жоли“ — каза тя, като избърса ръката си с една салфетка. — Търк, съпругът ми, Чарлз.

Докато Чарлз се здрависваше с Търк, тя си помисли, че изглежда малко скован. Искаше ѝ се да вярва, че винаги е малко ревнив.

— Имате прекрасна жена, господин Креншо. Толкова талантива, колкото и красива.

Търк действаше добре. Може би Чарлз ще ревнува, в края на краищата. Конлън бе красив мъж.

— Конлън ли казахте, че е фамилията ви?

— Точно така.

— Да не би да сте случайно съпруг на Диъдри Уолинг?

— Истина е, че в определени среди Диъдри Уолинг е известна като госпожа Търкъл Конлън. Защо питате?

— Аз съм съдружник на „Старк, Брукс и Тръмбъл“. Семейството на жена ви е свързано с нашата фирма от години. Струва ми се, че баща ѝ и Клейборн Старк са състуденти от Харвард.

— Също е истина.

— Имах удоволствието да работя с жена ви по някои въпроси. Тя е изключително лъчезарна.

Ситуацията се стори забавна на Дженифър. Докато Чарлз бе толкова официален в отговора, тя го познаваше твърде добре, за да забележи тънката промяна в гласа му, когато премина в обичайния му любезен тон към съпруга на клиентката му.

— Интелигентността на Диъдри бе тази, която ме привлече, когато се срещнахме за първи път — изрече Търк с лукава усмивка.

Докато Чарлз и Търк подхванаха малък разговор, Дженифър огледа залата. Накъдето и да погледнеше, виждаше блестящи жени, облечени в разкошни рокли и накичени със скъпи бижута. Като че ли страниците на „Жоли“ и „Еlegant“ бяха оживели. Музиката гърмеше и върху дансинга се движеха в такт стотици хора. Пищни тъкани се въртяха в калейдоскоп от цветове.

Когато Дженифър се обърна видя, че Чарлз бе заминал и друг мъж бе заел мястото му. Тя щеше да се извини, нетърпелива да се смеси с тълпата, но нещо в този мъж я заинтригува.

— Ийбън, колко се радвам да те видя! — Търк се усмихваше малко по-широко и Дженифър забеляза това.

— Добър вечер, Търк.

Търк изглеждаше нервен. Дженифър се изкашля леко, така че някой да ѝ обърне внимание.

— Не мисля, че се познаваш с нашата домакиня, Ийбън. Дженифър Креншо, това е Ийбън Тауърс.

Дженифър веднага се сети за името. Здрависа се.

Ийбън ѝ се усмихна покровителствено.

Търк се отдръпна от Дженифър и сложи ръка на рамото на Тауърс. Той *раболепничеше*, нещо, което правеше рядко, и Дженифър умираше от любопитство да разбере защо.

— Ийбън е ръководител на много голям конгломерат от предприятия за луксозно спортно облекло — отбеляза Търк, без да има нужда, като почти извика, за да може Дженифър да го чуе през музиката.

— Сави, Хелън Дийн, Голд Ръш. Познаваш го, Дженифър. Те рекламират в „Жоли“.

— *Някога* рекламираха в „Жоли“ — каза Тауърс натъртено.

Бяха на парти и Дженифър наистина не искаше да бъде въввлечена в разговори за работа, но Тауърс бе започнал, и тя се почувства задължена да го последва. Може би щеше да разкрие някакъв ключ към липсата на притегателна сила на „Жоли“.

— И защо не рекламирате повече при нас?

— Защото „Жоли“ е въввлечено в страстна любовна история с известни дизайнери. Те забравиха положението си на пазара и изоставиха онези, които поддържаха бизнеса им през всичките тези години.

Дженифър бе озадачена. Тауърс изглеждаше ядосан, а тя не можеше да разбере защо.

— Не мисля, че това непременно е истина. Да, ние показваме работи и на дизайнери, но в основата на списанието е младата делова жена и тя не може да си позволи гардероб, пълен с дрехи с луксозни етикети.

Ийбън Тауърс сви ноздри, като че ли намирайки опита ѝ да го успокои за неприятен.

— Радвам се да чуя, че осъзнавате това, но редакционната ви колегия е изцяло на друго мнение.

— Може би изпитват натиск от страна на потребителите — Дженифър бе доволна, че диско жокерът превключи на по-нежна музика.

— Може би просто искат да си изпросят отстъпки за самите тях. Честно казано, намирам, че е подсъдимо на днешните консуматори да им бъдат промивани мозъците съобразно това, което се харесва на „Жоли“, и да ги карат да повярват, че един чифт панталони от някой дизайнер е по-добра инвестиция от две или три неща от моите компании. Тези нещастници се задоволяват с по-малко дрехи и в същото време харчат повече пари за тях.

Гласът му се бе извисил и няколко души наоколо обърнаха глави и го изгледаха. Той пренебрегна втрещените им погледи.

— „Жоли“ беше чудесно списание — продължи той, — с класа над „Алюър“ и по-непретенциозно от „Еlegant“. Някъде, някак си, някой се е развилнял.

Търк премести тежестта си върху другия крак и се опита да смени темата.

Мъжете започнаха да обсъждат привилегирования лихвен процент и Дженифър се възползва от възможността да разгледа Ийбън Тауърс. Той имаше внушителна фигура, въпреки че не беше висок. Ушитият му по поръчка костюм бе в елегантно съчетание с риза от фирмата „Търнбол и Асър“, копринена вратовръзка на райета и часовник „Картие“. Ийбън Тауърс бе важна личност и той определено го знаеше. А също и Търк. В този момент Дженифър не осъзнаваше наистина колко важен бе Ийбън Тауърс.

Брук Уийлър бе тласнала Брад Хелмс към дансинга в минутата, когато диско жокерът превключи музиката от бавна към рок. Докато танцуваха, Брад се усети, че се заглежда в бюста на Брук и наблюдава как гърдите ѝ се полюляват под ниско изрязаната линия на роклята ѝ. Устата ѝ бе разтегната в съблазнителна усмивка, а очите ѝ не се откъсваха от неговите. От време на време долавяше откъслечни думи от това, което му говори. Нещо за това колко е привлекателен и колко е жалко, че се развежда. Тя се спускаше надолу, извиваше се в кръста, полюляваше се от една страна на друга, тананикаше едновременно с песента и говореше нещо за големи идеи за рекламния отдел. Докато я наблюдаваше, той също имаше една страхотна идея, но тя нямаше нищо общо с работата.

Внезапно Брук се притисна към него, ръцете ѝ обгърнаха главата му, а устните ѝ го преследваха. Подтикнат от смесицата от шампанско и от духа на партито, както и от предизвикателната ѝ близост, той обви

ръце около тялото ѝ. За Брук този сигнал нямаше нужда от разшифроване.

Гуендолин Стюърт бе прекарала вечерта като обръщаше внимание на всички знаменитости и важни личности в залата. Сега се отпусна върху една от скамейките и разхлаби обувките си, изцяло доволна, че ще бъде наблюдател за няколко минути. Тъкмо когато една блондинка с конска опашка, облечена в плътна пола от петдесетте години и ангорски пуловер, премина с танцова стъпка наблизо, някой се присъедини към нея. Беше Серж Байдърмайер, художествен консултант на всички списания на „Фелоус“. Серж бе художник, който бе впечатлил Джоузеф Фелоус преди години и бе придуман на една добре платена работа. Той отговаряше за вида на всяко списание — художествено оформление, печат, подреждане на материала и фотографски техники. Мнозина го считаха за гений. Гуен мислеше, че той е в капан на времето, когато стилът му бе формиран някъде около 1955 година. Тя непрекъснато спореше с него, че страниците на „Жоли“ са много претрупани, но той отстояваше своето. Дълбоко в себе си Гуен чувстваше, че с намесата си Серж бе частично отговорен за спада в продажбите на „Жоли“ по вестникарските будки, но по-добре бе да не го споделя. Човек не трябваше да се забърква с домашния гений на Джоузеф Фелоус.

— „Жоли“ вероятно ще си направи голяма реклама от това — каза тя, като посочи към едно момиче, облечено в предизвикателна бяла сатенена рокля и боа с щраусови пера около врата, което приличаше на Джийн Харлоу. — Репортерите и фотографите не са спрели за минута, а телевизионните екипи подготвят материал за новините в единадесет часа.

— Клер никога не би позволила „Еlegant“ да се използва по този начин — каза Серж, а големият му като патладжан нос сочеше нагоре. Той имаше предвид Клер Корели, властния главен редактор на „Еlegant“. — Тя има толкова високи стандарти...

— А аз предполагам, че нямам — изсъска Гуен на себе си.

— Не мислиш ли, че Клер изглежда чудесно тази вечер?

Аз самата не изглеждам като кукла Барби, помисли си Гуен и погледът ѝ проследи въпросната дама. Клер наистина изглеждаше превъзходно във вечерния си костюм от тънък копринен плат, от „Калвин Клайн“, с черни мънистени зрънца, блещукащи от яката и

маншетите. Тя беше ухажвана около бара, заобиколена от голям контингент от Седмо авеню, а нейният съпруг-индустриалец бе застанал предано от едната ѝ страна. Един след друг фотографите от „Фешън рипорт“ се приближаваха към групата и молеха Клер да позира за една или друга снимка.

— Ако отворя утрешния брой на „Фешън рипорт“ и видя лицето ѝ лепнато на всички страници вместо моето — зарече се Гуен, — ще се откажа от абонамента си!

— Още колко дълго ще продължи този организиран разврат? Бих искал да знам кога ще е учтиво да го напусна.

Серж изду ноздрите си като викториански благородник, който страда от свръхдоза смръкнато емфие.

— Може да продължи цяла нощ, така че напусни, когато искаш — Гуен стана от кушетката. — На твоята възраст имаш нужда от почивка.

Тя се отдалечи от изненадания мъж и се отправи към бара.

Търк изцяло се потопи в атмосферата на забавата. Той обичаше партита и въпреки че бе затънал в дългове към Тауърс, това парти му изглеждаше изключително. Музиката въобще не спираше; хората бяха супер стилни; храната бе отлична и всяко от гениалните хрумвания на Дженифър се оказа сполучливо. Точно в този момент наблюдаваше един огромен мъж, облечен в костюм като горила да преследва един от моделите. Първобитното същество потропваше с крака и издуваше гръдния си кош, като играеше Кинг Конг. От другата страна на дансинга някакъв мускулист младеж в бикини с леопардова окраска жонглираше с кегли от боулинг. Имаше фокусници, една двойка танцьори на ролкови кънки, някакъв мъж, който гълташе огън, няколко клоуни и укротител на змии. Това е новата мания, беше му казала Дженифър, дискова музика със странна анимация на живо трябваше да хармонират на декорите, да създават разнообразие и да изпълнят въздуха с усещането за цирк. Горилата тъкмо бе сграбчила момичето в ръцете си и издаваше див тарзановски рев. На публиката ѝ харесваше.

Той все още се смееше, когато я забеляза. Погледна на два пъти, просто в случай, че очите му го бяха измамили, но не бяха. Застанала на малко повече от петдесет крачки от него бе Зийна Уелис. Нямаше

грешка, но толкова години бяха минали, че той се поколеба, несигурен как ще реагира тя, ако го види.

— Зийна! Каква приятна изненада. Не мога да повярвам! — той я прегърна смутен, като искаше да види дали ще се дръпне. Тя не го направи.

— Здравей, Търк — гласът ѝ бе мек.

Той се почувства неловко и като че ли внезапно не можеше да намери място на ръцете си, или на правилните думи, които да каже.

— Изглеждаш чудесно, Търк! Как я караш?

— Добре. Просто добре. Ами ти?

Разговорът бе безсъдържателен, но той не можеше да си помогне. Искаше му се да може да мисли за нещо съществено, нещо, на което тя ще трябва да отговори по начин, който ще му позволи да прочете мислите ѝ.

Вместо това той промърмори:

— Защо си тук? Искам да кажа с кого си?

Зийна се засмя и зелените ѝ очи проблеснаха и го хипнотизираха.

— Бях носител на наградата на „Жоли“ преди няколко години.

— Вярно! Сега си спомних. Беше направила страхотна книга за дивата природа на Африка.

Той се чудеше как може тя да се държи толкова спокойно, когато той бе толкова напрегнат.

— Чувствах се горд, Зийна! Готвех се да ти напиша бележка, но... не го направих.

— Разбирам.

Търк се потеше. Чувстваше се като първокурсник от колежа, на първото си събиране. Фактът, че на всеки няколко секунди някой се блъскаше в тях или се спираше да каже *здрaсти* не помогна.

— Зийна, трябва да говоря с теб. Да отидем да пийнем нещо някъде другаде.

— Тук съм с някого — каза тя. — Ти също. Между другото, тя е много красива.

На Търк му бе необходима цяла минута, за да разбере, че тя има предвид Диъдри. Преди да може да отговори, някой го потупа по гърба. Той се обърна, за да се окаже лице в лице с Ранди Уебстън, един стар познат, който се разбърби за женитбите си, за разводите си, за работата си, напълно несъзнаващ сценария, който се разиграваше

около него. Тъкмо Ранди го бе запознал с Диъдри, струваше му се, преди сто години.

Но Търк едва долови и дума. Близостта на Зийна бе задушаваша, като тежък парфюм. Той се опита да разговаря с нея, макар и мълчаливо, като правеше опити да ѝ изпраща послания с поглед. Бе сигурен, че тя му бе отговорила, като го бе накарала да копнее за магическата пръчка, която можеше да ускори времето, да свърши тази вечер, и да ги отмъкне в утрото, когато ще може да ѝ се обади. Имаше толкова много, което да ѝ каже! Толкова много, което искаше да знае. Колкото и странно да изглеждаше, в момента, в който я видя, почувства как се надигат старите вълнения в него като в поток. Точно както преди толкова много години, той бе омаян от Зийна Уелис.

Търк не беше единствения изненадан да види Зийна Уелис на партито. Диъдри я бе забелязала преди около час и оттогава дебнеше младата фотографка. Тя видя как Търк прегърна Зийна и кожата ѝ настръхна от хладен гняв, като че ли арктически вятър бе нахлул в препълнената зала. Застана незабелязано в един ъгъл, на достатъчно разстояние от тях, откъдето все пак имаше добра гледка.

Търк си мислеше, че въобще не знае за него и Зийна, но тя имаше ясна представа за връзката им почти от самото начало. Не бяха нито късните срещи, нито честите пътувания по работа, които я накараха да се усъмни. По-скоро това бе липсата на ентусиазъм у Търк, когато правеха любов. Без значение колко често се бяха счепквали, или колко горчиви думи си бяха разменили, леглото им винаги бе място за страстни срещи. Търк бе продължил да изпълнява съпружеските си задължения, но любовта им бе тиха, почти формална, без животинска страст, която Диъдри бе свикнала да чувства у Търк.

Първоначално Диъдри бе заключила, че разсеяността на Търк е в резултат на стрес. Той бе винаги обзет от идеята да си извоюва име, да докаже, че е достоен да бъде мъж на една Уолинг, така че бе държала езика си зад зъбите. После, когато той започна да забравя обществените си задължения и не го бе грижа за някои изяви, тя се обезпокои повече.

Майка ѝ бе забелязала отсъствията на Търк, както и напрежението между дъщеря ѝ и съпруга ѝ. Когато веднъж по време на

един обяд спомена това на Диъдри, тя подметна за възможността да има намесена друга жена. Диъдри се бе присмяла на тази идея. И все пак тя знаеше, че Уини бе майстор в разгадаването на такива сигнали. Думата *вярност* никога не бе част от речника на Паркър Уолинг.

— Ами ако той има някаква връзка? — бе попитала тя. — Какво да направя аз?

— Нищо — бе отговорила Уини с авторитет, който идва от опита. — Почакай. Не бива да съсипваш един брак заради едно кръшване.

На следващия ден Диъдри бе наела детектив. Когато получи едно име и един адрес, тя измисли план. Една нощ, когато Търк бе взел такси с намерението да отиде до летището за полет към Атланта, Диъдри го бе последвала. Търк бе влязъл в една стара постройка с куфар в ръка и Диъдри бе зачакала. Минаха часове и тя все още чакаше. Бе станало почти на обяд следващия ден, когато Търк и Зийна се появиха ръка за ръка.

Дори сега, след толкова много години, Диъдри си спомни гнева, който бе изпитала тогава, болката и яростта от измамата. Тя си спомни, че бе искала да скочи от колата и да се изправи срещу него точно там, на улицата. Но не бе направила нищо. В продължение на две години тя продължи да получава доклади от детектива. В продължение на две години тя сподавяше гордостта си. Тогава един ден детективът бе дошъл при нея и ѝ бе казал, че Зийна Уелис бе заключила апартамента си и бе напуснала града. Уини беше права. Човек не разваля брака си заради едно кръшване.

Но изневяратата на Търк бе променила брака им. Те повече се караха и по-малко се обичаха. Тя се заяждаше с него. Той я пренебрегваше. Сега Зийна Уелис се бе върнала, а също и поразяващият вид на лицето на Търк.

Веднъж Диъдри бе стояла настрана. Нямаше намерение да наблюдава безучастно сега.

В дванадесет без пет Брад Хелмс се изкачи в кабинката на дисководещия, където го чакаше Дженифър. Бе време за речта му, а също и за специалните ефекти. Докато чакаха да удари дванадесет, Дженифър огледа тълпата. За нейна изненада Чарлз все още бе тук, като се смееше и се шегуваше с една малка групичка, застанала зад

дансинга. От другата страна на дансинга тя забеляза Джош и неговата събеседничка, жената с черната коса и превъзходната рокля, която държеше ръцете си вдигнати до лицето, като се предпазваше от орда настоятелни фотографии. Коя бе тя, че толкова усърдно я преследваха момчетата от „Фешън рипорт“! И защо я безпокоеше фактът, че Джош не бе дошъл сам на партито?

Тя ги наблюдаваше как танцуват. Джош бе чудесен. Изглеждаше великолепно и тя реши, че дори и да не го познаваше, щеше да се загледа в него. За момент ѝ се прииска *тя* да е жената в саронга.

Най-накрая дисководещият даде сигнал на музикантите да спрат. Лампите бяха затъмнени. Всяко движение спря и скоро залата стихна. Брад се приближи до микрофона и го нагласи според височината си. Погледна към Дженифър, която му се усмихна и го подкани да започва.

— Дами и господа. Прекъсваме празненството за кратко търговско съобщение.

Публиката се засмя и Брад се отпусна.

— Тази вечер ние празнуваме четиридесетата годишнина на „Жоли“. За тези от нас, които работим за списанието, това е много специален случай, защото означава, че сме пораснали. От името на целия персонал бих искал да благодаря на нашите приятели за това, че приеха поканата и споделиха радостта ни тази вечер.

Той направи пауза, като почака да спрат аплодисментите.

— В продължение на четиридесет години „Жоли“ оказваше чест на младите жени на Америка, като им предоставяше най-доброто от модата и последното от света на красотата. Нашата цел винаги е била да бъдем близко до текущите тенденции и аз съм горд да кажа, че през годините „Жоли“ е отговорно за започването на много собствени тенденции. Нашите редактори са благословени с уменията да улавят пулса на нацията и да представят най-вълнуващата мода, която Седмо авеню може да предложи. Напоследък ние увеличихме нашите страници, посветени на спорта и фитнеса, защото твърдо вярваме, че вътрешното здраве е пряко свързано с външната красота. Страниците ни за фантастика осигуриха форум за някои от най-добрите автори и поети в страната и много от тези, чиито първи творби се появиха на нашите страници, са тук тази вечер. Ние ги поздравяваме за техния успех, а също и себе си — за нашата предвидливост.

Още един кръг от аплодисменти. Брад сияеше. Ръцете му трепереха, но гласът му бе силен.

— Нашата небелетристична част е била винаги навременна, насочена да помогне на нашите читатели да се справят ефективно с живота си. Дискутирахме всичко — от добрия секс до лошите срещи. Показахме им как да организират гардеробите си и ги подканяхме да си покажат гардеробите. Учихме ги как да украсяват домовете си, както и самите тях. И им дадохме безценни съвети как да изкачват стълбиците на службата и какво да правят с властта си, щом като веднъж са достигнали върха. „Жоли“ е списанието на младите делови жени. Ние го притежаваме. И ние няма да го пуснем да си отиде.

Гласът му бе твърд и той подчерта последното си твърдение, като направи така, че то да звучи като предизвикателство.

— Чувстваме, че дължим това на онези жени, които остават на предната линия, и така, като се придържа към духа на случая, Жоли скоро ще прокара една нова тенденция. Още веднъж ние ще се стрелнем напред и ще се осмелим да бъдем различни. Това ще бъде нашия подарък за рождения ден.

Той си пое дълбоко дъх и продължи.

— Априлското издание на „Жоли“ отбелязва една новост не само в модата, а и в издаването на списанието. Цялото издание е посветено на Хавай. Всичко — от модата до храната — ще има тропически привкус. Ние усещаме едно настроение, едно чувство, за което днешните млади хора копнеят — докосването до рая, и „Жоли“ е готово да им го даде. Нашият „Голям ананас“ е определен да бъде най-вълнуващото единично издание, което ще се появи по вестникарските будки!

Стомахът му се сви, когато наблюдаваше как стотици хора разменяха коментари със съседите си. Забеляза, че и Дженифър също ги наблюдава.

— И сега, преди да си разменим местата, бих искал да благодаря на целия персонал, който направи възможна тази вечер, особено на Дженифър Креншо, която създаде сценария за тази невероятна нощ.

Той протегна ръка и я докара напред. Ушите на Дженифър се изпълниха с гръмотевични ръкопляскания от признателната публика.

— Ако — продължи Брад, като задържа Дженифър от едната си страна — е истина, че животът започва на четиридесет, то нека ви

уверя, че всички в „Жоли“ са готови за него. Нека си пожелаем на всички честит рожден ден и много щастие!

В момента, когато Брад завърши речта си, стотици балони с емблемата на „Жоли“ бяха пуснати от тавана към дансинга. Зад тях се появи един огромен неонов надпис, чиито ярки цветове заляха залата. Представляваше огромен зелен и оранжев ананас, в който бе вписана фразата „Жоли“ *се свързва с местните обичаи* с бяла неонтова светлина. И тогава всичките тридесет модела направиха шествие на дансинга, като се перчеха с костюмите си и хвърляха дребни украшения към тълпата — пластмасови остри ананасови листчета, които публиката събираше веднага, щом паднеха на земята. Писъците и екзалтираните аплодисменти, с които бе посрещнат финалът, изпълни Дженифър с трепетно въодушевление, и тя потрепери, когато всичките хиляда и двеста гости запяха „Хепи Бъртдей“ заедно с плочата, която дисководещият бе пуснал. Едно приспособление, което правеше балончета, пускаше блещукащи мехурчета върху главите на всички, а една машина за дим разпръскваше мъгла по пода.

Това бе най-грандиозната гледка, която бе виждала.

Джош я бе избягвал през цялата вечер, но в минутата, когато спря играта с халки, в която се целеха разни предмети, и когато спътничката му отиде в гримьорната, Коръл Трент се отправи директно срещу него. Той се позамисли дали да не тръгне в друга посока, но знаеше, че тя щеше да го последва навсякъде.

— Джошуа Мандел, засрами се! Мисля, че се криеш от мен — тя го погъделичка под брадичката с дългите си, червено лакирани нокти.

— Бях се смесил с хората — той се отдръпна крачка назад, но и тя се придвижи.

— От години не съм те чувала.

Лицето ѝ бе силно гримирано, а устните ѝ бяха с дебел пласт розово червило. Къносаната ѝ коса бе вчесана като огромна купа, дълъг бретон покриваше веждите ѝ.

— Коръл, никога не съм бил единствения мъж в живота ти, и ти знаеш прекрасно защо спрях да ти се обаждам, така че престани с тези глупости.

Тонът му бе рязък. А нейният — дрезгаво сладникав.

— Чувствах се ужасно заради жена ти, наистина, но предположих, че траурът ти е свършил отдавна. Ти със сигурност не изглеждаш като скърбящ вдовец тази вечер, сладурче.

Устата ѝ бе разтеглена в тънка подигравателна усмивка и Джош трябваше да сдържи нервите си, за да сподави желанието си да размаже червилото по цялото ѝ лице.

— Някой казвал ли ти е въобще, че си много безвкусна жена?

— Ти, скъпи, много пъти, но изглежда обичаше да се навърташ около тази безвкусица.

— Престани, Коръл! — думите му се прецедиха през стиснатите му зъби, той се опита да я заобиколи, но тя му препречи пътя и обви ръце около врата му.

— Не ми ги разправяй, че си станал монах. Не и Джош, когото познавах.

— Този мъж повече не съществува — Джош махна ръцете ѝ от себе си и ги постави отстрани на тялото ѝ.

— Не го вярвам нито за минута. Особено след като съм установила с какъв задник съм се гушкала цяла нощ.

— Това бе много отдавна, Коръл. И никога не трябваше да се случва.

— Може би, но се случи. И бе нещо различно!

— Сигурен съм, че си си намерила много други легла.

Тя го погледна и се засмя с нисък, зловещ кикот.

— Някои бяха твърде големи, някои бяха твърде малки. При теб всичко бе по мярка.

— Направи и на двама ни услуга и се измитай бързо, преди да е станало напечено.

— Както кажеш. Но ако някога имаш нужда, обади ми се.

Тя се отдалечи бавно, а смехът ѝ изгаряше ушите му. Той бързо погълна питието си с пламтящи от гняв очи. Чувстваше се омърсен и изпитваше желание да отиде до мъжката тоалетна и да си измие ръцете. Коръл Трент беше кална, но имаше право. Той бе имал прекалено желание да се въргаля в тази кал.

Любопитството на Дженифър бе възбудено. Тя бе станала свидетел на цялата сцена между Джош и модела и не можеше да си

представи какво би могла да каже Коръл, което да го разстрои толкова много. Лицето му бе потънало в размисъл и терзание и той изглеждаше доста разстроен. Това момиче бе виновно, и Дженифър поиска да узнае защо.

Тя си проправи път с лакти през бъркотията от тела, като се извиняваше. На няколко пъти хората я спираха, поздравяваха я и я молеха да им каже нещо повече за „Големия ананас“. Виждаше как ентусиазмът на проекта завладява залата — повече от една пластмасова карфица от ананас бе закачена по реверите. Дженифър насочваше всеки, който бе попитал за рекламната акция, към някой от продавачите на „Жоли“, като оставяше потенциалния клиент секунди след като бе започнала продажбата.

Докато стигна до Джош, настроението му сякаш се бе възвърнало. Дженифър се зачуди дали това се дължи на жената в саронга, която се бе появила отново от едната му страна.

— Не е ли това най-невероятното парти, на което си присъствал през целия си живот? — Дженифър стрелна най-пленителната си усмивка към Джош. — Не се стеснявай. Чувствай се свободен да говориш екзалтирано за неоновия ананас, за балоните, за мехурчетата и за блясъка и за всичко останало!

Джош взе Дженифър в ръце и я прегърна.

— Трябва да ти призная — каза той, като все още я държеше близко до себе си, — че не съм бил на нищо по-шокиращо от времето на шоуто в бара на Сидни Сулков.

Той се отдръпна назад, като само пръстите им останаха вплетени.

— Има само един малък проблем.

Лицето на Дженифър мигновено реагира на сериозността на тона му.

— Мисля, че се влюбвам в момчето в костюма на Кинг Конг.

Усмивката на Дженифър се възвърна и стана по-широка отпреди.

— Ние сме неучтиви — каза тя. — Не познавам твоята приятелка, а бих искала.

— Извини ме — смотолеви Джош. — Дженифър Креншо. Елиз де Марко.

Името ѝ говореше нещо.

— Елиз де Марко. Разбира се. Нищо чудно, че репортерите на „Фешън рипорт“ ви преследваха през цялата нощ.

— Те ме изнервят изключително много — призна Елиз. — Мразя известността и обикновено избягвам местата, където пресата се развихря. Заслуга на вас и на вашето парти е, че не се заключих в дамската тоалетна.

Елиз де Марко бе не само омайваща, а също и изключително талантива. Името де Марко бе синоним на най-впечатляващия дизайн в Ню Йорк. Нищо чудно, че Джош бе толкова очарован от нея.

— Опитвам се да убедя Елиз да се захване със собствен бизнес — каза Джош. — Предложих ѝ да я отведе от шикозния и малък бутик и да я направя милионер, но тя продължава да ми отказва. Вероятно губя чара си.

Дженифър погледна от единия към другия. От това, което можа да види, Джош въобще не бе загубил чара си.

— Обсъждахме го с теб вече дузина пъти — каза Елиз, като изглеждаше притеснена от факта, че трябва да говори за това пред Дженифър. — Аз харесвам бутика си. Ако трябва да произвеждам в големи количества, никога няма да мога да задоволя фантазията си, както сега. Моите модели не са типичната стока за масовия пазар. Нима наистина мислиш, че огромната американска публика е готова за това?

Тя подръпна роклята си, като подчерта дизайна като саронг.

— Джош може би е прав — Дженифър усети, че Елиз иска да приключи разговора, но идеята я бодна и я подтикна да продължи. — Името *де Марко* вече означава супер шик. Кой може да каже какво е или какво не е готова да приеме американската публика? Сега може да се окаже идеалното време да се разпрострете в цялата страна. Освен това, вие можете винаги да запазите бутика за уникали.

Елиз бе напрегната. В един миг леката приветливост, която бе показала, избледня зад една стегната маска.

— Не бих могла да направя това...

Дженифър не можеше да си представи какво толкова бе казала, за да предизвика такъв рязък отговор. Тя хвърли поглед настрани към Джош, но той изглеждаше толкова смутен, колкото и нея.

— Почти бях забравила — каза тя като се обърна към Джош и бързо смени темата. — Майка ми се обади тази вечер, преди да тръгна. Дейвид и Сара си идват вкъщи през следващата седмица.

— Не ме будалкай! — Джош все още наблюдаваше Елиз. — Това е чудесно! Направи така, че доктор Дейвид да ми се обади.

— Напълно е възможно да ти се обади, преди да се е обадил на мен — изрече Дженифър, като че ли повече на себе си.

— Не ставай глупава! Каквото и да се е случило между вас двамата, то вече няма значение. Не зная някога Дейвид да е гонил карез за повече от хиляда години, така че — забрави го. Освен това, тази вечер е твоя. Твоят „Голям ананас“ е потеглил с летящ старт, и колкото до мене, аз съм невероятно горд с теб.

Той се наведе напред и я целуна, отчасти заради партито, отчасти заради тъгата, която премина през лицето ѝ, когато заговориха за брат ѝ. Докато ръцете му я обгърнаха, Дженифър се почувства защитена от топлината и подкрепата му. Почувства и силно желание да отвърне на прегръдката му, да се отдаде на онези вълнуващи трепети, които танцуваха в нея всеки път, когато биваха заедно. Дори сред гърмящата музика и кръжащите хора наоколо, откъси от спомените ѝ изпълваха съзнанието ѝ, проблясваха отделни моменти, прекарани заедно, и пропуснати години пред очите ѝ. Тя се отдръпна.

— Това среща от университета ли е?

За втори път тази вечер гласът на Чарлз я изненада. Този път тя се обърна, за да го види как се усмихва на Елиз де Марко. Дженифър ги представи и в продължение на няколко минути те разговаряха приятелски. Тогава по някаква причина Дженифър хвърли поглед към часовника на Чарлз.

— Мислех, че трябва да се връщаш в кантората — каза тя.

— Всъщност, точно това дойдох да ти кажа. Обадох се, преговорите все още продължават. Колкото и да мразя да напускам, ще трябва.

Изведнъж трима фотографии нахлуха в групата им и започнаха да снимат Елиз, да питат за името на Джош, щракайки и настоявайки, докато накрая Елиз покри лицето си и им обърна гръб. Когато се махнаха, Елиз бе видимо разстроена.

— Джош, имаш ли нещо против, ако си тръгна? Наистина, не мога да издържам повече.

— Аз така и така си тръгвам, мис де Марко. Може ли да ви откарам?

Дженифър погледна към Чарлз с безизразно лице. Жестът му бе джентълменски, точно каквото би очаквала от него, но някак си се чувстваше не дотам състрадателна.

— Не искам да ви отклонявам от пътя ви, господин Креншо.

— Напротив. За мен ще бъде удоволствие. Ще изпратя Брук Уийлър. Още един пътник въобще няма да ме затрудни.

— Много мило от твоя страна, Чарлз — каза Джош. — Трябва да призная, че бих искал да остана. Ако Елиз иска да си тръгне, ще се чувствам по-добре, щом знам, че ти ще я изпращаш.

Чарлз се обърна към Дженифър и я целуна леко по бузата. Задържа лицето ѝ до неговото и ѝ каза тихо:

— Не мога да ти опиша колко съм горд! През цялата вечер слушах как хората те възхваляват. Заслужаваш всяка тяхна дума. Партито бе страхотно, скъпа, а и ти също! Бих искал да остана до края...

— Разбирам — кимна тя, като си пожела наистина да разбира.

— Наслаждавайте се с Джош на останалата част от партито. Ако съвещанието се проточи твърде дълго, ще остана в кантората.

Дженифър и Джош ги наблюдаваха как си тръгват.

— Чарлз има право. Нека се порадваме на успеха ти. Ти не си танцувала нито веднъж тази вечер, а аз случайно съм възпитаник на Танцувалното студио на Фред Астер.

Джош взе ръката на Дженифър и я поведе към дансинга, като маневрираше така, че да откъсне погледа ѝ от вратата.

Малко след два Джош откри Дженифър в кабинета на „Клауд-9“. Повечето от гостите си бяха отишли и завършекът на празненството я бе засегнал. Почувства се тъжна и изпразнена. Нейната нощ бе свършила, и въпреки че всичко бе така, както тя го искаше, че и повече, завършването на нещата винаги я потискаше. Тя си възвърна настроението, когато Чарлз си отиде, и се укори, че е дребнава. Реши да му се обади, да му каже колко е доволна, че той въобще бе дошъл, че го разбира колко му е било трудно да си тръгне и да му пожелае лека нощ.

— Преглеждаш последните сметки? — попита Джош, като забеляза гримасата на лицето ѝ и разтърка гърба ѝ.

— Ще се обадя на Чарлз, за да видя дали съвещанието му е свършило — каза тя, благодарна на Джош, че ѝ помага да облекчи болката в гърба. — Просто искам да разбера дали ще се прибере вкъщи тази нощ.

— Не е необходимо — каза Джош.

— Ще ми отнеме само секунда.

Дженифър набра кантората на Чарлз и седна, слушайки звъна на телефона. След няколко минути Джош се пресегна през рамото ѝ, взе слушалката от ръката ѝ и я постави отново на мястото ѝ.

— Трябва да са изключили централата — каза Дженифър, без да е убедена. — Вероятно толкова са вгълбени в съвещанието, че не са чули телефона.

Гласът ѝ бе обезсърчен и дори малко притеснен.

— Вероятно. Сега нека да те заведе вкъщи.

Дженифър просто седеше там, взирайки се в смълчания телефон. Набра номера още веднъж и го остави да звъни, докато и бръмна главата. Остави слушалката и погледна към Джош.

— Отведи ме у вас — каза тя.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Дженифър се почувства неловко. Никога преди не бе идвала в апартамента на Джош. Не бе сигурна какво очаква, но намери тишина и лукс и това я озадачи. Големи стаи заемаха половин етаж в една от най-внушителните сгради на Пето авеню. Той я преведе през една затъмнена официална всекидневна към кухнята. Там Дженифър почувства топлотата на семейния живот, който я заобикаляше като остра миризма от къркорецо гърне на печката или шоколадени сладки с орехи. Набор на рисунки на деца от началното училище покриваха една цяла стена с груби скици и нарисувани с пръсти абстракции. Учебници по математика и тестове за правопис, горделиви лепенки с щастливи лица и звезди, залепени на вратата на хладилника под пластмасови магнитчета с формата на плодове си съперничеха за пространство, ведно с разписанието за автобусите и списъците с поръчки за пазаруване. Едно малко детско столче почиваше под тезгях, отрупан със стъкленица за сладки във вид на голяма птица, за която Дженифър предположи, че е винаги пълна, с кухненски съдове с всичките им приспособления, с едно бурканче от майонеза, препълнено със счупени цветни моливи, и голямо шише с витамини „Флинтстоун“.

Дженифър докосна каишката на една раница, като мислено поздрави Джош. Въпреки че знаеше, че домакинът бе този, който се бореше с тълпите от хора, които идваха да рекламират какво ли не, и който сгъваше бельото, ѝ се стори, че животът в къщата на Мандел си течеше незабележимо. Все пак, докато наблюдаваше как Джош претършува хладилника, тя се зачуди кой проверява домашните на децата и кой ги води на преглед при зъболекаря. Чудеше се дали им бе позволено да играят в домовете на приятелите си след училище и дали въобще някога са били наказвани. Без да осъзнава, изрече мислите си на глас.

— Твоят домакин разказва ли им приказки и купува ли им гуменки?

Джош спря да разтребва и я погледна.

— Джени, какво е това? Да не би да си дегизиран социален работник?

Дженифър се засмя смутено.

— Не. Съжалявам. Много харесвам децата ти.

— Те са добре, честна дума! Ако искаш, можеш да се увериш сама.

Дженифър наблюдаваше как Джош гледа децата си. Усмихна се на начина, по който се промъкна в стаята на Рейчъл, а после и при Скоти, като подгъваше одеялата под брадичките и поставяше леки целувки по пухкавите розови спящи бузи. Тя застана на вратата, а Джош вдигна една играчка мече и нежно го постави в свивката на ръката на Скоти. Чувство на завист скова гърлото ѝ и тя се закашля, като че ли през хранопровода ѝ преминаваше твърде голямо парче ябълка.

Джош ѝ направи знак да го последва и тя направи колеблива крачка напред. Искаше ѝ се да целуне заспалото дете, да почувства топлия му дъх срещу лицето си, но не го направи. *Не можеше*. Не тя бе майка на момчето. Нямаше значение колко сърдечни и обични бяха децата на Джош, когато я видеха, тя бе само едно случайно допълнение към живота им. Дълбоко в себе си почувства болка.

Дженифър се сгуши на едно от малките канапета в ателието на Джош, свали обувките си и прегърна една възглавница. Джош бе съблякъл самото си и бе изпънал крака върху една табуретка с отпуснато изражение. Дженифър се почувства странно. Седеше тук с мъж, когото бе познавала почти през целия си живот, и се затрудняваше да започне най-обикновен разговор.

— Надявам се, че нямаш нищо против. Искам да кажа, че се поканих сама.

— Съвсем не — каза той, като ѝ се усмихна. — Стига да не поискаш да видиш офортите ми.

— Това ли правят обикновено жените, които водиш тук? Молят да им покажеш офортите си?

— Тук не водят жени — отговори той.

Дженифър наведе поглед. Бе сърдита на себе си, затова че звучи толкова целомъдрено. Глупаво бе да се преструва пред един мъж, който я познаваше толкова добре. В продължение на няколко минути тя прояви прекомерен интерес към отблясъците на светлините, които танцуваха в чашата ѝ с вино, отразяващи огъня, който Джош бе запалил. Той стана и приближи до камината, като разбърка тлеещите пънове и те започнаха да пращят и да изпускат искри. Стоеше мълчаливо, а лицето му бе помрачено от спомени, разглеждайки рамката на камината, отрупана със семейни снимки. Изучаваше всяка една поотделно, като че ли да се убеди сам, че тези времена наистина бяха съществували. Дженифър проследи погледа му, като се взираше в снимките на Лора и децата, лудуващи в океана; Джош и Лора, усмихващи се лъчезарно на новородения Скоти; Лора и Рейчъл, хранещи се една друга със сандвичи; Скоти, хвърлящ футболна топка към протегнатите ръце на майка си. Една трогателна галерия.

— Лора бе красива жена, Джош. И вътрешно, и външно. Бих искала да съм се познавала с нея.

Джош се обърна към нея и разклати виното в чашата си, тъга покри лицето му.

— Тя бе изключителна. Нещо много специално. Двете щяхте да се харесате.

Той се върна към кушетката и Дженифър почувства силно присъствието му.

— Джени, обичаш ли го?

— Какво?

— Обичаш ли Чарлз?

Дженифър не отговори.

— Обичаш ли Чарлз? — повтори той.

— Не съм сигурна.

— Обичала ли си го някога?

Тя се поколеба, но очите му я пронизваха и настояваха.

— Не по начина, по който обичах теб — прошепна тя.

Джош кимна почти машинално, като че ли бе очаквал отговора ѝ. Отпи голяма глътка от виното. Когато я погледна отново, лицето му бе изопнато.

— Защо ме отхвърли?

Ето го. Въпросът пронизваше атмосферата, кръжеше над тях, спотайваше се в ъглите, чакаше за подходящ момент. Дженифър разбра, че клетката се е отворила. Миналото току-що нахлу в стаята.

— Джени, зададох ти въпрос... — гласът му бе рязък.

Дженифър потрепери. Беше избягвала този въпрос в продължение на години, като се страхуваше от ефекта на отговора му. Тя промени положението си на кушетката. Накрая го погледна.

— Аз наистина те обичах. Повярвай ми, наистина! Но... Познавах те от години, и ние просто не бяхме повече вълнуващи един за друг. Ти бе прекалено *под ръка*. Прекалено устойчив. Прекалено приемлив. Родителите ми те обичаха. Брат ми те боготвореше. И приятелите ми те обожаваха. Почувствах се като в капан. Почти манипулирана, като че ли моите и твоите родители бяха подписали договор, когато сме били пеленачета. Искях да избягам. Да се втурна навън и да опозная живота.

Джош се засмя, хихикане, от което на Дженифър ѝ стана хладно.

— Това е странно. Имах погрешната идея, че ще опознаем живота заедно — каза той.

— Моля те! Да не дълбаем повече. То се случи преди толкова много години... — тя се протегна да хване ръката му и, когато той се отдръпна, тя се почувства объркана. — Знаеш ли, едва ли е точно да се каже, че скърбеше за мен.

Той се облегна назад, присви устни и се размисли над последната ѝ забележка.

— Предполагам, че това зависи от гледната точка. Дълго време бях наранен. А също и ядосан. Ти бе дала достатъчно ясно да се разбере, че не съм част от генералния ти план. Минаха няколко години и тогава срещнах Лора. Влюбих се в нея, дълбоко се влюбих и я преследвах упорито. Тя ме направи щастлив човек, въпреки че не я заслужавах. Тя ми даде целенасоченост и реализация, да не говорим за двете прекрасни деца. Не мога въобще да съжалявам за осемте години, прекарани с нея.

— Знам. Съжалявам. Не беше честно от моя страна.

— Да, не беше честно. Нима си мислеше, че ще остана ерген, защото ми би шута?

Смутена усмивка премина по устните на Дженифър.

— Да, помислих си. Колко незряло бе това? Бях те отхвърлила, но някъде в дъното на мозъка ми очаквах, че ще ме чакаш. Когато чух, че си се оженил, почувствах, че си ме изоставил. Това е лудост, не мислиш ли?

Джош се засмя и напълни отново чашите им.

— Не съвсем. Но аз не те *напуснах*. Аз те *заместих*. Дори мога да кажа, че все още те обичах, но трябваше да те поставя на друго място. Място, където щях да мога да обичам теб и Лора едновременно.

Дженифър стана замислена, въртеше сватбената си халка около пръста си с бавни, приспивни кръгове.

— Джош, когато Лора почина, мислил ли си някога за нас?

— Беше омъжена. Беше госпожа Чарлз Тайлър Креншо и нека това, което Бог е съединил заедно, да не се разтрогва от един стар приятел — каза той. И изведнъж стана сериозен. — Дженифър, какво става между теб и Чарлз?

Тя въздъхна дълбоко. Когато заговори, гласът ѝ сякаш идваше отдалеч, съвсем безстрастен.

— Нищо особено. Ние сме като учтиви непознати, извиняващи се взаимно и такива неща. Невинаги е било така, но сега се раздалечаваме, носим се по течението и не знам какво да направя.

— Напусни го.

— Какво?

— *Напусни го*. Защо тази идея е толкова шокираща за теб? Изглеждаш много нещастна, а бих рискувал и да предположа, че и той е нещастен.

Дженифър се втренчи в него. Имаше нещо в тона му, което я обезкуражи.

— Не мога.

— Защо не, по дяволите!

— Защото съм се обвързала и не искам да се провалям.

Джош я изглежда внимателно.

— Страхуваш се от това, какво могат да кажат хората, нали?

Дженифър наведе очи.

— Ти предпочиташ да живееш живот, който те прави нещастна, отколкото да признаеш, че си направила грешка — Джош присви устни. — Нима се страхуваш, че разводът ще намали шансовете ти да получиш по-важна и по-добра работа? — гласът му се извиси. —

Точно твоята шибана амбиция те държи окована във вериги към тоя фарс, който ти наричаш брак, нали?

— Остави моята амбиция настрана? Това е твоят отговор на всичко. *Амбиция*. Правиш го да звучи, като че ли е нещо мръсно. Е, нямаш право. Нима мислиш, че си достигнал до всичко това без амбиция? Глупости...

И двамата потънаха обратно в кушетката, всеки в своя ъгъл, и се вторачиха един в друг. Джош омекна първи.

— Окей, искаш ли да ти кажа как аз виждам нещата?

— Това ще бъде една от твоите лекции ли?

— Не. Това ще бъде дискусия. Разговор между двама възрастни, по взаимно съгласие. Съгласна ли си?

— Добре.

— Аз виждам амбицията като права линия. Тя се разтяга нагоре и нагоре. Това е тънка линия, като опънато въже, по което човек трудно пази равновесие. Нещо повече, тази линия е продължителна. Няма край.

— Грешите, хер Професоре. Успехът е нейния край — каза Дженифър.

— Аха! Но какво е успехът?

— Имам чувството, че съм подложена на проверовъчен изпит.

— Така е, но няма оценки. Просто вземане и проваляне. В някаква точка, Джени, трябва да започнеш да оформяш тази права линия в кръг. Ако не го направиш, никога няма да бъдеш щастлива.

— И ти не мислиш, че аз имам някакви кръгове в моя живот?

— Не, не мисля. Ти и Чарлз със сигурност не сте създали кръг.

Тя остана без коментар.

— И ти си прекарала по-голямата част от живота си извън семейния си кръг...

— Не е вярно!

— О, да, вярно е! Откакто те познавам, ти се бореше с произхода си. Направи всичко, за да отречеш факта, че си едно красиво еврейско момиче от Бейон и имаш двама трудолюбиви родители.

— Не отричам това!

— О, разбира се, че го отричаш! Не беше ли това причината, поради която се отказа от мен? Не олицетворявах ли аз живота, който искаше да избегнеш?

Дженифър остана смълчана.

— Джени, ти си една красива, талантива жена, но взе прибързани решения, които се основаха само на това колко далеч щяха да те отведат по правата линия. Никога не си се обръщала вляво или вдясно от себе си.

— Ти си сърдит, нали?

— Можеш да се обзаложиш! Ти ме обичаше, но ме напусна и се омъжи за човек, за когото сега казваш, че не си сигурна дали го обичаш. Ти твърдиш, че не си могла да ме приемеш. Е, ще ти кажа защо. Защото не можа да се примириш със себе си.

Дженифър просто седеше там, като се опитваше да погълне онова, което той казва, и чувстваше как думите му я пареха и пронизваха.

— Много пъти си ми казвала, че обичаш децата ми. Защо нямаш свои?

— Чарлз не иска деца — отговори тя с притихнал глас.

— Не ми излизай с тоя номер, защото няма да мине. Джени Шелдън, която познавах, би станала чудесна, грижовна майка. Дженифър Креншо не я е грижа достатъчно за това.

Джош се разхождаше из стаята, обзет от гняв. Дженифър стоеше неподвижна, наблюдаваше го как пресича стаята, с мрачно лице и изпънато тяло. Изглеждаше като пантера, която дебне плячката си, мускулите му се свиваха при всяка крачка и изопваха панталоните му. Дженифър почувства, че се възбужда. Той бе толкова силен и толкова жизнен! Внезапно тя го пожела повече, отколкото бе пожелавала някого или нещо през целия си живот. Стомахът ѝ се сви и сърцето ѝ заби лудо, като я изпълни с копнеж. Тя стана от кушетката и се приближи нерешително към него. Той спря и я погледна.

— Хвани ме — каза тя. Гласът ѝ бе тих и умоляващ.

Без да промълви дума, Джош я взе в ръце, сграбчи я силно отначало, след това нежно целуна косата ѝ и я погали по врата. Задържа лицето ѝ в ръцете си и потърси тъмнокафявите ѝ очи. Внимателно махна фибите и освободи възела, като остави косата ѝ да се спусне свободно на раменете ѝ. Очите ѝ не се откъсваха от неговите, докато той сваляше роклята ѝ и я захвърли върху кушетката. Тя почувства топлината от близкия огън върху гърба си, но тази топлина не можеше да се сравнява с изгарящото усещане, което

изпита, когато той докосна гърдите ѝ. Силните му пръсти я обгърнаха и той се наведе, целуна нежно всяка от гърдите ѝ, гъделичкайки ги с нос, докато станаха твърди. Ръцете му се спуснаха към бедрата ѝ, свалиха чорапите ѝ, и я оставиха гола пред камината. Той се съблече бързо и дойде при нея, като галеше гърба ѝ и я целуваше страстно. За известно време те просто стояха там, като се държаха един друг, чувствайки взаимното си привличане. Коленете на Дженифър трепереха, когато последва Джош до леглото. Лицето му се показва над нея. Чувстваше топлите му ръце върху тялото си и обви своите около тялото му и го привлече по-близо. Прилепи се до него, като потреперваше всеки път, когато той я милваше, и чувстваше, че овлажнява. Ръцете му бяха като наркотик, който я опияняваше, възбуждаше я до онзи зашеметяващ миг, когато тя си помисли, че ще извика от удоволствие.

Устата му изследваше тялото ѝ и оставяше гореща следа навсякъде, където устните му я докосваха, жигосвайки я и споявайки я с него. Скоро тялото ѝ започна да пулсира, докато изчезнаха всичките ѝ мисли. Повдигна бедрата си към него и се притисна плътно. Той постави едната си ръка под нея, обгърна я силно с другата, наведе се, отдавайки се на неспирния ритъм, изпълвайки я със себе си, докато тя изпадна в унес.

Телата им бяха влажни и тя имаше усещането, че са залепени един за друг, движейки се в страстна хармония, издигайки се, падайки и отново издигайки се в максимално кресчендо. Ноктите ѝ се вкопчиха в гърба му, докато се любеха завладяващо и съвършено.

Дженифър си пожела тази нощ никога да не свършва.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Елиз де Марко бе застанала боса на пода на работната си стая и драпираше мека блуза с висока яка върху манекен. Зъбите ѝ стискаха няколко карфици, а едни ножици се клатушкаха на дълго парче панделка около врата ѝ, докато тя загъваше и закрепяше еластичната материя. Работеше повече по навик, отколкото поради вдъхновение, защото днес мисълта на Елиз бе съсредоточена върху Дженифър Креншо. Беше се обаждала в кантората на Дженифър по-рано, но тя не бе там. Една учтива млада жена я бе попитала дали иска да остави съобщение, но Елиз бе отказала. Беше обещала, че ще се обади отново, но сега се чудеше дали да го направи. Привидно се бе обадила да поздрави Дженифър за чудесното парти и да ѝ благодари за това, че позволи на Чарлз да изиграе ролята на Белия рицар към своята Опечалена дама. Докато изпъваше блузата по гърба на манекена, Елиз прие, че обаждането бе мотивирано другояче, но истината бе все още неясна и тя имаше нужда от време, за да я определи сама.

Тя отпъди хрумването, че интересът ѝ към Дженифър бе свързан с Джош. Дженифър не би могла да бъде разглеждана като съперница, защото нямаше нужда от конкуренция. Джош бе събеседник на Елиз. Беше ѝ партньор за танци и убедителен партньор в леглото. Но и двамата бяха свободни хора. За любов не ставаше и дума.

Елиз погледна манекена с отвращение. Пое си дълбоко дъх, за да изчисти главата си от чуждата ѝ мисъл и съсредоточи отново вниманието си върху плата и формата. Взе блузата в ръце и остави лъскавата материя да се плъзне между пръстите ѝ. Елиз работеше само с материи, които притежаваха присъща чувственост. За нея дрехите бяха ерогенна зона. Те докосваха тялото, държаха тялото, обгръщаха тялото и следователно актът на обличане и събличане ставаше акт на чувствено опознаване.

Моделите на Елиз никога не бяха разкопчавани, не им бе смъкван и ципът. Те представляваха единствено материя, дълги парчета лъскав плат, който трябваше да се съблича постепенно и с лекота. Жените,

които се наслаждаваха на женствеността си, купуваха моделите на де Марко. Жените, които имаха нужда от внимание. Теменужките никога не носеха дрехите на Елиз. Орхидеите — да.

Тя се отдръпна назад и се полюбува на последното си произведение. Беше забележителна рокля, с деколте, което достигаше до талията и нежно надиплена на гърдите. Падаше леко и свободно между краката, бе издърпана плътно и здраво около талията, и отново се появяваше като разхлабен шал върху едното рамо. Това бе тога, достойна за Афродита, и Елиз я харесваше много. Тя разпръсна снопче карфици на дланта си и започна да подсигурява всички подгъви и плисета. Докато пръстите ѝ ловко се движеха по роклята, мислите ѝ се върнаха към Джош и неговите настойчиви молби да му позволи да я въведе в бизнеса. Предложението бе по-съблазнително, отколкото Дженифър можеше да си представи, но бе невъзможно. Джош не разбираше, и тя не очакваше това от него. Тя не можеше да му каже причините. Беше подхвърляла и загатвала, но никога не бе изцяло честна към него. Не можеше да си позволи да бъде. Изложена бе на твърде голям риск.

Чарлз бе разтревожен. Бе станало почти обяд, а Дженифър все още не бе пристигнала на работа. Нещо повече, дори не беше се обаждала. Не бе в стила на Дженифър да бъде небрежна. Той бе звънял по-рано в апартамента и Хати, прислужничката им, му бе казала, че госпожа Креншо бе излязла малко след девет. Къде, по дяволите, бе!

Точно вината го глождеше и той го знаеше, но не можеше да се контролира. Ами ако тя се бе обадила в кантората му миналата нощ? Ами ако някой бе отговорил и ѝ бе казал, че няма никакво съвещание? Ами ако някой го бе видял?

Чарлз разтърка ръце, като ги стискаше докато побеляха. Никога не бе мислил, че това ще му дойде до главата. Двучието разстройваше отношенията им. Той все още не знаеше как да напише края и дали бе време за развръзка.

Централата му избръмча. Преди да има възможност да вдигне слушалката, Диъдри Уолинг Конлън се вмъкна в кабинета му.

— Госпожо Конлън! Каква чудесна изненада! Какво ви носи насам?

Той се измъкна иззад бюрото си да я поздрави.

— Една прищявка — каза тя, като свали ръкавицата си, за да се здрависа.

Чарлз затвори вратата и ѝ предложи да седне. Диъдри остави ръкавиците и ръчната си чанта на някаква маса, хвърли палтото си от норка върху един стол и се отпусна в друг, като кръстоса краката си така, че полата ѝ се разтвори, разкривайки стройни бедра.

Чарлз се настани на един стол срещу нея, изгарящ от любопитство. Той се бе срещал с Диъдри Конлън много пъти и въпреки че тя бе винаги чаровна, присъствието ѝ го обезкуражаваше. От една страна, тя бе невероятно хладнокръвна, една от онези жени, които носеха самоувереността си като парфюм от сто долара за унция. Чарлз познаваше много жени като нея. Богати. Своенравни. Егоцентрични. *И непоносими.*

— Случайно да имаш барче, скрито някъде в този блудкав кабинет? Бях при Клейборн Старк някой и друг час и съм пресъхнала.

— Какво ще обичате? — Чарлз плъзна една табла настрана и разкри малко, но добре заредено барче.

— Нещо силно.

Сензорите на Чарлз доловиха предупреждение, но той го пренебрегна. Напълни двете чаши с лед и „Столичная“, подаде ѝ питието и зачака.

— Двамата с Клейборн разглеждахме моите инвестиции, докато изцяло се изразходих — тя се засмя с обработен кикот и гърлен, тъп звук.

— Хареса ли ви партито на „Жоли“! — попита той.

— Лично аз предпочитам по-малки събирания, но всеки си има свой вкус — каза тя, като вдигна за тост чашата си. — Жалко, че трябваше да го напуснете толкова рано — продължи. — Партито наистина се развихри след един часа.

— Трябваше да се върна за едно съвещание, продължило цяла нощ.

— Да се завърнеш? Това обяснява защо не придружи очарователната си жена на нейното соаре.

Чарлз не бе сигурен накъде биеше този разговор, но посоката му бе заплашителна.

— Да — отрони той предпазливо. — Някой трябваше да ме замести, докато бях на гала партито на Дженифър. Беше една трудна вечер. Сблъсък на интересите, може да се каже.

— Жена ти трябва да се отнася с голямо разбиране...

— Така е.

— Търк си мисли много за жена ти. Бе толкова загрижен за партито, че човек би си помислил, че са нещо повече, отколкото колеги.

Чарлз не се хвана на въдицата.

— Въобще не бих си помислил такова нещо — каза той. — Просто бих приел, че загрижеността на вашия съпруг е била заради списанието. Те бяха заложили всичко на карта с това парти.

Диъдри изучаваше Чарлз през чашата си.

— Мисля, че имаме някои общи приятели.

— Така ли?

— Уилсън Гифърд? Спенсър Диърборн?

— Приятели от колежа. Откъде ги познавате?

— Движим се в едни и същи кръгове, скъпи. В края на краищата ти и аз сме родени в имения.

— Не съм сигурен накъде биете, госпожо Конлън.

— Диъдри. Имам толкова общи неща, че е глупаво да бъдем официални.

— Какво толкова общо имаме, Диъдри?

— От една страна, и двамата сме се събрали с по-нискостоящи от нас, нали?

— Никога не съм го натяквал на жена ми, ако това имаш предвид.

— Очевидно. Бъди мил и ми налей още едно.

Диъдри протегна чашата си, като използва свободната си ръка да прокара дългите си, изострени пръсти през русата си коса. Докато Чарлз ѝ пълнеше отново чашата, погледна в отражението ѝ на огледалото зад барчето.

Тя се взираше в гърба му, а сините ѝ очи блестяха от удоволствие. Устата ѝ бе влажна, едва покрита с червило и тя имаше навика да прокарва език по горната си устна. Чарлз се наведе да напълни чашата ѝ. Не я видя как стана от стола и се приближи до него.

Усети присъствието ѝ, когато почувства как тялото ѝ се притиска до неговото.

— Ти си много привлекателен мъж, Чарлз Креншо — каза тя, а топлият ѝ дъх погали врата му. — Харесвам привлекателните мъже.

Тя отказа да се отмести, като принуди Чарлз да се извие, а телата им все още се докосваха. Взе питието си от него, бавно отпи и го погледна право в очите. След това погали бузата му с опакото на ръката си.

— Диъдри, моля те... — Чарлз се опита да се махне от нея. Тя отвърна, като постави питието си върху барчето и започна да разтрива ръцете му.

— Не ме ли харесваш, Чарлз? Уилсън и Спенсър ме обожават.

— Ти си чудесна жена, Диъдри, но това е *кантора*, а ти си клиент.

— Тогава ме обслужи — каза тя, като премести ръцете си по-надолу. Той се опита да се измъкне, но тя го държеше, издавайки ниски, гърлени звуци.

Чарлз потърси спасение в стола зад бюрото си.

— Никога не съм си представяла, че си шегобиец, Чарлз!

— Аз не се шегувам.

— Нито пък аз — тя му се усмихна цинично през бюрото. — Аз съм много важен клиент, Чарлз, и не съм свикнала да ми отказват. Клейборн ще бъде разстроен да чуе, че съм те помолила за малка услуга, а ти си ми отказал.

Чарлз призова най-деловия си тон.

— Страхувам се, че ще ми бъде невъзможно да ви направя услуга този път, госпожо Конлън.

Тя се ухили.

— Мислиш, че можеш да ми направиш услуга някой *друг* път? Съмнявам се!

Тя прибра ръкавиците и чантата си, развя палтото си от норка над раменете си и се измъкна от кабинета, като остави Чарлз объркан и разстроен. Нито за миг не се съмняваше, че тя ще отиде в кантората на Старк с някаква злочеста история на отказ, мушната под мишница. Знаеше, че тя разчита на факта, че той няма никога да може да каже на по-старшия си съдружник истината. Диъдри преследваше нещо повече

от тялото му, за това бе сигурен, но какво? И на каква цел би могло то да послужи, в края на краищата!

Бе изненадан да чуе, че тя познава приятелите му от Йейл, но не и шокиран. Тя имаше право. Те наистина се движеха в едни и същи кръгове, и не беше неправдоподобно тя да познава повечето от неговите приятели. В края на краищата парите осигуряваха най-добрите запознанства. Но какви й бяха взаимоотношенията с тези мъже? Често ли разговаряха и колко?

Уилсън Гифърд бе преуспял брокер на стоки, с важна фирма. Женен. С три деца. В борда на управителите на „Уингд фут кънтри клуб“. Член на съвета на „Рай сити“. И все още ходеше на партита, ако инсинуациите на Диъдри бяха факт. От време на време се виждаше с Уилсън на обяд, или да обсъждат периодично възможностите за инвестиции, но в продължение на години нямаха светски задължения. Дженифър се чувстваше неудобно около Уилсън и Сибил Гифърд и, честно казано, същото изпитваше и Чарлз. Какво би могъл да каже Уилсън? Нищо особено, което би му нанесло вреда. Не, Чарлз не бе угрижен заради Уилсън Гифърд. Спенсър Диърборн беше друга работа.

Търк Конлън влезе в личната трапезария на Ийбън Тауърс точно в дванадесет и тридесет. Една квадратна стъклена маса бе приготвена за обяд пред прозорците. Порцеланови съдове с позлатени краища, украсени с инициалите на Ийбън, бяха поставени върху кожени подложки, придружени от бокали Уотърфорд, старинни сребърни прибори и ирландски ленени салфетки. Свежи хризантеми изпълваха една сребърна кошница, а бутилка червено сухо вино стоеше в кофичка с лед. За външен човек тази обстановка можеше да се стори елегантна и приканваща, но Търк не бе външен човек. Той гледаше на стаята като на едно маниерничене — скъпо, ненужно отстояване на богатството. Повечето от магнатите на Седмо авеню, дори тези, които посещаваха често Кош Баск или Льо Сирк^[1], не задоволяваха прищевките си с лични трапезарии.

Той се приближи до прозореца, като наблюдаваше врявата по обяд долу, на Бродуей, когато чу Ийбън да приближава.

— Ако планираш да скочиш, изчакай обяда. Поръчал съм браконьерска съомга и не бих желал да видя как отива на боклука.

Търк потисна порива си да удари Тауърс.

— Ти си страшен, Ийбън! Смях на всяка минута. Сега какво ще кажеш да ми дадеш едно питие и да се захващаме за работа?

— Днес си нетърпеливия малък бобър, а, Търк?

— Трябва да свърша много работа.

— Всичко друго, освен онова, което трябва да направиш за мен, е без значение. Мислех, че знаеш това.

Търк се наежи.

— Правилно, майн комендант. И какви други херкулесовски задачи си готов да възложиш днес? Вчера изчистих обора.

Ийбън се засмя, докато наливаше питиетата. Смехът му бе гърлен и приличаше повече на кашлица. Направи знак на Търк да седне на една от кожените кушетки и натисна един бутон, за да предупреди персонала на кухнята.

— Какво става в „Жоли“ тези дни? — попита Тауърс, като прокара ръка по дебелия кафява кожа.

— „Големия ананас“.

— Моля?

— Това е последната мозъчна атака на Брад. Той планира да посвети цялото априлско издание на Хавай. Счита, че тази изящна маневра ще привлече хиляди, които ще пълзят пред вратата му и ще искат да рекламират.

— Той е глупак. Кръгъл глупак.

— Тук няма спор. Мисля, че бележката във „Фешън рипорт“ го разтърси.

— Да, сигурен съм, че е така. Някакви други реакции?

— Паника — каза Търк, като поспря да отпие още една глътка от питието си. — Всеки се страхува да не загуби работата си.

Тауърс разклати чашата си, мислейки.

— Колко добре познаваш Дженифър Креншо? — попита той.

— Доста добре. Защо?

— Просто съм любопитен. Преди миналата вечер не съм имал удоволствието да се срещна с нея. Разкажи ми нещо за нея.

Имаше нещо странно в този разговор. Ийбън никога не задаваше празни въпроси и мразеше разговорите на дребно.

— Дженифър е основната ти легендарна дама. Тя е талантива. Красива. Амбициозна. Шеф на отдел. Ужасно изобретателна.

— Интересно — Ийбън бе повече впечатлен от възхищението в тона на Търк, отколкото от естеството на думите. — Продължавай.

— В деня, когато се появи статията във „Фешън рипорт“, Хелмс излезе с номера си за ананаса и туземците бяха готови да го сварят в олио, докато Дженифър създаде един рекламен и поощрителен пакет, за който бих желал аз да бях помислил. Защо се интересуваш толкова?

— Казах ти, че съм любопитен — Ийбън изгълта питието си на малки, нервни глътки.

— Ти никога не си *просто* любопитен. Очаровала ли те е? Възбужда ли те?

— Извинявай, *моля*?

Търк не си даде труд да повтори. Ийбън имаше навика да прошепва *извинявай, моля*, когато част от разговора го изненадаше или не му допадаше, една предвзетост, която адски дразнеше Търк. Може би това бе, защото бе произнесено *полугласно*. Или вероятно бе избирането на точния момент, начинът, по който той пресичаше обсъжданията чрез използването на тази фраза. Или може би беше *самият* Тауърс.

Тауърс бе натиснал друг бутон и няколко сервитьори в бели сака застанаха тихо, докато двамата мъже се приближиха до масата. Без да промълвят и дума, сервитьорите напълниха чиниите, наляха виното и се оттеглиха. Търк и Тауърс ядяха в мълчание, и двама дълбоко замислени, и никой не оцени съомгата.

— Донесе ли парите?

— Ето ги. В небелязани банкноти — Търк посегна към вътрешния си джоб, извади дебел плик и го връчи на Тауърс, който го сложи на масата до чинията си.

Търк отвори едно пакетче мляко и го изля в кафето си, после го разбърка бавно.

— Почти се изплатих — каза той.

— Осъзнавам го — устните на Тауърс се изкривиха в неравен полукръг. — Караш ме да звуча толкова жестоко. Нашето малко споразумение бе одобрено и от двама ни, Търк, или моята памет ме лъже?

— Не ме будалкай, Тауърс! Знаеш, че трябваше да се съглася с всичко, което каза, и аз го направих. Но нека не си играем на криеница.

— Добре. Всъщност няма значение. Почти свърши. Скоро ще бъдеш свободен човек, Търк. Чудя се дали ще можеш да се справиш с това.

— Твоята загриженост е затрогваща. Но само не забравяй твоята част от сделката.

— Нима ще бъда толкова безчестен?

Стомахът на Търк се обърна. *Щеше* ли Тауърс да бъде безчестен? Търк не се съмняваше. Но беше подготвен. Беше предвидил и това да бъде предаден, и се беше подсигурил. Знаеше, че Тауърс си мисли, че държи всичките козове. Може би някога наистина ги държеше, но Търк бе изкарал едно асо от колодата и когато му дойдеше времето, щеше да го използва. С удоволствие.

В пекарницата утрините в петък бяха обикновено изнурителни, и този петък не правеше изключение. Мястото бе претъпкано с жени, които с едната ръка стискаха списъците с нещата, които трябваше да купят, а с другата държаха деца на предучилищна възраст, които не ги свърташе на едно място. Гласове разменяха клюки и издаваха заповеди, като високо извисените им тонове се смесваха със звъна на сметачната машина при касата и постоянното бръмчене на машината за рязане на хляб. Роуз Шелдън бе застанала в центъра на сцената, като дирижираше гюрултията и надзираваше две други продавачки и в същото време чакаше три клиентки. Дженифър бе в магазина от петнадесет минути, преди дори Роуз да я забележи.

— О, Боже мой! Каква изненада — изхленчи тя над врявата. — От колко време си тук?

— Дойдох преди три дни да търся ръжени питки, но забравих да си взема номерче — Дженифър се наведе през щанда и целуна майка си за поздрав.

— Шегобийка! Нека да видя как изглеждаш — тя махна с ръка и хвърли на дъщеря си одобрителен поглед. — Госпожо Файнщайн, спомняте си моята Дженифър, нали? Не е ли очарователна? Сега тя е голяма клечка. На практика ръководи списанието „Жоли“.

Госпожа Файнщайн кимна, промърмори нещо, че Дженифър е била красиво дете, и помоли за шест датски сладкиша.

— И така? Партито имаше ли успех? — докато говореше с Дженифър и докато слагаше в кутия сладкишите, Роуз успя да отговори на един въпрос на младата продавачка, както и да поласкае една яка полякия и да я накара да купи повече кифлички, отколкото тя искаше.

— Беше невероятно! Нямам търпение да ти разкажа за него.

— Какво ще кажете за малко кейк със сирене? — попита Роуз госпожа Файнщайн. — С какво беше облечена?

Дженифър не си направи труда да отговори. Да се опитваш да водиш разговор с Роуз в магазина, бе като да показваш нова рокля на мъж по средата на футболен мач. Вместо това Дженифър се отдръпна назад и занаблюдава с упояващо спокойствие. Въпреки че мина много време, откакто бе в пекарната, сцената ѝ бе до болка позната. Нищо не беше се променило и по някакъв странен начин Дженифър намираше това за успокоително. Изглежда други части от живота ѝ бяха навлезли в шемета на промените, но това място и тази жена зад щанда останаха постоянни.

Дженифър бе забравила колко усърдно работи Роуз и колко сръчна бе в работата си. Една след друга бяха пълнени чанти и кутии, парите бяха прибирани в чекмеджето на касата, друг нетърпелив клиент искаше да бъде обслужен. Усмивка на възхищение пробяга по устните на Дженифър. Тя осъзна, че това е вероятно първия път в живота ѝ, когато не бе открито враждебна към майка си, затова, че е избутана настрана заради една продажба за три долара.

Обикновено тя влизаше в магазина с илюзията, че Роуз ще остави всичко, за да задоволи нуждите на Дженифър. Предположи, че се бе чувствала по същия начин и днес, но странно, не се засегна от това и не бе заставена да се състезава с непознати, за да спечели вниманието на майка си. Може би тази промяна в отношението ѝ подсказваше за нова зрялост? Или може би имаше някаква връзка с Джош! Нямаше и съмнение, че благодарение на него настроението ѝ тази сутрин бе приповдигнато.

— Чакам да чуя какво се случи снощи.

Гласът на Роуз озадачи Дженифър. Червенина покри бузите ѝ. За момент забрави, че Роуз имаше предвид партито.

— Двете с теб ще излезем да закусим — каза тя твърдо. — Тогава ще говорим.

— Но днес е петък!

— Това зависи от теб — как гледаш на въпроса — Дженифър грабна палтото на майка си от една закачалка близо до хладилника. — За мен това е просто денят след четвъртък.

Няколко души се спряха да слушат. Дори Натали, помощничката на Роуз в продължение на повече от петнадесет години, рискува да навлече гнева на работодателката си, като се извърна от една клиентка и кимна окуражително към Дженифър.

— Бих искала, скъпа — каза Роуз със захаринена благост, — но не мога. Госпожа Кронски ще дава обяд и ние се опитваме да изберем между бадемова и кайсиева торта.

Роуз хвърли бърз поглед на Дженифър, който говореше, че тя има твърдото намерение да продаде на жената и двете, така че да не се меси. Дженифър пренебрегна увещанието на майка си, мина зад щанда и наметна палтото ѝ върху раменете ѝ. След това се обърна към госпожа Кронски.

— Лично аз бих дала възможност на госта си да избира. Освен това вярвам, че майките и дъщерите от време на време трябва да бъдат заедно.

Тя започна да избутва с лакът Роуз настрани.

— Така че ако оставиш Натали да ти довърши поръчката, ще ти пожелаем лек ден.

Като хвана Роуз за ръката, Дженифър се отправи с нея към вратата.

— И не забравяй сладки за децата!

С това Дженифър измъкна упоритата Роуз от магазина и двете тръгнаха към най-близката закусвалня. Докато се настаняваха в едно сепаре и си поръчваха, протестът на Роуз бе спаднал до едно мърморене.

— Сега, не е ли това хубаво? — попита Дженифър.

— Чудесно е. Но не съм проверила дори дали татко ти е изпълнил всичките специални заявки.

— Престани да се оплакваш! Сигурна съм, че го е направил, пък и какво значение има какъв ден е днес! Не сме закусвали заедно от години, а напук на теб, на мен ми харесва — Роуз се усмихна и

Дженифър се почувства възнаградена. — Всъщност, реших да правим това по-често.

— Добре. Да го правим в четвъртък, когато пекарната е затворена.

Дженифър изръмжа и вдигна ръце в подигравателно раздражение.

— Майко — каза тя търпеливо, — в случай, че не си забелязала, аз също не съм отишла на работа. Имам милион задължения в кантората, особено през деня след такова важно парти, но си взех почивен предиобед. Щом аз мога да го направя, значи ще можеш и ти.

Челото на Роуз се смръщи, докато обсъждаха въпроса.

— Права си — кимна тя, като плесна по масата въодушевено и поклати главата си, като че ли искаше да се отърве от други съображения. — Това е удоволствие, а аз ти създавам затруднения. Съжалявам, скъпа! Няма да споменавам магазина повече.

Щеше да го споменава. Навиците, създавани през целия живот, не можеха да бъдат нарушени толкова лесно, но Дженифър разпозна усилието и го оцени.

— Няма нещо нередно, нали? — попита Роуз. — Искам да кажа, не си тук, за да ми кажеш нещо ужасно, нали?

— Просто исках да прекарам известно време с теб. Само това!

Роуз изглеждаше успокоена. Сервитьорката донесе храната им и Роуз се зае да подрежда масата. Помоли за допълнително сладко, прерови захарницата за изкуствени подсладители, помириса сметаната и инспектира препечените филийки.

— Мислех си да ти се обадя снощи да ми пожелаеш късмет — каза Дженифър между две хапки от кифличката с масло. — Знам колко са тежки вечерите в четвъртък.

— Винаги имам няколко минути да пожелаая на дъщеря си всичко хубаво.

— Трябваше да дойдете на партито, майко! Щеше да ви хареса много. Не зная защо отказахте с татко.

Роуз грижливо намаза препечената си филийка с масло.

— Нямаше да пасвам на обстановката.

— Какво те кара да кажеш такова нещо?

— Ти.

— Аз? Аз те поканих.

— Истина е, но ти винаги си вдигала голям шум за това, колко различни сме ние с баща ти от твоите приятели. Не искахме да те притесняваме.

— Сега ме притесняваш — Дженифър взе ръката на майка си и накара Роуз да я погледне. — Следващия път, когато ви покана някъде, по-добре елате!

Роуз остави вилицата и потупа ръката на дъщеря си.

— Ще ти кажа нещо. Следващия път дори ще те оставя да ми напазаруваш.

— А не искаш ли да отидем да пазаруваме заедно? Някой вторник?

— Страхотно! Звучи като развлечение.

Дженифър сияеше. Наистина звучеше като развлечение. Изведнъж започна да си мисли до кои магазини ще заведе майка си, в кой ресторант ще отседнат за обяд. Никога не бяха прекарвали такъв ден и Дженифър искаше всичко да бъде свършено.

— Какво става с Чарлз? Добре ли прекара снощи?

Смяната на темата бе толкова рязка, че Дженифър спря дъха си. Посегна към цигарите и щракна със запалката, като избягна погледа на майка си и прегрупира собствените си мисли. Снощи, когато бе с Джош, бе оставила главата си празна. Не бе изпитала съмнения, не страдаше от пристъпи на контраобвинения, и все пак внезапно, като седеше срещу Роуз, се почувства виновна. Тя видя нещата както би ги видяла Роуз. Беше омъжена жена, и бе правила любов с друг мъж.

Набързо си състави защита за флирта си. Цитира си разреждения полов живот и възможността Чарлз да бе прекарал нощта с Брук Уийлър, като причина за действията си. Но колкото бързо състави случая си, толкова бързо и застана срещу него. Нищо от горното нямаше значение. То не я оправдаваше, особено след като знаеше, че това да спи с Джош нямаше нищо общо със справедливостта. То дори нямаше нищо общо с Чарлз. Имаше връзка с интимността и с грижата, с нуждата и осъществяването.

— Той трябва да е много горд с теб — каза Роуз, като изучаваше дъщеря си. Дженифър се бе сепнала, когато тя спомена името на Чарлз, и Роуз искаше да знае защо.

— Той беше горд. Мисли, че всичко е било чудесно.

Отговорът на Дженифър бе твърде бърз и твърде готов.

— Как са нещата между вас двамата?

— Добре. Всичко е наред.

Роуз кимна и довърши закуската си. Дженифър отпи от кафето си. Изкушаваше се да се довери на Роуз; да ѝ разкаже за брака си, за чувствата си към Джош. За минутка дори имаше желание да рискува и да чуе очакваното *нали ти казах*. Започна да говори и се спря.

— Брат ти трябва да се прибере всеки момент.

Дженифър не можеше да повярва, че нервността ѝ е минала незабелязана от Роуз. Защо не беше продължила темата? И какво щеше да каже Дженифър, ако тя я беше продължила?

— Знам. Каза ми снощи — трябваше да се насили да звучи развълнувана.

Роуз започна да бърби за Дейвид и Сара; как са изглеждали, когато Роуз и Марти ги видели последния път в Израел; как планира да ги посрещне вкъщи с голямо празненство; колко много означава за нея да събере отново цялото си семейство.

Дженифър си пожела да може да сподели ентусиазма на майка си, но мисълта за среща лице в лице с Дейвид я разстрои.

— Децата трябва да са вече ей толкова пораснали — показва Роуз. — Не мога да дочакам да ги докосна.

Дженифър бе виждала племенницата и племенника си само два пъти.

— Чудя се дали знаят коя съм аз — каза тя.

— Не бъди глупава! Те знаят всичко за леля си Джени. Изпращам им ваши снимки през цялото време. Когато си във вестниците.

Дженифър бе истински развълнувана. Бе чувала майка си да се хвали с нея в магазина, но мислеше, че това е, за да направи впечатление. Никога не беше си представяла, че Роуз ще си губи от времето да преглежда вестниците и да събира изрезки.

— Всъщност — продължи Роуз, — спести всичко за партито. На децата ще им хареса много.

— Докато сме на темата, мога ли да ти разкажа за моята галавечер?

— Знам всичко за нея. За неоновия ананас и балоните и за това, че всички са били облечени в костюми от едно време.

Дженифър бе шокирана.

— Кой ти каза? Имаше ли нещо в местния вестник?

— Джош ми се обади първи тази сутрин.

— Джош?

Дженифър положи усилия да се овладее.

— Защо ще ти се обажда?

— Той ми се обажда през цялото време.

Дженифър бе сигурна, че е забелязала нотка на тържествуване в гласа на Роуз.

— Защо?

— Защо не! Обажда ми се два пъти в седмицата в продължение на години — Роуз бе доволна от реакцията на Дженифър. — Също ме и посещава от време на време. Двамата с татко ти не сме виждали апартамента му, защото не слизаме често в града, но ходихме в къщата му в Алпайн, когато той и Лора и децата им живееха там. Каква къща бе това!

— Ходили сте в *къщата* му!

Дженифър бе ходила там само веднъж, да изкаже съболезнования, след като Лора почина.

— Защо си толкова изненадана? Джош винаги е бил като трето дете за мен.

Дженифър бе повече от изненадана. Беше смутена. А също и ядосана. Беше наранена. Все едно, че майка ѝ бе установила някаква интимност с Джош, като начин да я накаже за отхвърлянето ѝ на предложението му. Нямаше значение какво чувстваше към него сега, тя възнегодува срещу самодоволния тон на майка си. Всичко ѝ бе прекалено познато: Роуз настояваше да става на нейното; настояваше, че тя знае кое е най-доброто за Дженифър; въздържайки се от одобрението си, когато Дженифър спореше или не бе съгласна.

— Не мога да повярвам, че сте направили това!

— Какво има тук за вярване? Лора бе чудесно момиче. Когато ни канеше, ние ходехме и винаги сме прекарвали много добре. Каква домакиня беше тя! Как готвеше! Все още ми е трудно да приема, че си е отишла от нас.

Дженифър отново бе изкушена да каже на Роуз, че е прекарала нощта с Джош, но не защото е искала съвет от него.

— Не смятам, че е било правилно. Джош и аз на практика бяхме сгодени. Да отидете на посещение при него и при друга жена е нелоялно.

Дженифър бе видимо разстроена.

— Вие не бяхте сгодени и не бяхте женени — Роуз внимателно следеше за реакциите на Дженифър. Част от Роуз се вълнуваше. В края на краищата, прецени тя, ако техният роман бе стара история, нищо от това не би трябвало да тревожи дъщеря ѝ. — Ако си била достатъчно глупава, за да го изхвърлиш от живота си, това е твоя грешка. И не означава, че и аз трябва да бъда глупава и да го изхвърля от моя!

— Не съм го *изхвърлила* от живота си. Не бях готова да се омъжа тогава. Имаше други неща, които исках да направя.

— Добре. И ги направи. Междувременно Джош се задоми с една чудесна съпруга и има две прекрасни деца.

Отново Дженифър чу ехото от миналото.

— Ти винаги представяш така нещата, сякаш това, което съм искала да направя в живота си, е равнозначно на преследване на пеперуди! Аз се омъжих. И гоних кариера. Какво толкова лошо има в това?

— Никога не съм казвала, че има нещо лошо.

— Но явно го намекваш!

Роуз се наведе напред и постави ръцете си на масата, така че лицето ѝ бе по-близо до Дженифър.

— Добре. Искаш ли да бъда искрена? Ще бъда. Мисля, че едно бебе ще бъде добре дошло. Преди и двамата да станете твърде стари.

Очите на Дженифър се разшириха и тя трябваше да направи усилие, за да не извика.

— Не съм твърде стара. Чарлз и аз чакаме.

— Кого? Щъркелът ли?

— Нека да сменим темата.

Роуз се отдръпна към края на скамейката.

— С какво? Не искаш да обсъждаме брат ти. Не желаш да ти говоря за Джош. Очевидно се засягаш, когато стане въпрос за брака ти. И си свръхчувствителна относно кариерата си. Какво остава за обсъждане? Времето? Твърде късно е и трябва да се занимавам с магазина.

Тя стана и отиде към касата. Дженифър сграбчи сметката от ръката ѝ.

— Добре. Аз също имам работа!

Тя се завъртя на пети и плати на касата. Не чу забележката на майка си.

— Просто бих желала да имаш *нещо* повече.

---

[1] Скъпи ресторанти. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Джош беше зодия Близнаци и въпреки че отдаваше малко значение на астрологията, той бе истинско дете на Меркурий: остроумен, предприемчив, схватлив, силен и променлив като хамелеон. Както повечето от хората, родени под този знак, Джош бе обзет от двойственост. Промените на настроението му не бяха нещо необичайно за него. Често интелектът надделяваше над чувството, а убеждението се огъваше пред импулса.

Не ставаше въпрос за радостта, която изпита с Дженифър. Той я обичаше, бе почувствал, че и тя го обича, като бе съживила отново усещането за пълнота, която отдавна отсъстваше от живота му. Сега, останал сам зад бюрото си, той усещаше присъствието ѝ и отново го обзе желание. Бореше се с него, мъчеше се да се освободи от него, като от груба намеса. Бе дошъл до кантората си, за да избегне объркаността си; да се обгради с украшенията на своя живот; да се зареди със спомени за силата си. Всичко бе тук — масивното бюро, луксозните мебели, и въпреки това той се бореше с несигурността и със слабостта. Беше изморен, знаеше го, но не умората бе тази, която го потискаше.

Други сили го тормозеха: склонността на Дженифър да се самообвинява; колебанието ѝ относно Чарлз; целенасоченото ѝ преследване на успеха. Джош бе прекарал всяка минута, откакто тя си отиде, да анализира чувствата си. Той съживи миналото. Размисли за бъдещето. Преразгледа правото си на избор. Но до каквото и да се доближеше, един факт оставаше на повърхността, отново и отново. Ако спомените ги бяха събрали, спомените бяха предопределени да ги отблъснат.

Джош искаше Дженифър, но щеше да откаже на себе си, на нея, една връзка, докато тя не се освободи от брака си с Чарлз. Решението бе болезнено, но Джош знаеше, че ще се придържа към него. *Трябваше.* Дължеше го на Дженифър, на себе си, и най-вече на Лора.

Лора. Първо тя бе обзавела кабинета му. След това бе украсила живота му.

Имаше самостоятелен бизнес от две години, когато компанията му най-накрая започна да носи печалба, и той бе решил да се награди с ново обзавеждане. Малкият му апартамент не позволяваше големи покупки, но той бе скътал достатъчно за нова кушетка и за масичка за кафе, на разумни цени. В продължение на два дни изучаваше сградата на Ди енд Ди, като обхождаше всяка зала. Бе започнал да се чувства като момиченцето в къщата на трите мечки от приказката. Всичко бе или твърде голямо, твърде малко, прекалено меко или прекалено твърдо, или просто много скъпо. Бе изморен от цялото това приключение, когато я забеляза на гърба на една малка зала на десетия етаж.

Тя бе висока, със сини очи и лъскава черна коса и пухкава шапка. Една по-възрастна жена бе застанала до нея и клатеше глава на две страни. Лора продължаваше да сочи към една особена кушетка с търпение, но и с настойтелност. Другата жена продължаваше да клати глава и да сочи към другата кушетка, също така настоятелно. Лора бръкна в голяма платнена чанта и изкара мостри на платове и малки парченца боядисано дърво и ги постави на кушетката. За минута възрастната жена се поколеба, но след това поклати отново глава, вдигна ръце с отвращение и излезе от магазина.

Джош не знаеше дали от това, че се възхити от красотата ѝ, или защото почувства съжаление заради неуспеха ѝ, но отиде при нея и докосна ръката ѝ.

— Чуйте — каза той. — Аз съм отчаян мъж и вие трябва да ми помогнете.

Беше я озадачил. Тя се извърна и присви широко разположените си очи с предпазливост.

— Мисля, че намерих кушетката на мечтите си.

— Надявам се, че ще бъдете много щастливи заедно — тя взе образците си и ги прибра обратно в чантата.

— Моля ви... — опита той отново.

Остана скептично настроена, но му позволи да я заведе до една плътна тапицирана малка кушетка, покрита с ярка розова и зелена басма на цветя. Той я постави пред кушетката и седна, със скована поза и сключени ръце, като ученик.

— Е, какво ще кажете?

Тя просто се бе вторачила в него.

Тогава той се протегна, като сложи единия си крак на страничната облегалка.

— Това съм аз, не бихте ли казала?

Тя не се усмихна. Не изрече нито дума. Стоеше там като театрален критик и го остави да играе ролята си. Окуражен, той отново смени позата си. Тя все още не отговаряше.

— Може би не харесвате цветовете? Какво ще кажете за зелени цветя и розови листи?

При това тя се обърна и се отправи към вратата.

— Какво ще кажете, ако въобще забравим за цветята и потърсим птици? — гласът му бе игрив, а зелените му очи гледаха нежно.

В продължение на минута тя не отговори. Когато го направи на устата ѝ имаше лека усмивка.

— По-добре още не. Какво ще кажете да отидем да обядваме?

Бракът им беше добър. Лора бе Стрелец, честна и открита като съпруга си Близнак и еднакво решителна по отношение на запазването на личната си свобода. Умът ѝ бе остър, чувството ѝ за хумор — забавно, а отношенията ѝ — прями и искрени. Тя бе също и първата жена след Дженифър, която бе възбудила чувствата на Джош.

В добавка към това, че бяха любовници, Джош и Лора бяха и истински приятели. Те често не бяха съгласни един с друг, но рядко се счепкваха. Тя разбираше голямото му желание да успее и никога не му досаждаше в работата. Времето си прекарваше, като развиваше дейност по обзавеждането — бизнес, който притежаваше с двете си сестри. За Джош не беше необичайно да намери някоя допълнителна лампа в кабинета си, или пък някой стол да липсва от всекидневната. За Лора не беше необичайно да съобразява програмата си с допълнителните клиенти в първите години, така че Джош да може да продължи да влага средства в своя бизнес.

Докато се родиха Рейчъл и Скоти, Джош продаде компанията си и започна да мисли за ново място за живеене на семейството си. Тъй като Лора не можеше и да помисли да бъде заточена в апартамент, независимо от това, колко стаи има той, те построиха чудесно убежище в скалистите околности на Ню Джърси, достатъчно близко до града, за да може Джош да пътува често, и достатъчно далеч за

двамата, за да им даде усещането за живот в провинцията. Станаха членове на местния клуб, играеха голф и бридж.

Но тогава Джош изгуби собствените си следи. В Ню Йорк силата бе ценената стока, а Джош бе един от силовите брокери. Той бе индустриален магнат, човек, който правеше сделки, човек, който купуваше и продаваше големи компании. Във вътрешния кръг на елита на Ню Йорк той бе считан за гигант и за кратко време попадна в бляскавата съблазън на собствената си важност.

Беше закупил един фалирал концерн за дамски спортни облекла, защото бе убеден, че с добро управление ще го изправи на крака. Лично той контролираше проекта, и малко по малко бе омаян от света на модата. Неговата зала, където излагаше моделите, се превърна в неговото падение. Пищни жени бродеха вътре и вън от залата, обличаха се и се събличаха без излишна скромност и даваха ясно да се разбере, че ще направят всичко, за да задоволят своя шеф.

В продължение на месеци Джош си играеше с изкушенията и после, като че ли това бе най-естественото нещо на света, той позволи да бъде въвлечен в спорта да мами жена си.

Отначало бе с един модел — тук, с друг — там, но скоро се впусна в една шестмесечна любовна история. Постепенно съвестта му се възвърна. Отиде в апартамента на Коръл Трент една декемврийска вечер и ѝ каза, че всичко между тях е свършено. Беше трудно. Тя плака, пищя, заплашва, умолява, но той остана непреклонен. Всичко бе свършило. Никога не трябваше да се случва.

Тази същата нощ Лора бе свършила редовната си игра на бридж в клуба. Към единадесет тя се отправи вкъщи. Валеше сняг и пътищата бяха хлъзгави. Караше внимателно, но бе трудно да води спортната си кола по пътя, осеян със заплашителни, неосветени завои. Внезапно ярка светлина я заслепи. Тя направи рязко движение с волана. Колата се занесе. Тя натисна спирачките. Един камион се отклони от посоката си и колата на Лора се завъртя на леда. Другият шофьор се опита да избегне удара, но загуби контрол. Лора умря мигновено.

Докато Джош стигна в болницата, тялото на Лора бе увито в чаршаф. Той я докосна. Бе толкова скована, толкова студена... Това не беше *неговата* Лора. Неговата Лора бягаше през купчини листа и строеше пясъчни замъци на плажа. Неговата Лора осветяваше стаите със смеха си и животът му с любовта си.

Сега децата му нямаха майка. Той нямаше жена.

Застана над нея, парализиран от мъка и вина. Беше я измамил. Не ѝ беше верен, и то без причина. Не би могъл да каже, че жена му не го разбира, защото тя го разбираше. Не би могъл да каже, че жена му бе неотзивчива, защото никога не е била неотзивчива. Бе търсил удоволствията при друга жена заради собственото си его. Нищо повече. Нищо по-малко.

В деня на погребението поиска да остане за няколко минути насаме с Лора. Когато цялото семейство бе въведено в параклиса, той отвори ковчега, очаквайки да бъде успокоен от нейния покой. Всички бяха казали, че тя ще изглежда като че ли е заспала, но когато бе жива, Лора дори и когато спеше, изглеждаше трептяща. Бе мъртва и сърцето го болеше. Той свали сватбената си халка и я зави в дантелената ѝ кърпичка, която Лора бе носила в деня на сватбата им. Заедно с халката той постави две мънистени бебешки гривнички до нея. Сълзите го заслепиха. Когато докосна косата ѝ, ръката му потрепери. Мълчаливо затвори ковчега.

В този момент и много пъти след това се чудеше дали Лора бе разбрала за неговите похождения. На въпроса му никога нямаше да има отговор, но всъщност нямаше значение. Той знаеше, че я бе измамил. Знаеше, че жена му бе починала, без някой да ѝ държи ръката. Знаеше също, че никога повече няма да пренебрегва съпружеската клетва.

Бе почти четири следобед, когато Дженифър има шанс да се обади на Джош. Трябваше да бъде изтощена от напрежението от толкова малко сън и толкова много поздравления, но бе въодушевена. Докато слушаше как звъни личният телефон на Джош, тя разгледа състоянието на бюрото си. Имаше натрупани дузини вестници, всеки един разгънат на онази страница, където имаше материал за партито. Телефонните обаждания бяха заципани заедно на дебело тесте, а всеки друг сантиметър от бюрото бе зает с цветя.

Брад Хелмс бе изпратил един букет от пролетни цветове, придружени със затрогваща бележка с благодарности. Когато тази сутрин се бе спряла до кабинета му, той ѝ каза, че няколко души са се обадили, за да разберат повече за „Големия ананас“.

Дарът на Гуендолин Стюърт — една кристална ваза във формата на пъпка и с дебело дъно със странно подбрани цветя и клонки, носеше подобния на икебана печат на Винсент Матео, а нейната бележка също съобщаваше за последващо партито одобрение на предстоящото априлско издание на „Жоли“.

Собственият отдел на Дженифър бе изразил общото възхищение на хората, работещи в него, с глоксиния с двойни дръжки, мъхнати и подобни на плюш, с тъмнопурпурни венчелистчета и широки, тъмнозелени листа.

Те всичките бяха чудесни, но най-много я трогна простият тумбест керамичен съд с лалета. Лалетата бяха любимите ѝ цветя и бяха от Чарлз.

— Възможно ли е липсващата наследница да се е завърнала?

Дженифър се усмихна в мига, в който чу гласа на Джош. Тя извъртя стола си към стената, далеч от цветята на Чарлз и поздрави Джош.

— Честно казано, очаквах някой гангстер със сърдит глас да поиска цяло състояние пари за откуп — каза той. — Къде, по дяволите, беше през целия ден? И какво те завладя така, че изчезваш по този начин?

Дженифър замълча за момент.

— Не съм изчезвала. Знам къде бях през цялото време. Отидох до Бейон да посетя майка си — каза тихо.

— Радвам се — отрони Джош и тя можа да долови искреността в гласа му.

— Мислех си, че ще се зарадваш. Двете с майка закусвахме заедно и наваксвахме клюки за стари приятели и неща. И като говорим за стари приятели, между отхапванията ѝ от пълнозърнестия ѝ пшеничен препечен хляб, тя случайно спомена, че двамата с нея сте редовни телефонни приятели.

— Виноват.

— Нямах представа, че ще трябва да се боря със собствената си майка за сърцето на Джошуа Мандел — в този момент тя би се борила с всекиго за него. — Откога точно продължава този изгарящ роман?

— Откакто станах на единадесет години — отвърна Джош, като се стараеше да запази небрежния си тон. — Винаги съм си падал по ниски червенокоси жени.

— Мога да те уверя, че чувствата ви са взаимни. Тя те обожава, въпреки че и да ме убиеш, не мога да разбера защо е това фатално привличане.

Джош не отговори. Мълчанието му изненада Дженифър, но тя продължи неуверено, запълвайки празнината.

— И какво ще кажеш за този международен разговор, който си имал с брат ми тази сутрин?

— Просто се обадох да видя дали бих могъл да му помогна при завръщането му в отечеството.

— Винаги добрият самарянин, нали?

— Не. *Не* винаги.

Джош искаше тя да стигне до същината. Всичко, което искаше да знае, бе дали е или не е размисляла по предложението му да напусне Чарлз. За момент се изкуши да я попита, но реши да я остави да действа по свой начин.

— Трябва ли да приема от този внезапен остроумен отговор, че целият персонал на „Жоли“ ти изказа овации, ставайки на крака?

— О, да — каза тя с глас, пропит от самодоволство. — Не мога да ти кажа какъв чудесен ден е днес! Навсякъде са пръснати цветя, телефонни обаждания и бележки, телеграми и всичко останало. Дори получих снимката си, поместена в „Ню Йорк таймс“!

— Това е чудесно. Гордея се с теб, Джени!

— Добре! Тогава сигурно умираш от желание да отпразнуваме моя успех на една вечеря днес, нали?

Отговорът му се забави доста.

— Не съм сигурен...

— Какво искаш да кажеш с това *не съм сигурен*? Нямах избор. Изпитвам ненаситно желание и само ти можеш да го задоволиш.

Отново дългото, неочаквано мълчание.

— Ами Чарлз — попита той решително.

— Премислила съм го. Не се тревожи. Всичко ще бъде наред.

— Ще те видя в седем. Удобно ли ти е? — каза той.

Изборът на думите му я раздразни.

— Звучиш странно. Затруднявам ли те?

— Не.

Все още странно. Надуто.

— Да се срещнем ли в апартамента ти?

— Бих предпочел да се видим на едно място на Хъдсън стрийт. Вилидж Грийн. Можеш ли да отидеш там сама?

Няма нищо нередно, каза си тя. В кабинета му има някой и той не може да говори свободно.

— Мисля, че ще се справя — каза тя на глас. — Мога да се справя с всичко днес. Искаш ли да знаеш защо?

Никакъв отговор.

— Защото довечера ще бъда с теб.

— Ще те видя в седем — приключи той.

— Разбира се. В седем. Чао до тогава!

Дженифър затвори бавно телефона. Нещо не беше наред, но нямаше представа какво може да бъде. Как можеше сега да има някакви проблеми! Бяха се открили отново след толкова години раздяла. Нима радостта от това не бе достатъчна? Не можеха ли просто да се обичат и да оставят всичко да се изясни от само себе си? За първи път от месеци тя се чувстваше щастлива и нищо не можеше да развали един съвършен дотук ден. Имаше да направи още едно обаждане и щеше да се върне вкъщи да се приготви. Имаше твърдото намерение, внезапно разбра тя, да прекара края на седмицата с Джошуа Мандел.

Завъртя номера на Чарлз и почака, докато дойде до телефона. Секретарката му каза, че той е на друга линия и че ще ѝ се обади след минута. Докато чакаше, умът ѝ работеше трескаво, опитвайки се да изкопчи време, което да прекара с Джош.

— Дженифър! Опитвах се да те открия през целия ден.

— Знам, скъпи. Съжалявам, но преди да ти обясня, нека ти благодаря за лалетата. Страхотни са! Ще ги взема вкъщи и двамата ще им се наслаждаваме.

— Ще бъде хубаво. Сега имаш ли нещо против да ми кажеш къде беше?

— Отидох в Бейон — каза тя. Тогава ѝ хрумна внезапно: — Майка ми се обади тази сутрин. Баща ми е претърпял злополука. Паднал и си е изкълчил лошо рамото. Майка трябваше да остане в магазина, а аз изтичах да заведа татко на лекар.

— Сериозно ли е?

— Той няма нужда да остава в болницата или нещо такова, но ще трябва да прекарам края на седмицата и да се грижа за него. Майка

никога няма да се довери на Натали и да ѝ повери магазина, а татко със сигурност не може да се грижи за себе си.

— Разбира се, че не може — Чарлз бе нетърпелив. — Не можеш ли да наемеш някого? Мислех си, че ще прекараме един спокоен уикенд заедно. Само двамата.

Дженифър бе прегледала повечето от вестниците. Бе оставила „Фешън рипорт“ за края.

— Напоследък не сме имали много личен живот.

Имаше нещо в гласа на Чарлз, което я накара да бъде повнимателна. Звучеше разтревожено, почти умоляващо. Дженифър премисли дали да не анулира вечерта с Джош, но не можеше да го направи. *Трябваше да бъде с него.*

— Знам, скъпи — каза тя, като прикри собствената си нервност. — Чувствам се ужасно заради всичко това, но знаеш какви са родителите ми. Никога не биха похарчили пари за частна медицинска сестра, а и няма да ми разрешат да платя вместо тях. Ще прекараме заедно следващия уикенд. Може би дори ще излезем някъде.

— Кога ще тръгнеш?

— Мислех си да се върна в апартамента след около час, да си взема душ и да се преоблека и да изляза към шест и половина. Ще трябва да взема колата. Имаш ли нещо против?

— Не.

— Ти какво ще правиш? — тя изпитваше угризения.

— Предполагам, че ще се захвана с някоя работа.

Прости ми, помисли си тя.

— Все пак не е ли по-добре да поспиш малко? Ще те видя в неделя вечер.

Ръката ѝ потрепери, когато постави обратно слушалката. Не можеше да повярва колко лесно го бе излъгала, как без усилия го бе заблудила. Миналата нощ му изневери, а сега го излъга. Чувстваше вина, но, странно, не се срамуваше. Никога не бе изневерявала на Чарлз, дори и през онези дълги месеци на разреден секс, тя му бе останала вярна. Бе убедила себе си, че неотзивчивостта на съпруга ѝ е временна и че един ден ще изчезне, но не можеше да отрече чувството на приятна възбуденост и възторг, след като се бе любила с Джош. Голата истина бе, че никой мъж не я бе накарал да се чувства така, както Джош. Досега не беше го осъзнавала, но сега вече бе убедена.

Чарлз се взираше в мълчаливия телефон, като се бореше с чувствата си. Дженифър неволно бе продължила брака им. Всичко бе толкова иронично. През целия ден Чарлз се измъчваше, разсъждавайки върху тяхната ситуация, борейки се с вината, обхванала душата му. В продължение на часове се опитваше да разреши собственото си дело, като се осъждаше и обвиняваше в измяна, защитаваше се с желанието си да оцелее. Само минутки, преди да се обади Дженифър, той се бе осъдил на пълно самопризнание на греховете си. Сега това трябваше да почака и той бе вцепенен. Отлагането увеличаваше шанса да не може да овладее нервите си.

Отдръпна се от бюрото си и като се извърна към прозореца, дръпна тежките завеси и погледна навън към каменния пейзаж на Уолстрийт. Вечерта хвърляше различни сенки в кабинета му. В съседните сгради прозорците мигаха, ярко осветени или тъмни, щом служителите напускаха работата си, за да се присъединят към трафика, който се извиваше като змия през тесните улици на финансовия център на Ню Йорк.

За Чарлз имаше нещо много чисто в Уолстрийт и неговата целенасочена всеотдайност към бизнеса. Тук нямаше жилищни постройките; нямаше паркове с майки и техните детски колички и хора, които се разхождат; нямаше момчета, които да разнасят продукти от магазините в чанти върху велосипедите си; нямаше училищни звънци, които да бият точно в осем и в петнадесет часа. Единствените звънци, които имаха значение, бяха тези, които обявяваха отварянето и затварянето на Стоковата борса, и дори и да не биваха чути от всекиго по улицата, те се чувстваха. Това бе един свят на костюми с жилетки и на мрачни изражения, на издути куфарчета и ниско подстригани коси. Бе един свят, където колосалният успех съжителстваше с бездънния фалит. Един свят, където мощта беше ключ, а парите бяха мощ.

Чарлз се извърна от прозореца. Слабото му, ъгловато лице беше безизразно. Неспокоен, той започна да крачи из стаята. Сложи няколко молива обратно в несесера, нагласи един абажур, който се осмеляваше да стои наклонен, подравни няколко книги, подреди някакви непослушни папки с дела. Накрая се отпусна в един тапициран кожен стол със странични облегалки и се вторачи в малката сгъваема масичка

до него. Върху нея имаше портрет на Дженифър от Бахрах в сребърна рамка от „Тифани“. Тя седеше напълно изправена, стойката ѝ бе посвършена, отколкото в действителност, очите ѝ се взираха на една страна, а устните ѝ образуваха лека усмивка. Бе трудно да я убеди да позира за портрета и докато го гледаше, бе сигурен, че прочита примирение на лицето ѝ. Странно, той бе помислил, че молбата му да си направи портрет, ще ѝ хареса. Току-що го бяха приели за съдружник във фирмата и той забеляза, че всички други старши адвокати имаха подобни портрети на жените си. Той бе обяснил на Дженифър, че това се очакваше от тях, част от официалностите, като традиционното обзавеждане и скритото барче. Тя бе отговорила, че се чувства глупаво, че само хората, които току-що са се сгодили, позират ликуващи за застинала усмивка в бяла блуза, лика-прилика. В края на краищата тя бе отстъпила, както той бе очаквал. Той я погледна сега със смесица от нежност и разкаяние, като си спомняше какви бяха, и съжаляваше за това, какви са станали.

Взе портрета, като виждаше как моментите от миналото им се въртят около застиналото лице на Дженифър. Сред хаоса от спомени най-ясно изпъкна тяхната първа среща.

До пристигането на Чарлз апартаментът на два етажа на Уилсън Гифърд преливаше от шумни предколедни поздравления. Повечето от гостите очакваха Чарлз, като че ли бяха специално наети да го посрещнат. Повечето от събралите се бяха или богати, или обществено известни, или и двете заедно. Чарлз олицетворяваше и двете. Дженифър не бе нито едното, нито другото. Докато другите разговаряха, той я видя да изпразва бързо чашата с питието си в основата на един фикус, висок до тавана. Въпреки навалищата от хора помежду им, той си помисли, че е забелязал развеселеност в очите ѝ. Наблюдаваше я как отпива от празната си чаша, докато тройката се разпръсна и тя остана сама. Бавно си проправи път през стаята.

— Аз също не си падам по това питие от мляко, яйце и спирт.

Главата ѝ рязко се извърна и руменина изби по бузите ѝ.

— Няма да ви издам, ако и вие не ме издадете — каза той, като изля питието си върху натровеното вече растение.

Смехът ѝ бе спонтанен и искрен, а зъбите ѝ — бели и равни.

— Аз съм Чарлз Креншо, някогашен приятел на нашия домакин и гост насила.

— Аз съм Дженифър Шелдън, някогашна приятелка на един приятел на нашия домакин, подложена тук на заплахата от физическо увреждане.

— Може ли да попитам дали приятелят е мъж или жена?

— Жена.

— И тя ще се противопостави ли, ако ви отвлече тайно на едно питие на тихо, в някой рядко населен бар?

— Не, няма, а и аз бих дошла с удоволствие.

Чарлз се взираше в портрета на Дженифър, като си спомняше как седяха в онова малко, слабо осветено място на „Фърст авеню“, как пиеха бяло вино и приказваха докато заведението затвори. Когато напуснаха бара, те избраха да повървят до апартамента ѝ на кръстовището между „Седемнадесета“ и „Трета улица“, едно решение, което озадачи малкото таксиметрови шофьори, които предложиха услугите си. Тя го хвана под ръка и от време на време заравяше лицето си в сакото му, за да се предпази от силните ветрове, които духаха около тях. Когато стигнаха вратата, те се целунаха — естествено и лесно, като че ли вече съществуваше една установена връзка. Устните ѝ бяха меки и колебливи. Той я държеше нежно и тя се засрами, притиснала тялото си в неговото. Когато ѝ отвори вратата, обеща да ѝ се обади — и наистина го направи, още на следващия ден.

Това обаждане промени посоката на живота му.

Споменът избледня. Изведнъж Чарлз почувства неистово, че нещо ужасно ще се случи, ако не я види, ако не каже това, което имаше да ѝ казва. Имаше нужда от присъствието ѝ, от уверението ѝ, че всичко между тях ще се оправи, и че биха могли да решат проблемите си. Той позвъни по телефона, но никой не се обади. Беше си тръгнала.

Чарлз остави телефона да звъни, докато се почувства хипнотизиран от постоянното бръмчене. Натисна бутона и звукът при набирането проглуши ухото му като команда. Заслуша се в него. Заспори с него.

И тогава направи още едно обаждане, това, което щеше да промени живота му отново.

Дженифър пристигна във „Вилидж Грийн“ петнадесет минути по-рано и прецени тази си своевременност като успех. Не беше лесно да се открие ресторантът сред лъкатушешките улички на „Грийнуич Вилидж“. Всяка пребродена от нея уличка завършваше в друга с едноточно движение и я отвеждаше в погрешна посока, като я принуждаваше да прави безкрайни кръгове, докато накрая намери „Хъдсън стрийт“. Остави колата на най-близкия паркинг и извървя останалата част от пътя. При обикновени обстоятелства тя би избрала такси, но за да подсили алибито си и да сложи някъде куфара си, бе имала нужда от колата. Точно сега имаше нужда от едно питие.

Барманът сложи питието ѝ на малка хартиена салфетка пред нея. Виното и кисисът бяха смесени във висока чаша с формата на лале, едно съвпадение, което ѝ се стори забавно. Чудеше се дали Чарлз бе повярвал на разказа ѝ. Трябвало да е повярвал, помисли си тя. Нямаше причина да не го направи; никога преди не беше го лъгала.

Малкото фоайе бе препълнено. Всяко столче в бара бе заето, а всяка от масите, опрени до стената, бе наобиколена от хора, увлечени в разговор.

Къде беше Джош?

Тя свърши питието си и си поръча още едно. Погледна към вратата и после към часовника си. Бе само няколко минути след седем. Предупреди се сама да не бъде нетърпелива. Но всичко, което искаше, бе да бъде с Джош, да се изгуби в изключителното удоволствие от допира с него и да се опие от богатата му чувственост.

Къде беше той?

— Съжалявам, че закъснях — той я изненада и тя щеше да прекатурне чашата си. Хвана я точно навреме и я постави изправена, като ѝ се усмихна. — Навън вали и доста трудно намерих такси, но си струваше. Изглеждаш страхотно!

— Ти самият изглеждаш великолепно — каза тя.

Той току-що си бе поръчал едно питие, когато управителят предложи да ги заведе до масата им. Дженифър го последва надолу по стълбите покрай горящата камина в една малка, уютна зала за хранене, сгушена под фоайето. Един сервитьор остави напитките им и избърбори различните специалитети за вечерта. Дженифър едва го

чуваше; цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху красивия мъж срещу нея. Тя взе ръката му.

Лицето на Джош пребледня. Можеше да разбере от поетичния блясък в очите ѝ, че нейната представа за връзката им граничи с вълшебните приказки. В него се надигна някакво предчувствие. Тя изглеждаше чудесно, окъпана в идеализъм и изпълнена с благоуханието от парфюма на един очакван роман.

— Проверих в „Таймс“ — каза той, като насочи разговора. — Снимката ти и отзивите за партито бяха впечатляващи. Трябва да бъдеш много горда от себе си. Всъщност бих залепил цялата страница в албума ти.

— Може би трябва да ги сложа заедно с последния материал от „Фешън рипорт“ за продажбата на списанието, от който ти се разбърква стомахът — тя вдигна ръце и поклати глава. — Ами! Отказвам да мисля за това тази вечер. Забрави, че съм го казала! — тя се усмихна широко. — Няма да позволя на бизнеса да се намеси в това, което определено е удоволствие.

Замълчаха, вгледани един в друг.

— Никога няма да отгатнеш какво намерих — поде тя след малко. — Трябваше да претърся цялата лавица на гардероба си и, повярвай ми, това не беше лесна задача, но си струваше. Искях да те изненадам.

Тя вдигна ръка и поклати китката си, като привлече вниманието му към една златна гривна с дискче, което се люлееше в средата. Това бе гривната, която той ѝ бе дал, когато тя завърши колежа. Той я докосна, като потърка двата релефни инициала отпред, и прокара пръсти по двете стърчащи букви J^[1]. Обърна я, като знаеше какъв бе надписът — отзад — *две в едно*. Усмихна се на младежкия си опит в поезията и се загледа в лъскавата сфера, а лицето му бе смекчено от присъстващото навсякъде минало.

— Никога не се разделям с нищо — отрони Дженифър с притихнал глас.

Очите му станаха сериозни, усмивката му се скри.

— Радвам се. Не бих искал да вярвам, че моите подаръци от лятото в Гросингър, когато през цялото време се целувахме, са били хвърлени в някое безчувствено кошче за боклук.

— Никога! Запазих повечето от спомените си от времето в живота ми, когато Джошуа Мандел владееше всяка моя мисъл.

— Нима е имало някога такова време?

— Почти през целия ми живот — изрече тя сериозно. След това лицето ѝ просветля и тонът ѝ стана момичешки. — В тази стара кутия от пури пазя голямата златна буква, която бе пришита на пуловера ти от университета, декоративната ти игла от студентската организация, украшението във формата на качулка от ловната ти униформа, няколко не толкова страстни любовни писма, гривната от последния ми бал и ключ от нашата стая в „Пол Ривиър“ — мотелът във Витлеем.

Тя го погледна, а след това отново сведе поглед към гривната.

— Прекарах един час, ровейки се в тази кутия — каза тя на себе си, — разкривайки отново нашето минало. Беше прекрасно минало, нали?

— Да, беше...

— Няма да повярваш, но докато седях на пода и се докосвах до спомените си, плачех. Повече заради себе си, предполагам, отколкото заради някой друг. Направих много грешки в живота си, особено когато трябваше да преценявам хората, но нищо не може да се сравни с грешката, когато те оставих да си отидеш от мен.

— Джени, недей...

— Не мога да го спра — каза тя, очите ѝ бяха овлажнели. — Продължих да мисля за това, което ми каза снощи, за тези кръгове. Имаше смисъл. Бях глупачка да те отхвърля.

— Джени, това е минало.

— Може би, но не намираш ли за странно, че пазя неща от миналото? Аз ти отказах, но се придържах към спомените ни.

— Заслужаваше да се запазят — каза той, като я целуна.

Сервитьорът ги прекъсна, сервира вечерята, наля виното и се отдалечи. И двамата не ядоха много. Подбираха храната, отхапваха по малко и избутваха останалото в чиниите си.

— Какво каза на Чарлз? — попита той.

— Казах му, че ще прекарам уикенда в Бейон.

Джош поръча кафе и за двамата с безизразно лице.

— Не *това* имах предвид. Кога ще му кажеш, че го напускаш?

Дженифър изглеждаше шокирана, почти обидена.

— Не знам. Не съм мислила още за това.

Джош извади една дълга тънка пура от вътрешния си джоб, разви я, отрязва върха ѝ и я запали с преднамерена церемониалност. Изпусна дима и острият ѝ аромат обви масата им.

— Мислех, че обсъдихме това снощи. Смятах, че сме се разбрали.

— *Ти* го обсъди — каза тя. — И аз не искам да го обсъждам сега.

— Ще трябва.

— Защо?

— Защото прекарахме прекрасна нощ заедно и правихме любов, и докато не си честна към Чарлз, това не може да се повтори.

Той не може да мисли така, каза си тя. Не може да говори сериозно.

Дженифър издърпа ръцете си от неговите. Мънички капчици пот се бяха събрали по тила ѝ.

— Джени — продължи той, — не се опитвам да бъда благороден, повярвай ми. Просто не мисля, че е разумно да се впуснем в някоя история, въпреки че, Бог ми е свидетел, аз съм повече от готов да се впусна в нея. Ти си омъжена жена и това е погрешно. Нима не го виждаш?

Главата ѝ се замая. *Аз излъгах съпруга си. Опаковах си дрехите и нравствеността в един куфар заради теб. Нима не виждаш това?*

— Виждам само, че ни е хубаво, когато сме заедно — изрече тя на глас. — Всичко, за което мога да мисля, е колко голяма нужда имам да бъда с теб. По начина, по който бяхме миналата нощ. Толкова ли е ужасно това?

Той приближи стола си по-близо до масата, наведе се към нея и каза с глас, съвсем малко по-силен от шепот. Лицето му бе изпънато.

— За някои хора, може би не. Но поради причини, които е по-добре да не изтъквам, не мога да се обвържа с омъжена жена. Не дори и с теб.

Всичките ми планове. Всичките ми лъжи. Не можеше да каже не. Ти просто не можеш.

Дженифър се отдръпна назад на скамейката и се вторачи в него. Гърбът ѝ туптеше, а една тънка сива вена пулсираше до слепоочието ѝ.

— Аз бях омъжена жена и снощи, или си забравил това? Любихме се, и ако паметта ми служи добре, и двамата бяхме повече от единомудни. Защо така внезапно си играеш на моралист?

Той се приближи още по-близо, взе ръцете ѝ и ги стисна здраво, като не ѝ позволи да ги изтегли обратно.

— Защото те обичах твърде дълго, за да оставя да се впуснем във временно споразумение. Миналата нощ бе върховна за мен, да те държа в ръцете си и да те любя така. Но тя разбърка толкова много спомени за толкова много неизпълнени обещания... Не мога да премина отново през това! Не мога да се промъквам зад затворени врати, за да обичам някого, когото искам да обичам открито.

Дженифър не смееше да погледне към него. Почувства се зашеметена и немощна, сякаш въздухът около нея бе престанал да се движи.

— Имам нужда от време — промълви тя. — Просто имам нужда от малко време. Защо да не можем да бъдем заедно *сега*? Аз ще измисля нещо.

Джош видя болката в очите ѝ, за момент почувства как решимостта му се отдръпва, но спомените за една друга болка нахлуха в главата му, болка, която си мислеше, че е успокоил.

— Не мога — промълви той тихо. — Не мога да го направя. И ти не можеш. Освен това, ти не си от типа за нелегални срещи.

Тя издърпа ръцете си от него, очите ѝ святкаха.

— Колко рицарски от твоя страна! Колко хубаво е да ме предпазиш да бъда съвременна Хестър Прин!

Джош не отговори. И двамата седяха и не смееха да се погледнат един друг.

— Джени, ако ти беше щастлива с Чарлз, нямаше да прекараш нощта с мен. Нямаше да спиш с мен, освен ако не си правиш някоя много жестока шега, а аз не мисля, че постъпваш така.

Ти ме набутваш в ъгъла и аз не мога да дишам. Не мога да се справя с всичко това. Не съм достатъчно силна.

— Чарлз ѝ аз наистина имаме някои проблеми — каза тя. — Приела съм това. Но просто не мога да се хвърля в един развод. Той ме плаши. Трябва да заживея с идеята, да свикна с нея, да обмисля последствията.

— А какво се предполага, че ще правя аз междувременно? Ще се върна обратно на лавицата — лицето на Джош се набръчка от гняв.

— Обичай ме! Бъди с мен! — тя умоляваше, но това нямаше значение.

— Не. Ти превръщаш това в някакво перверзно, егоцентрично състезание. Искаш да останеш омъжена за Чарлз и да имаш връзка с мен. Не можеш да имаш и двете. Двамата с Чарлз не се състезаваме за ръката на честната Дженифър. Чарлз е законният съпруг и следователно той печели. Докато ти решиш другояче.

Сърцето на Дженифър тупкаше силно. Бе очаквала успокоение и подкрепа. Не можеше да се занимава с обвинения. Бе сигурна, че и Джош ще види нещата като нея и ще ѝ даде време. Погледна към часовника си и изкриви циферблата му така, че той вече не ставаше за нищо. Защо не ѝ съчувстваше повече? Какви бяха тези причини, за които спомена? И защо не искаше да обясни?

— Знаеш ли, господин Мандел — каза тя, като се държеше за скамейката, но се опитваше гласът ѝ да звучи въздържано. — Сякаш слушам някой покровителстващ родител. Следващото нещо, което знам, е, че ще ми кажеш, че това те наранява повече, отколкото наранява мен. Е, можеш да спестиш съвета си към изгарящата от любов жена. Моята грешка е, че повярвах, че сме нещо специално.

— Джени, погрешно ме разбра. Аз не те напускам.

— *Нима?*

— Не. Ако се опиташ и изгладиш проблемите си с Чарлз, аз само ще застана на пътя ви. Аз съм длъжен да ти дам шанс да запазиш брака си, ако това искаш да направиш. Но съм длъжен също и към себе си — да се предпазя от нараняване.

— Искаш ли решение? — тя се изправи и се наведе над масата, като се подпря нестабилно с ръце. — Ще ти кажа какво реших. Бях права, когато те напуснах тогава, права съм и когато те напускам сега.

Тя грабна чантата си и се втурна нагоре по стълбите, като се надяваше, че той няма да види сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Джош изтича след нея. Настигна я тъкмо, когато се канеше да отвори вратата. Сграби я за ръката, но тя се изскубна.

— Не ме докосвай! Не бих искала да си измърсиш ръцете, господин Бой скаут!

Тя се завъртя на пети и побягна от ресторанта, без да се обръща назад. Джош я гледаше как се отдалечава. Той би могъл да я хване, но знаеше, че дори няма да се опита. Беше направил това, което е правилно и за двамата.

Но ако съм толкова прав, защо чувствам, като че ли част от мен току-що умря?

---

[1] J — на английски имената на героите се пишат с J — Josh, Jennifer — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Ню Йорк изобилстваше с бездомници, част от една огромна група от скитници, които нямат друг постоянен адрес, освен частта тротоар, на която стоят. Повечето от тях са безделници, чиито дни започват и свършват с глътката от една бутилка в кафява хартиена торба. Някои са възрастни, без средства и болнави, забравени от семействата си и отхвърлени от обществото, което почита всичко старо, освен *хората*. Някои са слаби и просят. Други са яки, изкусни мошеници, които претърсват джобовете и портфейлите на минувачите и след това изчезват в тълпата. Най-накрая, има и разочаровани, лишени от граждански права младежи, заробени от копнежа си към бягство в разкоша и в безсмислено забвение.

Те са навсякъде и все пак са никъде. Хората на Ню Йорк ги пренебрегват и забързани ги отминават. Това са тези, които имат домове, и все пак се скитат по празните улици и пораждат любопитство. Добре облечените мъж или жена, които се разхождат безцелно по баровете прекалено късно, или разглеждат витрините след полунощ, или наблюдават движението на водата в реката в три часа сутринта.

Тази нощ Дженифър Креншо бе една от тях. Валеше студен, непрекъснат и пронизващ дъжд се изсипваше по кожата и изстудяваше костите. Въпреки стихията, тя седна на една пейка на „Уошингтън скуеър“. Косата ѝ бе просмукана от дъжда, а гримът ѝ бе очертал завъртулки по бузите ѝ.

Бе напуснала ресторанта движена от гняв, заската се по зигзагообразните улици, докато една стържеща болка прониза гърба ѝ и я принуди да намери място, където да си почине. Седеше там от часове, неспособна да се движи, нямаща желание да плаче. Извън изгарящото я негодувание, тя изпитваше цялата поредица от чувства. Любов. Омраза. Страх. Вина. Съжаление. И други, които се смесваха в такава заплетена паяжина, че не можеше да ги различи. Отново и отново си повтаряше думите на Джош, като чувстваше въздействието

на неговия отказ. Беше я обвинил, че си прави жестока шега. Опита се да се насили да мисли, че именно *той* бе този, който си прави шега, че той се бе възползвал от нея, като ѝ се разплащаше за това, че тя го бе отхвърлила преди толкова много години.

Преди тринадесет години. Август. Горещината беше потискаща. Дори лек бриз не проникваше през дебелата завеса от влага, която се стелеше над Бейон.

Дженифър и Джош бяха във вътрешния двор на „Скайлайн бийч клуб“ и слушаха как оркестърът свири последното парче. Джош бе махнал сакото и връзката си, беше си разкопчал ризата и си правеше вятър с ръка. Дженифър се бе изтегнала на един фотьойл с изути обувки и с рокля, вдигната над коленете. Изпи остатъка от чая си с лед, допря студената чаша до бузите си и се излегна назад със затворени очи.

Джош се приближи до стола на Дженифър.

— Надявам се, че горещината не ти разваля вечерта — промълви той нежно, като прокара пръст по голата ръка на Дженифър.

— Малко съм вир-вода, но прекарах чудесно — почувства как той целуна врата ѝ. Не реагира.

— Добре. Искях тази вечер да бъде съвършена — Джош завря нос под ухото ѝ, целуна я нежно по устата и стана.

Дженифър също стана. Тъмните ѝ бадемови очи изучаваха лицето му. През цялата нощ той се държеше странно — усмихваше се, когато нямаше нищо забавно, целуваше я страстно пред непознати, постоянно я питаше дали се забавлява. Беше отгатнала причината, която се криеше зад това поведение. Въпреки че отговорът ѝ бе приготвен седмици предварително, сега, когато моментът бе дошъл, тя почувства изблик на нервност.

— Джени — Джош взе ръката ѝ и я задържа нерешително и срамежливо. — Ние сме заедно от дълго време и не е тайна, че аз съм лудо влюбен в теб.

Той се усмихна. Дженифър издърпа обратно ръката си и избърса влажната си длан в полата си. Джош бръкна в джоба си и извади някаква малка кутийка. С респектираща тържественост коленичи,

отвори кутийката така, че тя да може да види диамантения пръстен вътре, и взе отново ръката ѝ.

— Джени Шелдън. Ще се омъжиш ли за мен?

Той очакваше тя да обвие ръце около него, да сграбчи пръстена, може би дори леко да изхихика. Тя не помръдна. Дори не се усмихна. Просто поклати глава.

— *Не мога.*

Измина секунда, преди Джош да разбере какво беше казала. След това на лицето му се изписа шок. Липса на вяра прозвуча в гласа му.

— Ти не ходиш на училище. Аз имам добра работа. Нищо не стои на пътя ни. Какво искаш да кажеш с това *не мога*!

Тя бе репетирала тази сцена поне дузина пъти, но познаването на линията ѝ на поведение не пропъди ужасния ѝ страх. Бе предчувствала гнева му, както и смущението му. Тя бе планирала, че той ще я разпитва, че ще изисква отговори. Но не беше очаквала, че ще се почувства толкова ужасно.

— Аз *не* те обичам — изрече глухо тя, като се насили да го погледне.

Джош стана, отдалечи се от нея и отново се върна.

— Не ти вярвам!

— Вярвай, в каквото си искаш! Това е истина.

Той се вторачи в нея, зелените му очи бяха разширени от недоверие.

— Доста бях на път през това лято. Някой друг ли си намери, докато ме нямаше?

Тя се измъкна от креслото и мина от другата му страна, далеч от Джош.

— Да, намерих — каза тя. — Себе си! Следващата седмица започвам работа в „Янг и Рубикъм“ — рекламна агенция, като копист.

— Намерила си си работа? Боже мой! Какво общо има това с омъжването ти за мен?

Той крещеше, а гласът му бе изпълнен с напрегнатост, породена от това, че бе разстроен.

— Започвам нещо повече от нова работа. Започвам нов живот.

— И да бъдеш госпожа Джошуа Мандел не влиза в сметките ти? Така ли е?

Оркестърът бе спрял и гласът му отекна във внезапната тишина. Дженифър видя напрегнатата му челюст, сковаността на раменете му. Ако само можеше да стане всичко това по някакъв друг начин...

— Точно сега не искам да бъда госпожа Еди-коя си. Искам да намеря бъдещето си. А то не е тук, в Бейон!

Той я погледна, като че ли му бе зашлевила плесница. Болката се изрази по цялото му лице, което почервения като при треска.

— В продължение на години ти казваше, че ме обичаш. Кога точно спря?

— Бях млада и ти бях благодарна. Ти бе винаги тук, и точно в това е проблемът. Мисля, че просто бяхме станали навик един за друг.

Джош искаше да си запуши ушите за думите ѝ и студеният, незаинтересован тон, с който тя ги изричаше, но в гласа ѝ имаше окончателност, която той не можа да пренебрегне.

— Радвам се, че съм могъл да бъда от полза — изрече той горчиво. — За твое щастие някои навици толкова лесно се преодоляват.

Пътуването към къщи бе кратко и мъчително тихо. Джош въобще не слезе от колата. Дори не погледна към Дженифър. Просто я остави пред къщата на родителите ѝ и отпътува.

Не беше го виждала допреди две години.

— Добре ли сте, мис? — един полицаи я потупа по рамото.

Тя погледна нагоре към него, със замъглени и зачервени очи. Бе толкова изненадана, че го вижда, и внезапно се смути.

— Попитах дали сте добре — каза той отново.

— Да. Добре съм. Добре. Да.

Зъбите ѝ тракаха, речта ѝ бе неравна, но той бе сигурен, че тя не е пияна, нито пък, че е вземала наркотици.

— Какво правите тук толкова късно?

— Аз... колата ми. Гаражът затвори. Не мога да си взема колата. Платих си таксата, но не мога да си взема колата — тя пхна ръка в чантата си, като търсеше разписката от паркинга, която щеше да удостовери, че казва истината.

— Не се тревожете, мис — опита се да я успокои той, като затвори чантата ѝ и разтри ръцете ѝ в своите. — Искате ли да ви повикам такси?

Тя го погледна отново, като дете, избягало от къщи, което не желае да се прибере от страх да не бъде наказано.

— Имате ли някое място, където да отидете?

— Да отида? Да. Да. Имам. И едно такси ще бъде добре дошло. Много ми е студено. Можете ли да ми помогнете да се изправя? Гърбът ми е малко скован.

Когато той я изправи на крака, тя извика от болка. Бавно я заведе до ъгъла на „Уейвърли плейс“. Той махна на едно минаващо такси и внимателно ѝ помогна да се качи.

— Имате ли пари? — попита.

Тя кимна и понечи да отвори отново чантата си.

— Какъв е адресът ви? Кажете го на шофьора.

Тя му го каза и погледна часовника си.

— Офицер, колко е часът? Часовникът ми е спрял.

Имаше нещо толкова тъжно в начина, по който тя разклати часовника до ухото си и изтри стъклото му върху палтото си.

— Сигурен съм, че може да се оправи, госпожице. Дванадесет и половина е. Откога се разхождате наоколо?

— От три-четири часа. Нещо такова. Добре съм, все пак. Наистина. Бяхте много мил. Благодаря ви...

Тя се усмихна слабо, като духна в ръцете си и остави топлия ѝ дъх да сгрее премръзналите ѝ пръсти.

— Ще се оправите ли сега?

— Ще се оправя. Благодаря.

Той затвори вратата, каза няколко думи на шофьора и потупа отстрани на вратата, докато таксито потегляше. Дженифър престана да трепери, а умът ѝ започна да функционира. Тя затършува из чантата си, като извади огледало и оцени състоянието си. Една кърпичка премахна петната от грима, но нямаше сила да се гримира отново. Нито пък желание. Беше неуместно. Отново се опита да убеди себе си, че тази вечер бе отмъщението на Джош, но нещата не паснаха. Тя разбра и нещо повече. Разбра дори какво се бе опитал да направи той и защо не я бе последвал. Искаше тя да поеме отговорността. Искаше тя да бъде толкова силна и безкомпромисна в личния си живот, колкото бе в бизнеса.

Разбра го, но това не спаси чувствата ѝ на самотност и изолация.

Таксито летеше на север от магистралата. Скоро щеше да си бъде вкъщи. Докато гледаше как градът препуска покрай прозореца, тя се зачуди какво щеше да каже на Чарлз. Как щеше да обясни появяването си? Липсващата кола? Внезапното възстановяване на баща ѝ? Бе точно същата ситуация, за която я предупреждаваше баща ѝ. Ако изречеш една лъжа, ще трябва да кажеш и друга, за да я покриеш, и после още една и още една, докато в края на краищата забравиш първата, и докато попаднеш в собствения си капан.

Тя плати на шофьора и се втурна към сградата, като избягна портиера. Докато натискаше бутона за нейния етаж, се надяваше, че Чарлз е заспал. Беше прекалено изтощена, за да се извинява. Когато вратите се отвориха, тя излезе накуцвайки в коридора. Десният ѝ крак бе подут и обувката ѝ стягаше пръстите ѝ. Пред апартамента си тя сложи ухо на вратата и се послуша да долови някакъв звук. Не чу нищо. Вътре бе тъмно. Вмъкна се в коридора и изу обувките си, като ги срита към килера. По памет намери дебела дървена закачалка и остави прогизналото си палто на вратата на килера, за да се изсуши. Като се притискаше до стената, тя пипнешком намери пътя до спалнята. Вратата бе затворена, но тя можа да види, че стаята бе твърде тъмна. Отвори леко вратата, само толкова, че да може да се вмъкне тихо в банята.

Затвори зад себе си, включи осветлението, съблече се и се загърна в кадифен пенъоар. Изкъпа се, избърса с кърпа косата си и си пръсна малко одеколон. Бе отворила вратата и тъкмо се канеше да загаси светлината, когато нещо се размърда. Очите ѝ се възряха в леглото. Чарлз беше там. Тя можеше да види русата му коса през процеждащия се сноп светлина през полуотворената врата. Той спеше свит от неговата страна. Но той *не беше* сам. Там лежеше още едно тяло. В *нейното* легло. До съпруга ѝ.

Тя се вцепени. Като в транс стоеше, вперила очи. Чакаше. Чарлз се изви до другото тяло и отпусна ръката си върху издутата завивка. На Дженифър ѝ прилоша, краката ѝ отмаляха и тя се облегна на стената.

В мига, когато лампите светнаха, тя си пожела да не бе щракала никога ключа. Двете тела скочиха, като търкаха очи, обърнати в посока към вратата. В момента бе като онемяла, езикът ѝ бе надебелял, неспособна бе да произнесе дори една дума. Но я обзе гняв. Див гняв,

като на животно, хванато в зъбите на стоманен капан. В леглото ѝ, гол, до съпруга ѝ, лежеше един мъж.

— Махай се! Ставай от леглото ми! Изчезвай от къщата ми! Разкарай мръсното си отвратително тяло от леглото ми!

Седмиците на напрежение в службата и личните съмнения се освободиха в една експлозия, която започна дълбоко отвътре и изригна към повърхността с вулканична сила. Тя пицеше пронизително. Тялото ѝ сякаш бе чуждо, а гласът ѝ трепереше от ярост.

Другият мъж набързо се загърна в чаршафа и избяга покрай нея във всекидневната, където вероятно се обличаше.

Чарлз я гледаше втрещен, цветът бе изчезнал от лицето му. Дженифър не отделяше погледа си от него.

И двамата чуха как входната врата се затръшва и сякаш граната премина през главата ѝ и я отведе на ръба на лудостта, където логиката изчезва и управлява единствено суровото чувство. Тя изтича към леглото със стиснати юмруци и започна да налага Чарлз, удряше го безспир по главата и по гърба. Крещеше и плачеше, изричаше безсмислени думи на омраза. Блъскаше го, бяхтеше го с юмруци, от време на време не улучваше и удряше таблата на леглото.

Най-накрая се тръшна на стола до леглото и се разрида. Чарлз облече халата си и почака да утихнат конвулсиите ѝ. Тя почувства как ръката му докосва коляното ѝ и се сви, като отдръпна и двата си крака под себе си, защитавайки се от него.

— Не ме докосвай, проклет педераст! Как можа! Как се осмеляваш да развяваш перверзността си в лицето ми, като докарваш това *нещо* тук, в леглото ми?

— Дженифър, моля те! Нека да обясня — гласът му бе хриптящ и патетичен, но Дженифър не почувства никакво съжаление. Не изпитваше нищо, освен омраза.

— Какво има за обяснение! Онези късни нощи? Командировките ти? Аз си мислех, че работиш. Ха! Сигурно ти е харесвало. Каква глупачка съм била...

Тя стана от стола и взе да се разхожда напред-назад.

— Колко мъже си вкарвал в леглото ми? Десет? Двадесет? Когато пътувах и когато работех до късно ли го правеше?

— Не. Никога преди. Никога вкъщи — изрече той с умоляващи очи.

Тя продължи бясно да снове из стаята, като изсъскваше думите си към него.

— От време на време съм се чудела дали имаш някоя друга. Просто не можех да разбера защо си винаги толкова уморен. Казах си, че това е вероятно от работата, или че си болен. Излиза, че съм права.

Тя се обърна към него с оголени зъби и див поглед.

— Ти си болен! Ти си ненормален!

Внезапно избухна в смях, истеричен, неистов рев, който изплаши Чарлз. Изглеждаше като обезумяла и той стана от леглото и се запъти към нея.

— Не се приближавай — изписка тя, като се дръпна назад. — *Никога* не се приближавай до мен.

Тя се разсмя отново и това бе един приглушен, горчив смях, отекващ с враждебност и отвращение.

— Мислех, че може би имаш друга жена. Мислех, че си спал с Брук Уийлър. Не. Не и ти! Това щеше да бъде *нормално*. Но ти не си нормален! И аз те мразя! Искam да изчезнеш от къщата ми и от живота ми!

Мисли и емоции се блъскаха в главата ѝ. Защо се случваше това? Какво бе причинило разрушаването на основите на живота ѝ? Всичко, което бе считала за солидно и сигурно, се разпадаше. Беше изтощена и превъзбудена, все още замаяна от неочаквания отказ на Джош. Чувстваше като че ли потъва. Опита се да се задържи, да сграбчи действителността и да я отблъсне там, където бе някога. В този момент тя не беше дори сигурна дали хомосексуалността на Чарлз или неговото безчестие я отблъскваше повече. Жегна я именно фактът, че го намери тук с *някой* друг. Да го види да спи толкова спокойно, когато тя се чувстваше така нещастна и сама!

По-късно тя щеше да реши да оцелее и да прерови душата си за нови и по-силни ресурси. По-късно щеше да преоцени целите си и да определи отново щастието.

Но сега бе разстроена и трепереше от ярост.

Тя се пресегна зад себе си и грабна нещо, което ръцете ѝ докоснаха, и започна да хвърля предмети из стаята. Шишенца от парфюм, снимки в рамки, книги, всичко, което попаднеше в ръцете ѝ, биваше захвърляно към отсрещната страна. Чарлз вдигна ръце да се защити, като се сви на пода до леглото. Когато погледна нагоре, тя бе

стиснала юмруци, тялото ѝ бе изкривено от травмата. Цветът ѝ изглеждаше странно, краката ѝ започнаха да треперят.

Хвана я, когато тя падна. Внимателно я изправи, отначало обръщайки се към леглото, но после я поведе към другата стая. Постави я на кушетката в кабинета и побърза да я завие с едно одеяло. Прибяга до кухнята да потърси нещо, което да я посъживи и се завърна с едно шишенце амоняк. Отвори го и го прекара под носа ѝ, като я гледаше как върти главата си на двете страни, опитвайки се да избегне острата миризма.

Тя отвори очи. Вторачи се в него. Той я хвана за раменете и я накара да не става.

— Ти припадна — промълви той тихо. — Трябва да си починеш. А аз трябва да ти говоря.

— Не искам да слушам нищо.

— Но аз искам да ти го кажа.

Тя обърна главата си настрани, като покри ушите си с ръце. Чарлз коленичи, очите му бяха пълни със сълзи.

— Никога не съм искал това да се случи, Дженифър! Трябва да ми повярваш. Борех се с това. Бог ми е свидетел, че се борих. Но аз съм педи. Аз съм това, което ти казваш. Педераст съм, и не мога да направя нищо срещу това.

Гласът му бе тих и приглушен. Дженифър се обърна предпазливо към него, все още разгневена.

— Откога? — процеди тя. — Откога ме мамаш по *този* начин? Колко пъти си идвал при мен, след като си бил с някой мъж?

— Дженифър, опитай се да ме разбереш. Едва миналата година това ме завладя. Преди това го контролирах.

— Нима? — изръмжа тя, като стана и го погледна намръщено. — А когато се ожени за мен, контролираше ли го? Знаеше ли това, когато ми обеща да ме обичаш и да ме почиташ? Знаеше ли?

Той седеше мълчаливо и се взираше към вратата. Пое дълбоко дъх, събирайки силата си. После се обърна към нея и вече бе спокоен.

— Тогава не бях сигурен. Може би бях потиснат, но наистина те обичах. Искях да те направя щастлива и се молах ти да направиш същото за мен. Ти почти успя.

— Спести ми сапунената опера. Не искам да те слушам. Просто искам да се махнеш!

Той се върна в спалнята, където се облече и прибра багажа си. Когато бе готов да напусне се спря пред вратата на кабинета. Тя все още седеше, пребледняла и трезва.

— Ще трябва да поговорим, Дженифър. Ще ти се обадя.

Тя отметна глава настрана и се загледа в една точка на стената. Дори не се осмели да мигне, докато не чу вратата да се затваря и докато не разбра, че си е тръгнал. Гърбът ѝ пулсираше, очите я боляха, като че ли бяха станали твърде големи за очните кухини. Остана все така безмълвна, неподвижна и без да мисли за нищо. Главата ѝ бе изпотена и като че ли я обземаше треска, а тялото ѝ се тресеше неудържимо.

Първата ѝ мисъл бе да се обади на някого. *На Джош*. Имаше нужда от него. Имаше нужда да разговаря с него, да може той да я хване и да ѝ каже, че всичко ще премине.

Пресегна се за телефона и чу звука. Бавно постави обратно слушалката.

Какво би могла да му каже? Как можеше да каже истината на някого, особено на Джош!

Беше твърде ужасно. Твърде отвратително. Почувства се по-самотна от всякога, а *нямаше* към кого да се обърне за помощ.

Сълзите ѝ отново бликнаха, огромни неудържими сълзи, които се стичаха по лицето ѝ. Тя се облегна назад и ги остави да текат свободно.

Те продължиха да се леят през цялата нощ, дори тогава, когато накрая тя заспа.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Природата си има начин, по който въдворява ред. За всяка загуба трябва да има печалба. За всяка смърт — раждане. За всяка раздяла — събиране заедно. Някои го наричат съдба. Други казват, че това е съвпадение. А трети го разглеждат като действие на всемогъщи сили.

Търк Конлън не бе човек, който би се съобразил с причината, интересувахе го само ефектът. Той бе благодарен на онова нещо или, онзи, който бе върнал Зийна Уелис в живота му, но нямаше нужда от космически обяснения. Тя беше там, копнееща да го види, и нищо друго нямаше значение. Нито работата, нито жена му, нито притисналата го в клещи действителност, свързана с Ийбън Тауърс. Чувстваше се като момче, докато стоеше нервно на стъпалата на облицованата с кафяв варовик къща на Зийна Уелис, стиснал букет от рози в едната си ръка и бутилка „Мутон Каде“ в другата. Когато тя отвори вратата, дъхът му спря. Лицето ѝ бе осветено отзад от полилея в преддверието и той си помисли, че не е виждал по-красива жена през целия си живот. Кожата ѝ бе млечнобяла, с тен на обработени перли, а светлите ѝ сиво-зелени очи бяха ясни и чисти. Дългата ѝ кафеникава коса бе по-богата и по-гъста, отколкото си спомняше, и се спускаше разкошно по гърба ѝ. Ухаеше на същия свеж аромат, както по времето на първата им среща.

Тя го покани и взе нещата, които носеше. Като че ли за да го облекчи, го разведе из къщата си. Тя бе малка, но уютна, на два етажа, със стаи като кутийки, подредени в различни стилове, пълни със старинни предмети и сувенири от пътуванията ѝ. Той я последва във всекидневната, където бе запалила огън в едно каменно огнище. Бутилка вино бе изстудена и вече отворена.

Зийна предложи на Търк място на една от кушетките. Присъедини се към него, но остана на разстояние от две възглавници. Той наля вино и за двамата и вдигна чашата си към нея, оставайки все така безмълвен. Очите му я обгърнаха, и тя го остави да се взира в нея, като същевременно и тя не откъсваше поглед от него.

— Ти си все още най-прелестната жена, която съм познавал...

Зийна понечи да каже нещо, да го предупреди да не приема всичко за чиста монета, но вместо това едва се усмихна.

Търк копнееше да я докосне, но потисна нетърпеливостта си, придържаше се към вежливостта. Почувства се неудобно, говорът му бе надут. Стаята бе изпълнена с нейни снимки и той я заразително за всяка от тях, като се преструваше, че слуша разказите ѝ за сафаритата в Африка и разкопките в Египет. Току-що бяха свършили виното, когато той събра смелост да я попита за Ранди Уебстър.

— С него ли живееш? — каза той, като оглеждаше стаята за издайнически знаци, като тютюн за лула, например.

— Той е приятел.

Тя го наблюдаваше внимателно. Знаеше, че се чувства неудобно и го съжаляваше! Тя също искаше да го докосне, но бяха изминали прекалено много години. Трябваше да се свържат психически, преди да могат да се докоснат физически.

— Аз, хм... имах впечатлението, че миналата вечер той се считаше за нещо много *повече* от приятел.

— Били сме любовници, ако това имаш предвид, но нямам място в живота си за обвързване. Ранди разбира това. Той е разведен и точно сега е доброволен ерген. Предполагам, че съм номер едно, но има много други в списъка му.

Търк кимна, като се опита да изглежда небрежен и довърши виното си на големи глътки. Зийна се бе втренчила в него, спокойната ѝ усмивка издълба полукръгове в бузите ѝ. Погледът ѝ бе мек, но очите, ѝ го пронизваха и търсеха душата му.

— Ами ти? — каза тя. — Какво се случи в живота ти?

— Много, и все пак нищо — гласът му излизаше трудно, почти с болка. — Все още съм женен за Диъдри, но това е много крехка връзка.

— Съжалявам — тя се приближи до него и взе ръката му.

Докосването ѝ изгори кожата му и той се почувства отчаян. Покри ръката ѝ със своята.

— Защо не те сграбчих, когато имах шанс? Ти си единственото добро нещо, което някога ми се е случвало в живота, а аз нямах усещането, че трябва да се държа за теб.

Той повдигна ръката ѝ до устата си, целуна я и я притисни до бузата си. Затвори очи, като вкуси аромата на кожата ѝ. Тя нежно се

отдръпна.

— Хайде да вечеряме.

По време на цялата вечеря Търк съдържа импулса си да ѝ разкаже всичко. Той разговаряше за бизнес и за политика, както и за западната икономика по възможно най-добрия начин. Бяха свършили и втората бутилка вино, когато Зийна предложи да изпият кафето си във всекидневната. Огънят бе намалал и Търк прибави още дърва, като ги нареди така, че те веднага пламнаха. Той я изчака да седне, застана незабавно зад нея и се изгуби в уханието ѝ. Усети как ръцете му се движат, като че нещо извън него ги направляваше. Обви лицето ѝ и го приближи към себе си. Устните му леко я докоснаха.

— Имам нужда от теб — промълви той, като се страхуваше да каже колко голяма бе тази нужда.

Зийна го задържа в ръцете си, залюля го и почувства как гърбът му потрепери. Тя не бе планирала това, но знаеше, че не може да му откаже. Дори след всичките тези години нещо в Търк я трогваше дълбоко. Знаеше, че под огромното му мечешко тяло се крие едно объркано дете, малко момче, което все още страда от болка и самота, като я отнасяше със себе си като вечен фенер. Именно тази мъничка точица на уязвимост накара първоначално Зийна да се влюби в него.

Тя се плъзна по кушетката, взе ръката му в своята и го поведе нагоре по стълбите към спалнята. Докато съществуваше тази уязвимост в него, съществуваха и чувствата ѝ. Той започна да говори, но тя постави пръст на устните му, като го накара да мълчи. Търк наблюдаваше как Зийна отиде до тоалетната масичка и запали дебели свещи, като ги постави от двете страни на леглото. Стаята заприлича на съновидение, на неясен Елизиум^[1] с блещукаща светлина, изчезваща като нова звезда в зимно небе.

Тя бавно свали дрехите си, очите ѝ не се откъсваха от неговите и излъчваха обаяние. Като остана гола, тя се приближи до него и се плъзна в ръцете му. Той стоеше неподвижен като статуя, докато тя го събличаше с омагьосваща решителност, като въздигаше акта на разголването в почти мистично изкуство. Ръцете ѝ се движеха бавно, като се маеха върху едно копче и лениво се отпускаха на ръкава му, като че ли всичко бе част от древен племенен ритуал. Най-накрая той застана пред нея, смутен от готовността ѝ. Тя не каза нищо, само с мълчалив жест го замъкна в леглото.

Свещите хвърляха дълги сенки по тялото ѝ, опипваха като с пръсти кожата ѝ и милваха крайниците ѝ. Тя се изправи върху него със спокойно и ведро лице. След това се наведе напред и го дари с удоволствието косата ѝ да се разпръсне върху гърдите му. Устните ѝ го изследваха, притискаха се към шията му и гръдния му кош. Ръцете му сграбчиха чаршафите в опит да се овладее, но това бе изгубена битка. Езикът ѝ бе открил чувствителни места по тялото му, които той не подозираше, че съществуват, и тя галеше, лижеше и смучеше кожата му. Ръцете му я обгърнаха, притиснаха я към него, докато той помисли, че телата им се възпламеняват. Устата му намери нейната. Беше изгладнял за вкуса ѝ и задоволи този глад. Почувства как тялото ѝ трепери и изпадна в екстаз. Тя го желаше толкова, колкото и той нея. Можеше да го почувства в краката ѝ, когато се изпънаха под него, заровиха се в леглото и станаха твърди и стегнати. Устните ѝ започнаха да се движат, като се извиваха, свиваха и отпускаха, насърчавайки го да продължава. Той я последва, като ритмично влизаше в нея и се изгубваше в топлината ѝ, във влагата ѝ, в красотата ѝ. Зарови лице в тялото ѝ, ненаситен за плътта ѝ. С настървение, присъщо за човек, който се страхува от загубата, я притискаше към себе си дори тогава, когато телата им не можеха повече да си дадат нищо.

Той остана върху нея, в нея, държеше лицето ѝ, наблюдавайки как неясната светлина си играе с чертите ѝ. Тя му се усмихна и той я целуна по устните, нежно и сладко. Почувства как върховете на пръстите и очертават лицето му. Те проследиха очите му, носа му и после устните му. Той обви с уста пръста ѝ и го засмука като пеленаче.

Най-накрая тя го свали от себе си и се отпусна от едната му страна. Очите му останаха впити в лицето ѝ. Дълго време никой от тях не проговори.

— Няма да те пусна да си отидеш този път, Зийна...

Гласът му бе дрезгав и нисък.

— Няма да се наложи. Няма да те помоля да избираш по начина, по който постъпих преди години. Твоето положение може да е същото, но аз не съм.

Тя обясни на Търк как бе дошла до заключението, че работата ѝ е движеща сила в живота ѝ, олтарът, върху който тя желаше да пожертва всичко, включително и сигурността от една постоянна връзка. Говореше меко, но думите ѝ звучаха убедително. Търк

слушаше и се чувстваше стар и назадничав пред лицето на такава посветена независимост. Тя каза, че все още го обича и иска да бъде с него, но няма нужда от връзки, няма вече и да има искания за обещания.

Търк я остави да говори, неспособен да коментира, но вътрешно се бореше. Той искаше връзки. Искаше брак. Искаше да я притежава изцяло. Не беше мечтал за нищо друго, и ето я пред него, обясняваща, че всичко, което желае, е една любовна афера.

Тя определяше правилата и той знаеше, че ще се придържа към тях.

Свещите бяха догорели. Зийна стана от леглото и закрачи из стаята, за да ги смени. Ефирните очертания на тялото ѝ образуваха синкавосив силует по тъмните стени. Тя бе в неведение за ефекта, който предизвикваше у него, в неведение за разбъркването, което той чувстваше вътре в себе си всеки път, когато тялото ѝ преминаваше пред него. Като че ли тя бе вълшебен амулет, които се люлее напред-назад пред очите му, приспивайки го в хипнотичен транс.

Тя запали свещите и го целуна по челото, като излезе от стаята и се завърна няколко минути по-късно с бутилка бренди и две чашки. Наля по малко от кехлибарената течност в чашките и поддържа тумбестите им форми над свещите за няколко секунди. Връчи му чашите и се плъзна обратно в леглото. Прозорецът бе отворен и в стаята бе хладно. Зърната ѝ бяха твърди и щръкнали от студа и първият му порив бе да я стопли с ръцете си, да я издърпа под себе си и да я люби отново. Но Зийна бе дръпнала нагоре чаршафите под мишниците си и отпиваше от брендите. И като че ли усетила настроението му, тя заяви, че иска да говори.

— С риск да те затрудня — каза тя, — защо първоначално Диъдри се омъжи за теб?

Въпросът ѝ го завари беззащитен и в първия момент той не можа да отговори.

— Вие сте от два напълно различни свята. Бих си помислила, че семейството ѝ би забранило такъв ход.

Той се засмя с дълбоко мечешко ръмжене, което дойде някъде зад гърлото му.

— Те се опитаха, но Диъдри бе много решителна жена.

— Предполагам го — каза тя, а зелените ѝ очи отразиха оранжевия отблясък на свещите. — Но защо *теб*? Защо не някой друг?

За нещастие отговорът бе далеч по-сложен от въпроса. Как можеше да ѝ каже Търк, че според Диъдри главната му квалификация за съпругественост бе неговата сексуалност от по-ниска класа? *Сексът е връзката, която свързва*, беше му казала тя. *И когато това си отиде, отиваш си и ти.*

— Предполагам, че аз бях наградата от красивата кутия — каза той.

— Моля?

— Диъдри е бунтовник, облечен в диаманти и кожи. Не обича нищо повече от това да се изсмее в лицето на традицията. Тя се забавлява много да шокира хората, особено родителите си и другите, които се движат във висшите среди. Аз бях един никой. Какво може да бъде по-ужасяващо от това, една наследница да се омъжи за син на барман?

Зийна погледна в чашата си с бренди и повдигна очи да срещне неговите. Ръката ѝ погали бузата му.

— Но ти си женен от дълго време. Играта не е ли свършила?

— Сладката ми Зийна! Ти не играеш мръсни игри, затова вероятно не би могла и да разбереш. Диъдри е майстор. Тя е въввлечена в постоянна битка на остроумия с баща си, а аз съм пешката. Паркър Уолинг ме мрази и в червата. Прави го от деня, в който се срещнахме за първи път.

— Бих помислила, че това ще бъде достатъчна причина за Диъдри да те пусне да си отидеш — Зийна изглеждаше смутена.

— Нормално ти би била права, но семейство Уолинг не са хора от средна ръка. Диъдри и баща ѝ се обичат и се уважават, но и двамата са яростно съревноваващи се животни. Ако Диъдри ме напусне, по каквато и да е причина, баща ѝ ще победи. Тя никога няма да позволи това да се случи.

— Защо тогава *ти* не я напуснеш?

— Защото тогава *аз* ще загубя. Семейството си е семейство и Паркър Уолинг няма да се държи мило с един син на барман, който се измъква от безценната му дъщеря. Той е влиятелен човек и ръцете му са дълги. Никога няма да знам кога ръката му ще ме сграби за гърлото.

— Нещо като *стой мирен, иначе...*

— Предполагам. Всеки път, когато си мисля, че съм намерил изход, се удрям в някоя стена.

Зийна стоеше притихнала. Знаеше, че не е лесно за Търк да се разголва по този начин. Зийна не бе толкова невинна, колкото си мислеше той, но не беше и достатъчно изискана, за да разбере машинациите на едно същество като Диъдри. Зийна бе праволинейна. Избягваше главоблъсканиците. Това бе пъзел и парченцата не пасваха.

— Търк, ти не можеш да продължаваш така — лицето ѝ бе сериозно. Тя остави чашата си с бренди и подгъна ръце в скута си. — Ти си обречен човек и не изглежда, че си извършил друго престъпление, освен че си бил роден от неподходящи родители.

Търк се намръщи. Всичко, което бе казал на Зийна, бе истина, но само *част* от истината. И той не можеше да ѝ каже останалото. Накрая той реши:

— Аз имам план, Зийна. Скоро ще се освободя от Диъдри и баща ѝ, и всеки, който си мисли, че ме е хванал. Просто имам нужда да знам, че *ти* ще бъдеш тук.

Треперенето на гласа на Търк включи алармата в мозъка на Зийна. Тя познаваше Търк по-добре, отколкото той си мислеше. Беше мотивиран от отчаянието, а тя бе видяла твърде много, за да не знае, че отчаянието прави хората невнимателни. Мисълта ѝ накара няколко петна да избият по лицето ѝ. Търк я взе в прегръдките си.

— Студено ти е. Нека те стопля.

Той постави чашата си на масичката до леглото и я приласка.

— Обичам те, Зийна Уелис, и нищо не може да ми попречи да бъда част от твоя живот. *Нищо!* — заяви той.

---

[1] Мит. място, което обитават добродетелните хора след смъртта си; рай. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Под лъскавата корица на всяко списание една сложна машина върти механизмите си като гигантски самонавиващ се часовник, който тиктака, тиктака, тиктака към крайния срок за месеца. При „Жоли“ априлското издание доминираше над всеки разговор, над всяка дейност. Всеки отдел бе потопен в досадния процес на подбиране на информацията, на планиране на страниците, на възлагане на статиите и продажбата на място за реклама. Докато единият етаж агонизираше при попълването на предната част на списанието с реклами, другият се тормозеше с редакторското съдържание в края му. Целта на всяка група, обаче, бе една и съща — да надмине конкуренцията и да съблазни рекламиращите и купувачите да похарчат доларите си за „Жоли“.

Марни Добс чакаше нетърпеливо в Кабинета по модата, центъра на нейното царство и фокусната точка на списанието. Тя бе насрочила едно съвещание за девет и тридесет, но приближаваше десет, а сътрудниците от отдела й все още продължаваха да се точат. Докато поглеждаше към часовника си, тя се зачуди защо Дженифър Креншо бе помолила да присъства на редовното събрание на отдела по модата в понеделник. Знаеше, че Дженифър е загрижена за априлското издание, но загрижени бяха всички. Любопитството на Марни бе примесено със смътно чувство на раздразнение. Поощрението на продажбите нямаше нищо общо с модните селекции. Дженифър не беше се намесвала никога преди. Защо ще го прави сега? Когато се обади, Дженифър каза нещо за това, че всички трябва да дърпат въжето и да превърнат „Големия ананас“ в нещо специално. Марни я беше уверила, че е изоставила собствените си резерви към концепцията и ще даде всичко от себе си, за да я подкрепи. Какво повече можеше да желае Дженифър? И за какво можеше евентуално да допринесе? Марни признаваше, че Дженифър е страхотно красива жена с определено чувство за стил, но я оприличаваше с някой, който се учи да свири на пиано по слух, без въобще да се опита да прочете нотите на мелодията;

тя уважаваше таланта, но се отнасяше подозрително към действителното познание на работата.

Марни отпи от кафето си, докато гледаше как се запълват местата около конферентната маса. В същото време огледа и голямата квадратна стая. Всеки сантиметър площ на стената бе запълнен, всяка кутия бе препълнена с обувки, ръчни чанти, шапки, шалчета и други аксесоари, които се отнасяха до настоящия моден сезон. Остави очите си да се замъглят от наслаждаване на взаимодействието между цвят и тъкан. Именно в тази стая дрехите за страниците на списанието бяха избирани и допълвани с аксесоари преди всяко фотографско заснемане. От едната страна стояха огромни двойни метални рафтове, наблъскани с дрехи, доставени от производителите, които нямаха търпение да видят емблемите си, предложени от „Жоли“. Работата на служителите от отдела на Марни бе да разузнаят пазара, да разгледат модните линии, да помолят за мостри и при случай да дадат съвет по отношение на стила на по-малките компании, които искаха техните продукти да изглеждат като от „Жоли“.

След като рафтовете биваха запълнени, Марни и петнадесетте жени обсъждаха всяка дреха, преценяваха ги критично относно стил, привлекателна сила, шик и потенциална продаваемост. Марни бе много организирана жена, и настояваше дрехите да бъдат категоризирани незабавно според използването им (вечерни, за бизнес или за спорт) и след това сортирани допълнително, за да паснат на темата на всяко издание. Тя бе една от малкото големи имена в тази област, която защитавахе системата на стандартизирани теми на изданията. Повечето от старшите издатели на модни списания от „Фелоус“, както и от главните им конкуренти, „Хърст“ и „Конде Нае“, поддържаха становището, че практиката задушава творчеството. Марни се изсмия на това като на върховна глупост. Влагаше се ред в нещо, което лесно можеше да се нарече хаос. Имаше повече от достатъчно място за творчество в рамките на всяко издание, което да я задоволи. Тя рецитираше списъка отново и отново на себе си, като мантра, и намираше удовлетворение в тази повтораемост: в януари бе курортът, февруари и октомври поставяха в центъра на вниманието красотата, март и септември се занимаваха с кариерата, май и юни вземаха на мушка облеклото при топло време, април бе отреден за

дрехите за активен спорт, август — обратно в колежа, а ноември и декември означаваха отпуска. Беше просто и директно.

Голямата маса бе вече осеяна с пластмасови литрови съдове, от които се наливаше кафе от сутринта, с обвивки от восъчна хартия от кифличките с масло. Марни хвърли поглед към часовника. Дженифър щеше да се появи всеки миг. Марни се обърна към жените на масата. Беше наблюдавала как се сменят лицата много пъти през годините, но основната характеристика някак си оставаше непроменена. Момичетата от отдела по модата бяха отдадени на работата си, изцяло увлечени от желанието да бъдат част от елита на „Жоли“. Те прииждаха към списанието от всички краища на страната, копнеещи да започнат с дребна секретарска работа и надявайки се на крехкия шанс някой ден да заемат място около прославената маса на Марни Добс. Марни не даваше места като награда на много жени, но всяка, която биваше назначена, притежаваше онова необяснимо, вродено умение, познато като *стил*. Устремът и нюхът привличаха вниманието на Марни. Уравновесеността и способността да се разсъждава със собствената глава бяха други критерии, но най-важното качество, което един кандидат за служител в отдела по модата трябва да притежава, бе искрена любов към работата. Марки не се отнасяше благосклонно към дилетанти.

Докато наблюдаваше как армията ѝ се събира, видя, че момичетата ѝ са облечени в това, което Марни наричаше иронично *прекалено шик*, склонност на персонала ѝ да взема стила на деня и да го прилага с мнимо безразличие. Ако големите блузи бяха на мода, служителките ѝ носеха големи блузи, но с такова отношение, което казваше, че това всъщност няма значение, че носенето на тази блуза не е нищо повече, освен изблик на моментно решение. Това именно ги отличаваше от широката публика, която разглеждаше тенденциите като декрети. Хората от списанието нямаха нужда да копират. Те имаха вещина. Марни се въздържаше да им казва, че докато те може би се бяха отделили от стадото, бяха попаднали в подчинение на модния издател, което бе също толкова подражателно.

Марни обичаше тази работа, дори с нейния обратен снобизъм и с превъзнесеното си чувство за важност. За нея това бе нещо повече от работа. Тя вярваше, че хубавите дрехи и изкусно поставеният грим допринасят повече за психиката на жената, отколкото години

психоанализи. Ако тя не го вярваше, никога нямаше да може да си върши така работата, както в момента.

Току-що бе влязло и последното момиче, когато Дженифър се появи в Кабинета по модата. Зоркото око на Марни отбеляза шумолящото сако от туид на Дженифър като модел на Ралф Лорен, както и изражението на лицето ѝ като измъчено. Очите ѝ бяха воднисти, без обичайния им пламък, и тя изглеждаше, като че ли бе настинала.

— Съжалявам, че закъснях — изрече вместо поздрав Дженифър и дрезгавият ѝ глас потвърди диагнозата на седналата във фотьойла Марни. — Трябваше да направя няколко обаждания.

— Моите момичета и без това никога не идват навреме — каза Марни с критичен тон. Тя заведе Дженифър до едно място до нея. — Звучиш така, сякаш си жестоко настинала.

Дженифър кимна.

— Настинах в дъжда през уикенда — обясни тя, като се почувства задължена да го направи, а след това се зачуди пък защо си бе сторила труд.

Като седна на мястото си, Дженифър можа да почувства как по-младите жени се взират в нея и си шепнат помежду си, като се чудеха защо е допусната да присъства на това свещено съвещание. Като почувства, че е редно да обясни, тя каза на Марни, че има нужда от малко влагане на енергия, за да ѝ помогне да възбуди интерес към предложенията си за поощрения, и добави, че те трябва да заседават като че ли тя не присъства.

Марни продължаваше да любопитства. Защо ли Дженифър желаше да отдели толкова време от собствения си график, ако само ще наблюдава?

Марни призова събралите се към ред и премина направо към същността. Работата на персонала ѝ бе да подготви „Седмо авеню“ за мода с хавайски елементи. Тя ги запозна накратко с мозъчната атака на Брад, предпазливо и с усещането за гримасническите лица, които виждаше пред себе си. Опитва се да вдъхне предизвикателство в задачата, все така със съзнанието за присъствието на Дженифър.

Всеки път, когато Марни наблягаше върху значението на подкрепата за „Големия ананас“, бе посрещана от всеобщо ръмжене, което караше Дженифър да се усмихва съжалително. Тя внимателно се

заслуша в няколкото предложения, които се появиха сред мърморенето. Една болезнено слаба жена, с прическа от четиридесетте години, знаеше къде може да намери щамповани на острова ризи и поли, и панталони от естествени материи. Друга предложи да поставят ударението върху цветовете, като използват цветовете на Хавай като ориентир. Една от по-възрастните жени в отдела предложи да се направи връзка с някой източник на острова за уникални принадлежности, които не се намират в страната, както и с най-малко познатите места. Дженифър си записваше всичко в един бележник с телчета, като си бе придала безизразно изражение на лицето. Специалистката по спортните облекла все още се придържаше към твърдението, че облеклата за активен спорт, които традиционно се представяха през април, можеха да бъдат транспортирани до Хавай, като се използват за фон курортите на Мауи и Големия остров. Марни се съгласи, като се обърна към Дженифър и изказа идеята да се помоли Търк Конлън да координира даването на редакторски кредит в замяна на безплатни нощувки. Дженифър кимна и прибави, че вероятно ще могат да се свържат с някой курорт и някоя авиолиния, за да оформят четири рекламни страници.

Най-накрая Марни се обърна към Дженифър и я помоли за коментар.

Дженифър погледна лицата им и разбра, че ще бъде трудно да ги спечели на своя страна.

— Знам, че за никоя от вас не е лесно да преглътне тази идея за „Големия ананас“ — започна тя. — Ще бъда честна и ще ви призная, че и моята първоначална реакция бе ужасяваща, но фактите са си факти. „Жоли“ е в беда, а Брад е издателят.

— И ако това е идея за лечение, нищо чудно, че загиваме! — язвителният глас дойде от една жена с остър нос и къдрава коса от другата страна на масата.

Дженифър видя как много жени от кохортата поклатиха глави в съгласие и реши, че е дошло време да стане. Изправи се тихо, като постави ръцете си на масата и се наведе към жените. Брадичката ѝ бе издадена напред, но очите ѝ останаха нежни.

— Не съм тук, за да защитавам господин Хелмс — обяви Дженифър, — но мисля, че вероятно всичките сме склонни да се оплакваме, без да обръщаме изцяло внимание на идеите. Аз доста съм

мислила върху това и дойдох до озадачаващо заключение — тя направи пауза, като остави всички да предвкусят момента. — Мисля, че идеята може да заработи!

Поне десет души от персонала бяха седнали отпуснато на столовете си, като даваха знаци на Дженифър, че тя ще трябва да представи много солидни аргументи, за да спечели подкрепата им. Забеляза, че малко от тях я слушаха внимателно, и насочи следващите си коментари към тях, като изключи другите.

— Помислете за това от гледна точка на водещи. Така го вижда Брад и до голяма степен е прав. Не че и аз го приемам толкова лесно.

Усмивки се появиха на много лица и няколко души повече се изправиха, приближавайки жената в единия край на масата. Дженифър ги бе примамила в нейния ъгъл.

— Защо да не продължим с концепцията и да създадем нещо *първи*! Защо да не направим нещо, което „Жоли“ не е правило преди? Нещо, което друго списание не се е осмелявало да стори.

Атмосферата се промени рязко. Дженифър им бе внушила, че са велики, и внезапно, като че ли бе завъртяла някакъв ключ, бе принудила електричеството да протече през стаята и да освети всички присъстващи. Марни се взираше в Дженифър, несигурна за това накъде бие, но инстинктът ѝ подсказваше, че се цели в мишената.

— Нека да привлечем някой известен дизайнер да създаде хавайска модна линия за „Жоли“.

За първи път изказваше идеята си, която ѝ хрумна по време на модното представяне. Затаи дъх, очаквайки реакцията им.

Няколко жени открито се изсмяха. Други поклатиха глави, сякаш бяха застанали пред някоя луда. Само Марни потъна в размисъл. Идеята беше страхотна — нямаше и съмнение в това. Беше нечувана и Марни не бе сигурна дали е етична, но „Жоли“ бе в опасност да бъде продадено и тя щеше да направи всичко, за да го спаси.

— Нима предлагаш линия с цени като за елитно облекло? — попита тя, а силният ѝ глас заглуши споровете около масата.

Дженифър бе благодарна, че Марни ѝ сътрудничи.

— Не, мисля, че привлекателността ще дойде от едно известно име, което проектира линия за облекла с народни цени. Ще я представим в априлското издание, като я поднесем в най-удачното време за продажба в магазините през април и май. Аз бих препоръчала

също и да се използва като база за пет шоу представления на живо при рекламирането на „Големия ананас“. Само рекламният ефект ще бъде по-голям, отколкото ако тежестта му беше от злато.

Марни усети радостно вълнение. Дженифър бе дошла с една идея, която можеше да изтласка „Жоли“ към предната линия на модната индустрия, и на нея ѝ харесваше, но трябваше да знае нещо повече, преди да я подкрепи.

— Имаш ли някого предвид?

— Да, но още не съм се срещала с него, и не мисля, че е удачно да споменаваме имена на този етап.

— Кога ще ни кажеш? — попита една блондинка, седнала през два стола от Дженифър.

— Нямам намерение да бъда потайна, но не можем да си позволим това да изтече към пресата предварително. Моят план е да накараме този дизайнер да се срещне лично с Марни. Те сами ще изработят линията.

— Ще имаме нужда от модели, а те трябва да знаят това предварително. А също и фотографът. Защо само ние трябва да оставаме на тъмно?

Дженифър се обърна към едно момиче с червена коса, облечено в армейско яке и работни панталони.

— Имам модел, а и фотографът знае, че трябва да си държи устата затворена, или рискува да си загуби мястото в списъка на „Жоли“.

Силата в твърдението на Дженифър сложи край на въпросите и край на съвещанието. Тя се обърна към Марни и започна да обсъжда подробностите с нея, докато стаята се изпразни.

— Знам, че всичко това звучи неприлично, Марни, но мисля, че трябва да се гмурнем с главата напред, иначе всички ще трябва да плащаме глобата.

Марни бе изпълнена с противоречиви мисли. На първо място, това бе завистта. Защо самата тя не бе помислила за това? Защо не бе видяла възможността да обедини таланта си с този на някой дизайнер, за да създаде нещо впечатляващо! Защото твърде много бе заета в работата си, каза си тя като оправдание. Следващото чувство бе радостта. Тя бликаше в нея като нещо газирено и излизаше спонтанно

на повърхността. В продължение на години тя рекламирала мода; това бе нейният шанс да се дипломира, да стане архитект по модата.

— Какъв ще бъде моят принос? — попита тя Дженифър.

— Насока на стила, избор на материи, избор на цветове. Имам нужда от познанията ти по това какво се продава. Ще го направиш ли?

— Ще направя каквото мога — кимна Марни, като положи усилия да звучи спокойно. — Това може да бъде ударът на века, Дженифър! Мисля, че ти можеш да го осъществиш.

— *Ние* ще го осъществим. Ще видиш.

Дженифър погледна часовника си. Бе забравила, че е спрял. Внезапно събитията от последния уикенд я покриха сякаш с оловно наметало. Не беше си доспала и в момента се почувства зашеметена. Когато стана, се олюля и усети как Марни я сграбчи за ръката.

— Добре ли си?

Дженифър я погледна, изгубена в своя кошмар. Насили се да се върне обратно в действителността.

— От простудата е — каза. — Ще се оправя, наистина. Благодаря за всичко. Ще те държа в течение.

— Благодаря ти — каза Марни, докато Дженифър си тръгваше. Остана в празната стая, все още усещайки електрическия ток, който Дженифър бе пуснала.

Не знам дали го осъзнава, каза тя на себе си, но тази жена с бележника в едната си ръка, държи бъдещето на списанието в другата.

Гуендолин Стюърт имаше главоболие. Беше имала ранно сутрешно посещение от Дженифър Креншо, която я бе убедила да лансира един хавайски модел за корицата на априлското издание на „Жоли“. Гуен бе отказала категорично дори да си помисли за такава ерес, но Дженифър държеше на своето, като изтъкваше аргумент след аргумент. Гуен привидно отстъпи. Всяка жена, която можеше да организира едно празненство от такава величина като юбилея на „Жоли“ и то да мине блестящо, без никакви спънки, вероятно знаеше какво прави. Сега в продължение на цял час Гуен се застъпваше пред шефа на отдела за разпространение да се съгласи с идеята.

Тя обхождаше периметъра на кабинета си, изцяло мебелиран в бежово, като едва слушаше безкрайните му цитати на скритите факти. Нямаше нужда той да ѝ казва, че някои модели се продаваха по-добре от други. Това тя го знаеше, Знаеше също, че бе работа на отдела по разпространението всеки месец да пресмята броя на екземплярите, които са продадени по щандовете в страната — за всяко списание, да отбелязва внимателно модела на корицата, цвета на емблемата на списанието, както и цветовете на водещите модни линии. След това те документираха откритията си и ги предаваха на Гуен и другите главни редактори, като ги насърчаваха да избират само онези лица и цветове, които допринасят за значителни продажби. В рамките на всеки дванадесетмесечен период „Жоли“ използваше най-много пет модела, които да украсяват кориците му. Логиката сочеше, че определени лица притежаваха нещо като — как да го наречем — притегателна сила към затруднения потребител и той грабваше списанието от рафта. Защо да разчитаме на шанса, когато може да се заложи на нещо сигурно?

Гуен слушаше търпеливо как Джак Кингсли обяснява, че едно момиче — туземка, с цвете в главата, е стока, която не е изпитана. Гуен поклати глава в колебливо съгласие, но знаеше, че трябва да се пребори с Джак, в противен случай ще трябваше да се пребори с Брад и с Дженифър. Джак бе по-малката от двете злини.

— Разбирам това, което казваш, Джак, но ти се чувстваше по същия начин и когато започнахме да използваме черни модели за корицата.

Кингсли кимна.

— Вярно. Съвсем вярно — той поглади брадичката си и издърпа напред ръцете си, докато набръчкаха месестите му устни. — Но, Гуен, това бе различно. Имаме много голяма читателска аудитория сред негрите.

Гуен спря точно пред вградената си етажерка и отправи към скования мъж с ниско подстригана коса най-ослепителната си усмивка.

— Джак, *скъпи*! Не мисля, че изцяло разбираш ситуацията. Не ти предлагам да започнем някаква тенденция. Не ти адвокатствам за някоя етническа група на месеца за корицата на „Жоли“. Това е специално издание, посветено тялом и духом на Хавай. Ще бъде нелепо да се перчим с някоя бледа блондинка, ухилена срещу теб, нали?

— Но статистиката показва, че блондинките със сини очи са моделите, които водят до най-добри резултати — той кръстоса краката си така, че тя бе принудена да забележи острите му като шиш, лъскави черни кожени обувки с дупчици и декоративни елементи. — Ние дори устояваме на моделите с кафяви очи, защото те не допринасят толкова за увеличение на продажбите.

Гуен се бе върнала до бюрото си. Мразеше да спори по някой въпрос, в чиято идея не вярваше изцяло. Половината от нея искаше да саботира Брад и да доведе до провала на изданието, но другата ѝ половина ѝ припомняше, че името ѝ стои на първата страница и ако прецакаше Брад, прецакваше и себе си.

Обърна се към Джак Кингсли още веднъж и демонстрира най-търпеливия си глас.

— Джак, скъпи! Не мога да се съобразявам със статистиката за това списание. Брад е поискал местно момиче от Хавай за корицата и нашата шефка на отдела за поощрение на продажбите е напълно съгласна с него. Ако имаш някакви резерви към това, бих желала да ги обсъдиш с тях.

Джак се втренчи в нея, подскочи от мястото си и практически чукна пети и се отправи към вратата. Отвори устата си да каже още нещо, после излезе, като си мърмореше на себе си. Гуен го изглежда как си отива, довольна от изпълнението си. Знаеше, че без значение колко безвкусна се струваше идеята на Кингсли, той щеше да направи точно това, за което го бе помолила. Тя бе властна жена, а той бе само едно винтче в една огромна машина. Според Гуен винтчетата не разпитваха цариците, те просто изпълняваха това, което им се кажеше.

Просто не изглеждаше честно, че Гуендолин Стюърт е само царица, когато Клер Корели от „Еlegant“ бе очевидно императрица.

Дженифър се придвижваше бавно по коридора в посока към отдела по красота, като се надяваше, че краката ѝ няма да се огънат, преди да стигне там. Усмиваше се на всеки, който минаваше покрай нея, но трябваше да се придържа към стените за подкрепа. Гърбът ѝ туптеше, виеше ѝ се свят. Знаеше, че трябваше да остане вкъщи, поне докато треската ѝ попремине, но не можеше да издържи гледката на онзи апартамент. Той се бе превърнал в отвратителна язва, в отворена

рана, която изпуска унижение и отчаяние. Бе прекарала целия уикенд затворена в кабинета си, като лекуваше простудата си и се опитваше да покрие емоционалните си рани, но нито едно от свещенодействията ѝ не ѝ донесе изцеление.

Чарлз се беше обаждал дузина пъти и тя бе затръшвала телефона в мига, в който чуваше гласа му, като в края на краищата изключи апарата. Той вероятно се бе обадил на икономката им, защото в събота сутрин се появи Хати, която влезе със собствения си ключ, настоявайки да ѝ помогне. Дженифър все още виждаше въпросите в очите на Хати, когато жената се завърна от спалнята, държейки парчета от счупени рамки за снимки и строшени вази в ръцете си. Без да каже и дума, тя прекоси стаята и изхвърли навън цялото спално бельо, както Дженифър ѝ бе наредила да направи. Интуитивно затвори вратата, когато свърши, и заключи вътре каквото и да бе причинило това разрушение. Хати оправи леглото и се завърна в кухнята, като свари супа и донесе на Дженифър чай и препечена филийка, навъртайки се там докато свърши. Докато Дженифър спеше, Хати седна до нея, като я събуждаше от време на време за чай или аспирин. Към десет часа Дженифър не можеше да приеме повече нищо. Тя помоли Хати да си отиде, като обеща да се погрижи сама за себе си. Не можеше да понесе да бъде в нечия компания. Не един и два пъти Дженифър се забавляваше с мисълта да избяга и да се скрие, докато стържещата болка намалее, но знаеше, че няма възможност за бягство от собствената действителност.

Понякога часовете се изнизваха покрай нея и тя се чувстваше успокоена, почти увиснала във въздуха, умът ѝ бе празен, изчистен от всякаква мисъл. И тогава без предупреждение болката се връщаше и я блъскаше, докато се почувстваше наскърбена и опустошена. Окаяността ѝ отказваше да изчезне, без значение колко често плачеше или колко високо пищеше. По едно време излезе от кабинета, притеглена от леглото, като че ли някакъв гигантски магнит я дърпаше към него. Ръката ѝ се разтрепери, когато отвори вратата, изправена лице в лице срещу стаята и грозотата в нея. Не знаеше колко дълго стоя там, или дори какво премина през ума ѝ, когато възроди ужаса, но внезапно се озова на пода, свита в ъгъла до вратата, хлипаща и блъскаща юмруци в стената. Когато се изтощи, изпадна в лек сън, сгушена в сенките, трепереща от треска и страх.

Когато най-накрая се събуди от ужасния си кошмар, в ума ѝ се оформи план да се пребори със злите духове, които я бяха нападнали. И както бе постъпвала много пъти преди това щеше да се завърне към работата си. Беше се убедила, че тя и списанието са взаимно преплетени, свързани един за друг с някаква духовна връзка. Със съюза ѝ с Чарлз бе свършено, но бракът ѝ с „Жоли“ продължаваше. „Жоли“ щеше да запълни празнината. „Жоли“ щеше да ѝ донесе утеха.

Бетина Харковски и двете ѝ помощнички чакаха Дженифър, скупчени около бюрото на Бетина в далечния край на един дълъг, тесен кабинет. Стаята бе боядисана стандартно, в еднообразно бяло, като в канцелария. Бюрото на Бетина бе близо до един голям прозорец, единствено в стаята, и тя бе създала висеща джунгла пред него, като бе смесила аспарагус, бръшлян, хвощ. Една цяла стена бе заета от метални шкафове-картотеки и щанд с три леки кутии и купчини табли върху него. Другата страна на стаята подслоняваше помощничките на Бетина, Есме Филипс и Натали Люис, които използваша информационни табла от пода до тавана да се изявят, като забождаха и махаха листчета хартия, лични снимки, кочани от билети и други техни спомени.

Дженифър седна до тези три млади жени, които контролираха втория по важност отдел в списанието. Красотата имаше голямо значение за рекламата в началото на списанието и това бе напълно обяснимо. Пазарът на купувачите от осемнадесет до тридесет и четири години харчеше два милиона долара годишно за продукти за разкрасяване и работа на този отдел бе да направи така, че този огромен поток от пари да не пресъхва.

— Искам да проверите в „Лодър“, „Арден“, „Ревлон“ и другите — казваше Бетина на Есме, а славянският ѝ акцент променяше отделни звуци. — Вижте дали ще можем да сложим ръце на новата им линия на цветове. Незабавно. Намерете дали имат някакви нови продукти в програмите си и дали случайно не са свързани с Хавай.

Замислена, Есме нави гарвановочерната си коса около показалеца си, но Натали веднага се намеси.

— Мисля, че трябва да изследваме пазара на парфюмите — каза тя. — В края на краищата една от претенциите за слава на Хавай се

основава на тяхната флора и трябва да има поне петдесет аромата от растения вече на пазара. Бихме могли да посветим целия раздел за красота на темата за цветята. Цветовете за грима и миризмите за парфюмите.

— Звучи ми добре — Бетина се обърна към Дженифър, учудена защо лицето ѝ изглежда толкова изопнато. — Ти какво мислиш?

— Това е точно същото, което и аз си мислех. То ми дава също и една идея, ако не възразявате да направя няколко предложения.

Гласът на Дженифър бе остър и дрезгав.

— Нямаме нищо против.

— Може да бъде много ефектно да включим цветя във вашите страници за прически. Винсънт Матео — той подреди цветята за партито — би могъл да работи с вашите фризьори, за да създаде нови прически с цветя, специално за „Жоли“. Нещо като *Характерна черта на местната нийоркчанка*.

Очите на Есме светнаха моментално.

— Прекрасно е! Мога да рисувам всички видове изискани извивки и къдрици с втъкнати големи, едри цветя в тях и дълги, падащи коси с вплетени в плитката малки бели цветенца. Дженифър, това е чудесно!

— Благодаря ти — кимна Дженифър на грациозната брюнетка с големи сапфирени очи. — Не зная дали другата ми идея е приложима, но бих искала да я опитам. Бих желала много да имаме аромат, лансиран специално за това издание.

— Ароматите са моя работа — каза Натали, — но не съм сигурна, че знам какво точно имаш предвид.

Дженифър се извърна към слабичката, пепеляворуса блондинка със сериозно изражение на лицето.

— Ами ако се обадим в някоя голяма фирма и ги попитаме дали не планират да лансират нов аромат? Ако той има екзотичен елемент и ако те се съгласят, бихме могли да направим удар с него на априлското издание. Бихме известили официално, че това е ароматът на „Жоли“ за лятото. Нека те му дадат име на някой вулкан или лагуна или даже на град. Всички хавайски думи звучат романтично. Шишенцето трябва да бъде адски елегантно, а ароматът — тлеещо, загатващо и все пак нежно ухание на цветя.

Натали слушаше напрегнато, като свиваше тънките си, високо извити устни.

— Възможно е — съгласи се тя. — Но ще изисква малко работа. Може да имам нужда от бутафорна кампания и някакъв поощрителен материал, за да се продава. Мога ли да разчитам на твоя отдел?

— Абсолютно! И ако имаш нужда от мен и искаш да дойда с теб, това също е добре.

Натали грабна един молив от бюрото на Бетина и започна да си драска бележки за себе си. Дженифър видя как лицето на Есме потъмнява и почувства как в стаята потече ток от конкуренцията.

— Сигурна съм, че Брад е искал някои поправки — Есме прекъсна рязко дискусията за аромата. — Ще се погрижа за фризьора и художника по грима.

— Чудесно — каза Бетина, очевидно с настройката за съперничеството между помощничките си. — Но никакви примадони този път! Пазарете се за цената. Те получават безплатно пътуване до Хавай и това струва много!

Дженифър даде знак, че одобрява загрижеността на Бетина за разходите.

— Кой ще пътува за снимките? — попита Натали. Бетина размисли над въпроса. Знаеше, че и двете момичета умираха да свършат работата, но само една от тях би могла да я придружи.

— Нат, ти ходи на последната задача. Мисля, че сега е ред на Есме.

Дженифър бе поразена от внезапната размяна на погледи. Завист в единия, триумф в другия.

— Страхотно! — каза Натали, с определена горчивина в думите. — Трябва да отида в Мотор сити и да събера екипа, а вие, момичета, се пригответе за Хавай.

— Бих се радвала, ако можехме всички да отидем, но бюджетите са свити — каза Бетина разсеяно.

Тя все още мислеше за новостите. Те бяха стихията ѝ. Намираше за чудесно да наблюдава как чифт майсторски ножици и съвкупност от мазила превръщат някого от незабележима жена в красавица. Естествено, субектът трябваше да има здрава костна структура, добра, но не и перфектна кожа на лицето. Обикновено тя се насочваше към някого, който я привличаше с простотата си. Трудно бе да се помогне

на някой, който е грозен. Простотата не бе нищо повече, освен неизползвано платно.

Бетина фанатично вярваше във възможността за преобразяване. Тя се дразнеше да вижда жени, които потискаха естествената си красота, просто защото ги мързеше или се страхуваха от промяна.

Докато Бетина отново се присъедини към разговора, Дженифър Креншо се придвижи към вратата. Нещо в стойката на раменете ѝ разтревожи Бетина. *Нещо* с Дженифър не беше наред. Бетина би желала да може да попита, но европейското ѝ възпитание по отношение интимния свят на всяка личност я накара да се въздържа.

По-късно тя щеше да съжалява, че не е упражнила агресивността си, научена в Америка.

Брад Хелмс се беше усамотил в кабинета си. Пред него бяха предложенията на Дженифър за „Големия ананас“. Предполагаше, че трябва да е окуражен. На хартия изглеждаше изключително обещаващо. Но беше ли *достатъчно* обещаващо? Обзе го страх. Ами ако някой наистина купеше списанието? Цифрите бяха ужасяващи и той бе най-очевидната мишена за обвинения. Цялостна подкрепа от страна на сътрудниците му, или абсолютните доказателства, че отстъплението е било причинено от обстоятелства, извън който и да е контрол, можеха да го оправдаят, но той не притежаваше нито едно от тези неща. Единствената му надежда бе зад последната черта на баланса. Данните трябваше да бъдат променени.

Няколко пъти си пое дълбоко дъх и се съсредоточи върху отпускането на мускулите на тялото си, като се освобождаваше, за да мисли ясно. Докато медитираше, почувства странно подозрение. *Данните*. Продължаваха да се появяват пред очите му. Трябваше да провери данните. Кога започна спадът в продажбите? Откъде започнаха да намаляват продажбите? Имаше ли някаква тенденция?

Насили се да преразгледа заемането на службата си в „Жоли“. Първите три години на издателската му дейност бяха добри. После, преди две години, продажбите започнаха да намаляват само леко и нямаше нищо обезпокоително. Продажбите на списанието бяха отражение на икономиката и по времето на инфлация и рецесия продажбите спадаха. Бюджетите за реклама биваха орязвани и се

изчакваше. Когато оздравееше икономиката, списанията жънеха успехи.

За известно време той се опита да се успокои с тази мисъл, но истината го тормозеше. Не беше държал със здрава ръка балансите. И двете — Дженифър и Гуен, го бяха подтикнали да вземе решителни мерки, но това бе един съвет, който той пренебрегна.

Но някъде в дълбочината на мисълта си той вярваше, че не е единственият, който е отговорен за рязката крива на неуспехите. Сделките, които бе считал за в кърпа вързани, се бяха проваляли внезапно и мистериозно. Като че ли *нещо* или *някой* работеше срещу него.

Брад се съсредоточи и започна да драска несвързани фрази по едно парче хартия, като си записваше това, което му хрумнеше в момента, като създаваше собствения си тест за взаимовръзки. Имаше някакво такова място, той бе сигурен. Беше жертва за съдбоносен заговор. Знаеше го, но знаеше също, че ще трябва да го докаже.

Надяваше се само да не е късно.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

До сряда Дженифър се почувства малко по-добре. Треската ѝ бе отминала и тялото ѝ бе по-силно, въпреки че настроението ѝ бе все още лошо. Беше се срещнала с всеки отдел на списанието, бе направила предложения, беше си водила бележки, обеща поддръжка и успя да въвлече целия персонал в кампанията на Брад Хелмс. Двамата с Търк се бяха изправили пред продавачите, като ги убеждаваха, притискаха ги, предлагаха им помощ по всякакъв начин.

Въпреки че Търк ѝ сътрудничеса, изглеждаше, че гримасничи, като изричаше иначе правилните думи, но не много убедително. Беше странно, непривично, за него и това я смути. Още от самото начало Дженифър знаеше, че вероятно няма да се справи с това сама. Имаше нужда от необичайното му чувство за продажбите, от смелия му, агресивен стил и от пресметливия му ум. Но всеки път, когато се срещнеха, той изглеждаше така, сякаш се колебае, като че ли вършеше всичко с неохота, почти недоверчив. Веднъж тя дори го обвини, че иска „Жоли“ да се провали, или че желае да бъде продадено. Неговото без коментар я плашеше. Имаше нужда от Търк и му го каза.

Тъй като знаеше, че няма друг човек, който да обича борбата повече от Търк, и тъй като никога не го беше виждала да се отказва от нещо, неговото шикалкаване я накара в мозъка ѝ да се задейства тревога. Когато хората променяха курса си, Дженифър ставаше подозрителна. При всички случаи, освен при един.

За последните няколко дни Дженифър се порицаваше, че не бе разгадала сигналите, които можеха да ѝ кажат истината за Чарлз. Тя бе потърсила улики в спомените си, загатвания, които бе пренебрегнала. Трябваше ли да подложи на съмнение оставането му до късно в кантората или командировките му извън града? Бяха ли онези клиенти, които се обаждат след десет часа, истински бизнесмени, или са били любовници? Това бе съществувало там през цялото време и някак си тя трябваше да усети. Чувстваше се като глупачка и мразеше Чарлз, задето я караше да се чувства така. Презираше го за това, което ѝ бе

сторил. Беше я измамил, беше я лъгал, и което бе още по-лошо, тя чувстваше, че беше я *опозорил*.

Понякога ѝ се искаше да изтича през улиците, да пищи, да съобщи за коварството на Чарлз на света. Представяше си как някоя разбунена пуританска тълпа го замеря с камъни. Но засега не можеше да каже на никого. Държеше тайната затворена в себе си като дух в бутилка, като се страхуваше какво говори това за нея, наравно с това, което означава то за брака ѝ.

Толкова пъти през последните няколко дни тя се чудеше какво, ако въобще имаше нещо, бе направила, за да насърчи неговата хомосексуалност. Откри, че избягва огледалото, като се страхуваше, че ако погледне, ще открие жена, която не е достатъчно отзивчива или чувствена, жена, която е прекалено заета с кариерата си, която би могла да тласне мъжа си в ръцете на други мъже.

Хвана се за ръба на бюрото и се опита да се овладее, но сълзите ѝ бликнаха.

Чу да се чука, но ѝ се стори като нещо далечно. И тъй като звукът бе настоятелен, тя си избърса очите, прокара ръце по косата си и я направи да бухне, доколкото е възможно. Вратата се отвори и влезе Мими, като носеше няколко големи табла за плакати.

— Господин Хелмс и госпожица Уийлър са тръгнали за насам — съобщи тя, като постави таблата върху бюрото на Дженифър. Очите на Дженифър бяха зачервени и кървясали. — Ще желаете ли още една чаша чай?

— Не! Това, което искам да знам, е, какви са тези табла и за какво събиране ми говориш — гласът ѝ бе рязък и развълнуван.

— Това са вариантите на „Големия ананас“ в незавършен вид. Господин Хелмс и госпожица Уийлър имат среща да ги прегледат с вас.

— Но аз не съм имала възможност да ги погледна! — звучеше неистово, толкова непривично за оная Дженифър Креншо, която Мими познаваше.

— Бихте ли искала да отложи срещата? — тихо попита тя.

Беше твърде късно. Брук и Брад вече заемаха местата си. Дженифър се вторачи в тях. Брад свършваше някаква история и Брук го слушаше напрегнато, нейната стройна, добре оформена фигура се бе настанила благоприлично в един от фотьойлите на Дженифър.

Внезапно присъствието на Брук, нейната самоувереност, надменното ѝ чувство за собствената ѝ сексуалност, ядосаха неимоверно Дженифър. Брук, с дългата си медено руса коса и сиви котешки очи. Брук, която винаги държеше някой мъж в скута си. Тя не би могла да бъде заблудена от Чарлз. Тя би *познала* веднага, че той не е *истински* мъж.

Отначало никой не забеляза колко разстроена бе Дженифър. Брад взе таблата, погледна ги внимателно, връчи ги на Брук, която също ги заразглежда и после ги върна на Дженифър. Като в мъгла, тя се опита да се съсредоточи.

Мострите показваха един плакат в четири цвята с две страници, сгънати в средата. От двете страни имаше по един билет, наклонен като стебло на дърво, от което излизаха разкошни палмови клончета. Мотото, разделено между двата листа, гласеше:

„ДВАМА НА ОСТРОВА“

Тя отиде до следващото табло, което представляваше вътрешната страна на мострата. Под ананаса на Патрик бяха написани думите:

„ДОБРЕ ДОШЛИ НА НАЙ-ПРОДАВАЕМОТО ШОУ ОТ ТАЗИ СТРАНА НА РАЯ —
ГОЛЕМИЯ АНАНАС“

Третото табло показваше задната страна на предния лист, като повтаряше мотива с билета и заграждаше екземпляра. Дженифър въобще не го прочете. Ако беше го прочела, щеше да забележи, че нейната рекламна програма бе дадена в подробности върху единия билет, а върху другия бяха изписани поощрителните планове за магазините.

— Мисля, че е чудесно — изгука Брук, като погледна към Брад.

— Мисля, че е ужасно! — гласът на Дженифър отекна с отвращение.

— Как можеш да говориш така? — попита Брад, смутен от гнева ѝ. — Моделът е чист и свеж. Вълнуващ. Твоите сътруднички са свършили възхитителна работа.

— Направено е през куп за грош — настоя Дженифър.

Брук наблюдаваше как се свива устата на Дженифър и как кожата ѝ пребледнява до тебеширено бяло. Бе видяла също, че устните на Дженифър треперят и ръцете ѝ се свиват в юмруци. Поради някаква причина Дженифър не можеше да се владее.

— Не знам за вас двамата — продължи Дженифър, — но няма да приема работа като тази. Когато получа нещо, което одобрявам, ще ви известя. Сега, ако нямате нищо против, имам други работи, с които да се занимавам.

Тялото на Дженифър започна да се тресе. Какво я бе обзело, че се държеше така! Действията ѝ бяха отвратителни и тя го знаеше. Някъде в периферията на нейния гняв съзнаваше, че Брук не е виновна за нейното страдание, че не е виновна за мъчителната болка в гърба ѝ. Но не можеше да си помогне сама. Чувстваше се малка и неспособна до Брук.

Брад стана от стола си.

— Знам, че не се чувстваш добре напоследък. Ще поговорим за това по-късно — гласът му бе нежен, изпълнен със загриженост.

Брук Уийлър последва Брад и излезе от кабинета на Дженифър. Не можеше да повярва на добрата съдба. Не можеше да си представи какво бе породило необичайния изблик на лошо настроение, но това нямаше значение. Откакто бе чула, че „Жоли“ е в беда, бе ускорила плана си да заеме поста на Дженифър. До този момент тя се придържаше към по-бавни, по-незначителни крачки, като намекваше, че тя, а не Дженифър имаше таланта и агресивността да превърне „Жоли“ в сила в модната индустрия. Брук никога не се приспособяваше в ролята на подчинена. Фактът, че Дженифър държи една силна позиция, не означаваше нищо друго, освен, че Дженифър е нейна мишена.

Първо щеше да спечели приятелството на Гуендолин Стюърт и Брад. После щеше да изтласка Дженифър в ъгъла, където тя би могла да направи онази малка грешка, която би изложила работата ѝ на риск. Свидетелствата за постиженията на Дженифър и личната ѝ популярност бяха огромни препятствия, но Брук вярваше, че и най-

силните кули можеха да бъдат прекатурнати, ако се изтеглеше онази тухла, която трябва. Сега отношението на Дженифър показва на Брук, че е време да дръпне тухлата.

Звънецът от централата на Дженифър я сепна. Защо не бе казала на Мими да отклони всички разговори? Ами ако беше Чарлз? Колебливо взе слушалката.

— Здравсти, келеш!

За момент гласът не се представи. Когато го чу отново, почувства, че си оправя настроението за първи път от много дни насам.

— Кой се обажда? — подразни тя.

— Това, мое неинформирано селянче, е Дейвид Шелдън, доктор по ортопедична хирургия, преди на болницата „Хадасах“ в Израел, а сега новоназначен шеф на ортопедичния отдел в болницата „Белроуз“, Биг Епъл, САЩ.

— Не мога да повярвам колко ми е добре, че чувам гласа ти! — каза тя, като остави дълбокият баритон, който я беше успокоявал толкова пъти преди, да я успокои и сега.

— Предполагам, че казваш това на всичките си лекари.

— Само на тия, които имат кръвна връзка с мен — тя избърса една сълза от окото си. — Как си? *Къде си?* Ако не си току-що слязъл от самолета, бих искала да знам що за дявол се мислиш, че не си ми се обадил по-рано!

— Враждебността е регистрирана и приета. Следва извинението. Опитвах се да ти се обадя през цялата неделя, но сигурно си била излязла. След това Сара взе децата, за да се види с родителите си в Грейт Нек, а аз отлетях за Бостън за един семинар.

— Двамата с Чарлз бяхме излезли в неделя — излъга тя. — Чувствам се ужасно, задето съм изпуснала обаждането ти. Щяхме да дойдем да ви видим незабавно. Как са Сара и децата?

— Ще можеш да видиш сама. Мама би искала да ви види и двамата на вечеря утре в нашата обител. Ще успееш ли да го уредиш?

Дженифър започна да се поти. Мразеше да лъже брат си. Той не само че ненавиждаше нечестността, но изглежда винаги издирваше истината. Все пак трябваше да опита шанса си.

— Чарлз има грип — каза тя спокойно, — остана на дъжда в петък вечерта, и е в ужасна форма. Аз обаче съм добре и ще бъда там. Ще си сложа звънци, уверявам те.

— Кажи на Чарли, че се надявам да се оправи. Съжалявам, че не може да се присъедини към нас, но предполагам, че просто ще трябва да се задоволим с това, което е в наличност.

Дженифър трепна. Дори след всичките тези години враждебността на Дейвид към Чарлз не бе отслабнала. Дейвид никога не бе приел Чарлз като заместник на Джош. Като го наричаше *Чарли*, това бе неговият начин да изрази неодобрението си. Дженифър почти си представи как Чарлз се мръщи, като му викат така.

— Слушай — казваше Дейвид, — ще трябва да бъда утре сутринта в Ню Йорк, за да уредя едно място за кабинети, така че защо не те откарам? Чувствам се изключително благоразположен.

— В такъв случай най-добре да се възползвам от настроението ти, докато мога. Ще те видя долу в пет.

— Супер. Ще нося карамфил, за да ме разпознаеш.

Дженифър ликуваше. Дейвид си бе вкъщи и тя бе погълната от радостта от този факт. Чувстваше се като че ли току-що бе намерила детското спално чувалче, което е било складирано в килера. Изглеждаше като съдба това, че Дейвид и семейството му бяха избрали този момент да се завърнат. Тя не можеше да си спомни за някоя криза, когато брат ѝ да не е стоял до нея. Този път може би нямаше да може да му се довери, но можеше да вземе от силата му и да я използва, за да се презареди. Тя грабна чантата си, като внезапно се почувства замаяна от облекчение. Дейвид щеше да уреди нещата, да ги направи по-добри. Нима не го беше правил винаги?

Бутикът на де Марко заемаше втория етаж на една бяла каменна сграда. Фасадата носеше белезите на многобройни ремонти, но въпреки това къщата бе запазила основата си, независимо от извисяващите се кооперации, които я заобикаляха. По-долният етаж бе приютил един салон за красота, отделен от някакъв навес в яркожълти и бели ивици, а наименованието му бе цопнато точно пред лицевия прозорец в разкрасен шрифт. В контраст на него, горният прозорец бе

чист, с изключение на името „де Марко“, написано на по-долната витрина в десния ъгъл.

Дженифър изкачи тъмните стълби и бутна тежката стъклена врата, която водеше в магазина. Една млада продавачка се появи иззад един от многобройните метални рафтове, окачени на тавана с големи свързващи вериги. Тя бе руса и много мършава. Слабото ѝ тяло бе излято в едно вишневочервено боди, с колан, а отгоре с една избелена, ръчно ушита риза с навити ръкави и вдигната яка. Попита дали може да обслужи на Дженифър с нещо, но отговорът на Дженифър „просто разглеждам“ я пропъди върху една заоблена кожена табуретка отзад и към последното издание на списания „Пийпъл“.

Дженифър приближи до един от висящите елементи и се запозна с дрехите, докато една нежна ръка я докосна по рамото.

— Дженифър Креншо. Каква приятна изненада!

Дженифър се извърна към алтовия глас и отговори с една от нейните усмивки на усмихнатото лице на Елиз.

— Обаждах ви се миналата седмица да ви поздравя с блестящото парти — каза Елиз, — но вие бяхте излязла. Съжалявам, че не ви се обадох отново.

— Всичко е наред. Беше мило от ваша страна да си го помислите.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Всъщност, дойдох да ви представя едно бизнес предложение, но попаднах на засадата от дрехите. Ако имате време, бихме могли да поговорим сега, а ще пазарувам после.

— Защо първо да не напазарувате? — каза Елиз с ентусиазъм. — Нещо специално ли търсите? За през деня? Нещо шикозно?

— Какво ще кажете за всичко и нищо?

Рафт по рафт Дженифър обиколи магазина, погълната от дрехите, опитваща се да изтрие собственото си видение как се втурва в гардеробите и изхвърля всичко, което Чарлз ѝ бе помогнал да избере.

Беше в понеделник вечерта и яростта ѝ я подтикна. Беше се отдала на буйство, като късаше грижливо подредените дрехи и изпразваше цели гардероби с поли и костюми. Тя изхвърли всичко с буквите на Чарлз, всяка дреха, която той бе одобрил. Дори на следващата сутрин, когато се успокои и стана благоразумна, застана пред купа от скъпи облекла, нетърпелива да се отърве от влачещото се

присъствие на Чарлз. Сгъна внимателно всичко, опакова тържествено четири големи кашона, които предвиди да даде с благотворителна цел, като че ли се освобождаваше от принадлежностите на някой, който бе умрял.

Елиз отведе Дженифър в една от стаите за обличане и в продължение на един час се запозна със задачата за създаването на нова персона. Без да разбира защо, Дженифър избра най-чувственото от изделията на Елиз — меки панталони, които обгръщаха бедрата ѝ, и стеснени в лактите разкошни копринени блузи, които се потапяха в талията ѝ с надиплени ръкави. Тя купи дори няколко джемпера в оскъдни форми, които разпалваха въображението.

Елиз застана настрана и наблюдаваше почтително, като си отбелязваше изисканото чувство за мода на Дженифър. Тя не взе нищо, което да я затрупа, нито пък се скри зад нещо *безопасно*. Елиз се възхищаваше на чувството на Дженифър за цветовете. Тя събираше червено с пурпурно, майсторски съчетаваше три различни отсенки на зелено в загадъчна зеленина; смесваше нюанси на розово, докато те създадат свежа и нова комбинация. Единственият цвят, който изглежда не се харесваше на Дженифър, бе синият, и след много обсъждания тя накрая склони да купи един яркосин пуловер, и то само защото го почувства като допълнение към един бял костюм.

След като оставиха всичко на касата, Елиз поведе Дженифър към задната стая, където предложи на гостенката си кафе.

— Вие ме озадачавате — каза Елиз, когато и двете се настаниха удобно. — Издокарах ви елегантно класически.

Дженифър все още се чувстваше въодушевена от приключението си и гласът ѝ звучеше жизнерадостно.

— Беше време за промяна!

— Е, радвам се, че избрахте „де Марко“ за вашата метаморфоза.

Дженифър се усмихна, като че искаше да каже *моля* и заразглежда Елиз, докато тя отиде до стерео шкафа и нагласи силата на звука. Дори в приличните на торба панталони от туид, с фланелката си от кожа и с косата си, издърпана на конска опашка, Елиз беше чудесна. Тя бе сладострастна жена, с екзотично лице и тяло на красиво животно. Дженифър усети сексуалността на Елиз през стаята и внезапно се почувства угнетена. Беше невъзможно да погледне към Елиз и да не помисли за Джош. За почти една седмица Дженифър бе

успяла да потисне всичките си мисли за него, но като гледаше това очарователно създание, спомените се върнаха обратно и отново я ужилиха и нараниха цялата.

— Сега — Елиз се върна на художествено тапицирана кушетка и подви краката си на нея като котка. — Какво е това бизнес предложение, за което говорихме по-рано?

Дженифър отпи от кафето си и преглътна трудно. Искаше да изхвърли Джош от съзнанието си, и наистина го направи, като го замени с работа.

— „Жоли“ ще прави специално априлско издание тази година, посветено на Хавай — тя бе решила, че за момента няма нужда да споменава, че това издание е родено от отчаянието. — Дойдох с идеята, че това може да облагодетелства както вас, така и списанието.

— Звучи интересно — промълви Елиз, като изви веждите си.

— Бих искала вие да проектирате една изключителна колекция за „Жоли“. Нещо свежо, пищно и тропическо.

Гласът на Елиз утихна.

— Под името „де Марко“!

— Не. Изцяло нова марка — Дженифър се зачуди защо Елиз внезапно изопна лице и помръкна. — Имам намерение да лансирам една концепция и колекция в същото време. Изданието ще рекламира линията, а модната линия ще рекламира списанието.

— Джош ли ви наложи това? — Елиз стана от кушетката и отиде отново до стереото.

— Можем да използваме парите на Джош за подкрепа, но това беше моя идея. Дори все още не съм я обсъдила с него.

Очите на Елиз се изпълниха с въпроси, само някои от които Дженифър успя да разбере.

— Убедена съм, че това е уникална идея, нещо, което си струва да се направи.

Елиз изключи музиката.

— Не мога — каза тя.

— Защо не можете?

— Просто не мога, Дженифър. Но ти благодаря за предложението.

Елиз се отправи към прозореца и се наведе над рамката. Въпреки че Дженифър можеше да види само гърба ѝ, знаеше, че Елиз се

измъчва от нещо.

— Да не би да е, защото Джош ще осигури парите?

— Няма нищо общо с теб или с Джош. Би ли оставила темата?

Елиз продължаваше да стои с гръб към стаята.

— *Не мога* да я оставя, Елиз. Твърде е важна за мен, а си и мислех, че ще е важна и за теб. Честно казано, аз скалпих цялата идея, като имах теб предвид. Дори бях планирала да те помоля да бъдеш модел за издателската папка. Ти изглеждаш прекрасно и нашите читатели биха се радвали да видят един дизайнер, облечен в собствените си дрехи.

Дженифър не можеше да каже дали бе на прав път.

— Ти *не можеш* да ме изоставиш.

— Ще трябва — гласът на Елиз бе малко по-силен от шепот.

Дженифър разпозна звука на една разтревожена душа и я обзе вълна на съчувствие. Остави кафето си и отиде до Елиз, като я прегърна.

— Защо — промълви меко Дженифър. — Защо отказваш всеки път, когато Джош те помоли, а сега и на мен? — тя продължи да говори с тих глас, като се надяваше, че ще измъкне Елиз от състоянието ѝ. — Нещо не пасва. Ти си превъзходен дизайнер и мисля, че го знаеш. Защо отхвърляш възможността да станеш зашеметяващо богата?

Елиз се бореше със себе си, като чувстваше, че тайната ѝ се надига в гърлото ѝ. Толкова дълго я бе потискала, но с всеки ден нуждата от освобождаване ставаше все по-спешна. Тя повдигна лице да погледне към Дженифър, като изучаваше очите ѝ, търсейки доверие.

— Мъжът ми контролира този бизнес — каза тя, като говореше толкова тихо, че Дженифър трябваше да се наведе към нея, за да я чуе. — Той е труден човек и ми държи здраво юздите. Не бих могла да започна такова нещо сама, както се опитвате двамата с Джош да ме накарате.

На Дженифър ѝ се зави свят. Тя едва успя да чуе нещо след *мъжът ми*. Джош не се срещаше с омъжени жени, бе казал той. Не би могъл. Затова ли ѝ беше отказал? Не беше ли това неговата причина? Че тя е омъжена? Той беше излъгал! Беше ѝ казал, че я обича и я беше излъгал на един дъх! Тя се опита да обуздае гнева си, но думата *съпруг* кънтеше в ухото ѝ, като че ли стоеше вътре в огромна биеща камбана. Погледна загрижено към Елиз.

— Не знаех, че си омъжена — каза тя, нащрек за мигновена реакция. — Джош никога не е споменавал.

— Аз не живея със съпруга си — обясни Елиз.

Дженифър скръсти ръце на гърдите си и започна да се разхожда из стаята.

— Откога сте разделени?

— Всъщност от години — Елиз не разбра. Усещаше някакво обвинение, което подчертаваше въпросите на Дженифър, но не знаеше *какво*, или *защо*. Не чувстваше никаква лична враждебност, която да идва от Дженифър, така че продължи. — Мисля, че сме разделени от повече години, отколкото сме били заедно. Аз работя за него и ние често си говорим за бизнес, но всеки един от нас е запазил собствения си апартамент.

— Но тогава защо просто не го напуснеш? — повиши неволно тон тя. — Аз ти предлагам друга работа. Защо не погледнеш откъм тази страна?

— Много е сложно, Дженифър, повярвай ми! Свързана съм с Марио по повече начини, отколкото просто един брак и един бутик. Не мога да го напусна...

Очите на Елиз се замъглиха. Този роман имаше и друга глава, но Елиз избра да не я казва. Дженифър продължи да ходи напред-назад из малката стая, докато умът ѝ работеше бързо.

— Елиз, имам нужда от теб. Не знам какво криеш и не ми влиза в работата, но аз ще гледам да спася списанието си и мисля, че ти си човекът, който може да ми помогне — тя взе ръцете на Елиз в своите и ги задържа здраво, като говореше възможно най-убедително. — Ще бъде строго поверително, давам ти дума. Не искам никаква реклама за това до края на март. Това ти дава почти четири месеца да намериш начин да се измъкнеш от дупката, в която си попаднала, каквато и да е тя.

— Не е толкова лесно.

— Никога не е лесно — промълви Дженифър. — Но ти се давиш и трябва да копнееш да се бориш за живота си. Повярвай ми, знам го...

Елиз почувства как я залива вълна от енергия, като че ли Дженифър бе сила, която я дърпа в магнитно поле. За първи път от години се почувства силна и чувството дотолкова я завладя, че започна

да плаче. Застана срещу Дженифър, с плаха усмивка на устните и големи крушовидни сълзи, които се стичаха по лицето ѝ.

— Уплашена съм до смърт — отрони тя. — Но ако ти ми помогнеш, ще направя каквото пожелаеш.

Дженифър заведе Елиз да седне, като продължаваше да я държи за ръцете. Почувства между тях да тече ток, като че ги свързваше и спояваше едно приятелство. Дълго време двете стояха, без да проговорят, всяка пленена от тайни, тъмни, болезнени връзки, които ги отдръпваха и ги ограничаваха като с мълчаливи белезници.

— Ще си помогнем една на друга — каза Дженифър на себе си. — *Ще си помогнем една на друга.*

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Изглеждаш невероятно!

Търк застана пред вратата на кабинета на Дженифър и високо изрази одобрението си на един от новите ѝ комплекти. Дженифър прие комплимента с леко кимване на глава и покани Търк до бюрото си.

— Радвам се, че ти харесва — каза тя, искрено доволна от реакцията му.

— За теб е невъзможно някога да изглеждаш лошо, но това е нещо изключително! — той седна и я подкани с ръка да се завърти около себе си и да му уреди единично модно шоу.

Дженифър носеше мекия бял костюм и яркосин пуловер, който бе купила от „де Марко“, и се чувстваше чудесно в него. Тя се разходи бавно до средата на стаята, направи пирует и подчерта движенията си. Панталоните бяха леко надиплени отпред, със стеснени в краищата крачоли и бяха допълнени със средно високи лачени обувки в същия цвят като пуловера. Тя закопча сакото си с едно копче и разтърси раменете си, така че той забеляза подложките. След това свали сакото с пародиен замах и разкри яркосиния кашмирнен пуловер. Той беше с бухнали ръкави в раменете, като че ли от най-еластична коприна, а деколтето се плъзгаше надолу достатъчно ниско, за да може Търк да види заоблени бюст на Дженифър.

Докато я наблюдаваше как се връща, той се прехласна по пищните ѝ форми, по чувствената ѝ жизненост. Трепкащото синьо подчерта червеникавите отблясъци в косата ѝ, а тъмните ѝ очи блестяха. Тя изглеждаше като нажежена до бяло, излъчваща топлина като августовски бриз, който премина над него и възбуди сетивата му.

— Почакай докато те видят в Ел Ей^[1] — каза той, като я гледаше нежно, докато тя седна зад бюрото си.

— Лос Анжелис? Кой ще ходи в Лос Анжелис?

— Ти и аз, красавицата ми, ще излетим за там следващата седмица.

— Какво стана с Бостън?

— Продадох го на човека, който даде най-висока цена.

— Скъпи Търк, не говориш смислено! Би ли имал добрината да преведеш всичко това на английски?

— Разбира се — кимна той с проблясък в очите, който значеше, че крои изненада. — Във връзка с твоите всеобщи усилия да превърнеш този „Ананас“ в успех на века се свързах с големите клечки от „Нейман Маркър“. Ще се срещнем с тях в Лос Анжелис, както и с хората от магазините на компанията „Мей“. Изпращам друг екип в Бостън, за да преговаря с Джордън Марш. Сега се освободи, за да ми кажеш колко много ме обичаш.

— Много! — очите й блестяха от възбуда. — Кога тръгваме, колко ще останем, и, о, Боже, това е фантастично!

— Ще тръгнем в понеделник. Ще останем четири-пет дни. Направих резервация за нас в „Бевърли уилшър“.

— Осъзнаваш ли каква богата мина ще бъде „Нейман Маркър“, ако ги привлечем?

— Мина през ума ми — отбеляза той самодоволно.

— Ще трябва да получа всички продажни цени и поощрения незабавно. Ще имам нужда да взема със себе си мостри и копия на бизнес предложенията и бюджетите... И как, по дяволите, ще се приготвя!

Търк започна да се смее, сърдечен изблик, който накара Дженифър да се усмихне на собствената си истерия.

— Знам, че ти си мислеше, че не давам всичко от себе си за твоята плодова кампания — продължи да се усмихва той. — Сега вярваш ли, че стоя зад теб?

— Радвам се, че най-накрая призна, че си бил с болка в задника. Кое те накара да промениш мнението си?

— Големия Мъж ми каза да подкрепя Дженифър Креншо и да й помогна да изстреля „Жоли“ във висшата лига. Винаги правя, това, което ми каже Големия Мъж.

— Е, радвам се. Междувременно, тази малка жена се кани да те изрита оттук, така че да мога да свърша някоя работа. И като излизаш, би ли помолил Мими да влезе?

— Всяко твое желание е заповед за мен — ухили се той, като се наведе ниско в кръста.

Тя го изгледа как се придвижи наперено до бюрото на Мими и как се наведе над нея, да прошепне нещо в ухото ѝ. Беше изненадана да види, че лицето на Мими се изопна. Дженифър прие, че ѝ правят неприлични намеци, но изглежда, че Мими бе свикнала на това. Те размениха още няколко думи, но лицето на Мими бе все още изопнато и бледо, когато влезе в кабинета на Дженифър.

— Мими, искам десет копия от всички предложения за „Големия ананас“ — каза Дженифър, като разгледа внимателно младата жена, докато говореше. — Това е добрата новина. Лошата е, че ми трябва за утре следобед.

Мими кимна, като задържа погледа си на стенографския бележник, с ръка, минаваща рязко по страниците.

— И можеш ли да ми донесеш мострите за продажбите?

Русата глава се поклати нагоре и надолу в отговор, но очите ѝ останаха забити в бележника. Дженифър изучаваше секретарката си. На горната част на ръката ѝ забеляза голямо мораво петно, което изглежда бе резултат от ужасно охлузване.

— Мими, ако Търк ти е казал нещо, което да те разстрои, просто ми кажи, и аз ще го помоля да те остави на мира.

Дженифър почака за отговор, но такъв не идваше.

— Разстрои ли те? — попита тя нежно.

— Беше нищо. Напоследък не се чувствах много добре и предполагам, че чувството ми за хумор не е такова, каквото би трябвало да бъде.

— Пази се — каза Дженифър, като наблюдаваше Мими как излиза от стаята.

По инстинкт усети, че Мими лъже. В продължение на седмици тя бе и апатична, и сприхава. Дженифър знаеше от собствените си ексцентричности напоследък, че неадекватното поведение може да бъде резултат от емоционална промяна, както и от вирусна инфекция. Но не можа да си спомни кога за последен път Мими се бе усмихнала и това я обезпокои. Може би имаше повече грижи въкъщи.

Мими Холдън бе най-голямата от четирите дъщери на богато семейство от Хюстън. Родителите ѝ бяха стълбовете на тексаското общество. От това, което Мими бе казала на Дженифър, Мими бе любимката на властния си баща, а той бе начертал живота ѝ с интензивността на генерал, който разчертава картите на войната. Той

беше ѝ избрал училищата, дрехите ѝ, приятелите ѝ, и евентуално годеника ѝ. Мими си бе позволила да се сгоди, но два дни преди сватбата тя отлетя за Ню Йорк. Баща ѝ я последва, проследи я като хрътка и след много разговори те установиха временно примирие. Холдън даде на Мими две години да се оправи в Ню Йорк, но отрязва месечните суми, които ѝ изпращаше.

Дженифър изви глава към бюрото на Мими. Тя проучваше един куп вестници, а лицето ѝ беше все още изопнато. Беше отслабнала. Дженифър бе убедена, че нещо я гризе. Не би могло да се живее лесно със секретарска заплата, когато човек е свикнал на изобилие от пари, но Дженифър предполагаше, че Мими се бе приспособила. Може би напрежението я обземаше!

Дженифър си отбеляза на бележника да изведе Мими на обяд, когато се завърне от Калифорния, като го подчерта три пъти, след като Мими остави таблата с плакати върху бюрото ѝ, без да каже и дума. Дженифър я изглежда, докато се връщаше към стаята си. Отзад на крака ѝ имаше още едно мораво петно.

Заедно с оригиналните табла имаше три скици с няколко щрихи, нарисувани набързо, и бележка от Патрик Греъм. Патрик бе прерисувал постера под указанията на Брук Уийлър. Дженифър се смути, когато изучаваше двата проекта.

Първият бе съвършен, насочен към същността и представен с една игра на думи, каквато Дженифър винаги бе насърчавала. Докато четеше екземпляра и разглеждаше изложението, тя осъзна, че дори не бе погледнала към тях, когато ѝ ги показаха първия път.

Втората версия бе ефективна, но тежка, без веселата жизненост на първата. Фактически беше правилна, но определено по-малко творческа. Дженифър нямаше съмнения кое предложение щеше да вземе със себе си.

Въпросът бе *защо* Брук се бе натоварила да поиска преработване? И *защо* искането на Брук бе удовлетворено, без никой да се обади на Дженифър?

Когато се завърна от обяд, Търк бе сюрпризиран. Там, на кушетката в кабинета му, го чакаше хладната, самоуверена фигура на жена му. Като я видя излегнала се така удобно върху кушетката, с една

ръка, небрежно праметната през гърба, а с друга — прокарваща пръсти през русата си коса, той зае мигновено отбранително положение. *Диъдри може да прави това с мен твърде лесно*, помисли внезапно. Като се опита да възвърне моментната загуба на самообладание, той влезе в стаята.

— Е, това трябва да е щастливият ми ден — каза, като се приближи до бюрото си. — Какво те води в града? Кола ли изпратиха семейство Бергдорф? Намаляват ли им печалбите?

Диъдри се усмихна.

— Получих любовен удар, скъпоценни ми Търк! Мислех си, че просто ще се отбия и моят предан съпруг ще ме изведе на интимен обяд. И, о, чудо! Моят предан съпруг вече бе излязъл. С някоя екзотична ли обядваше?

— Грабнах един сандвич с един от моите продавачи — каза Търк с рязък глас. — Това достатъчно екзотично ли е за *теб*!

— Всеки за себе си — каза тя.

— Диъдри, зает съм. Трябва да се приготвя за една командировка до Калифорния. Сега, какво искаш? — Търк се наведе напред със стиснати ръце.

Диъдри се придвижи до края на кушетката, постави брадичка в ръцете си и остави дългата си коса да падне напред и да скрие лицето ѝ. Устните ѝ бяха свити, а краищата им обърнати нагоре в нещо като начало на усмивка. Когато заговори, гласът ѝ беше дрезгав.

— Това, което искам, си ти, и *игрите*, които си играем. Тези чудесни вълнуващи игри, които си играем един с друг. Спомняш си ги, нали скъпи?

Той успя да почувства как се възбужда, и се мразеше за това. Диъдри усети ефекта, който предизвика, и стана от кушетката с едно дълго, чувствено протягане. Отиде до вратата и я затвори, след това я заключи. Приблизил се към него бавно, без да откъсва очи от неговите. Тя му се присмиваше, и го знаеше. Той също го знаеше, но не можеше да си помогне. Топлината се разнесе и той потрепери от близостта ѝ.

— Мина много време, любов моя... — гласът ѝ бе нисък и гърлен.

Когато се плъзна към предната част на бюрото му, едната страна на светлата ѝ копринена блуза се смъкна надолу и разкри горната част на гърдта ѝ. Очите му се отместиха от нейните и пропътуваха към

надигащата се и надничаща през отворената блуза плът, и останаха там, наблюдавайки как зърната ѝ се втвърдяват. Тя застана пред него и леко и бавно разтвори блузата си. Всяко насочено движение на пръстите ѝ действаше като дразнение. Усмиваше се, взираше се в него и оставяше напрежението му да нараства. Когато блузата ѝ бе изпяло разтворена, тя се наведе и седна в скута му и с едно-единствено движение сложи цялата си гърда до устата му, като се търкаше о него, масажираше го, караше да го заболи от удоволствие.

Търк не можеше да се владее повече. Каквото и друго да бе Диъдри, тя бе най-чувствената жена, която бе познавал, и за момента омразата му се разтвори в страстта. Той се загуби в нея, възкачи изложеното ѝ тяло, като последва ръцете ѝ, които свалиха и полата. Запъна се с ципа ѝ като неопитен ученик. Почувства се тромав и непохватен, но я замъкна на пода и я изтегна на килима, а тялото му бе горещо и напрегнато. Ръцете му заопипваха дългото ѝ, изопнато тяло, всяко докосване увеличаваше желанието му.

Тялото ѝ бе съвършено за любов — пълни гърди, които откликваха на нетърпеливия му език, малки бедра, които се движеха по такива омагьосващи начини, че той едва можеше да движи своите. Краката ѝ, дълги и гладки, се увиваха около него и го притискаха към себе си. Устата ѝ бе по цялата му шия и гърди, дишаща върху него, хапеща, съблазняваща го с бързите, като на змия, стрелкания на езика ѝ. Всяка част от тялото му пулсираше. Той се движеше по инстинкт, като се опитваше да я покрие цялата, да я превземе и контролира.

Действаха като добре настроени инструменти; издигаха се и се спускаха в съзвучие, създаваха хармония, каквато никога не постигаха извън секса. Това бе нещото, което правеха най-добре, това бе единственото време, когато се разбираха един друг.

Диъдри почувства напрегнатостта му и го придърпа по-близо до себе си, повдигна бедрата си и го вкара по-дълбоко. Той пламна. Стегнат здраво. Пиян от удоволствие. Като почувства как тялото на Диъдри се разтърсва в екстаз, той също изригна и освободи разтопената течност на страстта.

И когато се отпусна, дишането му се успокои. Диъдри лежеше тихо. Търк се повдигна на лакът и я погледна. За миг в очите му припламна нещо, което приличаше на любов. В следващия момент бе изчезнало.

— Казах ти, че искам интимен обяд — каза тя, — а аз винаги получавам това, което *искам*.

Тя стана тържествуваща и се облече със същата непредубеденост, която човек можеше да има пред семейния лекар. Прокара пръсти по косата си, освежи с червило устните си и излезе през вратата.

Когато ръката ѝ с маникюр докосна дръжката на вратата, Търк осъзна, че все още беше на пода, полугол. Изправи се на крака, смутен и ядосан.

— Къде отиваш?

Той се замота с ципа си, като се опита в същото време да напъха ризата си. Знаеше, че изглежда абсурдно.

— Отивам да пазарувам. Не закъснявай за вечеря.

Тя се обърна и излезе, като го остави, все още не пъхнал ризата си в панталона. Беше спечелила отново. Тя *винаги* печелеше. Той се почувства, като че ли бе изнасилен, но знаеше, че това бе станало и с негово съгласие. Ако можеше само да се откъсне от нея сексуално щеше да бъде свободен. Но това бе най-трудната част. *Лично*, те никога не биваха заедно. Никога не бяха споделяли чувства, само секс. Само *плът*. Никога никакви щастливи моменти, нито дори тъжни.

Изведнъж Търк се чувства потиснат. Мислеше за всички онези години, прекарани с Диъдри, години, през които той би могъл да бъде със Зийна. Мислеше за собствената си липса на сила, за ужасната си липса на увереност. Диъдри беше права, в края на краищата. Той не беше мъж. Когато Диъдри го желаше, той отстъпваше. Когато не го желаше, той страдеше, без да коментира. Къщата бе нейна. Парите бяха нейни. Колите бяха нейни. *И той беше неин*.

Отпусна се на кушетката в отчаяние. Искаше да се прояви като истински мъж, искаше да заживее със Зийна Уелис. Беше обещал на Зийна, че ще го направят. Два пъти. Знаеше, че няма да има трети шанс.

Брад Хелмс си мечтаеше до прозореца, когато забеляза Дженифър да напуска сградата и да изтичва в прегръдките на един як, загорял от слънцето мъж. Непознатият я държеше здраво, целуваше я по лицето и я отмъкна в една кола. Брад бе срещал много пъти съпруга

на Дженифър на колективни мероприятия сред колегите и този красив мъж с тъмна коса определено не беше Чарлз Креншо. Той се зачуди дали мъжът бе любовник на Дженифър и мисълта възбуди любопитството му. Знаеше, че репутацията на Чарлз бе безупречна, но Брад винаги бе считал, че Чарлз не е достатъчно жизнен за Дженифър. Той си спомни, че няколко пъти бе мислил, че именно той, Брад, бе такъв мъж, но това бе фантазия, която никога не бе преследвал.

Докато наблюдаваше как колата се отделя от бордюра, той осъзна, че Дженифър е занимавала ума му доста време напоследък. Чрез клюкарската мрежа, тази заплетена система от съобщения на ухо, Брад бе научил за опита на Дженифър да започне кампания, която ще осигури успеха на „Големия ананас“. За това ѝ беше благодарен. Със сигурност тя притежаваше таланта, енергията и ентусиазма да го измъкне от кризата. Благодареше ѝ също и за благосклонността да свърже името му с нейното, когато правеше предложения, като помагаше да се създаде илюзията, че той бе дълбоко обвързан с всяка фаза от този проект.

И все пак Брад подозираше, че част от персонала знаеше, че неговият принос бе започнал и бе свършил с първоначалната идея. Без въодушевлението на Дженифър, повечето от старшите редактори щяха да я отхвърлят изцяло. Дженифър бе спасила неговата концепция и, следователно, неговата почтеност. Проблемът, както той го виждаше, бе, че ако концепцията спасяваше списанието, то къде отвеждаше това Брад Хелмс? Дженифър бе тази, която ръководеше и дирижираше играта. Той беше на резервната скамейка и гордостта му започваше да го гъделичка.

Беше задължително да разреши загадката на зашеметяващата спирала надолу, по която се спускаше „Жоли“. Той трябваше да бъде този, който щеше да сглоби парченцата. Ако само можеше да докаже, че е имало заговор, дирижирано, предварително обмислено усилие да се саботира списанието, той можеше да се задържи на издателския стол, независимо дали „Жоли“ щеше да се продаде или не. Дори не можеше да изброи часовете, които вече бе прекарал над цифрите и сметките, като се опитваше да намери някаква тенденция, да разкрие някаква връзка. Дотук имаше само следи, нищо конкретно.

Довечера щеше да бъде вероятно същото, щеше да се рови за улики, да търси отговори, но наистина това му помагаше да запълни

празните часове между края на един работен ден и началото на следващия. Брад ненавиждаше самотата, възнегодуваше срещу тихите стаи и празните легла. Беше имал повече от достатъчно по време на брака си. Той и Айви бяха споделяли просторния дом, членството в местния клуб, общата сметка и грижата за децата си, но бяха спали в отделни стаи и водеха отделен живот. Дори и сега неговото монашеско съществуване бе дело на Айви.

Брад взе един керамичен пепелник, изваян от детска ръка. Беше го направил синът му, по време на миналогодишния летен лагер. Когато го погледна и постави пръстите си срещу глинената импресия, ненавистта към Айви се разбърка във вътрешностите му. Щеше да почака това чистилице. Щеше да отиде в съда и щеше да заведе дело за попечителство над децата си.

И щеше да го спечели.

— Нима всички издатели седят в кабинета си, когато всички други си отиват къщи? — Брук Уийлър влезе в стаята и седна срещу него.

— Имам ананаси в мозъка си — усмихна се той, благодарен за това, че прекъсна размишленията му.

— Аз също — каза тя, като повдигна полата си да разкрие едно коляно с трапчинка. — Това е една от причините, поради които се отбих. Загрижена съм за начина, по който се осъществява проектът.

— Нима всички не сме загрижени? — носът му го засърбя от натрапчивия аромат на парфюма ѝ. — Какво специално те безпокои?

Брук въздъхна, и като го направи, гърдите ѝ опънаха пуловера ѝ.

— Не знам как да ти го кажа, без да звучи като оплакване, но Дженифър изглежда има намерение да направи всичко това сама, без чужда помощ.

Брад трябваше да стори усилие да откъсне очите си от гърдите ѝ, да погледне към устата ѝ, която блестеше от кървавочервено червило.

— От това, което чух — продължи Брук, като съзнаваше напълно въздействието, което упражняваше над него, — тя е поела организирането на срещи по модата, по красотата, изпратила е списъци до всеки редактор с това, което иска от отделите. Може и да греши, но не преминава ли *границата*?

— И да, и не — въздъхна Брад. — Това априлско издание е уникално. Тясно е свързано с поощрението и с рекламата.

Предполагам, че тя просто се опитва да движи всичко заедно.

Брук отметна дългата си светлокафява коса назад. Сивите ѝ очи изучаваха Брад.

— Страхувам се, че Дженифър е тръгнала да събира слава. Не забеляза ли начина, по който ни освободи и двамата оня ден? Не мога да не си мисля, че единствената причина, поради която отказа оня екземпляр, бе, защото аз казах, че го харесвам? Тя е малко жадна за власт. Знам колко много означава „Жоли“ за теб и колко силно искаш това издание да успее. Бих искала да помогна, но изглежда, че Дженифър пилотира едноместен кораб.

Коментарите на Брук съживиха по-ранните въпроси на Брад за ролята на Дженифър. Може би мотивациите ѝ не бяха толкова алтруистични, колкото изглеждаха. Може би похвалното ѝ изпълнение не беше нищо повече, освен една изтънчена игра, която да го отстрани от властта? Може би крайната ѝ цел бе, както бе вметнала Брук, просто да свие собственото си гнездо? Ако той стои настрана и я остави, възможно е да бъде изцяло изхвърлен от дървото.

Никога преди не бе мислил за Дженифър като за човек, на когото не може да се има доверие, но и никога преди не беше се изправял с лице срещу бедствието. Кризите правеха странни неща с хората.

Брук наблюдаваше как Брад разсъждава върху това, което бе казала. Можеше да види, че е посяла семето на съмнението. Беше станало лесно, дори по-лесно, отколкото си бе мислила. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да го убеди, че тя е съвършената помощничка — загрижена, талантива, способна, но с уважение към неговия пост. Това също щеше да бъде лесно. Всички знаеха за развода на Брад и за несигурното положение, в което се намираше. Брад бе уязвим и Брук бе на разположение.

Тя стана и се отправи към вратата.

— Предполагам, че ще си тръгвам — подхвърли му тя оттам. — Надявам се, че не съм те отклонила от нещо.

Брад стана от кушетката и се приближи до нея.

— Слушай. Пет и половина е, и според вътрешния ми часовник сега се полага едно питие. Имаш ли малко време?

Брук се усмихна. Имаше всичкото време на света.

---

[1] Лос Анжелис — съкр. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Бе едва началото на ноември, но както толкова много други улици в Бейон, „Авеню Е“ беше вече осветена от блещукащите светлини за Коледа. Къщите, окичени с разноцветни крушки, озаряваха вечерното небе с подобни на скъпоценни камъни очертания. Почти от всеки покрив Дядо Коледа махаше с ръка за поздрав на минувачите. Предните тревни площи бяха украсени с гирлянди и фигурки от сцени, представящи рождеството на Христос. И отвън на всяка къща пръснатите из града вечнозелени растения избухваха в електрическа феерия.

Бейон бе град на работническата класа. Доходите му на глава от населението бяха умерени, с изключение на тези, които заемаха големите къщи във викториански стил, граничещи с парка, а водачеството му придобиваше формата на една патриаршия, поделена от Демократическата партия и местните отци на църквата. Това бе град на имигранти — поляци, чехи, литовци и украинци, със значителен брой евреи, ирландци и италианци, които изпълваха улиците и претъпкваха училищата. Строги енорийски граници разделяха едно съседство от друго. Само на главните търговски артерии различните групи си блъскаха раменете в навалищата. Там месарниците обявяваха своите пристрастия към отговарящи на еврейските религиозни изисквания телешки черен дроб, или излагаха други колбаси. И всички, от магазините за обувки до универсалните центрове за мебели, разкриваха принадлежността на собствениците си с поставени пред входовете тенти с изписани разноцветни имена.

Докато Дейвид прекарваше колата си по познатите улици, Дженифър балансираше между отминалото нетърпение да избяга от тази заобикаляща я действителност, със сегашното си очакване от завръщането в дома на детството си. По време на пътуването, по настояване на Дженифър, Дейвид говори сам, като я подсигури с жив образ на петте години, които той и Сара бяха прекарвали в Израел. Дженифър го подтикваше да разказва подробности, особено за децата

и за работата си, и Дейвид я захранваше с историйки. Дженифър знаеше, че той си ги нагласяше, като разкриваше онези, които според него щяха да я развеселят или да я осведомят, и пропускаше тези, които биха могли да ѝ дадат повод за безпокойство.

Когато Дейвид я попита за нея, Дженифър откри, че има изненадващо малко за казване. След като бе взела решение да заобиколи всичко свързано със сегашното състояние на брака ѝ, тя се съсредоточи върху загатката около „Жоли“. Докато разговаряше за плъзгащите се надолу цифри и възможните заговори, бе поразена от фалшивия тембър на гласа си и повърхностния си разказ. Пет години от живота ѝ бяха сведени до съдбата на едно списание и дори за нейното ухо това звучеше като посредствен коментар.

Ето ни, мислеше си тя, сестра и брат, родени от едни и същи родители, подложени на същите лишения и невнимание, и все пак Дейвид бе успял да превърне отрицателните последици от детството си в положителни задължения на възрастен човек. Той се обръщаше към живота като че ли бе наполовина пълна чаша, уверен, че животът ще го възнагради с бокал, искрящ от успехи.

За разлика от него, чашата на Дженифър бе наполовина празна. Тя все още трепваше от ранното ужилване от отричането и изолацията, все още се чувстваше наказана от обстоятелствата. Беше въввлечена в битка със себе си преди много време и търсеше победа във формата на успех.

Докато караха покрай къщите на приятелите ѝ от университета, тя осъзна, че докато те сега ходеха с големите си автомобили до супермаркетите и наглежданите от майките сборища на хлапашки бойскаутски групи, тя дружеше със знаменитости и пристигаше на елегантни партита в лимузини с шофьори. Знаеше, че бе *победила*. Имаше слава и пари, и положение, но това бе само скъпа опаковка на един празен пакет.

Дженифър се вторачи в брат си. Той имаше същото минало, без злополуката, но изглежда това не го преследваше както нея. Изведнъж тя отново се почувства като дете, което гледаше към Дейвид за пример и напътствия, а може би дори за утеха. Той бе винаги на нейно разположение и отново се беше върнал — и толкова по-спешна бе нуждата да ѝ разкаже някоя история преди заспиване с щастлив край, за да облекчи болката ѝ.

Този път, обаче, тя се страхуваше, че нейната история е твърде сложна, за да има щастливо развитие, а болките ѝ — твърде дълбоки, за да бъдат излекувани с обикновено лекарство.

— Джен. Мисля, че трябваше да изчистим въздуха между нас — Дейвид не преставаше да следи пътя, но ръката му се протегна през седалката към Дженифър. — Знам, че установихме мир по пощата, но бих искал да подпечатам пакта с извинение лице в лице.

Когато Дженифър бе обявила, че няма да се омъжи за Джош, семейството ѝ се противопостави в един глас. Особено Дейвид. Той я обвини в лекомислие, в отхвърляне на приятеля му, на основата на изопачени мечти и разменили мястото си ценности. След сватбата ѝ с Чарлз бе отказал да приветства с *добре дошъл* баджанака си в семейството. Дженифър бе поискала от Дейвид да промени отношението си, като го предупреди, че ако продължава да критикува живота ѝ, няма да бъде част от него. Не си говореха в продължение на три години.

Дженифър също си бе мислила, че е редно да има извинения, но ѝ липсваше смелостта да повдигне въпроса. Напоследък ѝ липсваше смелост за много неща.

— Аз не бях в правото си да отправям предизвикателства за връзката ти с Чарлз — изговарянето на истинското име на Чарлз от страна на Дейвид не остана незабелязано от Дженифър. — Ти имаше пълното право да решиш с кого искаш да прекараш останалата част от живота си.

Каква ирония, помисли си Дженифър, Дейвид да благославя един брак, който вече не съществуваше.

— Предполагам, че си го възприела много лично — продължи Дейвид, без да забелязва затруднението на Дженифър. — Аз приех отказа ти от Джош като отказ от мен самия.

— Това нямаше нищо общо с теб — промълви тя, като забеляза, че по някакъв начин, то нямаше нищо общо и с Джош.

— Знам това сега — една срамежлива усмивка се появи на устата на Дейвид. — Винаги си бях мислил за Джош и за мен като за някакъв екип, както и винаги си бях мислил за Джош и за теб като една двойка. Очаквах, че и ти ще го виждаш по същия начин. Ти не го направи и аз съжалявам. Само исках нещо, което щеше да те направи щастлива.

Дженифър не можеше да го погледне. Страхуваше се, че ако го стори, той щеше да прочете истината в очите ѝ. Чарлз не я бе направил щастлива. И Джош вече нямаше желание да опита.

Преди да може да се поддаде на импулса да разкаже на Дейвид какво се бе случило, колата му спря пред малката сива къща. Моментът бе отминал и по някакъв странен начин Дженифър се почувства облекчена. Щеше да има въпроси, а тя все още нямаше отговорите.

Дейвид взе ръката ѝ и я поведе към предните стъпала. В това време острият аромат от стотвеното от Роуз месо се понесе по улицата. И двамата се усмихнаха. Без да продумат, знаеха, че вратата ще се отвори, преди да натиснат звънеца.

В мига, когато пристъпиха вътре, Дженифър се намери притисната в пълни със сълзи прегръдки и сърдечни поздравления. Роуз подскачаше от единия към другия, докато Марти прегърна с ръка сина си. Дженифър отиде направо към Сара, притисна я до себе си, после я задържа на една ръка разстояние и отново я прегърна. Като стоеше така и чувстваше как я обгръща топлината на Сара, Дженифър осъзна колко много ѝ беше липсвала. Другите жени в живота на Дженифър бяха бизнес сътруднички, хора, пред които Дженифър разкриваше само част от себе си. Сара познаваше цялата Дженифър — нейната история, мечтите ѝ, чувствата ѝ на немощ, недостатъците ѝ. Тя бе ведра, грижовна жена и Дженифър я поздрави със завръщането въкъщи с почти себичен ентузиазъм.

Някъде между *никога няма да повярваш...* и *почакай, докато чуеш за...*, Ейса и Лия бутнаха майка си настрани и настояваха да получат обичта на леля си.

Лия беше сега на девет, а Ейса на седем. Лия имаше дълга тъмна коса и големи кафяви очи като баща си. Тялото ѝ бе стройно, с дълги крака и беше лесно да се види, че ще стане красива млада жена. Ейса бе по-светла, палава и все още бронзова от слънцето.

Дженифър ги прегърна, позволи им да я повлекат след себе си, докато накрая падна върху кушетката, смеейки се. И двете се състезаваха за вниманието ѝ, рецитираха поеми на староеврейски, брояха ѝ до сто на арабски, разказваха ѝ приказки за героични приключения и я въвлякоха в заплетени народни танци, което доведе до това, че тя започна да се препъва в собствените си крака. В края на импровизирания им рецитал Дженифър възнагради всяка от тях с по

една чанта за пазаруване, пълна с подаръци. Най-накрая те седнаха сред купчини от шумоляща хартия и разпръснати панделки, и двете сгушени в скута на Дженифър.

Останалите възрастни също се бяха настанили, Сара в един от фалшивите френски столове на Роуз, Дейвид на кушетката с Дженифър и децата, а Марти на тапицирания със златен брукат клубен стол. Само Роуз отказа да се отпусне. Тя се суетеше из стаята, отиваше от единия до другия с поднос от накълцан дроб и солени, като караше Марти да стане и да донесе питиетата, и се усмихваше непрекъснато.

След като бе събрала семейството си след една толкова проточила се раздяла, това бе повод за юбилей и, за да почете този случай, Роуз си бе взела цял почивен ден, нещо, което бе правила само три пъти преди: за погребението на президента Кенеди и за сватбите на двете си деца. Тя бе придала пухкав вид на възглавниците, бе напълнила чинийките със сладки, излъскала бе сребърните прибори, а и сготвила толкова блюда колкото тенджери и тигани имаше. Масата бе подредена с добър порцелан, ценните кристални винени чаши, които Дейвид и Сара бяха изпратили за юбилея на родителите си преди две години. Дори наредените изкуствени цветя, които обикновено заемаха средата на масата, бяха отстъпили мястото си на ваза със свежи розови карамфили. Отдавна къщата не беше се напълвала така. Напълни се тази вечер, както и сърцето ѝ.

Дълбока близост изпълваше къщата на „Дванадесета улица“ и човекът, който усещаше това най-силно, бе Дженифър. Сред тези претрупани стаи имаше топлина и сигурност. Имаше също честност и искрени чувства, смях и любов, нежност и подкрепа. Всичко бе част от кръвта, която възстановяваше отново връзките си, и Дженифър копнееше да се потопи в нея, да я сграбчи и да я притисне до себе си, докато се прелее в тялото ѝ и я излекува от ужасната самота в душата ѝ. Но тя бе дошла за това събиране, придружена от една лъжа и обременена с вина. Въпреки че бе склонна да признае, че тя и Чарлз са разделени, и да приеме техния уют и съвет, познатите ѝ задръжки я държаха като затворник на собствената си гордост.

За семейство Шелдън бе навик всички да говорят в един глас и нивото на децибелите бе достатъчно високо, за да заглуши звънеца на входа. Когато Джош и децата му нахълтаха в стаята, присъствието им бе пълна изненада за всички, с изключение на Роуз. Дейвид скочи от

мястото си, за да посрещне приятеля си. Рейчъл и Скоти приеха бързите прегръдки и целувки от възрастните и после щедро обсипаха с цялото си внимание Ейса и Лия.

Само Дженифър се бе отдръпнала назад.

Тя наблюдаваше как Джош, Сара и Дейвид се бяха уловили и избърсваха един на друг сълзите от очите. Роуз и Марти също се спуснаха към Джош, а Дженифър чакаше все още. Имаше нужда от време да подреди чувствата си. Това бе първия път, когато го виждаше след онази ужасна нощ преди почти една седмица. Всяко нервно окончание трептеше, докато ядът се смесваше с предчувствието и копнежът докосваше ръце с въздържаността. Една минута тя се тревожеше, че той може да я пренебрегне, а следващата — че няма да я пренебрегне.

Внезапно тя бе доволна от всички, които ги разделяха и ги предпазваха от това да се докоснат или да си говорят. Нямаше да има никакви лични моменти да преработят спора си. Това бе нощта на Дейвид и Сара, така че Джош щеше да маскира каквото и да чувстваше в добри маниери и приятно бърбене.

Дженифър само се надяваше, че и тя ще направи същото.

Когато той се доближи до нея, тя се помоли някое изчервяване да не я издаде.

— Старите касapi изглеждат добре, не мислиш ли? — Джош извърна поглед преди тя да може да отговори, преди да може да прочете нещо в очите му. — Той не изглежда зле за момче, което е piloтирало четирицилиндрови камили.

— Петцилиндрови — отвърна Дейвид с тон на лека обида. — С нагаждащи се гърбици.

Върховете на пръстите на Дженифър докоснаха ръба на сакото от туид на Джош, докато той се върна малко назад към Дейвид и Сара. Тя си помисли, че той спря за секунда, но сега двамата с Дейвид се присмиваха един на друг с нежната сърдитост на приятели за цял живот. Те изглежда бяха забравили за нейното съществуване и тя отново се почувства изолирана. Оттегли се към кухнята.

— Не ми каза, че си поканила Джош — подхвърли на майка си.

— Не ме попита — Роуз продължи да полива с масло пуйката, като потупваше златистата птица с дървена лъжица.

— Мислех, че това ще бъде семейна вечеря.

— Тя е семейна, а той е член на семейството — Роуз отвори фурната, за да провери как се пече пудингът ѝ от юфка. — Освен това, каква е разликата?

— Няма разлика. Бях просто изненадана, това е всичко.

Роуз погледна внимателно дъщеря си. Тя се моташе с плодовата салата, като че ли бе тест за интелигентност, като слагаше лъжички във всички малки стъклени купички. Брадичката ѝ бе неподвижна, а очите ѝ — безжизнени. Роуз отдавна се бе научила да не нахълтва със сила в личния живот на Дженифър, но тя бе майка и загрижеността ѝ бе част от нейната работа.

— Обадох се на Джош, когато ти каза, че Чарлз е твърде болен, за да дойде — обясни Роуз. — Знаеш колко мразя да имам полузапълнена маса. Как се чувства Чарлз?

— Това е просто една обикновена простуда, майко. Не го раздувай чак толкова. Ще се оправи.

— Ще изпратя малко супа да я занесеш вкъщи. Малко еврейски пеницилин ще го изправи на крака и ще стане като нов.

— Няма да мъкна пилешка супа вкъщи в някаква си пропускаща пластмасова купа!

— Просто предлагам. Не е необходимо да ми мелиш сол на главата.

Роуз извади пуйката от фурната и я постави на масата.

Дженифър съжали за избухването си. Целуна майка си по бузата.

— Съжалявам, мамо. Не исках да се заяждам, но напоследък съм подложена на голямо напрежение със списанието, с партито и с всичко.

Роуз я потупа по рамото и Дженифър се върна да сипва плодовата салата. Нито за миг Роуз не повярва, че раздражителността на Дженифър има нещо общо с работата. Дженифър процъфтяваше сред напрежение. Винаги го беше правила. Не, този път имаше нещо друго, нещо по-дълбоко. Роуз никога не се беше намесвала в интимния живот на дъщеря си. Сега се чудеше дали не е време да наруши това неписано споразумение.

От известно време Роуз подозираше, че бракът на дъщеря ѝ е в беда, но не бе казала нищо. Част от нея се терзаше при мисълта за евентуален развод, но друга част от Роуз бе доволна. Ако я питаха нея, тя щеше да признае факта, че никога истински не бе одобрявала Чарлз

като подходящ съпруг за Дженифър. Преди всичко, Чарлз не беше еврейин. Роуз се придържаше твърде много към традициите, за да не я тревожи една такава разлика в религиите. На второ място неговото аристократично поведение се сблъскваше с пролетарската ѝ откритост. И трето, Роуз никога не бе вярвала, че Дженифър обича истински Чарлз. В мислите на Роуз Дженифър винаги бе принадлежала на Джош, и ако през трагичната верига от събития те имаха шанса да прередактират живота си, нека бъде така. За Роуз всичко това имаше смисъл. Джош имаше нужда от жена и майка за децата му. Дженифър имаше нужда от семейство. Имаше нужда да почувства как семейният кръг я подхранва и я защитава. Тя нямаше такъв. Не това желаше Роуз за единствената си дъщеря.

— Ще ядем ли по някое време през следващия век? — Дейвид напъха главата си в кухнята, като се държеше за стомаха, като че ли смъртта бе съвсем близо.

— Искаш да ядеш ли? — попита Роуз. — Грабвай един поднос.

Вечерята бе чудесна и всеки се тъпчеше с месо, пуйка, шницели, различни зеленчуци и неизбежните туршия и ръжен хляб. Дженифър седна между племенника и племенницата си, като отрязваше месо, мажеше хляба с масло и се наслаждаваше на ролята си на *леля Джени*.

Дейвид и Сара забавляваха всички с най-хумористичната страна от престоя им в Израел, като разказваха история след история от живота им в далечната страна. Дженифър би искала да си запише на лента проявите им и да ги прослуша отново, когато умът ѝ е по-бистър и духът ѝ — по-приповдигнат. Въпреки че се опита да участва, обикновеното ѝ остроумие бе притъпено от присъствието на Джош. Чувстваше се като затворник, принуден да вечеря с палачите си, който трябва да внимава да не възбуди подозрение и да не предизвика разпит. По време на вечерята избягваше да поглежда към някого, с изключение на децата.

След вечеря, когато децата се установиха на лагер в спалнята на Роуз, Дженифър се оказа седнала до Джош. За щастие той и Дейвид обсъждаха политическата структура в Близкия изток, а Сара обясняваше работата си в американското посолство на Марти, така че никой не забеляза как Дженифър се сви в един ъгъл.

Никой, с изключение на Роуз. Когато мина покрай стола на Дейвид, тя кимна с глава по посока на Дженифър.

Не дотам тънкия намек на Роуз не беше необходим. През цялата вечер Дейвид бе забелязал нехарактерното за нея, сериозно настроение на Дженифър. Тогава, когато бе очаквал от нея да се смее, тя като че ли едва се насилваше да се усмихне, а становища, които нормално биха предизвикали опровержение или спорове, биваха посрещани с пасивно мълчание. Настроението ѝ бе по-добро на идване, но сега Дейвид осъзна, че въобще не я бе попитал за състоянието на здравето на Чарлз. Нещо повече, по време на вечерята никой не бе споменал името на Чарлз нито пък я бе запитал за отсъствието му. Възможно бе Дженифър да се е почувствала пренебрегната.

Дейвид застана с лице срещу кушетката, където седеше Дженифър, така, че да може да наблюдава по-внимателно сестра си. Докато я изучаваше, той забеляза колко по-отпусната бе със Сара, дори с Марти и Роуз, и когато той ѝ заговори, тя отговаряше топло. Колкото по-дълго гледаше, толкова по-очевидно ставаше, че именно Джош предизвиква матовата сивота, която периодично замъгляваше очите ѝ и караше устните ѝ да застиват в измъчена усмивка. Всеки път, когато Джош погледнеше към Дженифър или я заговаряше, лицето ѝ ставаше сурово, а гласът ѝ — някак обтегнат.

Имаше нещо друго, което караше Дейвид да бъде угрижен. Раменете ѝ бяха упорито наклонени, а широките ѝ бадемови очи понякога премигваха с милисекунда по-дълго. За нетренираните тези действия може би бяха без значение, но за Дейвид бяха сигнали. Очите му се присвиха, докато наблюдаваше ръцете ѝ. Разбира се, пръстите ѝ бяха стегнати в юмрук. Не много стегнат, но от време на време ноктите ѝ одраскваха дланите. Тя изпитваше болки в гърба, и той знаеше много добре, че тези спазми бяха резултат от изключителен стрес. Като лекар, той искаше да ѝ предпише почивка от онова, което бе причинило болката ѝ. Като брат копнееше да я обгърне с ръце и да успокои страданието ѝ. Не можеше да ѝ иска обяснения, нито пък имаше правото да любопитства. Но това не значеше, че не може да наблюдава.

Около полунощ Марти се извини. Събиране или не, след четири часа фурните на пекарницата трябваше да бъдат включени. Неговото излизане накара Роуз да се разбърза да свърши с чиниите и напомни на Сара и Дейвид да проверят децата. Дженифър и Джош изведнъж останаха сами, заобиколени от неудобна тишина.

Джош, който обикновено бе толкова непринуден, се бореше да намери правилните думи. Всичко, което му идваше наум, се записваше на устните му. Видя болката в очите на Дженифър. Имаше чувството, че той я бе поставил там. Смяташе, че именно той е причина за бледото ѝ лице, че той го бе ограбил с разочарование и го бе набраздил от болка.

Не знаеше за Чарлз.

— Джени, моля те. Не ме изключвай така. Говори ми — ръката му се протегна и погали бузата ѝ, но тя се отдръпна и се оттегли дори по-нататък върху кушетката.

— Няма нищо за говорене — Дженифър знаеше, че това не е вярно. Искаше да плаче и да я държат. Да се изповяда и да бъде опростена. Да залитне и да бъде хваната. Но не можеше да се насили да направи каквото и да е.

— Аз те нараних — продължи Джош, като му се прииска да бе казал *аз те обичам* вместо това.

— Ще се справя.

— Мога ли да те откарам вкъщи?

— Ще взема колата на Дейвид — тя говореше меко, но ѝ се искаше да изкрещи. *Защо не ме отведе вкъщи миналия вторник вечерта? Защо не ме отведе със себе си и не ме люби и не ме защити от това да науча истината за Чарлз? Сега ще трябва да се изправя пред провала на брака си и моите собствени провали като жена. Искях двамата с теб да споделяме любовта и щастието, но ти отказа. Няма да споделям срама и затрудненията си с теб...*

— Говорих с Елиз де Марко оня ден за създаването на нова марка — деловият тон на Дженифър го сръза. — Доколко сериозно искаш да подкрепиш Елиз в една нова дейност?

— Не искам да говоря за Елиз или за бизнес.

— Но аз искам — гласът ѝ бе хладен, и все пак тя копнееше да го попита доколко сериозно гледа на Елиз. *Ако я обичаше.* И защо правилата бяха различни за Елиз. — Искаш ли да я подкрепиш?

— Мислех, че тя не иска да се занимава с търговия на едро. Винаги е казвала, че предпочита да прави единични бройки за бутика си.

Очите на Дженифър пронизваха Джош, като изпращаха съобщения, които той не бе в състояние да дешифрира.

— *Техният* бутик. Елиз притежава този магазин заедно с мъжа си.

Лицето на Джош пребледня. Внезапно той помисли, че разбра хладната дистанция, която поддържаше Дженифър от него. Тя се почувства измамена. Помисли, че той я беше излъгал.

— Не знаех. Трябва да ми повярваш, Джени. Нямах представа, че Елиз е омъжена.

— Няма значение дали си знаел или не — гласът на Дженифър бе леден. — Интересувам се само дали ще подкрепиш или не тази нова дейност.

Нямаше признак, че му бе повярвала. Нито една-единствена следа на мекота не се появи на устата ѝ. Хвърли му чуплив, непростоващ поглед.

— Ще говоря с адвоката си и ще подготвя документите във възможно най-краткия срок — гласът на Джош бе приглушен от поражението.

Дейвид бе застанал на извивката на тъмната стълба и слушаше. Чувстваше се отново като момче, което копнее за връзка. Но възрастните не говореха с болка в гласа и не криеха чувствата си зад дървени монолози като двамата души във всекидневната на родителите му. Дейвид, когото го болеше за Джош и Дженифър, умираше да се втурне в стаята и да ги принуди да се прегърнат, но се сви в сенките, докато се увери, че разговорът свърши и тогава се присъедини към сестра си и към най-добрия си приятел. Сара се завърна, след малко и Роуз, но партито беше свършило. И все още никой не бе споменал Чарлз.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Президентски полет номер три на Американските авиолинии се бе отделил от земята и се отправяше към Калифорния. Докато облаците се издуваха покрай прозореца ѝ като разбити белтъци със захар, Дженифър се почувства спокойна за първи път от седмици. Ядът ѝ отслабваше, но болката оставаше.

— Пет цента за твоите мисли.

Дженифър се обърна към Търк. Той ѝ подаде чаша черно кафе. Тя се зачуди от колко ли време я бе наблюдавал и какво бе видял.

— Защо пет цента? — попита тя, като духна вдигащата пара течност.

Търк изглеждаше втрещен, а очите му бяха широко отворени от закачлива развеселеност.

— Изненадан съм от теб — каза той, като поклати недоверчиво глава. — В автобуса съседите по седалка предлагат по пени за мисъл, а това е първа класа. Или не си забелязала просторното си обкръжение?

Веселото му настроение бе завладяващо и Дженифър се насили да отпъди духовете си временно.

— Прости ми — тихо се усмихна тя, като се опитваше да изглежда разкаяна. Подлежа на пропуски в паметта на височина десет хиляди метра.

— Е, дръж се! Ти се загуби по средата на разстоянието, откакто Капитан Марвъл започна да кара тази лодка по пистата. Защо сега не ми кажеш какво става вътре в прекрасната ти глава?

Тя се изкушаваше да му каже, да сподели смущението си и да потърси подкрепа, но не бе някой тийнейджър. Дженифър считаше, че възрастните не трябва да натоварват приятелите си с емоционални загадки.

— Няма да повярваш на това, но аз просто се наслаждавам на гледката.

Търк изсипа две пакетчета захар в кафето си.

— Права си — кимна важно. — Не ти вярвам. Ще се обзаложа на едни бързи сто долара, че си прекалено заета със съдбата на майката списание.

Дженифър помисли, че е доловила нотка на неодобрение в гласа му и това я накара да заеме отбранителна позиция.

— Не съм прекалено заета. Просто искам да си свърша работата. Всъщност сега е удобният момент да обмислим стратегията си за срещата с „Нейман Маркър“.

Тонът беше надут. Очите отказваха да го погледнат. Стойката бе вдървена. Безпокойство бе изписано по цялата Дженифър. Той позна симптомите. Не беше сигурен за причината, но желаше да ѝ помогне да намери лекарство.

— Бих искал да поговорим за работа, но не е позволено — каза той.

— Моля?

— Докато изследваше образуването на облаците, стюардите преминаха през предполетната си песен и танц, и тъй като ти не внимаваше, не ги чу да казват, че работата не е позволена на борда на този самолет.

— Наистина ли? — Дженифър забеляза блясъка в очите му, докато той отхапваше от кифлата си.

— Това е стриктно правило на летателната компания. Пасажерите трябва да си отпочиват и да се наслаждават на полета. Освен това ще има много време за работа като кацнем.

— Но ние имаме пет часа, докато се приземим в Лос Анжелис. Ако си кротуваме, никой няма да знае.

— Ти си вманиачена и аз бих искал да знам откъде черпиш цялата тази преданост в стил *Умирай трудно*.

— Блумингдейл. Втория етаж. До хавлиите.

— Е, те вероятно са обявили разпродажба, защото ти си почти пристрастена към това ананасово поощрение, и да ме убиеш, не знам защо.

Дженифър разбираше натрапчивото си отношение твърде добре. Тя пречистваше личните си разочарования чрез „Жоли“, но не можеше, и не искаше, да обясни това на Търк. Щеше да я затрудни много да му каже, че „Жоли“, чрез процеса на елиминиране, бе заело централно място в живот ѝ; че съпругът ѝ я бе измамил; че един мъж, когото тя бе

приела, че я обича, я бе отблъснал. Истината бе, че засега тя нямаше нищо друго, към което да е пристрастена, освен към „Жоли“, но това бе истина, за която отказваше да говори.

— Гордост, скъпи ми Уотсън — каза тя. — Би ме обидило, ако се облегна назад и позволя на „Фелоус“ да изхвърли „Жоли“ като излишен свръхбагаж. Ако те искат да ни продадат, добре, но нека го направят, затова че „Жоли“ е ценно, а не затова, че е безполезно!

— Но ако някой иска да купи „Жоли“ — погледна я внимателно Търк, — вероятно си мислят, че е ценно. Хората не кихат милиони долари, за да имат на баир лозе.

— Може би е така, но се страхувам, че един нов собственик може да изложи на риск списанието. Колко често се е случвало новото ръководство да промени основната философия на първоначалната публикация?

— Ами ако тази основна философия не е продуктивна?

Дженифър изгледа Търк вторачено.

— Вземи този приятел Тауърс — продължи той. — Почувства, че „Жоли“ се самонаранява, както и голям сегмент от модната индустрия, с пристрастието си към всемогъщия дизайнерски етикет. Може би той има право, а ние грешим.

Имаше известна логика в това, което каза Търк. Дженифър се опита да си спомни разговора с Ийбън Тауърс, но повече, отколкото чуваше думите му, тя си представяше лицето му, с резките черти около устата и сърдития му поглед.

— Ще приема, че на повърхността това, което казва, звучи доста смислено, но нещо в него ме отблъсна — заяви тя. — Не му повярвах. В отношението му към мен имаше твърде много враждебност, за да приема мненията му сериозно.

Този път Търк избягна да коментира думите на Дженифър. Повече от всеки друг той знаеше колко правилни бяха инстинктите ѝ.

— Тауърс или не, аз съм съгласен, че „Жоли“ има нужда да се измъкне от мазата, и ако ти мислиш, че идеята на Брад може да го направи, аз ще застана зад теб. Освен това — продължи той, като премигна, — ако този проект се окаже добър, ще можем да излезем от него като герои.

— Предлагам да се разтревожим първо за баланса, а после за заглавията.

Търк внезапно престана да се бори с омлета си от гъби и скръсти ръце.

— Нима очакваш от мен да повярвам, че ако това поощрение има огромен успех и много хора подскочат нагоре и надолу и те приветстват като най-великото нещо след фъстъченото масло, на теб няма да ти хареса?

Дженифър се усмихна, но Търк бе докоснал един нерв. Тя не беше свикнала да бъде противопоставяна на изкуствената страна на мечтите си.

— Ти би умряла от кеф! Би се къпала в аплодисментите на твоите почитатели, които те обожават, и не се опитвай да ми кажеш нещо друго. Разбира се, ти си по-красива, но ти и аз си приличаме много, и имаме нещо много добро.

— И какво е *то*, ако смея да попитам?

— Ще ти задам една гатанка. То е почти толкова стимулиращо, колкото и секса. Имаш тридесет секунди да намериш правилния отговор.

Дженифър се престори, че размишлява над въпроса и после погледна към Търк с озарено от откритието лице.

— Грузински песнопения. Това е, нали? И двамата обичаме грузински песнопения. Сега, печеля ли хладилника?

— С отговор като този, това е всичко, което заслужаваш — той й подхвърли малка кутийка с желе от гуава^[1].

— Правилният отговор, рожбо, е амбиция. И двамата сме роби на омагьосващата сила, която мотивира и контролира две трети от човешката раса. Ти си дъщеря на пекар, а аз съм син на съдържател на бар. Нашият произход е най-малкото далеч не толкова впечатляващ, и това ни прави първокласни мишени за привлекателната сила на амбицията.

Въпреки че гласът му бе лек, а думите хумористични, те съдържаха подтекст, който не убегна на Дженифър. По свой начин Търк се протягаше и установяваше връзка между тях.

— Твоят проблем — продължи той — е, че ти приравняваш амбицията с такива зли неща, като лакомията и безсърдечieto. А аз не. Аз я определям като средство за попълване на празнотите. Децата на бедността искат пари. Хора, които остават незабелязани като деца,

искат признание като възрастните. А богатите копнеят за власт. Това е всеобща истина.

— Окей, признавам — Дженифър вдигна и двете си ръце в знак, че се предава. — Аз съм побесняла от амбиция жена, която няма да се примири докато черното ми бюро не застане в Овалния кабинет^[2]. Доволен ли си?

— Не съвсем — смръщи се той. — Жизнените мъже никога не са доволни. Те винаги искат повече.

— И аз приемам, че ти си изключително жизнен мъж.

— Такъв съм, и повярвай ми, ти можеш да го *поемеш* всеки път, когато поискаш.

Дженифър погледна настрани, като скри червенината, която изведнъж покри лицето ѝ. Търк бързо смени темата.

— След приблизително три минути продължава филмът. Ако искаш да го гледаш, добре, но те предупреждавам, че е гадост.

— Каква е алтернативата?

— Можеш да слушаш музика по слушалките, да препрочетеш „Ню Йорк таймс“ или да поговориш с мен.

И те поговориха.

През следващите няколко часа Дженифър неусетно разказа на Търк историята на своя живот, като отново пресъздаде самотата на ранните си години и ужаса на злополуката. В края на краищата тя дори призна, че с Чарлз са разделени. Не беше важно да му казва защо. Бе минало толкова много време, откакто се бе открила на някого, че неговото разбиране ѝ се стори съблазнително. Имаше нужда да даде нещо от себе си на някой мъж, дори и ако това бяха само думи. Търк без съмнение бе привлекателен мъж, и беше очевидно, че и той гледа на нея като на привлекателна жена. Точно сега това уверение значеше за Дженифър повече, отколкото всичко друго.

Тя започна да се отпуска и Търк я покани да поспи, което тя и направи. Докато си мислеше за разговора им, Търк откри нещо много показателно в позата на Дженифър: краката сгънати под тялото, ръката нежно подпираща брадичката, няколко кичура коса, спуснати по лицето ѝ. Изглеждаше крехка и уязвима и той се зачуди дали това е истинската ѝ същност. До днес той я бе познавал като силна и способна делова жена с пламенен, непокорен дух. Наистина, бе видял и друга страна, която излъчваше хумор и благородство, но досега

нямаше завършеност по отношение на преценката си за нея. Дженифър му се бе открила и въпреки че беше доволен, че ѝ помогна, до известна степен ѝ завиждаше. Искаше му се да се чувства достатъчно сигурен, за да смени доспехите си. Но Търк не беше доверчив човек. Твърде често бе мамен от близки нему хора, за да даде на някой предимството да го познава изцяло.

Дженифър се размърда и Търк подпъхна одеялата около нея. Сънят бе оцветил бузите ѝ в същото нежнорозово като пуловера ѝ и тя приличаше на невинно дете. Но тя не е дете, помисли си той, нито пък аз. Бяха възрастни, и като знаеше собствената си склонност към маскировка, знаеше също, че възрастните рядко са невинни. Всеки укриваше тайни. Всеки живееше с известно количество *вина*. Всичко бе въпрос на степени. Дженифър щеше да тържествува над нейната.

Той се зачуди дали ще има този късмет.

Девън Бовари, член на търговския отдел на „Жоли“, сочеше към всяко момиче, като че ли показалецът ѝ бе магическа пръчка. За стотиците млади жени от публиката той наистина бе магически. Тя избираше последните доброволки, които щяха да бъдат издокарани от експерти на „Жоли“ по модата и красотата, които ръководеха шоуто „Наслада с Жоли“ в компанията „Мей“. Всеки път, когато Девън си избираше някоя, останалите ръце се издигаха по-високо, съпроводени от пискливи гласове, които молеха за шанса да се качат на сцената.

Дженифър, в копринения си костюм в цвят на току-що узрели банани, стоеше в дъното на отдела за млади надежди, където се провеждаше шоуто, и където му се възхищаваше ентусиазирано тълпата в пет часа следобед. Млади жени, подредени във възраст между седемнадесет и тридесет и пет години, облечени във всичко — от плажни принадлежности до делови костюми, седяха с кръстосани крака на пода пред платформите от четири на осем стъпки, каквито представляваха сцените на „Жоли“. Две огромни коледни дървета, украсени с миниатюрни корици от списанията на „Жоли“ и лъскави златни топки, ограждаха района. От едната страна един фризьор и помощникът му вече работеха върху една брюнетка с коса до кръста, докато художниците по грима съчетаваха цветове и поставяха

светлокафява основа на едно нетърпеливо лице на млада жена с момчешка прическа.

Жизнерадостни коледни песни се извиваха отзад, докато Девън придружаваше няколко от доброволките зад сцената, където щяха да бъдат облечени в празнична премяна. Останалите момичета се настаняха до двете специалистки по красотата. Когато Дженифър погледна часовника си, забеляза, че Девън се кани да представи шестте избрани жени за клона в Лос Анжелис на *Съвета по труда на „Жоли“* — една мрежа от жени, които доставяха информация на списанието за работещите жени в техния район.

Една по една те преминаха по подиума така, сякаш го правеха всеки ден, носейки пайети, коприна, сатен, леки кадифета. Всяка се въртеше и се перчеше под прожекторите, докато Девън уточняваше модните акценти на екипировката им. След това тя интервюира всяка от тях, като ги покани да обяснят как приспособяват последните тенденции към специфичния си начин на живот.

Дженифър се отказа от частта за въпроси и отговори и остави мисълта ѝ да се съсредоточи върху Търк. Той кавалерстваше на служителите от „Нейман Маркър“ около компанията „Мей“ в усилието си да илюстрира по колко много начини рекламната акция на „Жоли“ облагодетелстваше даден магазин. Дженифър бе предложила да ги придружи, но Търк каза, че не е необходимо. Знаеше, че Дженифър предпочита да провери подробностите на акцията в ход, а освен това бе привикнал на дейността си на продавач самостоятелно. За Дженифър тези няколко минути бяха възможност да преосмисли телефонните обаждания, които получаваше напоследък от офисите на „Жоли“ в Ню Йорк. За последните три дни, откакто двамата с Търк бяха в Лос Анжелис, всичко, което бе чула от Източния бряг, бе мрак и обреченост.

Брад бе първият, комуто не повярваха. Екипът по продажбите, който бе изпратен в Бостан, бе пренебрегнат. Въпреки че Джордън Марш не бе казал открито *не*, бе изразил скептицизъм относно рекламна акция с платена такса. Гуендолин Стюърт се бе срещнала с хората от „Сакс фифт авеню“ и дори нейният удар не бе достатъчно силен, за да ги убеди да изоставят отношението си в стил *ще почакаме и ще видим*. Брук Уийлър бе изпратила една от своите съдружнички в „Ричс“ в Атланта, „Хъдсънс“ в Детройт и „Уудърд и Лотроп“ във

Вашингтон. Резултатите бяха малко по-добри от *нека да видим кой друг ще го направи*.

Всички чакаха да бъде сложено първото домино.

Брад я беше информирал също, че записванията за рекламите вървяха бавно. Производителите се колебаеха да закачат вагоните си за тропиците, а няколко бяха поставили ударението върху важността на поддържането на продажбите на дребно. Ако магазините откажеха да подкрепят „Големия ананас“, Брад се страхуваше, че много от рекламиращите щяха да откажат заявената си рекламна площ и да оставят „Жоли“ с най-голямата загуба в историята му.

Шоуто продължаваше вече час и сега бе във финалната си фаза. Дженифър се огледа с безпокойство по сцената за Търк и антуража му. Беше задължително да наблюдават реакцията на тълпата, когато биваха представяни моделите. Това бе последният смъртоносен удар, моментът, когато всички *преди* ставаха *после*. Ако това не продадеше рекламната акция, нищо нямаше да я продаде.

Девън поведе няколко млади жени към предната част на сцената. Без значение в какъв стил бяха облечени, прическите им бяха меки и пухкави. Гримът бе лек, но впечатляващ. А дрехите бяха изключителни. Всяко от момичетата имаше основна екипировка — някои в панталони, някои в поли, и в нещо моделирано за някакъв празник, всички издокарани. Внезапно Девън се впусна в акция. Тя покри една копринена камизола със сако в пера и обви една талия със сатен. Компенсира вкочанеността на един черен пуловер с дантелено жабо. Завърза ръчно изплетен шал на рамото на една права блуза. Украси копринен костюм от три част и с цвят на слонова кост с многоцветни синци; затъкна перо в един кок; прибави чанта с пайети към едни кожени панталони и копринена риза; даде на една жена в китайско сако елегантно ветрило, което да използва като украшение за китката си. Публиката избухна в аплодисменти, като одобряваше всеки модел, появяващ се със своята уникалност, и при всяко взирание изоставяше света на джинсовите платове и навлизаше в един пласт на обаяние и елегантност.

Една след друга дванадесетте доброволки бяха пременени и след това се строиха като при финала на шоуто. Девън изчака аплодисментите да стихнат и се отпрати към средата на сцената.

— Аз съм Девън Бовари и от името на списанието „Жоли“ и компанията „Мей“ ви пожелавам много здраве и щастливи празници. Честита Коледа!

Тълпата се разпръсна и Дженифър незабавно направи проверка да види колко от жените отиват при рафтовете в отделите за дрехи в съседство. Главната цел на тези шоу представления бе да се продаде стока от магазините. Разпръсването на благопожелания за списанието бе по-маловажната печалба. Купища жени се събираха около представителите на „Съвета по труда“, за да говорят за работа и дрехи и да помолят за съвет. По-младите жени нападнаха специално приготвения бутик „Наслада с Жоли“ и претършуваха рафтовете и масите за принадлежности, които бе използвала Девън. С въздишка на облекчение Дженифър забеляза, че вече бяха се образували дълги опашки на касите за плащане.

Но къде беше Търк?

Докато чакаше, тя бръкна в чантата си да разгледа една реклама на манекен, която бе получила със сутрешната поща. Преди да тръгне в тази командировка, „Отделът по красотата“ я бе информирал, че една от водещите козметични къщи се бе съгласила да осигури един от новите си парфюми във връзка с априлското издание. Дженифър бе оставила указания за рекламна кампания и координиращ поощрителен пакет, който да ѝ бъде представен за одобрение.

Предложената реклама изцяло носеше почерка на Патрик Греъм. Бутилката бе извита като ствол на тумбесто дърво със запушалка, приличаща на палмово клонче. До бутилката имаше силует на гола жена с разкошна права коса, която се спускаше по гърба ѝ, и с ръце, протегнати в замечтана поза. Лозунгът гласеше:

„ОБВИЙТЕ СЕ В САРОНГ. ЕДНО ДОКОСВАНЕ ДО РАЯ.“

Толкова просто, и все пак толкова съблазнително.

Дженифър се бе обадила да поздрави Патрик, но разговорът ѝ бе прихванат от Брук Уийлър. Според Брук тя бе стояла на главата на Патрик и го бе насочила към дизайна, и тъй като копирацията персонал

от нейния отдел бил претрупан с работа, тя трябвало да нарисува копието сама. Тя каза също, че тъй като времето е от най-голямо значение, ще отнесе сама мострите до Козметик.

Дженифър беше бясна и съобщи това на Брук. Преди всичко тя разбра, че Брук лъже. Патрик Греъм нямаше нужда някой да надзирава работата му. Копирацията й персонал знаеше колко е важен този проект и никога нямаше да се отвърне от него. И кой бе упълномощил Брук да представя рекламен проект на клиент? Незабавно поиска да говори с Мими, но Брук, очевидно нетърпелива да прекъсне разговора, набързо информира Дженифър, че Мими не е идвала няколко дни на работа и дори не се е обаждала. Дженифър намери целия случай за обезпокоителен.

— Видях те преди. Сега бих искал да те видя след това.

Търк се бе приближил до нея изотзад и обгърна талията й с ръка. Дженифър се извърна към него, но ръката му продължаваше да я държи.

— След какво?

— След това, което би искала — каза той, като стискаше здраво кръста й.

— Може ли да продължим тази устна предигра някой друг път?
— Дженифър се озърна да види дали имаше някой, който да ги наблюдава. — Къде са момчетата от „Нейман“!

Търк отпусна ръце.

— Отидоха си.

Лицето на Дженифър помръкна.

— Какво казаха?

— Казаха, че ще се срещнат с нас в десет часа в „Розовото лале“ — най-горещата дискотека в града. Така че нека да се преоблечем, да хапнем набързо и да си сложим танцовалните обувки.

— Няма да ходя никъде, докато не ми кажеш какви им са намеренията спрямо „Големия ананас“. Не харесаха ли шоуто? Не наблюдаваха ли тълпата? — тонът на Дженифър бе настоятелен.

— Бях с тях отстрани и те видяха всичко. Предполагам, че го харесаха много, тъй като аплодираха заедно с останалата част от публиката. Но не подписаха нищо.

Дженифър изглеждаше потисната.

— Хей, скъпа, не съм очаквал от тях да склонят днес, все пак — Търк сложи ръка на рамото на Дженифър. — Търпение, миличка, търпение — той я поведе към канцеларията на координатора на шоуто. — Нека да угодим на нашите приятели тук и да проверим записите. Искане ми се да имам възможност да кажа на онези каубои колко много се постарала компанията „Мей“, благодарение на шоу продажбата на „Жоли“. А след това, сладката ми, двамата ще обходим града!

Когато Търк остави Дженифър в стаята ѝ, бе три часът сутринта. Тя бе малко развълнувана, гърбът ѝ я болеше, и бе сигурна, че краката ѝ са безчувствени от часове. Въпреки че тялото ѝ копнееше за горещ душ, тя смъкна дрехите си и легна на килима, за да си направи упражненията за обтягане. През това време прехвърли в мислите си вечерта и ги сумира в една дума: *ирония*.

Двамата с Търк бяха вечеряли в „Льо бистро“, където обстановката насърчаваше шампанското и неприличните комплименти, с двете, от които Търк я снабдяваше в големи количества. Дженифър бе напуснала ресторанта, чувствайки се красива и желана. Но след това, от мига, в който влязоха в „Розовото лале“, Дженифър изпита надигаща се в нея паника. Всички около нея бяха педита, облечени оскъдно в тенис фланелки и физкултурни шорти, или с голи гърди и с прилепнали по тялото джинси. Те се държаха един друг и танцуваха с чувственост, която я смущаваше. Накъдето и да погледнеше, имаше мъже с мъже, жени с жени. Наистина, имаше и много нормални двойки, но те бяха незначителен брой в сравнение с останалите, забеляза Дженифър, докато оглеждаше дансинга.

Вместо да се отдаде на вихрушката от чувства, които се въртяха в главата ѝ, тя си наложи да танцува и се хвърли в своето представление. Преструваше се, че мъжете, които танцуваха наоколо, не я смущаваха, че наистина не ѝ напомнят за Чарлз, и че гледката им не е болезнена за нея. Чудеше се дали някога Чарлз бе посещавал такива места, дали бе танцувал някога с такава необуздана страст и дали бе излагал похотта си така публично. Тя не можеше да си го представи, но пък никога преди не бе подозирала, че е педераст още отначало.

Като жена, свикнала на погледи на възхищение, Дженифър намираще за обезпокоително да бъде в една група, където я считаха за сянка. Беше облякла яркочервен костюм с шалвари и с една презрамка, и знаеше, че е прекрасна, но тук нямаше притегателна сила. Беше не на място, една чужденка в чужда страна, където не говореше езика и не разбираше обичаите. За момент се зачуди как се чувстват сбърканите в компания с нормалните, и усети изненадващ прилив на съчувствие.

Когато засвириха бавна музика, тя се притисна до Търк, като се опита да се изгуби в тялото му и сред силния мъжки аромат на одеколона му. След малко започна да се отпуска и да се чувства по-малко застрашена. Странно, след това усети, че се възбужда от сексуалността, която ги заобикаляше. Дженифър се притисна по-близо до Търк.

Когато той я остави в стаята ѝ, без дори да попита дали може да влезе, тя бе разочарована. Сега заключи, че, въпреки че е разделена, той не е. Може би той считаше за по-разумно да не започва нещо, което никой от двамата нямаше да може да завърши. Може би просто той не се интересуваше от нея.

При всички случаи Дженифър бе сама.

Отправи се към банята.

Въобще не чу как вратата се отвори, така че когато Търк пристъпи под душа при нея, Дженифър бе направо шокирана. Започна да протестира, но видът му — изцяло гол, с бутилка шампанско в едната ръка и две чаши в другата, бе толкова необичаен, че всичко, което можа да направи, бе да се засмее.

— Мислех, че може би искаш да пийнеш нещо след вечеря — каза той.

Тонът му бе толкова естествен, че Дженифър забрави да изпитва неловкост поради собствената си голота.

Той напълни и двете чаши и ѝ връчи едната, като остави бутилката на пода извън обсега на душа.

— Наздраве за Дженифър Креншо — вдигна той чашата си към нейната. — Бих поискал автографа ви, но не мисля, че имам писалка върху себе си.

Дженифър се засмя отново. Цялата ситуация беше абсурдна. Двама души, които стояха голи под един хотелски душ, водеха съвсем обикновен разговор. Търк също се усмихваше, но очите му не се

откъсваха от нея и тя можа да забележи, че настроението му е всякакво друго, но не и обикновено.

Водата се изливаше върху телата им и се процеждаше в ритмични пръски, но те просто стояха там, вторачени един в друг, пиеха, без да разговарят и оставяха въздуха да стане тежък от парата и от желанията им. Търк взе своята и нейната чаша и ги постави настрана, като завъртя ръчката така, че водата да остане във ваната. Докосна с пръсти косата ѝ, изви я на къдрици като тирбушон и пусна тези червеникави спирали на врата ѝ. Ручейчета вода се стичаха по раменете ѝ и той ги проследи, без да се отклони от гърба ѝ, без да я докосне там, където тя искаше да бъде докосната. Устните му леко се допираха до бузата ѝ, движеха се под ухото ѝ и се притиснаха до една вдлъбнатина на врата ѝ. Целувката му беше възбуждаща и сладострастна и тя се предаде на радостта на тялото си. Устните му я покриваха цялата и накрая той я придърпа към себе си. Водата продължаваше да се излива върху тях със съблазнителни капки топлина и се събираше около краката им с леки вълнички.

Ръцете му бавно започнаха да се плъзгат по нея, да се спускат надолу, да галят гърба и гърдите ѝ. Имаше нежност и почитителност в отношението му към нея, което я караше да се чувства като богиня, като боготворена икона. Тя се превъзнасяше в това преживяване, вкусваше от усещанията, които я заливаха.

Търк се наведе и я задържа, като извиваше гърба ѝ и смучеше зърната ѝ. По някакъв начин Дженифър се почувства странно, като го гледаше с глава на гърдите ѝ, и усещайки твърдостта му върху бедрата си. Чувстваше се като воайор, но това я възбуди и тя остави ръцете си отпуснати, нетърпелива да сграбчи мъжествеността му, да го докосва и да го държи. Коленете ѝ се разтрепериха, когато устата му остави гърдите ѝ, и се придвижи към бедрата ѝ. Дълбока въздишка се отдели от устните ѝ, когато Търк я смъкна надолу в наполовина пълната вана, възседна я, и започна да я масажира с нежност, каквато тя си мислеше, че е несъвместима със страстта.

Водата се смеси с допира му и я накара да потрепери цялата. Търк се приближи по-близо, съедини отново устните си с нейните и я остави да почувства как страстта му пулсира срещу нея. Тя не можеше да се владее повече. Имаше нужда от Търк. Имаше нужда да почувства едно мъжко тяло, което е гладно за нейното и което щеше да се излее в

нея. Търк се мушна в нея и двамата останаха така, забравили за всичко, освен за горещото удоволствие на две тела слети в едно.

Дженифър почувства главата си лека, почти ѝ прималя. Остри шипове пронизваха гърдите ѝ. При нея щеше да стане. Всеки миг. Краката ѝ се втвърдиха. Дъхът ѝ секна. Искаше ѝ се да продължи възбудата, но се почувства зашеметена. Унесена. И тогава стана. Потреперването. Гъстата мокрота. Спазмът на освобождаването. Почувства и неговото изпразване. И беше довольна.

— Мъжът ти е мижитурка.

— Моля?

Лежаха в леглото на Дженифър, пиеха кафе и ядяха датски бисквити. Бяха все още голи и въпреки лекия махмурлук от шампанското, Дженифър се чувстваше превъзходно.

— Ако аз бях женен за теб, никога нямаше да те пусна да станеш от леглото.

— Е, ти самият не си толкова лош, господин Конлън.

— Радвам се, че мислиш така. Тогава няма да се противопоставиш на плановете ми за деня.

Дженифър го изгледа скептично.

— Тъй като кантората в Ню Йорк вероятно ще се опита да се свърже с нас днес, и тъй като има възможност да получим обаждане за решението на „Нейман Маркър“, мисля, че най-доброто ни залагане ще бъде да се прилепим към телефона.

— И към кой телефон искаш да се прилепиш?

Търк се пресегна през нея, взе телефона от нейната страна на леглото и го постави на стомаха ѝ.

— Просто в случай че позвъни — той се наведе и завря нос между гърдите ѝ.

— Мразя да бъда човек, който разваля удоволствието на другите, но какво ще стане, ако позвъни и от отсрещната страна се окаже жена ти?

— Да се надяваме, че аз ще бъда зает и ти можеш да ѝ кажеш това с ясно съзнание.

Търк стана и се завърна към бисквитите си.

— Търк, знам, че миналата нощ, пък и сега, това, което стана между нас, наистина не е сериозно. Това е секс. Чист, прост, чудесен секс без усложнения. За мен е окей, но не ми харесва идеята да бъда другата жена в нечий живот.

Търк напълни отново с кафе чашата на Дженифър.

— Дженифър, ти си невероятно секси и не ще и дума да става, че исках да ограбя тялото ти за дълго време, но ти не разваляш един щастлив дом и не разрушаваш брака ми. Жена ми самичка направи и двете.

Под думите на Търк се забеляза тъга и Дженифър го подтикна да поговори за женитбата си. Може би това щеше да му помогне. Може би щеше да помогне на нея.

— Обичаше ли Диъдри, когато се ожени за нея?

За момент Търк остана смълчан.

— Да, обичах я. Тя е вълнуваща жена. Жизнена. Агресивна. Умна. Красива. Дива... И страхотна в леглото. Ако не практикуваше кастрация без разрешително, щеше да бъде идеална за всеки мъж. Но предполагам, че никой не е съвършен.

— Мисля, че не е — сега беше време за Дженифър да замълчи.

Търк продължи да описва живота си с Диъдри. Разказа на Дженифър как чувството за собственост и парите на Диъдри бяха разрушили каквато и връзка да бе съществувала между тях. Той ѝ каза дори за Зийна Уелис, за това, какво означаваше тя за него тогава, и какво се надяваше, че ще бъде сега.

— Знаеш ли — каза Дженифър. — Ти беше прав, когато каза, че ти и аз си приличаме. И двамата сключихме брак с по-висшестоящи от нас, така да се каже. И двамата се свързахме с хора, които изглеждаше, че имат онова, което липсваше на нас, като си мислехме, че тяхното положение би гарантирало нашето щастие. Но не стана така.

— Това е така, защото гордостта ни заслепи — Търк бухна възглавницата на Дженифър и се обърна настрана към нея. — Не бяхме доволни да бъдем богати с тези, с които се свързахме. Трябваше да го направим самите ние. Трябваше да докажем собствената си ценност, да създадем собствения си успех.

— И все още това не бе достатъчно — промълви Дженифър като че ли на себе си.

— Поне ти не се прееба като се опитваш, както направих аз.

— За какво говориш?

— Трябва да има нещо в голото тяло на една жена, което ме кара да искам да призная греховете си. Можеш ли да се справиш с историята на моя живот?

— Чакам я.

Търк я запозна с опасното си положение. Въпреки че ѝ каза истината за задлъжнялостта си и за плъзгането си по повърхността, той нарочно пропусна да каже името на Тауърс. От малкото, което бе казал на Дженифър, можеше да види по реакцията ѝ, че я беше уплашил.

— Как му се издължаваш? — попита тя.

— Всеки път по едно кило плът.

— Търк, говоря сериозно. Откъде вземаш парите?

— Имам дребен страничен бизнес, който се заплаща много добре.

Дженифър имаше хиляди въпроси, но отношението на Търк ѝ казваше, че той ѝ бе съобщил толкова, колкото бе пожелал.

— Никога не съм срещала този човек, но инстинктите ми ми казват, че ако го срещнеш отново някога, той ще те хвърли на вълците по-бързо, отколкото можеш да произнесеш *каторжен затвор*.

— Колко си права, но не оставяй от това да получаващ бръчки. Аз съм внимателен, и просто като застраховка, имам няколко неща за него, които могат да му попречат да приказва твърде много за мен, на когото и да е.

— Не ми харесва как звучи всичко това.

— И аз не изгарям от желание за такива действия, но пък имам в живота си Зийна, и ти си в моя ъгъл на ринга, така че как мога да сгреша?

— Нека да изброя начините.

— Освен това аз те имам в леглото си — каза Търк, като се плъзна до нея. — И никога не съм бил мъж, който пропуска някаква възможност.

---

[1] Вид южен тропически плод — Б.пр. ↑

[2] Работният кабинет на президента на САЩ в Белия дом — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Главата на Елиз се удари в ъгъла на малката ѝ масичка. Лепкава топлина прокапа надолу по врата ѝ и тя повдигна ръце да се защити от безмилостния юмрук, който продължаваше да бърчи тялото ѝ. Тя потърси опора в масичката и се изправи на крака. Искаше да избяга, но всичко я болеше. Лицето ѝ бе размазано. Кръв се процеждаше от носа ѝ. Чувстваше устните си надебелели и подпухнали. Краката ѝ отказваха да я слушат. И тогава една остра, пронизваща болка премина през нея, като ѝ изкара въздуха и тя рухна на колене. Главата ѝ се олюля от удара, тя се опита да избяга с пълзене, но ръката продължи да я налага.

Един глас умоляваше. Елиз го разпозна като своя собствен и дори през кухото отекуване на разбития си череп силата на писъците ѝ прониза ушите ѝ. Но ръката отказваше да я чуе. Идваше отново и отново, като я удряше, блъскаше и непрекъснато я малтретираше. Свита в здрав и яростен юмрук, тя я бърчеше по корема и след това се зае с другите части на тялото ѝ. Накрая последва още един шум от прашене и ужасна слабост. Пред очите ѝ просветнаха ярки кръгове. После нямаше нищо.

Нищо, освен мрак.

Когато най-накрая Елиз отвори очи, видя неясната фигура на един мъж, който стоеше до нея. Тя премигна и разтърка очи, като се насили да докара образа на фокус. Мъжът ѝ даде време да се приспособи към първите мигове, откакто дойде в съзнание, без да говори нежно провери пулса ѝ, а после прочете нещо от листче, защитено на едно табло.

— Добре дошла отново — гласът на мъжа бе дълбок и успокояващ. — Аз съм доктор Дейвид Шелдън и нося пълната отговорност за непривлекателния пояс, който придържа ребрата ти заедно.

Елиз се докосна инстинктивно. Вместо топлата и мека плът там имаше студена, стегната превръзка около диафрагмата ѝ. Тя натисна по-надолу и болезненото усещане я накара да трепне.

— Сега си много по-добре — каза Дейвид, като повдигна болничната ѝ нощница и разгледа превръзките ѝ. — Последния път, когато те гледахме, ти почти скочи от леглото.

Пръстите му докосна лицето ѝ, а тя наблюдаваше как насърчителната му усмивка помръкна, когато той палпира бузите ѝ и мястото около очите ѝ. Докато я изследваше, Елиз разбра, че кожата ѝ изглежда отпусната, подпухнала и наранена. Инстинктивно понечи да докосне лицето си, но докторът се намеси, взе ръцете ѝ и ги постави отстрани на тялото ѝ.

— От това, което виждам, ти си изкарала цели петнадесет рунда.

Той подпъхна одеялата под ръцете ѝ. Пред нея преминаха бездиханни, накъсани сцени, които я накараха да изтръпне.

— Аз паднах — каза тя, като се почувства задължена да обясни. Въпреки че се бе извърнала от него, Дейвид видя ужаса в очите ѝ. И двамата знаеха, че тя лъже, но Дейвид разбираше реакцията ѝ. Беше лекувал твърде много жертви на нападения, за да не им съчувства.

— Елиз — гласът му бе спокоен и окуражителен. — Няма да те притеснявам за подробности, но факт е, че ти си била зверски бита. Ако беше в моя власт, вероятно щях да разместя зъбите на онзи, но моята работа е да ти оправя счупените кости и точно това възнамерявам да направя.

— Благодаря ви — прошепна Елиз. Имаше нещо толкова истинско в държанието на доктор Шелдън, че Елиз почувства как утихва безпокойството ѝ, а на негово място се появява доверието. — Откога съм тук?

— Три дни, четири часа и двадесет и две минути. Не че някой ги брои, нали разбираш. И освен че те ръгахме с игли на всеки няколко часа, искам да знаеш, че нашият медицински персонал при болните със счупвания се погрижи старателно за цветарския ти магазин.

Той махна с ръка по посока на една голяма маса на колелца срещу леглото ѝ, която бе отрупана с огромни аранжирани цветя и растения. В добавка, няколко големи кошници бяха поставени на дъските под прозорците и върху един зелен пластмасов стол, а огромно

мече играчка държеше кошничка с рози. Дейвид прочете първо картичката:

„Мислех, че може да имаш нужда от приятел.

С обич, Джош“

Елиз искаше да се усмихне, но устните ѝ отказваха. Другите картички носеха съобщения и измислени вкъщи стихотворения от приятели, от персонала в бутика и от няколко доставчици. Но когато Дейвид посочи към една отделна стъклена ваза до нощното ѝ шкафче, тя почувства как в подутите ѝ очи се надигат сълзи. Във вазата стоеше една-единствена бяла роза, а листчетата ѝ бяха все още обвити едно в друго в ембрионална пъпка.

— С тази нямаше картичка — каза Дейвид. — Но виждам, че не е имало нужда да има — той застана до нея и докосна леко очите ѝ с крайчеца на една памучна кърпа. — Той трябва да е някой много специален.

— Наистина е специален.

Дейвид започна да разпитва за човека, който бе изпратил розовата пъпка, но дори за краткото време, което бе прекарал с Елиз, бе станало очевидно, че тази жена бе изключително саможива, с врати, които държеше здраво заключени.

— Какво ще кажеш за един посетител?

— Кой е той? — Дейвид забеляза как ужасът се появи отново в очите ѝ.

— Един приятел на име Джошуа Мандел — Елиз видимо се отпусна. — Колкото и да е странно, аз познавам господин Мандел и желая да одобря посещението му, ако си съгласна.

— Той ли ме доведе тук?

— Не. Една жена го направи. Някоя си Ардис Коен. Очевидно госпожа Коен е отишла в апартамента ти след работа да остави някои мостри на платове. Когато ти не си отговорила на звънеца, тя е повикала дежурния да я пусне. За щастие е имала доброто усещане да извика незабавно линейка.

— Как е разбрал Джош?

— Докато госпожа Коен чакала, тя се е обадила на Джош за лекар — очевидно са приятели от по-рано. Джош ѝ е дал моето име и аз те чаках, когато линейката пристигна в болницата.

— Радвам се, че е станало така — промълви Елиз.

— Аз също.

Дейвид я потупа по ръката и махна няколко кичурчета коса от лицето ѝ. Въпреки нараняванията си, Дейвид откри, че Елиз де Марко изглежда чудесно — чувствена комбинация от изискана красота и подканваща уязвимост, като жена дете. Тя му напомняше на сестра му. Не знаеше дали Дженифър и Елиз са приятелки или не, но бе осведомен, че се познават. Беше подочул как Дженифър и Джош обсъждат Елиз през онази нощ в Бейон, но не знаеше какви са връзките между Джош, Елиз и Дженифър. Нещо му подсказваше, че по невнимание Елиз бе част от напрежението между Джош и Дженифър. Надяваше се само, че те в никакъв случай не са отговорни за това, което се бе случило на Елиз.

Дейвид отиде до вратата и даде знак на Джош, който просто стоеше навън в коридора. Когато Джош се приближи отстрани до леглото ѝ, Елиз прочете както загриженост, така и облекчение в очите му. Чувстваше, че той се опитва да потисне всеки шок или отвращение, който би могъл да изпита, когато я погледне, но не можеше да го скрие изцяло. Усети дъха му на врата си, когато той се наведе да я целуне, и въпреки че тя се опита да му отвърне с обнадеждаваща усмивка, всичко, което успя да направи, бе една вяла полугримаса. Докато Джош и Елиз разговаряха, Дейвид се направи на зает с една интравенозна тръбичка. Наблюдаваше внимателно и двамата, като търсеше улики за обхвата на връзката им. Дейвид допусна, че да, те са били, или все още са, любовници. Това, което го заинтригува, бе, че не почувства никакви любовни трепети. Те се докосваха и разговаряха с онзи личен маниер, който бе породен от интимността, но нещо липсваше — тази почти незабележима разлика между привързаност и преданост.

Дейвид се укори за това, че е прекалено любопитен. В края на краищата Дженифър бе омъжена и ако Джош беше влюбен в тази жена, той трябваше да му пожелае всичко хубаво. Тогава защо да си пъха носа, където не му е работа? Защото Дейвид не можеше да отрече сигналите, които бе доловил онази вечер в Бейон. Между сестра му и

приятеля му протичаше ток. Той го видя и го почувства, не заради положителния начин, по който те се държаха един към друг, а точно поради отрицателния. Те се страхуваха да се докоснат, дори и случайно, страхуваха се да си противоречат и внимаваха за всяка дума и жест. Дейвид бе сигурен, че нещо специално съществува между тях.

— Кой ти направи това? — Джош бе станал на крака и изискваше отговор, вбесен при вида на раните й. — Кой мръсник те е подредил така?

— Джош — Дейвид се приближи към приятеля си и се опита да го успокои. — Елиз е моя пациентка и ако я разстройваш, ще трябва да те изхвърля от стаята.

Джош едва погледна намръщено Дейвид. Пъхна ръце в джобовете си и се втурна към един прозорец. Дейвид провери пулса на Елиз.

— Откъде се познавате вие двамата? — попита Елиз, като се надяваше да отклони вниманието на Джош.

Той не отговори.

— Израснахме заедно — каза Дейвид, като натисна един бутон, за да извика сестрата. — Мисля, че познаваш сестра ми, Дженифър Креншо.

Елиз погледна към Дейвид Шелдън, като че ли го виждаше за първи път. Те имаха еднакви широко разположени, с форма на бадем, очи, забеляза тя, и същите пълни устни, но лицето на Дейвид бе покръгло от това на Дженифър, а брадичката му по-широка. Дори само беглият анализ показва на Елиз, че и за двамата са характерни добротата и състраданието.

— Съжалявам, Дейвид, но трябва да знам какво се е случило!

Избухването на Джош озадачи Елиз. Когато той се обърна към Дейвид, тя можа да види от суровите гънки около устата му, че ядът му въобще не се бе разсеял.

— Ако Елиз не е склонна да говори, Джош, не можеш да я задължиш. Тя е моя пациентка и точно сега здравето й има предимство над твоето любопитство.

Една от медицинските сестри на етажа влезе и даде на Дейвид две бели хапчета, които той връчи на Елиз заедно с чаша вода. Докато се наместваше отново, тя се опита да направи оценка на напрежението в стаята. Джош отново се бе оттеглил към прозореца, с вдървен гръб и

изправен врат. Дейвид също изглеждаше прекалено замислен и някак си тя се почувства отговорна за всичко.

— Моят съпруг ме би — каза тя след няколко минутно обмисляне. — Мисля, че не е могъл да се спре.

— Глупости! — възкликна Джош. — През цялото време, откакто се познаваме, ти никога не си споменавала, че си омъжена, и сега виждам защо. Този мъж е свиня!

Той забеляза следа от страх да пробягва по лицето на Елиз и си наложи да се успокои.

— Елиз — продължи той по-меко, — може би ще мога да възприема факта, че по средата на един наистина разгорещен спор някой може да се изпусне, но той те е подредил така добре, и се обзалагам, че това не ти е за първи път.

— Не е. Но е най-лошият...

— Тогава защо продължаваш да си омъжена за него? — *и защо винаги казвам на жените да напускат съпрузите си?*

— Не мога да го напусна.

И защо всички жени винаги ми дават един и същ отговор, помисли си той кисело.

— Защо не? — любопитството на Дейвид Шелдън бе възбудено, но не можеше да реши дали това е заради Елиз, или заради странното изражение на лицето на Джош.

Елиз се обърна към Дейвид, като чувства, че ще ѝ бъде по-лесно да обясни на него, отколкото на Джош.

— Преданост, предполагам. Признателност. Произход. Марио е човек с огромна гордост. Преди години го бях прогонила от къщи, но по неговия италиански разсъдък аз все още съм негова жена. Той приема факта, че оттогава е имало други мъже в живота ми, а и той е твърде далеч от усамотението, но ако някога получа развод, той ще загуби престижа си, а никога не би позволил това да се случи.

— Не можеш да останеш окована към един несъществуващ брак през останалата част от живота си, Елиз! На някакъв етап може да искаш да се омъжиш отново. Може да искаш да сграбчиш щастието за себе си.

Джош слушаше Дейвид и се чудеше как ли щеше да се чувства приятелят му, ако знаеше, че бе спорил точно по същите въпроси с Дженифър.

— Има и други причини — каза Елиз.

— Като какви? — Дейвид нямаше намерение да я насилва, но можеше да каже, че успокоителните я бяха отпуснали и той почувства, че тя действително има нужда от разтоварване.

— Като тази единична бяла роза — очите на Елиз се навлажниха, когато се пресегна към първичната пъпка и я взе от вазата. — Това е моята връзка с Марио де Марко.

Бавно, и с жестове, доколкото състоянието ѝ позволяваше, Елиз разказа своята история.

Семейство Ланзана живееше в Грийнпоинт, Бруклин, една общност с работнически произход и с преобладаващ италиански характер. Бащата на Елиз, Големия Джани, беше докер, както и повечето от мъжете в съседство, а майка ѝ, Анна, бе шивачка в една от местните фабрики за дрехи. В границите на този умерен кръг Големия Джани считаше, че е постигнал успех. Той и жена му с двете си деца живеяха на втория етаж на една от по-хубавите двуфамилни къщи в района; притежаваше почти нова кола и бе председател на местното отделение на профсъюза за два мандата. За един рибарски син от Неапол, той живееше добре.

Големия Джани бе дошъл в Съединените щати наскоро, след като двамата с Анна се бяха оженили, и както много от съотечествениците му, той запази привичките си от Стария континент в много отношения. Вкъщи говореше само на италиански и вярваше, че той, с достойнствата на мъжката си сила, бе безспорната глава на семейството. Не виждаше също така нищо архаично в уреждането на подходяща партия за децата си. Преди Елиз да бъде дори достатъчно голяма, за да оценява разликата между половете, тя буквално бе дадена като заложница на Марио де Марко, най-големия син на приятеля на Големия Джани. За Джани това беше блестяща партия, тъй като Марио бе момче с осигурено бъдеще. Баща му, Кармин, бе такелажник, и диспечираше малко стопанство от камиони и кранове в целия град, които пренасяха тежко строително оборудване. Това бе солиден бизнес, свързан с индустрия, която бе основна в икономиката на страната, и следователно много сигурна. Марио също бе красив, и

свързан с неговата много хубава Елиз, щеше да зарадва Големия Джани с най-прекрасните внуци в Грийнпоинт.

Анна работеше в една малка фабрика за дрехи, разположена в полуразрушена сграда, и управлявана от един мъж, постоянно изложен на ръба на банкрута. Съоръженията бяха в постоянна неизправност, а общите условия на работа бяха отвратителни, но от друга страна Виторио Тиероне бе техен човек. Той позволяваше на работниците си допълнителни болнични, когато някой имаше нужда от тях; винаги слагаше нещо в повече в пликовете със заплатите за Коледа, независимо колко лоша е била годината; никога не наказваше някого за това, че си е взел почивен ден за някой от религиозните празници, така че никой не се оплакваше.

Един следобед Анна работеше върху един ръкав, когато изпусна макара конци на пода. Наведе се надолу да я вземе и в това време рамото ѝ се удари в дървения плот, който държеше шевната ѝ машина. Болтовете, които прикрепяха машината за плота, се бяха разхлабили отдавна, но никой не се беше погрижил да ги затегне, като си мислеше, че тежестта на машината ще държи плота стабилен. Когато Анна понечи да се изправи, тежката машина се плъзна и спря върху гърба ѝ, като я направи инвалид завинаги.

В продължение на месеци лекари и физиотерапевти се опитваха да възстановят подвижността на безжизнените крака на Анна. Те опитваха упражнения, лекарства, завихрящи бани, дори психиатрия, но положението ѝ оставаше безнадеждно. Когато най-накрая се завърна вкъщи, Анна бе паднала духом. Никога вече нямаше да може да ходи и мисълта за това я изпълваше с отчайващо чувство за безполезност. Наистина, беше благодарна, че е жива, но имаше съпруг, за когото да се грижи, дъщеря и малък син, който имаше нужда от вниманието ѝ. Нейна работа бе да изчисти къщата и да сготви за семейството. Нейна беше отговорността да осигури пари за празничните обувки на децата си и за уикенда на плажа. Сега, вместо да им бъде от помощ, се превърна в товар.

Минаваха седмици и Анна потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в отчаянието си. Беше спряла да плаче. Беше спряла да говори. Всичко, което правеше, бе да се визира в празното пространство пред очите ѝ. Големия Джани я умоляваше да не се тревожи. Уверяваше я отново и отново, че всичко ще бъде наред. Дори ѝ каза

колко много я обича пред децата. Обеща, че семейство Ланзана ще се оправят, и за голямо учудване на Анна те наистина го сториха.

Елиз бе на дванадесет години, когато стана злополуката с майка ѝ, твърде млада, за да разбере важността на това, което ставаше, но някъде в периферията на ума ѝ се появяваха въпроси: как биваха изплащани сметките за болницата, откъде бе дошла лъскавата инвалидна количка, как бе успял баща ѝ да поддържа новия им апартамент на приземния етаж. Няколко пъти тя попита Големия Джани откъде идват парите и как планира да върне заемите, които тя предположи, че е взел, но всеки път той я уверяваше, че Джанкарло Ланзана не дължи на никого и че той по-скоро би умрял, отколкото да приема милостиня.

Елиз можеше да проследи нещата, но нямаше време. Когато майка ѝ не можеше повече да си служи с краката, Малкия Джани бе само на седем, и всъщност Елиз му стана майка. Тя приготвяше обяда му с домашните, водеше го и го вземаше от къщите на приятелите му, къпеше го и го хранеше, слагаше го в леглото вечер. В добавка се отнасяше към нуждите на двамата си родители като към свое домашно задължение. Но като най-голяма отговорност Елиз чувстваше повдигането на духа на майка си.

Започна да гледа на умственото възстановяване на майка си като на кръстоносен поход, като се хвърли в него с религиозна разпаленост. Когато Виторио Тиероне подари на Анна специална шевна машина, която можеше да се задвижва с лакът, Елиз се почувства, като че ли бе открила току-що Свещения Граал. За Елиз изглеждаше логично, че ако Анна се върнеше към шиенето, щеше отново да придобие някакво подобие на гордост от себе си, но Анна отказа да направи каквото и да е за Елиз или за Малкия Джани на противната машина. Елиз плака, тропаше с крака, закле се, че няма да отиде в друго училище, ако няма нова рокля, но Анна все още отказваше, като се извиняваше за своята безпомощност с вдървен глас.

Най-накрая на Елиз ѝ просветна, че коренът на отчаянието у Анна се крие в загубата на доходи. Шиенето бе средството към този край, а Елиз бе убедена, че трябва да създаде ситуация, в която да се намери ново средство. След няколко дни на съзидателно мислене, Елиз състави план. И тогава всичко, което трябваше да направи, бе да се помоли да заработи. Животът на майка ѝ зависеше от него.

Без да знае Анна, Елиз окачи съобщения във всички местни магазини, като рекламираше първокласни шивашки услуги на умерени цени. Чака нетърпеливо за първия клиент, но след две седмици, когато никой не се бе обадил и не бе дошъл в къщата им, Елиз приведе в действие част втора от плана си. На следващия ден Амалия де Марко, майката на Марко и най-добра приятелка на Анна, се отби да помоли Анна за услуга. Кармин имаше две много важни вечери, на които трябвало да присъства, и тъй като Амалия наистина не можеше да си позволи нова рокля, тя помоли Анна да преправи две от старите ѝ рокли.

Анна просто се бе вторачила в приятелката си. Опита се да се извини учтиво, но Амалия я надприказва, като настояваше, че тя е единствената, която може да ѝ помогне.

— Как мога аз да измервам подгъви? — попита Анна горчиво. — Не мога да се свивам. Не мога да стоя изправена, да отбелязвам с креда шевове. Не мога да преправям рамене.

Гласът на Анна бе така пълен с болка и разкаяние, че на Амалия почти ѝ призля. Искаше ѝ се да вземе приятелката си в ръце и да я притисне до себе си, но молещите очи на Елиз я накараха да продължи.

— Елиз може да направи това вместо теб — Амалия го направи да звучи толкова обичайно, толкова спонтанно. — Ти ѝ казвай какво да прави и аз съм сигурна, че тя ще се справи.

Отначало Анна запротестира, но Амалия бе толкова убедена в резултата, че реши да опита. Скоро след това дойдоха още няколко приятелки, като всяка си измисляше извинения защо никой, освен Анна не може да им помогне, и всеки я молеше да ѝ плати за услугата. Вместо да ги обижда, Анна създаде един ценоразпис. Тя свеждаше глава, когато ѝ връчваха парите, но вътрешно се усмихваше. В рамките на шест месеца Анна и Елиз вече имаха процъфтяващ бизнес. Елиз действаше като Анна с краката си, и скоро екипът на Ланзана поправяше, кърпеше и създаваше нови дрехи за повечето от жените в Грийнпойнт, както и за съседните селища.

С част от печалбата купиха машина на Елиз и Анна всеки ден учеше дъщеря си на някой друг трик при ушиването на дрехи. Елиз се учеше бързо, като пришиваше ципове и завършваше шевове така, че от вътрешната страна дрехите бяха толкова чисти и привлекателни, както

и от външната. Анна ѝ показва как да вземе един стандартен модел и чрез прибавянето или изваждането на сантиметри и детайли, да използва същия модел за няколко размера. Тъй като Анна бе човек, който се придържа към традициите, тя изпълняваше по-основни форми, но Елиз винаги прибавяше нещо специално към своите дрехи. Тя слагаше наклонени джобове там, където обикновено трябваше да бъдат прави; използваше контрастни цветове за яките и маншетите; прибавяше дантела към тежките вълнени платове, за да ги смекчи; изрязваше поли с верев, за да задоволи пълните фигури; всичко, което можеше да помогне да се различи една рокля от друга. След време клиентите свикнаха да очакват неочаквани неща от семейство Лазанас.

Когато Елиз стана на двадесет, тя се омъжи за Марио де Марко и това не изненада никого. Първите три години бяха прекарани в Грийнпойнт. Марио работеше във фирмата на баща си, а Елиз продължи да работи с майка си, но сега тя вземаше дял от печалбата въпреки за съпруга си. Точно както бе направила и майка ѝ, Елиз никога не споменаваха за финансовия си принос за брака ѝ, а точно както баща ѝ бе направил, Марио го пренебрегваше.

Апартаментът бе малък. Често излизаха с приятели. Бяха успели да скътат настрана малка сума като спестявания. И Елиз беше щастлива. Нямаше причина да не бъде. Животът ѝ бе прост, неусложнен, а съпругът ѝ бе не само най-красивият мъж в Грийнпойнт, но беше и изключителен любовник. Беше страстен и изобретателен и през онези ранни години Елиз го обичаше повече, отколкото си мислеше, че е възможно.

За известно време Марио също бе щастлив. Ако не беше работата му, щеше да бъде изцяло доволен, но Марио имаше мечти, които можеха да не се сбъднат никога, ако си останеше да работи като такелажник. Виждаше себе си като нещо много повече — като някой, когото уважават, и всеки ден, докато караше из града с един от камионите на баща си, недоволството му растеше. Наблюдаваше богатите и им завиждаше. Това не бе просто резултат от потеклото му. Много от онези, които подтикваха завистта му, идваха от същите бедни среди, като него. Това беше възможност. Шанс. Да бъдеш на точното място в точното време и с точната идея. Започна да търси такава възможност. Когато идеята най-накрая го озари, той искаше да си играе един ритник, затова че не я бе видял по-рано.

Караше по „Медисън авеню“, както го бе правил стотици пъти, но през онзи ден забеляза магазините. Богати жени се разхождаха нагоре-надолу по улицата, криволичеха от един магазин в друг и излизаха възбудени с кутии, които, Марио знаеше, означаваха огромни разходи на пари. Елиз бе неговото спасение. Той схвана, че тя обича да шие, а всеки казваше, че има талант за това, всъщност в дизайна бе истински гений. В същото време Марио реши да отвори магазин. Елиз щеше да шие, а той щеше да продава. Всичко придобиваше такъв смисъл! Елиз печелеше сега пари като моделираше дрехи, само че делеше таланта със семейството си. Марио бе неин съпруг и всичко, което спечелеше законно, принадлежеше на него.

Марио не сподели плановете си с никого, докато намери малък магазин с наем, който можеше да си позволи, точно до „Второ авеню“. Въпреки протестите и страховете на Елиз, те напуснаха Грийнпойнт и преместиха няколкото мебели, които имаха, в задната част на магазина. Марио постави шевната машина точно до леглото. Докато Елиз се опитваше да създаде някакъв инвентар, Марио се впусна в украсяване на магазина. Той се скиташе из всички шикозни салони и се опита да копира атмосферата им. С неговия кредит, с малко пари в брой, Марио създаде елегантен кабинет за моделите на Елиз.

При своите пътувания той често разузнаваше стоките. Наблюдаваше как жените обхождат рафтовете с шифони и дрехи в черно. Забеляза, че в повечето случаи изглеждаха разочаровани, като че ли търсеха нещо, което не съществуваше. Той инструктира Елиз да даде простор на въображението си, да създаде фантастични дрехи, на които богатите бе невъзможно да устоят. Изключителността бе ключът към успеха.

Елиз склони и за кратко време първият бутик на де Марко започна да носи печалба.

Марко не можеше да си позволи да рекламира, но латинският му чар и матовият му израз изпращаха много въображаеми покани до пощенската кутия на „де Марко“. Той мъкнеше Елиз от парти на парти, като я показваше като юница призъор, като никога не пропускаше да спомене, че дрехите ѝ са оригинали в един екземпляр. В процеса на изграждане на бизнеса си, Марко надуваше също и егото си. Беше постоянно препоръчван и скоро откри, че обича да привлича вниманието на елегантните жени.

Никога не бе имал намерение да нарани Елиз. Всъщност беше изненадан, когато тя му се противопостави в изблик на гняв по повод неговата изневяра. Стотици мъже флиртуваха. Това не значеше, че те обичат жените си по-малко. Това бе природата на звяра, на мъжката привилегированост, правилния ред на нещата. Може би, но Елиз не го виждаше по този начин. След много спорове Марко се съгласи на кратка раздяла, уверен, че след няколко месеца без секс, Елиз щеше да се върне пълзейки към него.

Грешеше.

Марко озлобя именно, когато Елиз му каза, че иска да напусне бутика. Беше достатъчно унижително, че бе напуснала леглото му, но ако напуснеше и бизнеса, той щеше да бъде разорен. Твърде много от себе си бе вложил в операцията с бутика, за да ѝ разреши да скъса с всичко, само защото гордостта ѝ бе наранена. Сега имаха заможни съседни, на Седемдесет и втора улица, грижеха се за каймака на обществото и диктуваха страхотни цени за техния дизайн. Марио бе по-малко известен и нямаше намерение да се отказва от този бизнес. Когато Елиз настоя за развод и финансово уреждане на продажбата на дейността им, Марио почувства за необходимо да използва единственото си оръжие. Той я информира, че знае за укриване на фондове от страна на Малкия Джани и ако Елиз напуснеше, той ще направи така, че големите момчета да научат за спекулациите на Малкия Джани.

Нямаше нужда да казва друго. Елиз знаеше, че ако Марио удържи на думата си, брат ѝ беше мъртвец. Тя никога повече не се върна в леглото на Марио, но и никога не пропускаше и един работен ден от този момент нататък.

— Изкушението трябва да е било твърде голямо за Джани — каза Елиз, като забеляза тъжния поглед в очите на Джош. — Случило се е само веднъж, но в шайката няма втори шанс.

— Откъде знаеш, че Марко не е блъфирал? — Дейвид Шелдън не можеше да повярва на това, което чуваше.

— Не знам. Знам само, че веднъж Малкия Джани изчезна за около два месеца, точно след като Марио и аз имяхме поредната кавга. Аз отново бях заплашила, че ще напусна, а Марио заплаши, че ще

вкара Джани в затвора. Докато не получих съобщение от брат си и докато не се убедих, че е на сигурно място, животът ми бе ад. Никога не казах на Джани за заплахите на Марио, но настоях да знам във всеки момент къде се намира. Накарах го също и да поднови обещанието си да остане, доколкото може чист. Сега, когато е извън града, той ми изпраща една бяла роза, за да ме успокои, че е добре и все още не е повторил старите грешки. Твърде много го обичам, за да флиртувам с живота му, и Марио знае това.

— Какво изкара от релсите този път Марио? — Елиз се зачуди защо Дейвид задаваше повече въпроси. Джош бе странно мълчалив.

— Сестра ти ме убеди да създам специална колекция, под отделна марка. Отначало мислех, че ще мога да се измъкна някак си, но сега виждам, че съм грешила. Марио се отби и ме хвана да работя върху модели за новата линия. Разяри се, и доколкото знам, отиде направо в Грийнпоинт в минутата, когато ме напусна.

— Елиз, знам, че ще ти прозвучи като празни приказки, но сега брат ти е възрастен човек и той, а не ти, носи отговорност за живота си.

Джош слушаше Дейвид и бе склонен да се съгласи, но можеше да почувства страха на Елиз, и знаеше, че без значение какво говореха другите, тя винаги щеше да носи този товар. *Но може би нямаше нужда да го прави*, помисли си той. Джош винаги вярваше, че един издайник е издайник, защото искаше да получи първо мангизите си, преди някой да стане доносник срещу самия него. Джош можеше да се обзаложи за цялото си богатство, че Марио де Марко си има своите собствени тайни.

И Джош щеше да открие какви са те.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Бре! Тези са горещи! — Бъзи Столър изпусна едно дрезгаво възклицание, което отекна от стените на тъмната стаичка.

Дори на мъгливата тъмночервена светлина в малкото ограничено пространство, Зийна можеше да види похотливата цинична усмивка на Бъзи.

— Човече, страшно ще ми хареса да се изгубя в тези малки гащички за седмица или две. Тя е много хитра мацка.

Зийна бе застанала срещу Бъзи, а ръцете ѝ бяха потопени в ламаринено легенче, пълно с разтвор за проявяване. Докато клатеше напред-назад хартията на снимките в легенчето, тя наблюдаваше как Бъзи преглежда една дълга филмова лента.

— Знам, че умираш да ми кажеш върху какво работиш, така че изплюй камъчето.

Бъзи провеси целулоидната лента пред Зийна.

— Държа в ръцете си една от най-елегантните порноснимки, които си виждала. Това не само е суров, неподправен секс, но момичето, което се снима в тези филми, е невероятно! — той вдигна лентата към червената светлина, като че ли да се увери, че обектът на обожанието му няма да се изпари. — Мисля, че причината тя да е толкова вълнуваща, е, че тя не прилича на типа мадама, която се чука с всеки, в стремежа си да стане звезда. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Не мислех, че Хари се занимава с такива работи — сви вежди Зийна. Тя бе наела тъмната стаичка на Хари Уошър от години и винаги си бе мислила, че голямата част от работата му включва модните фотографии, каталозите и фотографите на свободна практика като нея.

— Той не се занимава — обяви Бъзи, като навиваше филма на метална ролка. — Човекът, който се занимава с тази операция, се свърза с мен потайно. Аз направих малко мангизи, той си получи първокласната изработка, а Хари не знае нищо. Идеално е изпитано.

Зийна твърде много се беше взира в Бъзи в тъмната стаичка, за да не знае, че той обича да си бърби докато работи, но тази вечер нямаше настроение. Имаше да мисли за толкова много неща. Търк беше в командировка и Зийна изпитваше смесени чувства по отношение на отсъствието му. Беше благодарна, че има време да сложи в ред мислите си, но нямаше съмнение, че той ѝ липсва много повече, отколкото бе очаквала, повече, отколкото би искала.

На повърхността изглеждаше, че Търк е узрял. Търсеше стабилност и ред. Когато го видя за първи път, той бе авантюрист, напорист, почти безразсъдно смел. Сега изглеждаше като човек, който се оглежда на двете страни, преди да пресече улицата.

Зийна също се бе променила. Някога бе оставила сърцето си да ръководи живота ѝ. Сега разпределиш ходовете си внимателно. След Търк тя бе преобразувала страстта си към него в стремеж към собствена кариера. Беше си поставила цели и бе работила, за да ги постигне, като не позволи на нищо и на никого да ѝ се меси.

Тя свърши със снимката си, постави я на мястото за изсушаване и я заразглежда внимателно. Беше на лешояд, заснет по време на полет. Голата глава без пера се бе провесила надолу, шията се бе проточила като прът на перископ и търсеше мърша. Обикновено лешоядът се задаваше като ужасно грозно същество, но тук с насочените си крила, извити като горната устна на женска уста, се бе превърнало в нещо грациозно и балетно.

— Искаш ли да видиш едно изпълнение на Лейди Бел? — попита Бъзи.

— На кого? — Зийна бе толкова замислена, че бе забравила за Бъзи и за неговия филм.

— Лейди Бел. Порнозвездата, за която ти разказах.

Зийна се колебаеше. Да разглежда снимки на богини на секса бе последното нещо, което искаше да прави.

— Хей, нищо мръсно. Само няколко рекламни кадъра — Бъзи скочи от стола си и отиде до брезентовото си куфарче. — Направих си няколко допълнително, за да си ги закача на стената.

Докато Бъзи прелистваше осем-десет лъскави фотоса, Зийна закачи още една снимка за изсушаване. Един огромен носорог се взираше с разностранни очи в малка птичка, кацнала на носа му. Влажна

трева и дълга матова нишка от слюнка се процеждаше от устата му, а челюстта му бе извита, като че ли хваната по средата на дъвченето.

— Ето я — Бъзи вдигна една снимка, за да я види Зийна.

Момичето беше хубаво, със светла копринена коса, която падаше разкошно върху едно голо рамо. Едната ѝ ръка стискаше парче дантела към гърдите ѝ, като осигуряваше скромен, но непривичен щит. През ажурната материя Зийна можеше да види пълните, но стегнати гърди на момичето, тъмните зърна, които се подаваха през меката дантела.

Това, което заинтригува Зийна повече от позата, бе лицето на жената. Лейди Бел бе застанала срещу камерата и се взираше с безсрамен поглед към публиката си, а езикът ѝ лижеше горната ѝ устна. Главата ѝ бе изправена, подтикваща всички, които я гледат, да фантазират за различните удоволствия, които предлагаше, но очите ѝ бяха изпълнени с несъвместима боязливост. В тях се спотаяваше тъга, един воал, който говореше за тайни и пълни с разкаяние решения.

Зийна почувства надигащо се съжаление към непознатата жена. Тя също бе вземала решения в живота си, които бяха причинили болка. Тя също бе правила прибързани избори, които я преследваха години след това. Чудеше се какво бе подтикнуло това красиво момиче да продава тялото си заради похотливите удоволствия на другите.

— Знам, че изглежда глупаво — каза тя на Бъзи, който се бе надвесил над снимката като горд баща, — но съм сигурна, че съм я виждала някъде. Била ли е в някой законен филм, или пък била ли е модел на някое известно списание.

— Никакъв шанс. Мъжът, който ръководи тази работа, държи строга тайна. Той продава само на частни клиенти за големи пари. Нали знаеш, онези рогачи, които си умират да развличат приятелите си, и обикновени момчета, които предоставят на специалните си клиенти една вечер в „Саймън Сез“.

— „Саймън Сез“?

— Да. Първо те им показват тези филми, а после всеки грабва по една курва и прави незабавно това, което е гледал.

— Но момичето?

— Няма начин. Казвам ти, че това се пази като свръхсекретно. Големият Господин взема непознати и им плаща много, за да застанат пред камера. И онова, което прави тези филми толкова специални, е, че

средата е винаги суперелегантна, а изпълнителите — наистина много добри.

— Кое е момчето отзад? — Зийна не можеше да откъсне поглед от Лейди Бел.

— Кой знае? Обзалагам се, че името, което ми каза е фалшиво.

Зийна погледна отново към снимката. Лейди Бел, още едно тяло, разкъсано от лешояди. Нямаше съмнение, че Зийна бе виждала тази жена преди. Не можеше да си спомни къде, но нещо ѝ подсказваше, че е важно да разбере.

— Марио де Марко никога повече няма да те безпокои.

Дженифър и Дейвид бяха застанали до прозореца на болничната стая на Елиз и наблюдаваха как Джош нежно гали ръката на Елиз. Дженифър се беше върнала от Лос Анжелис повече от седмица, преди Дейвид да се свърже с нея и да ѝ каже какво се беше случило. Повечето от тънморавите петна и одраскванията бяха избледнели в неприятно жълто, но Дженифър все още можеше да забележи останките от насилието, което покриваше лицето и ръцете на Елиз.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Дейвид. Той се чувстваше изключително покровителстващ към смелата жена с превързани ребра и очи като на Нефертити и нямаше да я освободи, докато не бе сигурен, че тя е в безопасност.

— Чрез един детектив проследих любимия ти съпруг — каза Джош, като отправи отговора си към Елиз. — Направих също и проверка на дейността му. Въпреки че има много приятели в Организацията^[1], той никога не е взел и цент от тях.

Елиз пребледня.

— Казах ти — рече тя с поражение в гласа, — той е застанал от добрата им страна. Ласкае ги, като дава на жените им без пари дрехи и за тях той е просто едно добро момче от Грийнпойнт. Те му имат доверие и точно това ме плаши. Всичко, което трябва да направи, е да пусне една следа на точното място и брат ми ще бъде мъртъв.

Дженифър бе прекарала последните няколко часа в изслушване на мъченията на Елиз и въпреки че бе ужасена, отговорът ѝ бе контролирано състрадание. Сега нещо в тона на Елиз породил надигащ се гняв у Дженифър. Безпокойството и загрижеността бяха чувства,

които бе изпитвала много пъти, чувства, с които тя можеше да направи сравнение. Но това беше страх — *страх*, от които се свиват червата, страх, който заплашва живота ѝ, и тя намрази мъжа, който го бе причинил. Никой нямаше право да насажда такъв ужас. Никой нямаше право да причинява такава болка.

— Той ѝ се е обаждал всеки ден — каза Дженифър, като повтори онова, което ѝ бе разказал Дейвид. — Дори е имал нахалството да се опита да я види.

— Знам всичко това — промълви търпеливо Джош. — Но вече няма да го повтори — той кимна на Дженифър и Дейвид, които реагираха, като преместиха столовете си по-близо до леглото на Елиз.

— Според моя частен детектив — а аз ви уверявам, че той е най-добрият — Марио де Марко е свръххревнив Ромео, който е решил да превърне удоволствието в бизнес.

— Само не ми казвай, че е сводник! — гласът на Дейвид отекна с погнуса.

— Точно обратното — каза Джош. — Марио се самопредлага. Той предоставя услуги на отегчените и похотливи жени, които се движат в най-богатите кръгове в града. Марио ги намира на многото партита, на които присъства, и в течението на разговора протяга приятелска ръка. Той ги кани на обяд, докато съпрузите им отсъстват някъде в командировка, и после те отиват да пазаруват, през което време Марио им предоставя печалбата от модната си експертиза. Докато са в магазините, минавайки, той споменава колко много обича сребърни копчета на ръкавели, или как винаги е предпочитал кашмирените спортни сака пред вълнените. После отвежда тези повече от желаещи жени в леглото. Подхранва егото им и милва телата им, докато те не искат нищо повече, освен екстравагантния господин де Марко. Това е, когато Марио се старее много. Той мънка за това, че иска да ги види, докато копчетата или сакото се отправят към вратата му. След като веднъж вещта е негова, той е техен дотогава, докато те искат.

— Но това е отвратително! — Дженифър беше вбесена.

— За нещастие, Дженифър, Марио не е единствен. Има много мъже, които използват разстроени жени — Дейвид можа да предвиди реакцията на Дженифър, но Елиз го изненада. Там, където очакваше да види гняв или притеснение, беше сигурен, пробягна кратка усмивка.

Наистина бе така, но това не беше нервната реакция, за която си мислеше Дейвид. Докато Елиз слушаше Джош, тя си спомни какво беше да правиш любов с Марио. Тя повече от всеки друг знаеше, че всяка жена, която е била с него веднъж, нямаше да има търпение за още.

— Тези игри обикновено не продължават много — продължи Джош. — В края на краищата съпрузите се завръщат във вкъщи и съпругите казват сбогом на Марио. Той твърде добре се е справял с тази далавера, защото е бил достатъчно умен да не се забърква с жени, чиито съпрузи могат да се почувстват задължени да му строят краката. Но след това се е преобал. Буквално.

Гласът на Джош стана по-мек и той се наведе по-близо до Елиз, която въртеше в ръцете си връзките на нощницата си.

— Преди четири месеца Марио срещнал изключително красива жена, която живеела в зашеметяващ мезонет, возела се с лимузина из града и охолствала с Хари Уинстън и Булгари. За доста време връзката им продължавала, но тази дама въобще не се хванала на въдиците на Марио. След няколко седмици той проявил своята лакомия. Казал й, че бутикът е станал много мрачен и имал нужда от малко пари да го стегне. Тя отказала и аз предполагам, че това е вбесило Марко, защото той я шляпнал. Това било неговата голяма грешка.

— Тя ще предяви ли обвинения? — попита Дженифър, като се опита да не гледа към ръката на Елиз, която бе в тази на Джош.

— Въпреки че много бих искал да се случи, това не би решило проблема с Джани. Обаче моят човек пуснал опашка след тази дама и открил, че тя е любовница на един от големите донове в Грийнпоинт.

Елиз бе твърде озадачена, за да може да реагира.

— Казала ли е на своя благодетел какво се е случило? — Дейвид все още не беше сигурен накъде го отвежда всичко това.

— Не. Би се вцепенила от страх, ако му признае, че му е изменила.

— Не, щом се намеся и аз — Джош се обърна към Елиз. — Реших да скроя един номер. Предположих, че Марио не знае истинската самоличност на най-новото си завоевание, така че се възползвах от шанса и миналата вечер му направих малко посещение. Когато споменах името на младата жена, ударих на камък, точно както подозирах, че ще стане. Но след това му казах на кого е любовница.

Информирах го, че съм във връзка с тази жена и че тя е казала, че вероятно няма да каже нищо, но му дадох да разбере факта, че нейното решение въобще не ме засяга. Предложих му да даде на Елиз развод по взаимно съгласие, да раздели бизнеса наполовина и да забрави всичко, което знае за брата на Елиз. Когато започна да клинчи, го предупредих, че ако някога каже и една дума за Джани, в рамките на двадесет и четири часа на същия човек ще бъде съобщено за него и за изпълненията му.

Дженифър се уплаши за първи път този следобед.

— Ами ако те проследи?

— Няма да го направи — гласът на Елиз едва излизаше. — Той се страхува от властни мъже. Ето защо вероятно излива цялата си агресивност върху жените. Това го прави да се чувства важен.

— Мисля, че мога спокойно да кажа, че няма да се приближи вече до теб — Джош се наведе и целуна Елиз нежно. — Ще можеш да напуснеш бутика и да се съсредоточиш върху новата линия, без да се тревожиш за някаква намеса от негова страна.

На Елиз ѝ трябваха няколко минути, за да събере мислите си. В това време другите останаха смълчани.

— Завърших всички скици, Дженифър, и когато изляза оттук, ще ги оформя във фабрични мостри — звучеше толкова срамежливо и уплашено, че Дженифър искаше да я залюлее в ръцете си.

— Да не се тревожим за това сега. Нека просто да станеш по-добре.

— Как вървяха работите в Лос Анжелис? — попита Дейвид, като помогна разговорът да смени темата за Марио.

— Присъдата още не е изречена, но задържам положителните мисли.

— А аз мисля, че ние задържаме Елиз и тя не може да си почине, нещо, от което безспорно се нуждае — каза Джош и погледна към Дженифър. — Брат ти си сложи докторската маска и мисля, че иска да си отидем. Тъкмо тръгваме.

Когато Дженифър последва Джош извън болницата, тя се опита да избистри мислите си. Емоциите ѝ отскачаха една от друга като блъскащи се колички в увеселителен парк. Колкото и възмутително да изглеждаше държанието на Марко, и колкото и да бе впечатлена от

смелостта на Джош, това не изтри картината на Елиз, притисната до Джош, преди да си тръгнат.

— Не мога да повярвам, че този мъж действително е мислил, че може да се измъкне от това — каза Джош, като помогна на Дженифър да се качи в колата му. — Трябваше да му е ясно, че рано или късно щеше да падне в собствения си капан.

Чарлз бе попаднал в собствения си капан и Дженифър се зачуди дали щеше да продължава с двойствения си живот, без да бъде разкрит. Мислеше си често за Чарлз по време на разказа на Елиз. Дженифър се усети, че сравнява своето положение с това на приятелката си. Наистина Чарлз я бе съсипал емоционално, но беше ли това преднамерено? Имаше ли намерение да я нарани по начина, по който Марио искаше да нарани Елиз? Струваше й се, че не.

— Аз не го защитавам, но понякога хората правят неща против самите себе си — отрони тя. Мислеше си за Чарлз... но също и за Търк.

След Лос Анжелис Дженифър бе притаила чувството, че Търк бе потънал до уши в нещо, което можеше да го удави, ако не е внимателен. Въпреки че тяхната връзка бе приела отново несексуалния си характер, те бяха по-близки, отколкото преди. Бяха установили една връзка и тази връзка позволяваше определено доверие. Тя например знаеше, че той възнамерява да каже на Диъдри, че я напуска. Знаеше също, че щеше да направи последното плащане на дълга си, но нещо друго я тормозеше. Нещо, което той не каза. Въпроси, на които отказа да отговори. Тя искаше да му помогне, но не знаеше как. Имаше твърде много неизвестни и тези неизвестни я плашеха.

— Как е Чарлз? — Джош бе спрял пред тяхната сграда.

— Добре — смотолели тя, като затършува за ключовете.

— Джени...

— Джош, моля те...

Той я хвана за раменете и я принуди да го погледне.

— Обичам те, Дженифър, и нещо повече, мисля, че и ти ме обичаш.

Аз само започвам да осъзнавам колко, помисли си тя, желаяйки да има смелостта да му каже истината. Той повдигна брадичката ѝ и докато тя го гледаше в очите, видя любов и грижа, и вяра, че тя е постъпила честно към него. Изведнъж всеки инстинкт, който имаше, ѝ

заговори да му каже какво се беше случило и да му позволи да ѝ помогне така, както бе помогнал на Елиз. Всеки инстинкт, с изключение на един — гордостта.

Всичко изглеждаше толкова иронично. Тя бе отхвърлила Джош, за да преследва небесните дъги в младостта си, защото си бе помислила, че той не ѝ предлага достатъчно. Сега изглеждаше, че той има всичко, но тя стигна до заключението, че понякога всичко не значи достатъчно. Изглеждаше иронично също, че в очите на Джош, и вероятно пред останалия свят, тя излъчваше представата за самодоволна жена, за някой, който напълно владее живота си. А истината бе, че тя винаги бе разчитала на мъже за подкрепа. Първо на брат си, после на Джош, после на Чарлз, и най-накрая на Търк. Не можеше да си позволи да продължава така. Трябваше да изглежда като себе си, като жена, която се познава изцяло. Да знае защо се бе провалила като съпруга и защо бе успяла като бизнес дама, да знае както активите, така и пасивите си. И тя специално трябваше да се приеме такава, каквата е. Но дотогава трябваше да бъде сама.

— Джени, не знам какво става в красивата ти глава, но се надявам, че ще измислиш нещо. Заради двама ни.

Дженифър отвори вратата на колата и се обърна към Джош със замислено лице и малко уплашена.

— И аз се надявам — каза тя.

---

[1] Има се предвид мафията — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Няма да го позволя!

— Някак си не си спомням да съм те молил за разрешение — изгледа я Търк. — Аз те напускам и ти не можеш да ме спреш.

Те стояха в противоположните краища на спалнята им, разделени не само от разстоянието. Докато Търк натъпкваше последните си вещи в един отворен куфар, Диъдри го гледаше намръщено, бледият тен на лицето ѝ бе заменен с червенина от гняв.

— Ще се боря с теб на всяка крачка от пътя ти. Чуваш ли ме!

Търк щракна куфара и се отправи към вратата, но Диъдри бързо се премести и му прегради пътя.

— Защо? — Търк потисна желанието си да я отмести настрана. Бе прекарал няколко трудни часа и копнееше да приключи с цялата сцена. — Помисли си — каза той, — без мен на снимката можеш да заживееш по-щастливо. Сигурен съм, че баща ти няма да е на себе си от радост. Може да ти купи дори Охайо, като награда за щастливото ти избавление.

— Не прави това с мен! — Диъдри сграби ръката му. Гласът ѝ се люшкаше между предупреждението и отчаянието. — *Имам нужда от теб.*

— За какво? Един чувал за отупване?

Търк се придвижи по-близо до вратата.

— Ти направи живота ми същински ад. Изпържен съм така, че хрускам, скъпа. Не остана нищо за пържене.

Той отвори вратата и бързо се отправи по дългия коридор, който водеше към извитата стълба. Понеже не чу никакви стъпки зад себе си, помисли, че накрая Диъдри е признала поражението си, но точно когато постави крака си на първото стъпало, тя изтича след него.

— *Имам нужда от теб!* — гласът ѝ бе писклив от паника. — Не ми ли вярваш?

— Честно казано, не.

— Но наистина се нуждая от теб. Винаги съм се нуждаела. Както казваше толкова често, можех да имам всеки, когото си поискам. Ти беше прав. Наистина можех.

Тя го последва надолу по стълбите, а гласът ѝ се извисяваше, докато вървяха.

— Но аз исках мъж. Мъж, който да ме обича и да ми позволи да го обичам в замяна. Мъж, който да ме накара да се почувствам като жена, а не като тефтер за сметки.

— Опитах се — избъбри Търк. — Бог ми е свидетел, че се опитах.

— Така ли? — Диъдри застана под кристалния полилей, който заемаше голяма част от антрето. — Ти бе толкова увлечен да защитаваш гордостта си и мъжествеността си, че не си позволи да ме обичаш. Вместо това ти се състезаваше с мен.

— А ти винаги печелеше, нали?

— Ти си мислеше така — очите ѝ се навлажниха. — За един брак са нужни двама, Търк, и там, където може би съм отсъствала емоционално през повечето време, и ти не си бил там наистина.

Думите ѝ бяха като киселина, сложена върху рана, и за момент той долови истината в това, което каза тя, но бе чакал твърде дълго, за да я остави да обсъжда заплетеността на брака си сега. Той вдигна куфарите, без да я погледне и се отправи към вратата.

— *Обичам те!* — думите бяха приглушени, но го жегнаха достатъчно и го заставиха да се обърне назад.

Тя бе седнала превита на пода на разкошното им фоайе, раменете ѝ бяха увиснали като на счупена кукла, а лицето ѝ бе заровено в ръцете ѝ. Когато погледна нагоре, по бузите ѝ се стичаха сълзи и тя му заприлича на изтощено дете, на пеленаче, което нямаше търпение да спре да се преструва, че е пораснало и се връщаше към спокойствието, при което за него се полагаха грижи!

— Обичам те — повтори тя между хълцанията. — Не виждаш ли? Винаги съм те обичала. Винаги си бил моя сила и моя подкрепа. Не мога да оцелея без теб...

Търк бе очаквал гняв. Бе предвидил дори малко сълзи. Но в очите ѝ имаше правдивост, която го разтърси.

— Имаш странен начин на изразяване на любовта си, Диъдри.

— Ще се променя. Или поне обещавам, че ще се опитам. Само не ме напускай. Помогни ми. Не знам друг начин...

Търк се взираше в нея, като че ли тя бе някакъв странник. В този момент бе толкова покъртително уязвима.

— Не, не мисля, че можеш да се държиш по друг начин. Ето защо не мисля, че някога това ще ни помогне.

— Може да помогне. Знам, че *може* — очите ѝ го умоляваха, но той не помръдна. — Ти винаги си бил толкова груб и рязък. Мислех си, че искаш жена, която да противостои на силата ти. Не исках да ме захвърляш или да ме пренебрегваш по начина, по който баща ми пренебрегваше майка ми. Тя бе слаба и боязлива и той я мачкаше. Заклех се, че с мен никога няма да се отнасят така.

— Може би преигра своята роля — изрече Търк озадачен. — Твърде късно е, Диъдри — той се запъти към вратата, а куфарът му се стори неочаквано тежък.

— Правиш грешка. Ще видиш...

Търк се опита да си запуши ушите, но гласът ѝ отекваше от стените. Странно, той излъчваше предупреждение, а не враждебност. Втренчи се в жената, която му бе съпруга. Русата ѝ коса бе разпиляна, а сатененият пенъоар — набръчкан около краката ѝ. Изглеждаше уязвима и нуждаеща се дори тук, закрепостена от богатството си. Картината смути Търк и за момент той почувства, като че ли някакъв магнит го дърпа назад, против волята му. Бързо завъртя месинговата топка на вратата, която отвеждаше навън.

Когато я затвори, зад гърба му остана едно от най-трудните неща, които му се бе наложило въобще да прави.

Диъдри не бе сигурна колко дълго остана просната на пода, но когато най-сетне се надигна и отиде до библиотеката, краката ѝ се олюляваха, а тялото ѝ бе станало хладно. Тя си сипа бренди и прибави няколко дървета в огъня, докато те зацвърчаха и запращяха, като нарушиха тишината. Зачуди се дали Търк е със Зийна. Чудеше се дали я държи в ръцете си и дали прави любов с нея. Диъдри го виждаше как гали тялото на другата жена и чувства как вътрешностите ѝ я заболяха от желание. Тя си представи как той милва Зийна и издърпа пенъоара си по-плътно, като притисна хладната тъкан към кожата си.

Видя във въображението си как той целува Зийна и скоро горещи сълзи измиха неприятния мираж.

Не беше си представяла, че ще се получи така, но може би Търк имаше право. Вече бе твърде късно.

Беше си отишъл, и да, баща ѝ щеше да остане доволен, но не леглото на баща ѝ щеше да изглежда празно и студено заради отсъствието на Търк. И не животът на баща ѝ щеше да се превърне в изхабен и безсмислен.

Диъдри напълни отново чашата си с бренди и премина през библиотеката, като се опита да избистри главата си. Обичаше Търк и го искаше обратно. Скалъпваше схеми една след друга и след това ги отхвърляше. Ето как го беше загубила.

След това Диъдри се свърза с единствения човек, който знаеше, че може да ѝ помогне; единствения човек, който щеше да разбере кухата болка, която изпитваше, и коварното отчаяние, което бе завладяло душата ѝ.

Диъдри се обади на майка си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Календарът на Дженифър бе претърпан като автобус в пиковите часове. През целия ден имаше срещи както в кабинета си, така и извън него. Докато наблюдаваше през прозореца как пада снегът, се надяваше, че бурята ще се отложи за по-късно вечерта. Дори и при най-малкото избързване трафикът се объркваше и пешеходци с огромни чадъри превръщаха тротоарите в бягане с препятствия. Тя искаше да може да промени програмата си, но единствено възможните жертвоприношения бяха обяд с Елиз и среща за скуош в пет и тридесет.

Тъкмо се канеше да се обади на Елиз, когато Хилъри Уест нахълта в кабинета ѝ облечена в панталон от рипсено кадифе, високи боти и каубойска риза с ресни.

— Погледни добре — каза Хилъри, като сложи очилата на косата си. — Следващия път, когато ме видиш, ще бъда издокарана в едно от онези лъскави бели якета с ръкави, които се връзват на гърба^[1].

Хилъри се отпусна тежко в стола срещу бюрото на Дженифър, като остави в скута си папката.

— Преди да си поръчаш възглавнички за килията си, искаш ли чаша кафе?

Хилъри кимна и Дженифър наля две чаши горещо кафе от керамичния съд, който държеше до бюрото си.

— Благодарение на Брад Хелмс и Гуендолин Стюърт в тази страна няма съдия, който в тази минута да не ме намери за окончателно луда! — Хилъри отпи от кафето си и след това продължи. — Превърнаха този проект за момичето на корицата на априлското издание в голяма конкуренция. Всеки е изпратил поне двадесет идеални за „ананаса“ момичета да се видят с мен и нито едно от тях никога не е било поне на хиляда мили близо до Хавай. В духа на самопризнание сега мога да констатирам, че съм интервюирала всеки ориенталски модел в Ню Йорк!

— Няма ли хавайски момичета, регистрирани в агенциите?

— Нито едно, но мисля, че сме решили нашия проблем.

— Не можем да изпратим екип в Хавай, Хилъри. Няма време.

— Няма и нужда. Обадох се на университета Кълъмбия и ги попитах за имената на някои хавайски студенти, регистрирали се там. Обадох се също и в нюйоркския университет. Пред кабинета ти стоят пет туземки.

— Е, просто не стой там самодоволно! Нека да ги погледнем.

Хилъри излезе от кабинета на Дженифър и се завърна с пет смутени момичета в редица. Дженифър се усмихна на себе си. Кориците на „Жоли“, разбира се, бяха далечен повик от коридорите от бръшлян. Две секретарки от рекламния отдел се пробваха на разноцветни ролкови кънки, а Брук водеше на висок глас импровизиран разговор с Патрик Греъм.

Брук се бе превърнала в проблем, като се държеше като досаден комар и бръмчеше около кабинета на Дженифър, като че ли знаеше нещо, което Дженифър не знаеше. Дженифър често минаваше покрай кабинета на Брад само за да намери там Брук, наведена над бюрото му, шепнеща по най-заговорнически начин на издателя. Ако влезеше в кабинета на Брад, всички разговори спираха. Дженифър не можеше да не заподозре, че Брук заговорничи за нещо, но нямаше никаква улика и представа какво може да бъде то.

Насочи вниманието си към петте нервни млади жени, като се опита да ги поуспокои. Докато говореше за училища и ваканции, Хилъри отиде да работи с един фотоапарат Полароид, като заснемаше всяко от момичетата кандидатки за модел на корицата.

След това разпръсна снимките по бюрото на Дженифър.

Докато Дженифър ги изучаваше, можа да установи, че трите от тях въобще не стават. Фотоапаратът или сплескваше чертите им, или изостряше ъглите, като ги правеше да изглеждат груби и непривлекателни. Другите две — Нина Кахала и Локи Пууна бяха обещаващи. И двете бяха високи и слаби, като модели. Колкото повече гледаше високите скули на Локи и чистата ѝ карамелена кожа, толкова повече ѝ се искаше да я използва в рубриката за красотата.

Но Нина Кахала бе момичето на Дженифър за корицата. Големите ѝ виолетови очи и черна коса излъчваха нежна чувственост. Кожата ѝ бе мека и с млечен тен, който напомняше на Дженифър на капучино, и щеше да бъде идеалната основа за грима, с неговите ярки

тонове, очаквани през пролетта. Дженифър просто можа да си я представи — с червен хибискус, типичното за Хавай цвете, стърчащо иззад ухото ѝ, с голи рамене, с огърлица от нежни вплетени стръкчета на цветя и клонки.

Тя разпита всяко от момичетата и ги накара да попълнят формулярите за договорите. След това Хилъри ги подбра към приемната. След няколко минути те се завърнаха за решението на Дженифър.

— Заведете Локи и Нина при Гуен, Брад, Бетина и Марни — помоли Дженифър. — Не мисля, че можем да използваме останалите три за снимки, но ще говоря с някой редактор да ги използва за статия за отношението на хавайците към континента. Що се отнася до теб, можеш да се поздравиш по случай гениалното си хрумване. Нина и Локи са свършени, точно с онази неподправена невинност, от каквата имаме нужда за едно такова издание. Браво...

— Благодаря, госпожо Креншо — кимна Хилъри. Тя сияеше. — Имам още една точка в дневния си ред. Разбирам, че има някаква загадъчна нова колекция, която се създава за април. Ако имате нужда от модели, закъснявате.

Дженифър се усмихна на Хилъри. Тя си вършеше много добре работата: ефективна, отдадена на нея, ентусиазирана.

— Имам модела, но благодаря ти, че ми напомни за времето. Ще се заема с това незабавно. Всъщност, когато излезеш, би ли помолила Патрик да дойде при мен?

Докато чакаше, Дженифър провери отново бележника си. Дните ѝ бяха запълнени със срещи, така че повечето нощи си вземаше работа за вкъщи. Малкото ѝ свободни часове бяха за упражнения, някое случайно посещение на театър със Сара, когато Дейвид бе зает, или вечеря с Елиз.

С Чарлз бяха ходили на серия концерти във Филхармонията, балет в Нюйоркския държавен театър и представления пред височайши особи, на всяка премиера на Бродуей, но това бяха предписани дейности за нощите през седмицата. Какво правеха по време на уикенда? Правеха ли нещо спонтанно? Някак си Дженифър не можа да си спомни много. И двамата работеха много до късно, и двамата пътуваха. Дженифър играеше скуош и тенис. Чарлз играеше хандбал и плуваше. Понякога Чарлз подреждаше колекцията си от

марки, докато Дженифър бродираше. Гледаха телевизия и четяха — различни програми и различни книги. По много начини животът без Чарлз бе същият, като живота с него.

Мисълта за това я разстрои.

— Искала си да ме видиш? — Патрик бе застанал пред бюрото ѝ, а видът му бе разсеян и смутен.

— Бих желала да се заемеш с едни специални снимки за мен — започна тя, като го подкани да седне и се зачуди защо продължава да гледа назад към коридора. — Както знаеш, подготвя се специална модна линия за априлското издание. Бих искала да фотографираш дизайнера, Елиз де Марко, в собствените си дрехи-модели, бих искала и да надзиравам позирането.

— Добре — той запали цигара от цигара. — Мислила ли си как да изглежда художественото оформление? Някакви специфични елементи на дизайна?

Той изглеждаше нервен и необяснимо несигурен в себе си.

— Концепцията е местният Ню Йорк — обясни късо тя, като го наблюдаваше внимателно. — Раят идва в големия град. Нещо такова. Разкошно и леко необичайно, мисля. Използвай въображението си. Ще видиш, че е удоволствие да се работи с Елиз, но нейната самоличност трябва да се пази в тайна — тя беше сигурна, че го видя да се свива. — Не искам да изтече информация в пресата, преди да сме готови да стартираме рекламната кампания.

— Дженифър, не искам да се забърквам в политически игри за власт...

— За какво говориш?

— Брук Уийлър току-що ми каза, че когато и да програмираш това заснемане, аз трябва да ѝ кажа, така че тя да може да го контролира.

Дженифър бе озадачена. Беше и ядосана. Напоследък Брук често прекриваше границата.

— Какво *още* каза Брук? — Дженифър знаеше, че Патрик бе лоялен към нея.

— Каза ми, че Брад я е упълномощил за това. Освен това, тя иска да знае името на дизайнера, преди да наема фотограф. Ти ми казваш, че цялата работа е строго секретна. Какво става?

— Нищо, с което не мога да се справя — сподели спонтанно Дженифър, като кипна вътрешно. — Проектът трябва да остане в тайна. Когато първоначално възприех идеята, говорих с Брад. Той се съгласи, че аз трябва да намеря дизайнера, да подготвя заснемането и да съм в течение на подробностите при рекламирането. Докато той не ми каже, че това се променя, аз все още отговарям за този проект.

— Какво да кажа аз на Брук, когато ме попита?

— Кажи ѝ да дойде да ме види — сви вежди Дженифър. — Ти се погрижи да наемеш фотографа. Аз ще се погрижа за Брук Уийлър.

Снегът беше по-гъст. Огромни снежинки прилепваха заедно и падаха на големи бели гроздове, които се превръщаха в кафява киша още в мига, в който докоснеха улицата.

Дженифър излезе от сградата на „Дженерал мотърс“, където бе прекарала два часа в преговори за значителен рекламен пакет с „Ревлон“, и реши да извърви пеша част от разстоянието до вкъщи. Наоколо хората препълваха автобусите и се бореха за такситата. Като внимаваше за хлъзгавите тротоари, Дженифър си проправяше път през навалищата от лица, които пътуваха ежедневно с карти за градския транспорт, и пазаруващите за Коледа. Беше втората седмица на декември, до Коледа оставаше малко време.

Градът изглеждаше празнично с блестящите си украсени магазини, със светлините и изобилието от стоки за Коледа. Докато стъпваше тежко нагоре по „Медисън авеню“, Дженифър зяпаше по витрините по пътя си и си пожела да е обзета от това празнично настроение. Тя винаги изпадаше в депресия по време на празниците, една истинска тъга, която я завладяваше всяка година. За нея това бе време на самота, време, което извикваше спомени от училищните ваканции, прекарани в една празна къща, и след това нощите, през които работеше в пекарната, когато другите момичета на нейната възраст се забавляваха навън. Пекарната бе отворена шест дни и половина през седмицата, като се започнеше от Деня на благодарността и се свършеше един ден след Нова година; за Дженифър празниците бяха тест за физическа издръжливост.

През последните осем години, благодарение на Чарлз, годишната меланхолия на Дженифър бе избледняла във вихрушката от

украсяването на коледното дърво и ходенето по партита. През тази година нямаше да има елха за украсяване, нито пък щеше да посещава или да дава парти.

Нямаше да има също и вечеря по случай Коледа в семейство Креншо, поне не за Дженифър, тя щеше да го пропусне, знаейки, че ще ѝ липсва. Обикновено това бе чудесен ден, с пламтяща камина, апартамент, пълен с хора, ябълково вино и много коледни песни. Чудеше се дали Чарлз ще ходи, а ако отиде, дали щеше да каже на семейството си за тяхното положение. Едно нещо беше сигурно. Щеше да присъства на коледната служба със Силест и Уайът. Това бе друга семейна традиция, но в нея Дженифър никога не бе участвала. Там нямаше да имат нужда от присъствието ѝ.

Докато мислеше за това сега, докато разглеждаше един магазин за подаръци, тя осъзна, че малкото изключение винаги бе подсилвало унинието ѝ по време на празниците. Тя прекарваше вечерта сама, в очакване на Чарлз и въпреки че винаги бе успявала да намери нещо, което да държи ума ѝ зает — опаковане на подарък в последната минута, или някой стар филм по телевизията — точно през тази нощ ѝ ставаше ясно, че Коледа не ѝ принадлежи, както и тя не принадлежеше към семейство Креншо.

Дженифър внезапно се почувства угрижена за Чарлз. Той винаги имаше толкова смесени чувства за прекарването на Коледа с родителите му. Обичаше традициите, елхата, трапезарията, отрупана с храна. Но Уайът бе толкова стиснат в привързаността си, така *скъпернически* се отнасяше към Чарлз, че самият факт да гледа как децата на брат му получават обичта, която чувстваше, че му е била отказвана на него, го засягаше дълбоко. Той рядко споменаващо нещо за това, но Дженифър знаеше колко много го нараняваше.

Сега изглеждаше странно да осъзнае, че тя е усещала кога го боли, кога е бил разстроен, кога е бил ядосан. Как може да бъде толкова чувствителна към нюансите на характера му и толкова сляпа за същността му!

Докато достигна Седемдесет и седма улица, Дженифър бе събрала няколко обемисти пакета. Беше намерила подаръци за Ханука^[2] за Ейса и Лия, един красив ръчно изработен пенъоар за Елиз и едно стъклено прасенце, пълно с пуканки за Мими, което нареди да

бъде изпратено до службата ѝ. Точно тогава Дженифър си спомни, че Мими живее в този блок.

Хрумна ѝ да натисне звънеца с името Холдън до него и зачака Мими да ѝ отговори по домофона. Тъкмо се нагани да си тръгне, когато най-накрая Мими се обади.

Когато Дженифър се добра до четвъртия етаж на къщата, се почувства изтощена. Не бе забелязала колко изморителна бе разходката ѝ, а сега и тези стъпала, които бяха толкова стръмни... Но когато вратата се отвори, тя забрави умората си. Мими изглеждаше ужасно. Косата ѝ бе издърпана нагоре в неравна конска опашка, а лицето ѝ бе бледо.

— Бях в съседство и помислих, че мога да се отбия при теб — избъбри Дженифър, като опря чадъра на стената и изтърси снега от палтото си. — Ако нямаш нищо против едно посещение на Нанук от Севера, бих желала да вляза.

От усмивката на Мими, Дженифър не можа да разбере дали се радва, че я вижда, или просто бе учтива. Тя въведе Дженифър в апартамента, като прибираше разпилени вестници по пътя си. Взе палтото на Дженифър, докато тя си сваляше обувките и духаше в ръцете си да се стоплят.

— Тъкмо се канех да правя супа — каза Мими. — Имаш ли нещо против да дойдеш с мен.

Дженифър предложи да помогне, но Мими отказа, като посочи един стол, където Дженифър се настани и заразглежда безпорядъка наоколо.

През последните седмици Мими се разболяваше и оздравяваше и всеки път Дженифър бе питала какво ѝ е, а Мими измисляше нова болест. Тя твърдеше, че има грип, или вирусно заболяване, или настинка, но никога носът ѝ не течеше и дразнеща кашлица не потвърждаваше историята ѝ. Дори сега Дженифър не можеше да намери следи от лечение, а само мръсни кафени чаши и празни кутии от бисквити.

Апартаментът на Мими бе на последния етаж на сградата, с много светлина, която падаше директно по разгънатото канапе. Имаше два тежки фотьойла, тапицирани с обикновена щампована материя, една дъбова маса с четири дървени кресла с извит гръб и едно бюро на дългата отсрещна стена. Въпреки безпорядъка, Дженифър забеляза, че

мебелировката бе добра и че дреболийките на етажерката от ковано желязо бяха скъпи образци от американското народно изкуство. По бюрото имаше три малки, ръчно изработени мильота. В камината Мими бе запалила огън, но изглежда той не топлеше достатъчно стаята; Дженифър усети течение.

— Как се чувстваш? — попита.

— Много по-добре, благодаря — Мими бе обърната с гръб към стаята и разбъркваше супата полуфабрикат така, сякаш вкусът ѝ зависеше от отмереното въртене на лъжицата.

Дженифър успя да забележи, че Мими няма настроение за дребни разговори, така че взе един от вестниците до стола ѝ. Беше от Хюстън и тя го отвори на страницата за светските новини. Очите ѝ незабавно съзряха съобщението за сватбата на Мари-Бет Холдън. Лицето от снимката силно приличаше на Мими. Мари-Бет имаше същата руса коса, отрязана малко по-късо, същата аристократична шия и същата усмивка, но от по-малка, не толкова съблазнителна уста. Набързо прегледа статията. Госпожица Холдън бе съпроводена от двете си по-малки сестри, както съобщаваше вестникът, на сватбата си с Маркърс Канфийлд Ийгън, вицепрезидент на Холдън ентърпрайзис. Приемът по случая се даваше в имението на Грешъм и Патриша Холдън.

Мими остави супата на масата заедно с малка франзела и съд с масло. Дженифър бе толкова погълната от подробностите за сватбата на Мари-Бет, че Мими трябваше да ѝ се обади два пъти да дойде на масата.

— Виждам, че сестра ти се е омъжила — каза Дженифър, като се надяваше да повдигне мрачното настроение на Мими. — Познаваш ли младия мъж?

— Би трябвало. Аз *почти* се бях омъжила за него.

Гласът на Мими издаваше горчивина, но в него нямаше ревност.

— Татко не можа да ми пробута този хахо на мен, така че даде на бедната Мари-Бет моето *наследство*.

— Може би това е бил избор на сестра ти?

Мими си намаза с масло дебела филия от франзелата. В отношението ѝ имаше нещо твърдо, почти чупливо.

— Съмнявам се. Моите сестри видяха какво се случва с едно дете, което не се подчинява на баща си. Страхуват се да се възползват

от шанса да се отрекат от тях.

Салфетката на Дженифър се изплъзна в скута ѝ и когато тя се наведе да я вземе, забеляза голямо мораво петно на крака на Мими. Тя беше виждала тези следи от бой преди и винаги бе искала да я попита за тях, но никога не се беше осмелила. Може би тази вечер.

— Беше ли поканена за сватбата?

— Едва ли. Аз не съм допускана зад входната врата, да не говорим за приемната зала.

Дженифър потръпна от гнева и възмущението в гласа ѝ. Искаше да успокои Мими, но не знаеше как.

Бяха свършили с вечерята. Дженифър прибра масата. Мими остана отдръпната и мълчалива. Когато вдигна ръкавите на хавлията си за баня, за да измие купичките от супата, Дженифър забеляза дълбока рана на ръката ѝ.

— Ти обичаше ли този Маркърс Ийгън?

— Не.

— Тогава защо се сгоди за него? Защо остави всичко да продължи толкова дълго?

Мими връчи на Дженифър чистите чинии и тя ги изсуши и ги постави в малкия шкаф над мивката. Мими започна да отговаря на въпросите на Дженифър. Звучеше така, сякаш приказваше повече на себе си, отколкото на някой друг.

— Винаги съм се опитвала да доставям удоволствие на родителите си — тя сви рамене. — Предполагам, че да се срещам с Марк, бе същото, като да се опитвам да получавам добри бележки в училище. Опитах се да кажа на баща си, че не обичам Марк, и мисля, че няма да бъдем щастливи заедно, но татко не искаше да слуша. Маркърс Ийгън бе неговия обучаващ се магнат и за да осигури лоялността му към „Холдън индъстриз“, той трябваше да бъде оженен в семейството. Аз бях първата в редицата.

— Кое те накара да заминеш.

Мими избърса ръцете си в една кърпа за чинии и наля кафе в големи чаши. Когато се настаниха на кушетката, Мими се наведе напред и погледна Дженифър право в очите.

— Харесваш ли секса?

Въпросът озадачи Дженифър.

— Да, харесвам го.

— Аз също. Ето защо не можех да се омъжа за Марк. Той не беше първия мъж, с когото бях спала, но без съмнение бе най-лошият. Нямах начин да застана пред Бог и да се закълна да остана вярна на един мъж, който ме оставя напълно студена. Щях да му изневеря още в медения месец и за мен това щеше да бъде по-лошо, отколкото да се противопоставя на баща ми.

— И така, ти избяга?

— Най-далеч и най-бързо. Никога не казах на баща си истинската причина, защото бях сигурна, че той мисли, че всичките му скъпоценни дъщери все още са девственици. Знам, че не трябва да обяснявам всичко това, но, повярвай ми, това не е като да съм спала с половината Тексас.

Тя се загледа надолу към скута си, като навиваше подгъва на пеньоара си.

— Казах на майка ми. От всички хора очаквах именно тя да ме разбере. Тя има по една любовна връзка на година, но предполагам, че се страхуваше, че ако застане на моя страна, татко ще изхвърли и нея.

— Все още много те боли, нали?

Когато Мими погледна нагоре, Дженифър си помисли, че видя влага в очите ѝ, но устата на Мими бе стисната. Защитна обвивка я опасваше като кобра.

— Признавам, че се надявах, че той ще бъде повече загрижен за моето щастие, отколкото това да осигури наследник на династията си. Грешах.

— Той те проследи дотук, нали?

— Направи го — Мими стана от кушетката и прибави един пън в огъня, като го мушкаше и буташе, докато накрая се запали. — Впуснахме се в ужасна битка, и най-накрая аз му казах защо съм отхвърлила мъжа на мечтите му. Казах му, че неговото чудесно, брилянтно, многообещаващо протеже не можеше да се чука.

Мими стоеше с гръб към Дженифър, но по вдървените ѝ рамене тя можа да види, че болката от противопоставянето се бе върнала.

— Знаеш ли какво направи той? — завъртя се Мими. Лицето ѝ се напрягаше срещу сълзите, които извираха от очите ѝ. — Нарече ме мръсница и ми каза, че е доволен, че се е отървал от мен.

Дженифър се почувства така, сякаш някой току-що я беше ударил с юмрук. Испита гняв и съжаление, и тъга. Мими се бореше да

запази достойнството си, но когато се върна на кушетката, започна да плаче. Дженифър отиде до нея и избърса очите ѝ с носна кърпичка.

— Мими, забелязах, че от време на време имаш рани по ръцете и краката. Беше също и болна. Това има ли нещо общо с баща ти?

— По заобиколен начин.

— Искаш ли да ми разкажеш за това?

— Не мисля, че исках да знаеш.

— Хората не получават такива белези, като правят хубави неща.

Мими потърси изпод възглавничките на кушетката цигарите си. Запали една и се загледа как димът излиза нагоре към прозореца на покрива.

— Чувала ли си някога за Лейди Бел? — попита тя.

— Не мога да кажа, че съм чувала. Трябва ли да я познавам?

— Всъщност не. Лейди Бел е порнозвезда. Прави креватни трикове с наети мъже и в определени кръгове е доста известна.

Дженифър се втренчи в Мими.

— И *ти* си Лейди Бел!? — изрече го меко, като се надяваше Мими да каже *не*, макар да знаеше, че няма да го направи.

— Лейди Бел. Звездата на порнофилмите. Кралицата на тайните събирания. Това съм аз!

— *Защо?*

Мими изпусна дима от цигарата, подреждайки мислите си.

— Пари. Отмъщение. Злоба. Може би и трите заедно.

— Как започна?

— Не невинно. Отидох при един мъж, за когото си мислех, че е нещо специално. Мислех, че ще бъде чудесен любовник и се държах много свободно с него. Тогава той ми каза, че трябва да се снимам във филми. Мръсни филми. Не знам какво ме облада тогава, но се съгласих.

— А тези наранявания?

— Те са отскоро. Когато започнах за първи път, нещата бяха окей. Този мъж, моят агент, никога не беше доволен. Имаше някакво друго конте, който се правеше на режисьор, и това бяхме само аз и някой добре изглеждащ жребец, който можеше да го прави дълго, за да е интересно.

Мими се засмя, но това бе звук, който излезе с болка и отвращение към себе си.

— Всички го правехме за пари, дори момчетата. Повечето от тях се учеха кое как става.

Изведнъж Мими се засрами.

— Вярваш или не, но с едно от тях се срещам постоянно. Ще ти хареса, Дженифър. Знам, че звучи нелепо, но той наистина е добро момче. Просто хората правят странни неща, когато са отчаяни.

Дженифър не можеше да си спомни да е гледала някога порнофилм, да не говорим пък за някой, който се е снимал в такъв. Почувства се като че ли живееше в пещера. Беше шокирана и може би малко отвратена, но Мими бе в беда и точно това в момента имаше най-голямо значение.

— А тези натъртени места?

— Да. Нещата бяха доста праволинейни отначало, но тогава Хер Режисьорът разви някои странни вкусове. Добрите момчета си заминаха, а на тяхно място дойдоха рехави същества, които си възбуждаха топките като биеха жените. Дженифър, знам, че се опитваш да ми помогнеш, но това ще ни затрудни и двете, ако продължавам.

Дженифър прегърна Мими и повдигна брадичката на момичето, така че Мими да я погледне. В очите ѝ имаше толкова съжаление и унижение, че всичките мисли на Дженифър за одобрение или неодобрение избледняха.

— Не трябва да казваш нищо повече, освен ако решиш да ми кажеш името на онова влечуго, което те забърка във всичко това.

Мими се отдръпна назад.

— Не мога да направя това.

— Защо го защитаваш?

— Защото наистина е добро момче. Той също е бил отчаян. Никога не е искал да се забърква в такава грозотия, но е имал да изплаща заем.

Нещо разтърси Дженифър. Една мисъл започна да узрява в нея. Когато Търк заговорише Мими, тя изглеждаше напрегната и затворена в себе си. *Търк имаше да изплаща заем.* Беше чудесен любовник. Не беше толкова неправдоподобно, че Мими се е натъкнала на него.

Но не! Беше немислимо Търк да прибегне към такива работи. Дженифър поклати глава. Мислите и картината бяха тук, но тя отказваше да ги свърже. *Съсредоточи се върху Мими*, каза си тя.

Забрави, че Търк е казал, че има страничен бизнес, който му носи добри пари.

— Какво общо има всичко това с баща ти?

Мими спря да плаче.

— Той ме нарече курва. Част от мен искаше да му докаже, че е прав — тя погледна към Дженифър, без да може да спре хлипанията си. — Искаш ли да чуеш въображението ми? То е болно. Знам, че е болно, но се молах баща ми и неговите добри, високопоставени приятели, които се събират поне веднъж в месеца да гледат порнофилми, да се натъкнат на един от моите. Всичко, което исках, бе да го видят как ще ме гледа да правя онези неща, които той си мислеше, че правя. Добре щеше да му дойде. Щеше да го унижи така, както той унижи мен.

— Може би си го наранила достатъчно, като си избягала. Може би той е един от онези мъже, които обичат, но не могат да го изразят правилно. Той е бил ядосан. Казал е нещо, което му е дошло на ума, но се обзалагам, че е искал да те опакова и да те върне вкъщи.

— Тогава защо не го *направи*! — звучеше като малко момиченце.

— Защото всеки мъж, който е постигнал това, което има баща ти, е натоварен със свръхдоза гордост и, повярвай ми, гордостта може да попречи на човек да направи неща, които просто могат да го направят най-щастлив.

— Да не би да казваш, че трябва да се върна вкъщи?

— Не непременно.

— Тогава какво да правя? Толкова ме е срам...

— Вземи си поука. Не пропускай опита. Намери нещо положително.

— Аз открих вече Майкъл.

— Сега открий себе си.

— Чрез теб всичко звучи толкова лесно.

Дженифър погледна към Мими. Нямаше как Мими да знае, че Дженифър също бе въввлечена в търсене на себе си, че Дженифър също се бореше със задушавашката хватка на гордостта.

— Не е лесно, Мими, но ти можеш да се справиш!

— Ти си силна, Дженифър...

Само за другите, помисли си Дженифър. Но аз ще се преборя.

- [1] Намек за усмирителна риза в психоболница — Б.пр. [↑](#)
- [2] Еврейски празник в началото на зимата — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Вратата на кабинета на Дженифър бе затворена, но нищо, освен циментови блокове не би могло да заглуши шума в залата. Високоговорителите бяха включени в четири часа и въздухът вибрираше с кънтящи коледни песни. Пишещи машини щракаха с голяма скорост. Телефони дрънчаха. Възбудени гласове викаха и молеха за червило или одеколон. И всеки миг някой изреваваше: *Хо! Хо! Хо!*

Горе в залата се подготвяше да започне коледното годишно парти на „Жоли“. Денят на Дженифър бе изнурителен, и въпреки че тя също бе нетърпелива да се присъедини към празненството, имаше да прегледа още един екземпляр и да отговори на няколко обаждания. Прочете набързо материала, като отбеляза някои промени с молив, одобри друга част и напомни на Брук да включи цените за рекламна площ.

След това тя взе бележника от телефонните обаждания. Да разшифроваш почерка на Мими бе като да разгадаеш древни писмени знаци. Но от това, което Дженифър можа да види, нямаше нищо спешно. Нещо странно обаче я озадачи. Майка ѝ се беше обадила рано сутринта. *Без съобщение. Просто искаше да побъбри.* Роуз никога не ѝ се обаждаше в службата и определено не по това време на годината. Знаеше, че пекарната щеше да е претъпкана с клиенти, но все пак взе слушалката. Беше набрала половината цифри, когато Мими показва главата си.

— Дженифър, имаш посетител.

Преди да има възможност да възрази, Мими въведе Силест Креншо.

— Надявам се, че не ти преча — Мими си бе тръгнала, но Силест остана до вратата, като чакаше да я поканят вътре.

Дженифър остави телефона и се вторачи в свекърва си. Нямаше значение колко притеснена изглеждаше Силест, в никакъв случай нейното притеснение не се равняваше на това на Дженифър. При

нормални обстоятелства семейството на Чарлз я изнервяше с твърдата си официалност и с надутите си превземки, но сега тя почувства положително кокетничене. За това посещение можеше да има само една причина, а тя не бе подготвена да обсъжда Чарлз. Особено пък с майка му.

— Не ставай глупава. Каква приятна изненада — Дженифър стана и заобиколи бюрото си, като се надяваше устата ѝ да ѝ се подчини и да образува усмивка, а не гримаса. — Тъкмо привършвах няколко дреболии от последната минута.

— Секретарката ти спомена нещо за някакво парти. Може би моментът не е подходящ?

Дженифър отчаяно искаше да се съгласи с нея.

— Това е просто събиране на колеги — каза тя. — Ще продължи с часове. Имам много време.

Тя помогна на Силест да свали палтото си и я заведе до един стол. Докато издърпваше друг за себе си, осъзна, че през всичките години, през които бе женена, това бе първият път, когато оставаше сама със Силест. Стомахът ѝ се обърна на сто и осемдесет градуса и тя грабна една цигара.

— Бих те попитала как си, но виждам, че си добре. Изглеждаш чудесно — каза Дженифър. В действителност тя мислеше, че Силест изглежда бледа и изпитан. Очите ѝ бяха изморени, а кожата ѝ жълтеникава.

— Благодаря ти, скъпа! И ти не изглеждаш зле. Не мисля, че съм виждала този екип преди.

Гласът на Силест бе приятен, но примесен с леко неодобрение. Отначало Дженифър не разбра. После си спомни, че носи един от моделите на Елиз. Силест никога не бе виждала Дженифър в панталони, дори и стилни като тези. Бяха надиплени и широки по бедрата, заострени точно над глезена, където свършваха с тесен маншет. Ангорски пуловер в малинов цвят и свободни ръкави допълваха панталоните от туид, но широките рамене с подложки вероятно бяха смутили Силест.

— Намерих чудесен нов дизайнер, Елиз де Марко. Всички в списанието твърдят, че е многообещаваща — *защо ли бе заела отбранителна поза?* — Виждам, че ти също си пазарувала.

Дженифър посочи към чантите на „Сакс фифт авеню“, които лежаха до Силест. За една обнадяваща секунда тя се молеше да е недоразбрала целта на това посещение. Може би то бе изблик на моментен импулс...

— Била ли си в Блумингдейл? — продължи тя с бърблив тон. — Имат страхотен бутик на петия етаж. Зареден е с най-доброто...

— Говорих тази сутрин с Чарлз — Силест пресече рязко Дженифър. — Той се обади да ми каже, че на Коледа няма да вечеряш у нас. Мога ли да попитам *защо*?

Дженифър не знаеше дали повелителният тон на Силест бе породен от гняв или от страдание, но нещо в нея кипна. Ярост, която Дженифър мислеше, че се е успокоила, се възпламени отново. Как смееше Чарлз да я поставя в такова положение! Как смееше да оставя *обясненията* за нея!

— Какво каза Чарлз?

— Каза ми, че сте решили да се разделите. Вярно ли е това?

Първата реакция на Дженифър бе да се изсмее. Силест направи да звучи така, сякаш раздялата бе резултат на смислено обсъждане между двама разумни възрастни. *Това не е начинът, по който се случва,* искаше да извика тя. *Намерих го в леглото с един мъж!*

— Да, вярно е — Дженифър преглътна мислите си, като се намръщи от вкуса, който оставиха в устата ѝ.

Силест не отговори. Ако бе забелязала вълнението на Дженифър, то тя се престори, че не го е видяла. Седеше тихо и неподвижно, с фокусирани очи върху нещо зад бюрото на Дженифър. Ръцете ѝ бяха сгънати в скута ѝ и въпреки дебелия ѝ вълнен костюм и кожена шапка, тя изглеждаше, като че ли бе във всекидневната си, развличайки бридж клуба.

— Заради нещо, което Чарлз е направил, ли?

Дъхът на Дженифър секна. Беше ли възможно тя да *знае* за Чарлз? Не. Дори ако подозираше нещо, тя би го потиснала. Дженифър кипеше от гняв. Мразеше идеята да защитава Чарлз. Мислеше си да смачка илюзиите на Силест за скъпоценния ѝ син, като ѝ каже какъв е *всъщност*, като принуди Чарлз да се защитава сам. Но не можеше.

— Не беше ничия грешка — извърна поглед тя.

И отново настана тишина.

— Заради нещо, което аз съм направила ли?

Въпросът шокира Дженифър. В продължение на седмици тя бе обзета от въпроса за вината. Чувстваше, че голяма част от вината пада върху Чарлз. И все пак по някакъв начин тя наистина почувства, че и Силест носи отговорност, а също и че Уайът бе допринесъл за хомосексуалността на Чарлз. Единственият въпрос, на който не можеше да си отговори, бе колко голяма бе *нейната* роля.

— Винаги си се държала чудесно с мен, Силест. Това няма нищо общо с теб — Дженифър започна да чувства как гърбът ѝ тупти и докато посягаше за нова цигара, той се изкриви от болка.

— Много е мило, че го казваш, но не е лесно да си един Креншо. Уайът може да не е бил винаги толкова приятен, а знам, че и другите ми синове те нараняват ужасно. Не мога да не чувствам, че е трябвало да направя нещо.

За първи път откакто познаваше Силест, Дженифър взе ръката ѝ. Бе изненадана да разбере колко малка и колко топла е тя.

— Двамата с Чарлз не можахме да си осигурим един на друг щастие повече — *има наистина бяха щастливи някога заедно?*

— Има ли друг *мъж*?

Иронията разтърси Дженифър.

— Не — тя си представи Чарлз в леглото. Чу отказа на Джош. — Няма никой друг.

— Може би, ако имаше деца... — промълви Силест като че ли на себе си.

— Децата не задържат хората заедно.

— Понякога успяват.

Дженифър се чувстваше ужасно неудобно. Силест изглежда бе решила да намери причините и отговорите. Дженифър би могла да ѝ ги даде, но щеше да си държи езика зад зъбите. Щеше да продължи да крие истината. Не за да защити Чарлз или себе си, а да защити Силест. Истината щеше да накаже най-много нея.

— Може би — изрече тя тихо, — но в нашия случай това е неуместно. Нямаме деца.

Силест кимна и започна да си играе с чантата си. Дженифър промени позата си на стола, като се опита да намали болките в гърба си.

— Няма ли да бъде по-добре да се опитате да се споразумеете? Чарлз е разумен мъж. Ти си интелигентна жена. Трябва да има някаква

обща база.

— Не мисля.

Силест отново започна да си играе с чантичката си, отвори я, престори се, че търси нещо и пак я затвори. Когато заговори, очите ѝ останаха втренчени в чантата ѝ от гущерова кожа.

— Но тогава ще бъдеш сама — прошепна тя. — Няма нищо лошо от това да бъдеш *сама*.

Едва сега Дженифър разбра, че Силест говореше закодирано, като използваше езика между редовете, за да говори всъщност за себе си. Тя не бе щастлива с Уайът, но вместо да признае грешката си, бе избрала да направи компромис. Тя не действаше. Само реагираше. Тя не мислеше, а отговаряше. Просто, за да запази мира. Просто, за да не бъде сама.

Мисълта за това накара Дженифър да потръпне.

— Ще се оправя — каза тя. — Имам работата си, а засега това е достатъчно.

— Нима? — очите на Силест бяха меки и загрижени, когато погледна към снаха си. — Знам, че това се възнаграждава и, разбира се, в такова време работата ти може да се окаже благословена, но тя не изпълва целия ти живот, Дженифър...

— Звучиш като майка ми — *а също и като Джош*. И Дейвид. И даже като Чарлз.

Силест се засмя и потупа Дженифър по ръката.

— Тогава определено трябва да слушаш майка си.

Тя стана от стола и отиде до една от чантите, извади един пакет и го подаде на Дженифър.

— Бях планирала да ти дам това на Коледа — срамежлива усмивка се появи на устните ѝ. — Поръчах го преди доста време. Надявам се, че не е изцяло неподходящо.

Дженифър отвори кутията. Беше голямо украшение за коледната елха, изгладено от едната страна, за да държи една снимка на нея и Чарлз. Двамата седяха на пода пред коледното дърво на семейство Креншо, около тях имаше подаръци, украсени с панделки, а лицата им бяха озарени и приветливи.

Дженифър усети, че ръцете ѝ треперят.

— Чудесно е — очите ѝ се напълниха със сълзи.

— За мен ти си нещо много специално, Дженифър. Не искам да те загубя.

Гласът на Силест се пречупи и нещо вътре в Дженифър я заболя и за двете. Днес те се бяха докоснали и Дженифър съжаляваше, че през всичките тези години са странили една от друга. В миналото тя гледаше на Силест като на карикатура, като скица без съдържание, но бе сгрещила. Пред нея стоеше жена, нарисувана изцяло, със сенки и светлосенки, с цветове и полутонове.

Дженифър прегърна свекърва си, като се зачуди защо никога не я беше прегръщала преди. Когато ръцете на Силест отвърнаха на прегръдката ѝ, Дженифър остави сълзите си да рукнат свободно. Не знаеше дали ще види Силест отново.

Залата, където се провеждаше шоуто, бе изпълнена с празничен дух. Гирлянди от борови клонки, преплетени с малки крушки, украсяваха като бродерия стените. Неоновият ананас на Дженифър висеше пред проекционния екран и процеждаше лъжлива светлина. Огромна коледна елха бе поставена от едната страна, украсена от всички от персонала, а всяко украшение символизираше отделен аспект на списанието; снимки на членовете на персонала, миниатюрни корици на „Жоли“ и коледни топки, боядисани с лозунга на всяко поощрение на „Жоли“.

Повечето от гостите се смееха и пееха заедно с песните, които се свиреха, здрависваха се и си пожелаваха всичко хубаво. Само Брад изглеждаше извън целия този синхрон. Стоеше до бара, с лице сбръчкано във фалшива гримаса. Току-що бе прекарал час пред кабинета на Селуин Фелоус. В продължение на два дни Брад молеше за среща, но секретарката на Фелоус бе необикновено неотзивчива, почти рязка. Днес, като знаеше, че Фелоус се готви да заминава за Коледа на Бахамските острови, Брад реши да вземе нещата в свои ръце, но вероятно Фелоус се беше измъкнал през задната врата.

Имаше цял месец до последната дата на априлското издание и цифрите вече надминаваха и най-смелите очаквания. Имаха заявки за седемдесет страници над обикновеното и продавачите все още получаваха обаждания. Само през последната седмица една фирма за спортно облекло с умерени цени, „Морсо“, която рекламираше в

„Жоли“ преди две години, се бе обадила на Брад за включване с шест страници. Всъщност през последния месец бе забелязано чувствително раздвижване. От „Нейман Маркс“ се бяха обадили на Дженифър с потвърждение за поощрението с такса, като бяха подписали за няколко от техните магазини в ключови градове. Други търговци на дребно ги последваха. Във всички четири главни региона за продажба най-добрите магазини се бяха съгласили с идеята за „Големия ананас“. Дори и вторичното поощрение вървеше добре. Над седемстотин малки магазина се бяха включили допълнително.

Брад трябваше да е изпаднал във възторг, но вместо това бе обзет от паника. Първо, имаше твърде много съвпадения. Изглеждаше, като че ли една и съща ръка, която преди бе натискала „Жоли“ надолу, сега го издърпва нагоре. Второ, нищо от това не струваше, ако не можеше да убеди борда на „Фелоус“ за стабилизирането на Жоли. Беше отишъл до кабинета на управляващия със свитък документи и с реч, с които се надяваше, че ще помогнат да се предотврати продажбата. Нямаше нужда Фелоус да отива толкова далеч, за да го избегне, освен ако продажбата не беше свършен факт.

— Получи ли подаръка, който ти оставих? — гласът на Брук Уийлър го изненада.

— Да, получих го. Чудесен е, Брук. Малко екстравагантен, но го оцених високо — той не й каза, че бе върнал запалката „Картие“ още същия ден, когато я намери на бюрото си.

— Имам и друг подарък за теб, но този трябва да си го вземеш лично.

Брад очакваше това. Като отпи от уискито, усети, че пулсът му се ускори. Дори сред глъчката чу как Брук го кани в апартамента си след партито. И чу себе си да отклонява поканата.

Това бе овладян триумф. Брук изглеждаше великолепно. Гъстата ѝ медена грива падаше разпиляна върху лицето ѝ. Сладострастното ѝ тяло бе стегнато в чифт кожени панталони и в пуловер. Знаеше, че ако я гледа твърде дълго, ще се размекне. Усети как устните ѝ докосват неговите, и мускусният ѝ мирис изпълва ноздрите му. Вече бяха прекарали една невероятна нощ заедно, една нощ, за която съжаляваше.

На Брад му се искаше целият епизод да бе по-малко екзотичен, по-малко зрелищен, защото сега знаеше, че Брук използва това, че бе

останал доволен от сексуалната ѝ експертиза, като оръжие. Наистина го бе поставила на опънато въже и той трябваше здравата да поработи, за да запази равновесие. Изглежда тя си мислеше, че единственото ѝ интимничене с него ѝ дава предимство. Беше му надрънкала оплакванията си от Дженифър, бе станала твърде безсрамна с исканията си. Желаше да получи работата на Дженифър и го бе показала достатъчно ясно.

Докато Брад все още се чудеше на прекалената всеотдайност на Дженифър, не беше дал определен отговор на Брук. В замяна на това той забеляза, че тя започна да го разпитва за развода му, за датата, на която съдът щеше да се произнесе, за името на адвокатата му, за имената на децата му. Нямаше и съмнение, че ако Брук станеше обект на присмех, щеше да измине всякакво разстояние, за да си отмъсти. Той беше направил грешка с нея. Надяваше се само да не бъде фатална.

— Честита Коледа, скъпи! — Брад никога не бе оставал толкова доволен, че вижда Гуендолин Стюърт. Тя връхлетя върху него и го целуна по двете бузи. Удостои Брук с една целувчица по бузата и с кратко кимване.

— Тъкмо видях пробите на онази Нина Кахала и те са божествени! Ще го направим. Това априлско издание ще бъде просто зашеметяващо!

Възбудата на Гуен бе завладяваща и за първи път от дни Брад се почувства обнадяден. Гуен скачаше от мисъл на мисъл за успеха на снимките за корицата, оценявайки високо избора на Дженифър. Брад усети раздразнението на Брук, но не направи опит да я въвлече в разговора. Когато Гуен започна да разказва подробности от доклада на Марни Добс от Хавай, Брук се извини и се разкара. Брад я наблюдаваше през рамото на Гуен.

Потръпна, когато видя отмъстителното изражение в очите ѝ.

— Току-що пропусна комедията на годината — Търк поздрави Дженифър на вратата, връчи ѝ чаша бяло вино и я въведе в залата. — Шоуто на Брад и Брук.

— Не знаех, че са включени в програмата.

— В действителност това бе едно частно представление, ограничено само за тези, които имат доброто усещане да ги

наблюдават. Трябваше да го видиш. Тя си завира носа около него и му шепне нещо в ухото. Той оглежда залата и тогава поглежда към Брук похотливо. Бедрата ѝ се допират до неговите. Той се бави малко, а после изведнъж се отдръпва. Разговарят. Гуен влиза отдясно на сцената. Брук излиза отляво. Да си умреш от смях!

Дженифър не намери шегата на Търк за забавна. Тя само потвърди подозренията ѝ за Брук.

— Човек със сигурност си заслужава да те чака, но какво, по дяволите, те забави толкова? — Търк погледна към Дженифър одобрително. — Започнах да си мисля, че няма да успееш да дойдеш.

— Имах посещение — срещата със Силест бе помрачила настроението ѝ и докато отпиваше от виното, се опита да възвърне малко от ентусиазма си.

— Не беше ли някой висок, матов и красив непознат? — попита Търк.

— Едва ли. По-скоро беше бившата ми свекърва.

— Трябва да има пълнолуние. Тъща ми ме изведе на обяд днес.

— Как беше?

— Интересно.

— Какво прави Диъдри? — каза тя, като осъзна, че въобще не бе попитала Силест същото за Чарлз.

— Не е много добре, според Уини. Тъй като тя е праволинейна, склонен съм да ѝ повярвам.

Диъдри се бе затворила в дома си в Уечестър, като отказваше да се среща с всички, освен с майка си. Дори на великия Паркър Уолинг бе отказано посещение и Търк намираше това за повече показателно, отколкото всичко друго, което Уини бе казала. По-късно Търк започна да се чуди колко различен може да бъде животът им, ако бе продължавал да предизвиква бащата на Диъдри. Дори и да беше загубил, би могъл да спечели Диъдри.

— Как вървят нещата със Зийна? — Дженифър забеляза Мими и нейния приятел Майкъл на една от бюфет масите.

— Тя работи дяволски много! Нощ след нощ се вмъква в някаква си тъмна стаичка. Едва успявам да я видя.

— Звучиш ми като ревнивец — Дженифър се зачуди дали Чарлз някога се бе чувствал така.

— Кофти е да се състезаваш с телефотообектив. Въпреки че ще призная, работя върху моята техника при боравенето с апарата. Почти го правя съвършено, само имам нужда от малко практика. Интересува ли те?

— Очарована съм, но не, благодаря.

В гласа на Търк имаше нервна нотка, която разтревожи Дженифър. В Лос Анжелис Търк бе говорил за Зийна с възхищение, като че ли тя беше ангел с ореол и с крила. Отсъствието и времето бяха развили въображението му за нея. Но сега Търк изглеждаше разделен от илюзиите си. Нима се бе влюбил в един спомен?

— Видя ли приятеля на Мими? — Дженифър посочи към бюфет масата и тогава се обърна към Търк да види реакцията му. Нямаше такава. Лицето му беше безизразно.

— Не. Трябваше ли?

— Мислех, че двамата с Мими сте приятели — Дженифър мразеше да разпитва Търк, но толкова много отделни мисли трябваше да бъдат събрани заедно.

— Мими е моя приятелка. Секретарката на Брад ми е приятелка. Това не значи, че те идват при мен да одобрявам гаджетата им — той се почувства задължен да погледне по посока на Мими. — Изглежда симпатичен, но защо се правиш на квачка?

— Защото харесвам Мими, а напоследък изживява труден период.

— Какъв труден период?

Дженифър почувства как стомахът ѝ се обръща.

— Оставила се е да бъде въввлечена в нещо, което не е съвсем чисто — Дженифър не знаеше докъде може да продължи този разговор. В края на краищата тя просто имаше подозрения. Ако грешеше, щеше да измени на доверието на Мими. Ами ако беше права? Не знаеше какво ще направи, ако се окажеше права.

Изведнъж това вече нямаше значение. От другата страна на залата някой извика името ѝ. Брат ѝ Дейвид си проправяше път през тълпата и видът на лицето му я изплаши. Дженифър си спомни за обаждането на майка си. Защо не ѝ се бе обадила? Може би Марти се беше изгорил както преди няколко години... Може би беше болен... Или Сара беше болна... Не. Дейвид нямаше да бъде тук, ако имаше

нещо със Сара или с децата. *Сигурно е Джош!* Нещо се бе случило с Джош.

— Дженифър, ела с мен! — Дейвид я сграбчи за рамото и я измъкна от залата възможно най-бързо.

— Какво има? Какво е станало? — сърцето на Дженифър туптеше силно и изведнъж ѝ стана студено.

Дейвид я закара до една кушетка и я постави да седне.

— Опитвах се да те открия — каза той. — Сара вече се обади на Чарлз в кантората.

Защо трябваше някой да се обажда на Чарлз за Джош? Умът на Дженифър препускаше. Имена. Лица. Ситуации. Всяка по-плашеща от предната.

— Нещо със Силест ли се е случило? — ако той кажеше да, тя щеше да се почувства ужасно. Ако кажеше *не*, щеше ли да има смелостта да посрещне алтернативите? — Тя току-що беше тук. Злополука ли?

Дейвид поклати глава.

— Не е Силест. Майка.

Дженифър се разтрепери. На устните ѝ напиреха въпроси, но думите не излизаха.

— Получила е сърдечен удар.

— О, Боже! — дъхът на Дженифър секна. Устата ѝ бе суха, тялото ѝ се разтrese в конвулсии. — Но тя ми се е обаждала тази сутрин.

— Станало е преди час.

— Не отговорих на обаждането ѝ — гласът на Дженифър бе приглушен, почти несвързан. — Бях заета. И тогава дойде Силест. Започнах да набирам номера, но... бях заета.

Дейвид усети вината. Усети болката ѝ. Взе я в ръцете си и я загали като дете, като му се искаше да може да ѝ предпише нещо, което щеше да успокои угризенията ѝ.

— Но тя ще се оправи, нали? — Дженифър се отдръпна, а очите ѝ бяха умоляващи. — Ти си я видял. Ще ѝ помогнеш да се оправи, нали Дейвид?

На лицето ѝ бе изписано същото зашеметяващо отчаяние, което той бе видял, когато тя бе на тринадесет години, обвита с превръзки и

закачена към разни машини. Тогава се бе почувствал безпомощен. Чувстваше се безпомощен и сега.

— Дженифър. Тя е мъртва...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

В офиса на директора на погребалното бюро бе твърде горещо и твърде светло. Дженифър се опита да се съсредоточи, но чувстваше съзнанието си размътено. Мислите ѝ се носеха безцелно — ту изплуваха на повърхността, ту се оттегляха, отказвайки да се подредят в някаква логична последователност. Чуваше как Силест казва: *Не искам да те загубя*. Представяше си как Роуз получава сърдечен удар в пекарницата. Чуваше как Дейвид ѝ казва, че Сара се е обадила на Чарлз. Виждаше пред себе си лицето на Марти, когато му се обадиха за Роуз.

— Парцелът на името на господин Шелдън ли е?

Дженифър не бе сигурна как баща ѝ се бе озовал в болницата, но един лекар го бе довел у дома и му бе дал успокоително. Сега в къщата бе Сара, занимаваше се с телефонните обаждания и се грижеше за Марти. Дейвид и Дженифър бяха отишли направо в моргата, за да се погрижат за погребението на майка си.

Зад едно гигантско бюро седеше едър мъж с гъста черна коса и бледо лице с нездрав цвят. Имаше подходящо сериозно изражение, гласът му бе дълбок и монотонен.

— Как иска баща ви ковчега — открит или закрит?

Дженифър в действителност не слушаше, но знаеше, че той задава въпроси и попълва бланки, като грижливо записва фактите от живота на Роуз в три екземпляра. Дейвид отвърщаше на всеки въпрос с лишена от емоционалност прецизност. Ако Дженифър не седеше до него, би могла — също като служителя от моргата срещу тях, да си помисли, че той изцяло владее положението. Но чувстваше как от време на време той потреперва, а по дланите му бяха избили ситни капчици пот.

— Бихте ли желали да направим съобщение във вестниците? Използваме стандартни форми, в които се изброяват членовете на семейството, както и времето и мястото на службата.

В стаята, съвсем преднамерено, всичко изглеждаше сдържано — бледосиньо с дискретни райета и неопределени контури. По стените висяха картини, обрисувачи спокойни небеса и безметежни планински върхове. А на всяка маса имаше лакирана табелка с библейски цитати, които настоятелно обясняваха значението на смъртта и необходимостта от нейното приемане.

— Госпожо Креншо? — човекът говореше на нея. — Ще трябва да решите как да бъде облечена майка ви.

Неспособна да отговори, Дженифър се втренчи в него. После погледът ѝ се отмести върху една хартиена торба на пода до бюрото. В нея бяха униформата и обувките на Роуз.

Дженифър поклати глава, почувства как започна да ѝ се повдига.

— Знам, че е трудно, госпожо Креншо, но имам нужда от вашата помощ. Може би имате някоя по-нова снимка?

— Мисля, че вкъщи, не съм сигурна — как можеше да иска от нея да мисли? Говореше за майка ѝ в минало време. Използваше думи като *покойната* и *тялото*. Искаше да я *подготви* и да уреди всичко за *вечния ѝ дом*.

Дейвид бръкна в джоба си, извади портфейла и подаде на човека една снимка.

— Прибрана отзад — каза бързо тя, като се надяваше смущението, което изпитваше, да не избие в изчервяване. — Носеше я прибрана отзад с шноли — очите ѝ се напълниха, а гърлото ѝ се сви. — Но никога не се задържаше. Вечно я отмяташе от лицето си. И обичаше розово червило. Не вървеше с косата ѝ, но това носеше. Розово. Колкото по-ярко, толкова по-добре.

Големи горещи капки се търкулнаха надолу по бузите ѝ. Колко пъти се беше опитвала да накара Роуз да промени прическата си... Колко много червила ѝ беше носила... За никой друг това нямаше значение. Точно сега не можеше да разбере защо за нея бе имало.

— Благодаря ви, госпожо Креншо — човекът ѝ се усмихваше. — Тя ще изглежда прекрасно, уверявам ви — той се надигна от стола и тръгна към вратата. — Бихте ли ме извинили, трябва да проверя някои неща.

Дженифър се загледа втренчено за момент в празния стол, после се обърна към Дейвид.

— Казвала ли съм ѝ някога, че изглежда прекрасно?

Брат ѝ я целуна нежно по бузата и почувства соления вкус на нейните сълзи. Изтри очите ѝ с носната си кърпичка, после попи своите сълзи. По лицето на Дженифър бяха полепнали влажни кичури коса. Той полека ги отметна встрани.

— Тя мислеше, че *ти* си красива.

Дженифър кимна. Нейни снимки имаше навсякъде в къщата на родителите ѝ, а в чекмеджето на касата в пекарницата бяха залепили изрезки от вестници. Защо тя нямаше снимка на Роуз?

— Толкова неща имам още да ѝ казвам — отрони тя. — Не съм готова да я видя мъртва...

— Никога няма да бъдем готови — промълви той, като се опитваше да отпъди от съзнанието си лицата на пациенти, които не бе могъл да спаси, и на членове на техните семейства, които бе утешавал.

— Но ние тъкмо бяхме започнали да се разбираме...

Дейвид си спомни всички битки, които се бе опитвал да предотврати, гнева в отношенията между Дженифър и Роуз. Навремето не беше обръщал сериозно внимание на това, беше го смятал за етап от един процес, но сега, забелязвайки тъгата на Дженифър, той разбра, че тя си спомня, страда и съжалява.

— Тя те разбираше по-добре, отколкото ти си мислеше...

Той я прегърна и двамата заплакаха, хванали се здраво, като деца по време на гръмотевична буря.

— Дейвид? — тя се бе изтръгнала от прегръдката му. Трепереше, а лицето ѝ бе станало бяло като платно. — Бях ли добра дъщеря?

Преди той да успее да отговори, директорът на погребалното бюро се върна, носещ куп документи и един ключ.

— Доктор Шелдън. Госпожо Креншо. Бихте ли ме последвали?

— Къде отиваме? — Дженифър се изплаши. Роуз беше тук, в тая сграда. Той каза така. Да не би да ги водеше да я видят? Дженифър не искаше да отиде.

— Трябва да изберем ковчег за майка ви.

Той ги отведе от офиса, после прекосиха коридора и влязоха в една слабо осветена стая. Тук беше по-хладно и Дженифър усети как я полазиха студени тръпки. Върху застлани подиуми бяха сложени образци от ковчези — различни размери, различни материали, всеки един меко осветен от отделен прожектор. Подовата настилка беше тъмна и това създаваше илюзията, че ковчезите висят във въздуха.

На Дженифър започна да ѝ става лошо. Човекът от моргата говореше, обясняваше, водеше Дейвид от един ковчег на друг. Гласът му долиташе монотонно до нея и скоро се превърна в някакво противно ехо. Дженифър стоеше до вратата, втренчила се със замаян поглед в ковчезите. За един момент си представи, че е пропаднала под земята в някаква абаносова пещера. Дрезгав шепот я приветства в отвъдния свят на мъртвите. Не можеше да види никой, но ги чуваше. Те удряха по ковчезите, опитваха се да излязат, молеха я да им помогне.

— Не мога — изкрещя тя. — Не мога да го направя.

Дейвид дотича до нея и я подкрепи, като я подхвана под кръста. Директорът извърна главата си рязко към нея. Призрачното видение изчезна и с изчезването му тя избухна във високи, скръбни ридания.

— Не искам да избирам нищо. Не искам майка ми да бъде в сандък. Не искам майка ми да е мъртва!

Беше адски студено, по улиците яростно виеше вятър и разтърсваше крехката тишина в големия храм.

Стъклописите по издадените навън прозорци сияеха под настоящите лъчи на силното зимно слънце, а олтарът сякаш бе обгърнат от дъгоцветна прозрачна материя. Роуз Шелдън лежеше в открит ковчег точно под амвона, тялото ѝ положено и заобиколено от страни с бял атлаз. От двете страни имаше големи кошници с бели цветя.

Марти Шелдън стоеше до съпругата си с поклащащо се в неравен ритъм тяло, силната му мъка отскачаше от високите сводове и празните пейки наоколо. Той се молеше. Ридаеше. Умоляваше Господ да му помогне. Но преди всичко казваше на Роуз колко много я бе обичал; колко празен и самотен щеше да бъде животът му без нея. Дейвид стоеше до баща си със сгърчено от мъка лице и свободно леещи се сълзи. Сара се опитваше да успокои съпруга си и Дженифър, която наблюдаваше отзад, се почувства още по-самотна. Баща ѝ беше с Роуз. Дейвид бе със Сара. А нейният единствен спътник бе острата пулсираща болка. Предната нощ спътниците ѝ бяха детски играчки и спомени. Беше в старата си стая и въпреки успокоителното, което ѝ беше дал Дейвид, не можа да спи. В тъмнината витаеха образи на Роуз.

Щастливи времена, тъжни времена. Едно по едно бяха минали пред нея като сцени от пиесата на нейния живот. Виденията не спираха да я укоряват, докато тя най-накрая помоли за ново начало, за повторен шанс да бъде добра дъщеря. Имаше толкова много неща, които би могла да направи различно! Толкова много думи, които би могла и да не изрече?

— Дженифър?

Гласът на Чарлз я шибна като плесница. Тялото ѝ замръзна, а когато се обърна към него, се изчерви.

— Дойдох да бъда с теб — каза той. Под очите му имаше тъмни сенки, лицето му имаше необикновен за него жълтеникав оттенък. Той поиска да докосне ръката ѝ, но тя се отдръпна. — Искях да отдам и последна почит на майка ти.

Дженифър наведе очи. През последните седмици често се бе опитвала да събере смелост и да застане лице в лице с него, но всеки път решителността ѝ се изпаряваше. Оставяше бележките и обажданията му по телефона без отговор.

— Мога ли да направя нещо?

— Вече направи *достатъчно*! — тя усети острия си тон и незабавно съжали за него. — Извинявай! Не исках да прозвучи така — заекна тя. — Искях да кажа, че от твоя страна бе много разумно да ми донесеш дрехите.

Чарлз бе пристигнал в къщата на Марти докато те двамата с Дейвид бяха в моргата. Когато се прибраха, той бе заминал, но бе оставил един куфар, пълен с всичко, от което тя можеше да има нужда за престой от една седмица, включително тоалета, който носеше днес.

— Винаги си имал великолепен вкус — каза тя, като попипваше с пръсти черната копринена рокля. — Но не трябваше да купуваш всичко това.

В очите на Чарлз пробягна сянка. Когато заговори, думите му прозвучаха отмерено.

— Сменила си бравата. Не исках да те моля за ключ, за да не те поставя в неудобно положение.

Тя се смути. Бузите ѝ пламнаха и погледна встрани. Ако бе влязъл в апартамента им, щеше да разбере как изцяло го бе изхвърлила от живота си. Беше хвърлила на боклука дори най-малкия спомен,

освобождавайки се от неговото присъствие, като че ли изобщо не бе съществувал.

За своя изненада тя усети у нея да се надига мълчаливо възхищение от Чарлз. От негова страна бе доста дръзко да дойде тук. Той нямаше начин да предвиди как ще реагира тя на неговото появяване. Тя би могла да му кресне и да го изгони. Би могла да не му обърне никакво внимание, да го унизи. И въпреки това, той бе дошъл.

— Искам също да ти благодаря за това, че си стоял известно време с баща ми — продължи тя подчертано меко. — Сара каза, че много си помогнал да го успокоят.

— Той не искаше да взема успокоително. Имаше нужда да говори и аз се случих там да го изслушам.

— Не бъди толкова скромна! Сара каза, че си се държал чудесно с него — всъщност тя бе говорила с истински възторг за Чарлз, за това колко внимателен и изпълнен със съчувствие е бил, колко нежен и разбиращ.

— Това не беше никакво досадно задължение, Дженифър — той погледна към Марти. — Баща ти страда. Искан да помогна.

— Знам — кимна тя, като проследи погледа му. — Той изглежда толкова слаб и уязвим...

— Загубил е жена си. Това е много болезнено.

Думите му пронизаха Дженифър като куршуми, като я разтърсиха отвътре с експлозивна сила.

— Не мога да говоря с теб за *това*! — гласът ѝ пресекна, а ръцете ѝ се размърдаха нервно.

— Аз тръгвам — той се наклони да заминава, но тя сграбчи ръката му.

— Не искам никой да разбере. *Не днес.*

На лицето ѝ се изписа страх, който потъмни очите ѝ и я накара да стисне устни. Чарлз изпита съчувствие към нея. Той знаеше какво е да се криеш зад една лъжа, да криеш истината от собственото си семейство, дори, може би, от себе си.

— Няма да издавам никакви тайни — изрече полугласно той. — Ще направя това, което се очаква от мен, и то добре. Много ме бива да играя роли.

— Чарлз, аз... — тя долови горчивата меланхолия в гласа му. Той бе ядосан и наранен и тя не го винеше за това.

— Сега не е време!

Освободи се от нея и тръгна надолу между редовете. Тя гледаше как разговаря със семейството ѝ. Тъкмо се канеше да се присъедини към тях, когато равинът ги извика да отидат в друга стая. Бавно, тя се съвзе. Приблужи се до ковчега на майка си с предпазливи стъпки. Хвана се здраво за него и за момент почувства слабост в коленете си. Кестенявата коса на Роуз бе прихваната със златни шноли, устата ѝ бе начервена с яркорозово червило. Трепереща усмивка на одобрение пробяга по устните на Дженифър, докато приглаждаше с ръка роклята от шифон, която Роуз бе носила на сватбата на Дейвид.

— Сега сме сами — прошепна тя. — Изчаках, защото исках да ти кажа нещо много важно.

Наведе се и сложи главата си на гърдите на Роуз.

— Обичам те. Не ти го казвах достатъчно често, мамо, но наистина те обичам — замълча, притиснала главата си до майка си. Как ѝ се искаше тя да отвърне! — Опитвах се да бъда добра дъщеря. Наистина. Опитвах се да правя това, което ти искаше, да бъда такава, каквато ме искаше — устните ѝ затрепериха, почувства гърлото си пресъхнало. — Но имах толкова много мечти, толкова много фантазии... Мислех, че знам какво ще ме направи щастлива, но знаеш ли какво, мамо? Не съм щастлива!

По лицето ѝ потекоха сълзи. Вдигна глава и погледна към Роуз.

— Чувствам се толкова объркана. Нуждая се от теб да ми помогнеш. Да ми кажеш какво да правя!

Тишината я смазваше, риданията ѝ ставаха все по-силни и сърцераздирателни.

— Джени — една ръка докосна рамото ѝ. — Защо не дойдеш с мен?

Джош я вдигна, и когато тя се обърна към него, смайващата ѝ красота го порази. Косата ѝ бе стегната в строг кок и въпреки че лицето ѝ бе много бледо, очите ѝ блестяха, а кожата ѝ свежо сияеше. Той едва се сдържа да не я вземе в прегръдките си и да изличи с милувки нейната болка. Вместо това изтри очите ѝ и поседя няколко минути с нея до ковчега.

— Аз толкова много я разочаровах...

— Джени, моля те — той я прегърна с една ръка и нежно я целуна по косата. Долови деликатното цветно ухание на нейния

парфюм, с привкус на солени засъхващи сълзи. — Тя смяташе, че си блестяща и красива — едва ли не най-съвършеното Божие творение.

Дженифър поклати глава в знак на отрицание.

— Аз ѝ давах скъпи подаръци, изрезки от вестници — заглавия, които да впечатлят приятелките ѝ. Едва ли е имало нещо друго, което да я интересува по-малко.

— Това не е вярно. Тя много се гордееше с теб.

— Не! — гласът ѝ прозвуча слабо, сякаш отдалеко. — Тя искаше от мен внуци. Голямо семейство около масата и всички да ядат и да се смеят.

Докосна косата на майка си с треперещи пръсти. Не искаше да се докосва до лицето ѝ.

— Трябва да вървим — напомни Джош, като се опита нежно да я отклони от ковчега.

Тя отстъпи назад и се обърна към него. Очите ѝ имаха празен израз, като че ли мъката бе изсмукала всякакво чувство от тях.

— Тя искаше ти да ѝ станеш зет. Аз и това не ѝ дадох...

Той я прегърна и я притисна до себе си.

— Тя ме имаше като приятел.

Дженифър кимна с глава и се притисна още по-силно до него.

— Тя те обичаше, Джош — прошепна.

— Аз също я обичах.

Полираният махагонов ковчег бавно се спускаше в замръзналата земя. Платформата от месинг се разтrese и товарът ѝ започна да се удря в стените на прясно изкопания гроб. Механизмът спираше и тръгваше на пресекулки, изпълняващ сякаш с нежелание погребалния ритуал. По ковчега глухо падаха буци пръст и се пръскаха на хиляди парченца по лъскавото дърво.

Дженифър и семейството ѝ заобиколиха гроба, сгушени в хапещия студ, заслушани в думите на равина. Той познаваше Роуз от години и говореше изразително, напомняйки на опечалените за пълнотата в нейния живот. Тя бе изпитала голяма радост в грижите по своите деца и внуци. Беше предана съпруга и дейна и изпълнена с отговорност жена в общността и храма. Няма да бъде забравена, каза

той, защото се бе докоснала до живота на много хора със своята топлина и милосърдие.

Дженифър не изпита голямо успокоение от думите му. Майка ѝ бе мъртва и всичко в нея бе изтърпнало, сякаш бяха ампутирали част от тялото ѝ.

Очите ѝ пробягаха по голямата тълпа, която се бе събрала на гробищата. Елиз беше тук. Търк, Силест и Уайът. Децата на Дейвид и Сара. Лели, чичовци, братовчеди, съседи, дългогодишни клиенти на пекарницата, повечето от персонала на „Жоли“. Елегантни личности от света на модата, загърнати в погребално великолепие, стояха рамо до рамо с роднините на Дженифър. Контрастът беше поразителен и в него Дженифър видя нещо символично. Семейството ѝ представляваше доста по-скромна група.

Дженифър се загърна по-плътено с коженото си палто и обви ръце около тялото си. Отново обърна вниманието си към разровената земя пред себе си. Беше почти невъобразимо да си представи какво се бе случило, реалността на събитието изглеждаше почти невъобразима. Съществото в този сандък беше майка ѝ, жената, която ѝ бе дала живот; която се бе грижила и бдяла над нея; която я обичаше, независимо какви проблеми или пречки ѝ създаваше Дженифър. Сега Роуз бе мъртва. Тялото ѝ бе бездиханно и скоро щеше завинаги да се откъсне от останалите хора.

Дженифър наведе глава.

Тя беше дъщеря. От опечалените. От която се очакваше да плаче за покойната. И все пак тя не заплака. Искаше, но колкото по-дълго стоеше там, толкова по-ясно ставаше, че страхът потиска мъката ѝ. В един страшен момент Дженифър си представи, че тя самата е в този ковчег. Кой щеше да скърби за това, че е умряла? Какво щяха да кажат за нея? Тя беше съпруга, но какво бе направила за съпруга си? Нямахше деца, но не защото бе безплодна. Имаше много познати, но малко истински приятели. Да, беше успяла, но в какво?

Дженифър внезапно се почувства встрани от нещо универсално. Погледна към Дейвид и Сара, прегърнали се един друг, прегърнали децата си, и ѝ стана болезнено ясно. Не беше създавала нищо, което да тегли и привлича, никакви връзки.

Чарлз беше редом до нея, както и по време на службата и пътуването до гробищата, но вниманието му почиваше на преструвки

и измама. Тя бе хванала баща си под ръка и изглеждаше загрижена и изпълнена с желание да помогне, но колко често *наистина* бе мислила за родителите си? Колко често беше се интересувала как са със здравето, имат ли проблеми? Твърдеше, че обича брат си, но не беше ли се отчуждила и от него? Не слагаше ли своите нужди и желания пред неговите? Колко от себе си бе дала на всеки един от тях? Джош веднъж ѝ бе казал, че не е направила никакви концентрични кръгове около себе си, че не е оправдала очакванията на семейството си. Тогава тя се ядоса и се обиди. Сега се запита дали думите му не са били предупреждение.

Тя изведнъж чу как равинът помоли семейството да се присъедини към него за Кадиш, традиционна еврейска молитва за мъртвите.

— Ийsgодол... в, ийкодош... си, ней... рабах.

Дженифър повтаряше прастарите думи след равина. Гласът на баща ѝ беше ясен и вярващ. Както и на брат ѝ. Нейният прозвуча ниско и несигурно, като се запъваше във фразите на иврит. Наведе глава и затвори очи, като прошепна *амин* на края на молитвата.

Когато отвори очи, видя, че баща ѝ е застанал пред гроба. Той беше вярващ човек и тя би трябвало да предположи, че ще помоли, заедно с Дейвид и братята на Роуз, да почетат традицията, която изискваше мъжете от семейството да заровят гроба. Големите ръце на Марти затрепераха, когато някой му предложи лопата. Той отказа да я вземе, наведе се и загреба малко пръст с голи ръце. Хвърли пръстта в гроба и потрепна, когато тя се удари в ковчег.

Двамата братя на Роуз се присъединиха към Марти, но също се подвоумиха за лопатата. Просто стояха там, сякаш неспособни да помръднат. Дейвид се наведе, каза няколко думи на децата си и излезе отпред. Лицето му бе на петна от сълзите, плачеше открито и без да се срамува. После Дженифър видя как раменете му се изправят. Сълзите продължаваха да браздят бузите му, но той започна бързо и сръчно да нахвърля пръстта върху гроба. Правеше това, което чувстваше, че майка му би искала. Слагаше край. Затваряше раната, заради която страдаха всички присъстващи.

Дженифър почувства, че коленете ѝ се подкосяват. Ако Чарлз не беше я подхванал, щеше да падне. Той я притисна до себе си и тя не се противопостави. Нямаше никаква сила. Впери очи в пръстта. Някой ѝ

говореше. Бе Силест. Дженифър кимна, но не беше чула и дума. Дойдоха още хора и ѝ изказаха съболезнования. Очите на Дженифър останаха неподвижни и втренчени.

Когато тълпата започна да се разпръсва, Чарлз и Джош се опитаха да я накарат да тръгне към колите, които щяха да ги отведат до къщата на Марти. Тя тръгна, но сякаш изобщо не осъзнаваше, че върви. Сетивата ѝ се бяха притъпили, очите ѝ бяха замъглени от сълзи. Една вратичка на кола се отвори и някой се спусна да ѝ помага да се качи вътре.

— Не!

Тя се изтръгна от тях и се затича обратно към гроба, като се блъскаше в хората и се спъваше в неравната земя. Няколко поизостанали се движеха бавно на малки групички, като бърбеха за плановете си за деня, но като видяха Дженифър, отстъпиха встрани, за да ѝ позволят да остане насаме с майка си.

Дженифър се втренчи в дупката, където лежеше майка ѝ. Смътно усещаше някакви погледи върху себе си, но от очите ѝ потекоха сълзи, а тялото ѝ затрепери, когато погледна в изровената земя. Дълго време тя просто стоя там, като остави острия студ да жули лицето и ръцете ѝ. После забеляза нещо. Мъжете бяха пропуснали едно място. Част от ковчегата още се виждаше.

Тя се наведе бавно и грабна шепа пръст.

— Обичам те, Роуз Шелдън — изхлипа жално. — И ще ми липсваш.

Ръката ѝ освободи пръстта.

Свършено бе.

Майка ѝ почиваше в мир.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Божичко! Няма да е зле да си пийна нещо! Какво ще кажеш, ако нападнем онова тукашно капанче, след като разчистим тук? — Бъзи Столър уви три ролки филми и ги тупна на една маса с движение, което означаваше *край*.

— Не знам дали ще свърша скоро. Освен това наистина трябва да се прибирам — Зийна работеше в тъмната стаичка от зори. Вратът ѝ се бе схванал, а краката я боляха.

— Оставяш това ново твое приятелче да ти стъпва на фасона — въздъхна Бъзи. — Какво толкова ще стане, ако се отбием да си пийнем нещо?

Зийна се облегна на кутиите с проявител и у нея се надигна вълна на недоволство. Търк я потискаше. Ако не беше той, щеше да е свършила отдавна с тази задача. Откакто бе зарязал Диъдри, той бе придобил такова собственическо чувство, че тя започна да се чувства като заложница в собствения си дом. Представяше си как седи във всекидневната точно в тази минута, как гледа стенния часовник и се ослушва да чуе ключа ѝ на вратата. Слава Богу, не беше му казала името на това студио. Ако го беше направила той щеше да паркира пред вратата като ядосан татко, броящ минутите след започване на вечерния час.

— Ако можеш да почакаш около половин час, ще се приготвя — Зийна изведнъж реши, че Бъзи е прав. Тя имаше нужда да пийне, а Търк просто трябваше да почака.

— Не бързай. Така или иначе трябва да се навъртам наоколо, докато дойде Големият Господин. Той прибира последните филми днес.

— А Лейди Бел замина ли си? — Зийна все още не беше се отърсила от мисълта, че се е срещала със скандалната Лейди Бел, но явно, ако такава среща наистина се бе състояла, вероятно е била твърде кратка, за да си спомни нещо.

— Те всички си заминаха. Няма вече порнофилми за Големия Господин. Няма вече пари за мен. Много лошо. Бях взел да се превръщам в страхотен любовник, докато гледах тия неща.

— Много бих се радвала да се срещна с твоя господин — каза Зийна полусериозно. — Никога не съм виждала истински, жив пропаднал тип.

— Първо, той не е каквото си мислиш, и второ, не мога да те представя. Той дълбоко се е законспирирал.

— Обзалагам се, че си прав.

Благодетелят на Бъзи отблъскваше Зийна. За нея той бе един лешояд, който си избираше невинни хора за жертви. И все пак, всеки път, когато тя го хулеше, Бъзи се вдигаше в негова защита. Той обрисуваше Големия Господин като свестен, представителен мъж, който съвсем случайно се бил заел с порнография, за да припечели набързо пари. Зийна би могла да махне с ръка и да си каже, че лоялността на Бъзи е била купена с поредица тлъсти чекове, но можеше да види, че Бъзи действително харесва този човек, и това я озадачаваше.

Резкият звук на звънеца прекъсна мислите на Зийна. Бъзи скочи от табуретката, грабна филмите и се запъти към вратата. Зийна направи знак, че е привършила с проявяването и той спокойно може да отвори. Докато Бъзи се занимаваше със своите дела, Зийна се зае със задачата да разтреби тъмната стаичка. Изпразни съдържанието на металните кутии в мивката и ги изплакна, изтри масата, на която работеше, с мокър парцал. На всеки няколко минути проверяваше дали снимките не са изсъхнали. Когато ставаха готови, тя ги поставяше в специални пликове, които ги предпазваха, докато се прибере у дома. Докато затваряше с щракане куфарчето си, тя чу пискливия смях на Бъзи.

Почти бе забравила за приятеля на Бъзи, когато изведнъж забеляза, че Бъзи е оставил вратата открената. Знаеше, че не трябва да подслушва, но не можа да се въздържа. Какъв бе този човек, който трупаше пари от мръсотии? Зийна реши, че вероятно е дребен и мършав, с костюм от лъскава материя и ботуши с остри върхове. Представи си дълго тясно лице, с малки, полуотворени очи, кожа с белези от шарка, тънък, леко прегърбен нос, и съвсем без устни. Да си измисля едни или други неща за Големия Господин, се бе превърнало в

игра за Зийна. Беше решила, че той изглежда така и сега искаше да види дали бе познала.

Стъпвайки на пръсти, тя се промъкна леко до вратата и я открихна съвсем малко, колкото да вижда по-добре. В сянката, до бюрото на служителката от приемната, стояха двама мъже. Външното помещение бе слабо осветено, тъй че тя трябваше да напегне очите си, за да ги види. Бъзи бе лесен. Жълтият му пуловер бе като пътен знак. Другият мъж почти не се виждаше, но можеше да се каже, че е сбъркала в предположенията си. Беше висок, а костюмът му не лъщеше, палтото му бе като от камилска вълна, вероятно кашмирено. Зийна бе толкова заета да сравнява фактите с мисленото си досие, че изобщо не обръщаше внимание на гласовете. Но после взе да се заслушва. Гласът на Големия Господин бе дълбок и звучен. Смахът му бе просташки, както би трябвало да се очаква, но имаше и нещо изненадващо. Гласът звучеше *познато*.

Тя тихо побутна вратата с лакът, за да може да се измъкне, без да я забележат. Като се придържаше плътно към стената, се добра поблизо, търсейки място, откъдето да ги вижда, без да бъде лесно забелязана. Стаята точно зад бюрото бе пълна с шкафове, където Хари Уошър държеше копията от всички снимки, които бе направил. Зийна се отпусна на колене и се скри между два от тях. Отначало просто слушаше. Нещо вътре в нея я караше да не се мъчи да поглежда.

— Свършил си работа от класа, Столър, и аз оценявам това.

— Благодаря. Не мога да кажа, че не ми достави удоволствие. Ако някога имате нужда от услугите ми, просто се обадете по телефона.

— Надали. Приключих с операцията и не смятам да се залавям отново.

Зийна едва дишаше. Познаваше този глас като своя собствен, но все още не се решаваше да погледне.

— Какво стана с Лейди Бел?

— Тя срещна мъжа на мечтите си, и бих предположил, че ще се омъжи много скоро.

— По дяволите! А аз винаги си мислех, че аз съм мъжът на мечтите й.

Зийна не можеше да издържи напрежението и минута повече. Бавно вдигна поглед и се втренчи по посока на гласа. Когато видя

Търк, ръцете ѝ затрепериха, но не знаеше дали това бе от шок или от ярост. Опита се да се овладее, но когато чу Търк да казва „Довиждане“ и го видя да тръгва към вратата, тя се втурна напред, спъвайки се в собствените си крака.

— Ти си гаден! — гласът на Зийна се бе повишил с една октава над нормалното и потреперваше от враждебно чувство.

— Хей, Зийна! — Бъзи се запъти към нея веднага щом видя изражението на Търк. — Помолих те да не излизаш.

Зийна не му обърна внимание. Блъсна ръката му и продължи към Търк, който изглеждаше изненадан, но спокоен. Когато приближи до него, тя просто застана там, като свиваше и разпускаше юмруци и не преставаше да го гледа гневно.

— Бъзи, изчезвай!

Търк не отдели поглед от Зийна, докато изчакваха Столър да излезе.

— Имах нужда от тези пари — каза Търк, когато останаха сами. Знаеше колко слабо и неубедително звучи това, но преценявайки настроението на Зийна, реши, че директният подход е най-добър.

— Много хора имат нужда от пари, но не се унижават дотам, да се занимават с търговия на плът.

— Това е вярно. Но аз имам нужда от много пари, и то бързо — изражението на лицето ѝ го уплаши. Очите ѝ блестяха, сякаш бе вдигнала висока температура. — Ще ти обясня всичко, когато се приберем у дома. Къде е палтото ти?

Зийна не помръдна.

— Къде намери звездите си? Конкурс ли направи? И коя е Лейди Бел?

— Не е толкова важно.

— За мен е.

Той се опита да поведе Зийна към един стол, но тя го отблъсна, като че ли бе прокажен.

— Лейди Бел работи за „Жоли“. Истинското ѝ име е Мими Холдън. Доволна ли си?

— Секретарката на Дженифър Креншо — беше я видяла на партито на „Жоли“. Сега си спомни. Мими изпъкваше сред елегантната светска тълпа с младото си свежо лице и Зийна тогава бе впечатлена. Сега слушаше безмълвно Търк, който ѝ разказваше как

ангажирал няколко служителки на „Фелоус“, млади жени, нуждаещи се от допълнителни средства да посрещат ежедневните си разходи. Повечето от тях дошли в Ню Йорк от други места и не били подготвени за високата цена на живота.

— Не се гордея с това, което направих, но вече свърши. Всичко. Край — Търк говореше колкото е възможно по-меко.

— Край и за нас — Зийна тръгна към тъмната стая, но Търк я хвана за ръката.

— Защо не искаш дори да ме изслушаш? — промълви умолително той. — Зная, че е скапана история, но на никого не съм искал да навредя.

Зийна бързо се изви и го изгледа презрително. Цялата трепереше от яд и разочарование.

— Ти си един мръсен плъх! Винаги си бил такъв, и такъв ще си останеш. Сега се махай от живота ми. Не мога да понасям дори да те гледам.

Търк отстъпи назад и се вторачи в нея. Разбираше изненадата и гнева ѝ, но имаше и нещо друго. В главата му се блъскаха въпроси, мисли, които изведнъж застанаха по местата си с изненадваща яснота.

— Най-сетне те освободих, нали? Най-сетне се отърва.

— За какво говориш?

— Говоря за теб. За нас. Как намери начин да избегнеш темата за женитбата! — докато говореше, очите му проникваха в Зийна като лазер. — Мислех, че очакваш аз да се освободя, но съвсем не беше така, нали? Просто си изчаквала и си се надявала, че аз ще направя или кажа нещо, което да те освободи. Също като последния път.

— Как смееш! — очите на Зийна светнаха в бясно презрение. — Как смееш да се опитваш да обърнеш нещата — сега излиза, че аз съм виновна!

— Ще ти кажа защо смея. Защото има нещо, което те кара да трепериш, и това не са моите порнофилми. Какво те накара да ме напуснеш преди осем години?

— Не е твоя работа. Моят живот си е мой и всички решения са били вземани от мен, за мен, и за никой друг!

Правилата на играта се промениха. Изведнъж Търк започна да атакува, а Зийна бе принудена да се защитава. Тя побягна към тъмната стая, но Търк се движеше по-бързо от нея, като препречи пътя ѝ.

— Дори не искам да съм в една си съща стая с теб. Ти воняш!

— Права си — каза Търк, като побърза да отговори на нападите й. — Това, което направих, е грозно. Направих мръсни филми и се възползвах от момичета като Мими Холдън, които имаха нужда от пари, и вероятно от още нещо, от което си нямам представа, но това, което ти сега правиш, е не по-малко грозно. Нямах желание да слушаш и, честно казано, това ме учудва. Дори Диъдри, въпреки всички си недостатъци, би ме изслушала.

— И откога Диъдри стана толкова чудесна? — Зийна плачеше. В гласа й се смесваха гняв и страх, което само събуди любопитството на Търк.

— Откакто виждам, че тя поне смята да зачете поетите задължения и да поеме рискове — Търк продължаваше да дебне и да се ослушва около Зийна. Беше надушил дия и бе твърдо решил да я проследи. — Била си в джунглата твърде дълго, за да знаеш какво правят животните. Те драскат и дерат, хвърлят слюнки и изкормват всичко, което ги заплашва. Виждала си го хиляди пъти. Възвеличаваш това в работата си, но когато се касае за хора, гледаш встрани.

Думите на Търк шибнаха Зийна като камшик. Тя му се озъби, опитвайки се да се противопостави на неговата настъпателност.

— Не се прави на толкова смел. Ти си страхливец и мръсник, и никога няма да се промениш!

Зийна се извърна, но преди това нещо в очите й привлече Търк. Той сграбчи ръцете й и здраво ги стисна. Беше сигурен, че тя крие нещо.

— Ако съм толкова гнусен, защо се върна при мен? А ти се върна, сладурче! Допълзя в леглото ми при първата възможност. И нещо повече — много ти хареса! Добре е от време на време да се поизмърсиш, нали?

— Мразя те! — изпищя Зийна със зачервено от гняв лице. — Отвращавам се от теб, презирам те!

— Мразиш това, че ме обичаш и че се страхуваш да не те оставя. Зийна едва не му изръмжа.

— Бих могла да те накарам да останеш при мен първия път.

— Наистина ли? И как щеше да ме принудиш?

Зийна застана срещу него, стиснала раменете си с ръце. Кокалчетата на пръстите й бяха побелели. Зловеща усмивка пробягна

по устните ѝ — усмивка, от която Търк го побиха тръпки.

— С твоя син — каза тя. — Това достатъчно ли е? Имах сина ти и ако исках, бих могла да имам и теб.

Търк се почувства така, сякаш върху него бяха стоварили циментов блок.

— *Какво говориш?*

— Когато те оставих преди осем години, бях бременна в третия месец. Отидох в Швейцария, родих детето и го оставих за осиновяване. Дадох твоя син.

Зийна видя как кръвта се отдръпна от лицето на Търк. Той изглеждаше поразен и за момент тя се разтревожи да не ѝ стори нещо.

— Как си могла? Аз имам право да знам...

— Ти се отказа от това право, когато ми каза, че не можеш да оставиш жена си.

— Но ти не ми каза, че си бременна!

— Това бебе беше мое. Можех да разполагам с него както си искам, и го дадох.

Гласът на Търк прозвуча съвсем слабо, като че ли цялата му енергия бе изстискана от него.

— Не. Не е било, защото не бих оставил Диъдри. Сега разбирам съвсем ясно. Отначало идеята за бебе те е заинтригувала. Играела си си с нея, обмисляла си я, докато не е станало твърде късно за аборт. Но после ти е просветнало. Бебето е представлявало клопка. Ако беше ми казала, че си бременна, знаеш, че щях да обърна земята, за да бъда с теб — но не това си искала ти. Не си искала мъж и дете. Искала си да бъдеш свободна да правиш, каквото си искаш — независимата Зийна Уелис.

Зийна се стовари в най-близкия стол. Покри лицето си с ръце и заплака така, както не бе плакала от дете — тогава, когато бе умряло кучето ѝ. Сега също бе умряло нещо. Не домашен любимец или човек, а нещо по-дълбоко, свързано с душата. Тя го усети по гласа му, който се сниши и стана по-бавен, а любовното му чувство се изпаряваше и отстъпваше място на омразата.

— Не съм това, което си мислиш, Зийна! Аз съм човек, който има нужда от корени и привързаност, и ще намеря това дете. Би било чудесно да си имаме дете с теб, но сега то ще бъде само *мое*.

Без дори да я погледне, той се обърна и си излезе от студиото. Зийна чу как вратата се затръшна, за известно време само този звук отекваше в съзнанието ѝ. Той наистина мислеше това, което каза. Тя го знаеше. Някак си той щеше да намери момчето, техния син. А какво щеше да намери тя? Нищо.

Внезапно разбра какво бе умряло в тази стая. Шансовете ѝ за щастие бяха претърпели фатален удар, а най-ужасното бе, че той бе нанесен от собствената ѝ ръка. Отново бе взела решение сама и само за себе си. И отново изпита непреодолимо чувство на съжаление.

Втренчи се във вратата, почувствала да я обгръща гнетяща самота. От нея се изтръгна скръбно ридание, когато си представи лицето на онова мъничко бебе, редом с лицето на единствения мъж, който някога я беше обичал.

— Върни се — изпищя тя. — Не искам да бъда *сама*!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Дженифър взе баща си от къщи и двамата мълчаливо поеха с колата към центъра на града. Минаваше пет часът и движението бе много натоварено. Цените за паркиране се бяха вдигнали. Освен нормалното струпване на хора в края на деня, започваха и редовните януарски разпродажби, така че Бейон се бе превърнал в гигантски карнавал. По уличните лампи и противопожарни помпи бяха завързани балони. Знаменца от крепирана хартия украсяваха входните врати и тенти. Над оживената улица висяха огромни бели транспаранти, съобщаващи за целия този едноседмичен панаир. А пред всеки магазин имаше дълги маси, отрупани с какво ли не, останало от зимния сезон.

По Бродуей се блъскаха купувачи, тръгнали след работа да огледат нетърпеливо стоките с намалени цени, така че Дженифър и Марти крачеха, без да бързат нагоре по улицата, като маневрираха колкото можеха, през тълпата. От време на време се спираха да побъбрят със съседите, или да махнат на някои минувачи, но по-голямата част от енергията си изразходиха в усилия да избегнат бутането и блъскането. Търсещите евтини неща ровеха из кашона или кръжаха около закачалки с дрехи. Собствениците на магазини рекламираха стоката си с високи викове, като на някой долнопробен пазар. И на всеки няколко пресечки гърмеше и блъскаше рок, за да привлече младежи, които не си играеха да се пазарят за цените.

Докато вървяха, след като бяха паркирали колата, Дженифър си позволи да се разсее малко сред шума и цветовете, оживяващи улицата, но настроението ѝ рязко се промени, когато стигнаха пекарницата. Мястото, където висеше табелата „Пекарница Шелдън“ бе празно. Витрината, която едно време се огъваше под тежестта на свръхизобилието от кейкове с орехи и кръгли плодови пити, бе празна. Металните рафтове, чието предназначение бе да поддържат подноси с малки кейкове и кошниците за кифли, стояха празни. В тях имаше само

розови салфетки, избелели от слънцето, с надигнали се нагоре украсени краища, като върхове на ориенталски чехли.

Дженифър последва Марти в магазина и няколко минути двамата мълчаливо постояха до вратата. Всичко си беше там. Ножът — до касата; восъчната хартия, която подлагаха при тегленето, все още бе на мястото си до везните, връвта за увиване — от едната страна на щанда, а стъклата на витрината бяха излъскани и блестяха. Но всички кошчета, всички рафтове бяха празни.

Тя отиде зад щанда и прекара ръка по кошчетата, в които Роуз държеше сладките. По пръстите ѝ полепнаха трохи и ѝ се прииска да ги оближе, да вкуси отново от ония щастливи времена, когато пълнеше джобовете си с шоколадови пури и кръгли маслени сладки, украсени отгоре с пъстри захарни пръчици. Вместо това тя бръсна трохите настрани и се запъти към задната част, където бяха големите миксери и другите машини за обработка на тестото. Когато отвори фризера, очакваше насреща студен въздух и купища прясна разбита сметана. Лъхна я топла, спарена миризма. Тя бързо затръшна вратата.

— Защо я продаде? — попита тя, докато Марти вдигаше от пода една престилка, за да я закачи на стената.

— Без майка ти пекарницата не означава нищо за мен.

— Но това бе целият ти живот — каза Дженифър, силно учудена от своята реакция. Години наред не бе искала нищо повече от това родителите ѝ да продадат пекарницата, а сега, когато това бе направено, тя протестираше най-много.

— Моят живот бе с майка ти — каза Марти. — Това бе просто *работа*.

Той се обърна и отиде до шкафа, където държеше рецептите си. Извади ги и започна да ги сортира на купчинки. Дженифър се вдигна, и седна на дългия дървен плот, който заемаше средата на стаята. Странно бе да го види толкова чист. Странна беше и тишината.

— Откъде знаеш, че ще ти хареса да живееш във Флорида?

Марти спря да нарежда книжата си и се обърна към дъщеря си.

— Какво би могло да не ми хареса? — каза той, опитвайки се да убеди себе си и нея. — Има много слънце. Братята и сестрите ми са там. Както и семейство Мандел, а и други приятели от Бейон. Може дори да започна да играя голф. Кой знае...

Дженифър долови колебанието в гласа му и ѝ се искаше да му каже *аха, виждаш ли...* Искаше да го убеди да остане; да задържи пекарницата и къщата; да запази миналото си непокътнато. Но не можеше. Това бяха нейни потребности, не негови.

— Ще ми липсваш — каза тя.

— Има самолети. Ще идваш да ме видиш — той ѝ се усмихна. Тя се опита да му се усмихне в отговор, но устните ѝ само помръднаха. — Време е и ти да започнеш да градиш нов живот.

Дженифър погледна встрани. Беше казала на Марти за тях двамата с Чарлз преди няколко седмици, като изпусна частта за хомосексуалността на Чарлз. Закле баща си да запази всичко в тайна, с обещанието, че след време ще каже сама на Дейвид и Сара. Марти бе разочарован, но не чак толкова разстроен, колкото тя си мислеше, че ще бъде. Тя някак си усети, че той е очаквал бракът ѝ да пропадне, и това я смути.

Пресегна се към рафта над главата си и смъкна една стара кутия от пури. В нея намери няколко смачкани платнени торби, шприцове за глазура и метално кръгче, което Марти използваше за украса на сладкишите. Върна кутията на мястото ѝ, но задържа малкото колелце, стискайки го здраво в ръка.

— Опитваш се да съхраниш част от детството си?

Дженифър погледна баща си. Никога не беше мислила, че той е в състояние да разбере какво чувства тя. Но нали бе приемала и прозренията на Роуз за нещо, разбиращо се от само себе си.

— Предполагам — тя завъртя колелцето около пръста си. — Смешно, нали? Когато бях малка, обичах пекарницата. После всичко се промени и не исках нищо друго, освен да се махна от това място.

— И аз го мразех — Марти въртна една огромна миксерна купа около поставката ѝ и старият механизъм изскърца. — Но това знаех да правя. Освен това, майка ти го обичаше. Казваше, че не е така, но само трябваше да я видиш зад този щанд, и веднага ти ставаше ясно.

— Но майка имаше мечти — каза Дженифър с предизвикателство в гласа си, което не разбираше. — Тя самата ми е казвала.

Марти отиде до мястото, където бе седнала Дженифър. Взе ръката ѝ в своята и нежно я потупа.

— Разбира се, че имаше мечти. Всички имат. Двамата с нея просто не можехме да си позволим да ги следваме.

— Защото бяхте прекалено заети да изкарвате пари за Дейвид и мен.

Тя изведнъж се запита какви са били мечтите на баща ѝ. Какво бе очаквал от живота? Защо никога не го бе питала?

— Недей да изглеждаш толкова виновна — Марти повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. — Осъществяване беше и това, че гледахме как децата ни осъществяват себе си.

Дженифър не бе сигурна дали той говори истината, или се опитва да успокои съвестта ѝ, но лицето ѝ се проясни.

— Наистина ли? Искях да кажа, одобрявахте ли ме двамата с майка?

Марти се засмя, но тя забеляза как една капка навлажнява бузата му.

— Ти беше радост и гордост за майка си, Джени! Твоят успех ѝ доставяше голямо удоволствие.

— Но тя изобщо не смяташе, че кариерата ми е важна. Говореше само за децата на Дейвид и Сара.

— Ейса и Лия бяха нейни внуци — каза Марти. — И, да, тя би се радвала, ако и ти имаше деца, но знаеше, че не си щастлива с Чарлз.

— Не можех да ѝ го кажа. На никого не можех — каза тя, с пълното съзнание, че гордостта, а не липсата на слушатели я бе накарала да запази мълчание.

— Сега всичко свърши. Ти и аз трябва да започнем нов живот!

Тя го погледна, както бе седнал на високия дървен плот, и се зачуди на неговия дух и решителност. Думите му бяха пълни с надежда, но тя знаеше, че под тях се крие несигурност и не малка доза самотност.

— Ти си смел човек, татко...

— Всъщност не съм. Тук не съм щастлив, тъй че ще се опитам да намеря спокойствие някъде другаде.

Вече притъмняваше и Дженифър си помисли дали да не светне лампата, но не ѝ се искаше да мърда. Твърде ценен бе този момент на съпреживяване, за да го наруши.

— Ти носиш със себе си толкова чудесни спомени — каза тя, като помръдна да седне по-близо до него. — Аз нямам това

успокоение.

Марти я прегърна с една ръка и тя положи глава на рамото му.

— Ти си млада, Джени. Ще си създадеш нови спомени.

— Още не съм свършила със старите.

— Е, значи сме в еднакво положение — той я целуна по косата и я притисна до себе си. — И двамата трябва да се научим как да оставяме миналото зад себе си. Майка ти си замина, а аз съм тук. Така че трябва да държа миналото на мястото му и да го използвам като стъпало към бъдещето.

Дженифър се изправи и го погледна с колеблива усмивка на устните си.

— Поучавах ме, но много тънко, нали?

Той кимна.

— Не чак толкова тънко. Нека твоите неуспехи и разочарования те поучат. Но не се превръщай в тяхна пленница.

— Майка я няма. Пекарницата е затворена, а сега пък ти се местиш. Чувствам се изоставена.

Тъгата в гласа ѝ го трогна, връщайки мислите му назад във времето. Вместо изисканата жена, той видя пред себе си малко момиченце с рошави рижи опашчици и фланелена пижамка, стиснало мече играчки.

— Никой не те е изоставял, Джени. Всичко това е част от кръговете на живота. Трябва да се движим напред.

— Не знам дали ще мога да се справя — прошепна тя, най-вече на себе си.

Марти я хвана за раменете и настоя тя да го погледне право в очите.

— Ти си дъщеря на Роуз и Марти Шелдън — каза той. — От жилав род си, моето момиче, и независимо дали си го признаваш, или не, си борец!

— Наистина ли?

Марти я целуна по челото и се усмихна.

— Обзалагам се, че си! Просто трябва да си дадеш възможност.

Тя отново сложи главата си на рамото му, чувствайки се на сигурно място в бащината прегръдка.

— Дай възможност и на Джош — добави Марти. — Може и да е бил част от миналото ти, но е възможно да се превърне в част от

бъдещето ти.

Докато стояха така в тъмнината, сгушени двамата един до друг на твърдия дървен плот, очите на Дженифър се навлажниха. Очакваше се новите собственици да пристигнат след няколко часа. Един глас на малко момиченце молеше Дженифър да ги спре, да заключи вратата и да ги накара да си отидат. Но утре рафтовете щяха да са пълни; фурната щеше да е гореща; а разбитата сметана щеше отново да се върне във фризера. Отвън щеше да бъде окачено ново име, а иззад щанда на Роуз щяха да се усмихват нови лица.

Дженифър усети как Марти се плъзна от плота и скочи на крака. Внимателно го последва сред сенките, докато излязоха отпред. Вървеше с бавна крачка и знаеше, че това е, защото не иска да си тръгне. Целият ѝ живот бе свързан с този магазин. Когато го обичаше, той бе едно убежище. Когато го мразеше, той бе станал фокус, около който градеше живота си. Която и да беше, каквато и да бе станала, всичко бе започнало оттук.

Марти отвори вратата, за да излязат и после я затвори.

— Е — каза той, — това е. Кажи довиждане, Дженифър.

Той превъртя ключа и звукът отекна в ушите ѝ.

— *Кажи довиждане, Дженифър* — повтори тя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Тя има нужда от медицински грижи, а не от тен. Когато каза, че двамата с Чарлз заминават за един дълъг уикенд — е, добре, но това се превръща в най-дългия уикенд в историята!

Дейвид Шелдън мърмореше така вече цял следобед. Със Сара бяха довели децата у Джош за рождения ден на Скоти Мандел, но вместо да пеят и танцуват, те затънаха в спорове и празни предположения. Дженифър бе заминала преди повече от три седмици.

— Успокой се — докосна го Джош. — Всеки преживява загубите по свой начин. Може би смъртта на майка ти и продажбата на пекарницата са засегнали Дженифър повече, отколкото си мислиш.

— Прекалено добре знам колко силно я засегна всичко това — заяви Дейвид. — Защо мислиш, че съм толкова загрижен? Гърбът ѝ става все по-зле и, доколкото схващам, изпитва ужасни болки. Не забеляза ли колко е приведена? Как се пресяга като върви, за да се хване някъде? Колко бавно пристъпва?

Сара бе забелязала всичко това, но то не бе всичко. Бе проследила Дженифър, когато тя се върна при гроба на Роуз в деня на погребението. Стана свидетел на дълбоката мъка на зълва си, но това, което я обезпокои най-много, бе излъчващото се от нея отчаяние, което се бе задълбочило през следващите седмици.

— Мъчеха я други неща — намеси се Сара, като сякаш виждаше отново напрежението по лицето на Дженифър и развълнуваните жестове, с които подсилваше думите си.

— Заради списанието е — каза Джош твърде припряно. — „Жоли“ се намира в криза и Дженифър е приела като своя лична мисия задачата да го спасява.

— Мисля, че не си прав — Дейвид крачеше с ръце, пъхнати в джобовете. — Смятам, че каквото и да безпокои Дженифър, то е нещо дълбоко лично.

Сара си играеше със салфетката и не забеляза начина, по който Дейвид се бе втренчил в Джош, и как Джош отбягна погледа му.

— Ако е така, не ми е казала — Джош изведнъж се почувства много неудобно. — Бяхме близки. *Вече* не сме.

Дейвид кимна, но не можеше да прогони от ума си разговора, който бе дочул в Бейон. Нещо не му даваше мира. Напрежението между Джош и Дженифър. Неизречените думи. Напрегнатата атмосфера. Дейвид бе сигурен, че Джош знае повече, отколкото казва.

Точно тогава звънецът на вратата иззвъня и Джош скочи да отвори. Докато отиваше към антрето, той се зачуди дали да не разкаже на Дейвид за нощта, която бяха прекарвали заедно с Дженифър, както и за несъстоялата се среща следващата вечер. Щеше ли това да помогне? Или щеше да бъде предателство? Бе станало преди месеци, а и оттогава Дженифър го бе държала на разстояние. Изглежда двамата с Чарлз бяха изгладили разногласията си. Бяха неотлъчно един до друг по време на погребението на Роуз. Сега бяха заминали заедно. Каквото и да се бе случило между него и Дженифър, очевидно не беше нищо повече от един епизод.

— Съжалявам, че закъснях — усмихна се Елиз, като се извиняваше. — Къде е рожденикът?

Джош ѝ помогна да си съблече палтото и пое пакетите ѝ.

— Всички деца са в стаята на Скоти и се забавляват с Джимбо Клоуна. Възрастните се опитваме да се развличаме в трапезарията — с печални резултати.

Сара поздрави Елиз и топло я прегърна. Дейвид я целуна набързо по бузата.

— Какво става с Хер Доктора? Изглежда замислен. Прекъсвам ли нещо?

— Погълнали са го разузнавателни задачи — подметна небрежно, но многозначително Джош. — Нямаме никакви новини от Дженифър и голямото братче не е на себе си.

— Очаквах я да се завърне преди повече от две седмици — каза Елиз, докато сядаше. — Знае ли някой защо е удължила пътуването си?

— Мислехме, че ти знаещ нещо — Дейвид изглеждаше разочарован и доста обезпокоен. — Бих ѝ се обадил, но тя изобщо не спомена къде отива.

— Може би драматизираме нещата — Джош зае мястото си начело на масата. — Тук е смразяващо студено и тя вероятно е отишла някъде на топло. Защо да не поостане там?

— А какво стана с кризата в списанието? — Дейвид дори не се опита да прикрие подозрението в погледа си. — Преди две минути то според теб било в предсмъртна агония, а Дженифър не искала да се отдели от него до последния му час. Сега ми казваш, че пациентът се е възстановил достатъчно, за да отсъства тя колкото си иска.

— Нищо не ти казвам — възпря го Джош с нетърпение в гласа. — Просто предлагам едно възможно обяснение.

— Кое то изглежда доста разумно — Сара не можеше да разбере враждебността на Дейвид, както и отбранителния тон на Джош, но и двете неща не ѝ харесваха. — Използвай хирургическите си умения върху сладкиша за кафе. Аз искам да чуя как е Елиз — Сара метна на съпруга си един нож и един поглед.

Елиз не можа да се въздържи да не се усмихне и на двамата. След престоя ѝ в болницата семейство Шелдън на практика я бяха осиновили. Отначало цялото това внимание я бе смутило, отдаваше техния интерес на връзката си с Дженифър, но Сара и Дейвид я бяха обградили с такава искрена любов, че тя бе започнала да ги счита за свои роднини.

— Добре съм — каза тя. — Малко замаяна, но добре.

— Не работиш прекалено много, нали? — гласът на Дейвид звучеше почти бащински.

— Не. Просто стоях до късно през нощта.

— С Кевин ли беше? — попита небрежно Джош и започна да брои секундите, преди Сара да заговори.

— Кой е Кевин?

Елиз се изчерви.

— Един от вицепрезидентите на Джош.

— Кевин Уогнър е и новият мъж в живота на Елиз — лицето на Джош светна в самодоволна усмивка.

— Той ми помага в бизнеса — и да, срещаме се от време на време.

— Четири пъти седмично, а понякога и за обяд — обяви Джош с висок шепот, като на сцена.

— Забрави всичко това. Разкажи ми що за човек е — Сара бе жадна да научи подробности.

Елиз се изчерви отново, и отново Джош отговори вместо нея:

— Висок е четири фута, плешив, леко съска като говори и има слабост към карираните костюми с широки ревери.

Сара направи игрива гримаса.

— Стига си се майтапил — срязва го тя и се обърна към Елиз. — Съдейки по изчервените бузи, този господин Кевин Уогнър сигурно доста си го бива. Права ли съм?

— Той е много мил — Елиз се страхуваше да признае пред себе си колко е чудесен.

— Браво, Мандел — поздрави я Дейвид, като вдигна чашата с кафе. После лицето му стана сериозно. — Обаждал ли се е Марио?

— Няколко пъти, но не и откакто се преместих и смених телефонния си номер.

— Какво ти каза?

Елиз се размърда на стола и в стаята веднага се усети напрежение.

— Не одобрява новото начинание. Още по-разстроен е от това, че отказвам да се срещна с него.

— Заплашва ли те? — попита Сара.

— Не. Мисля, че Джош го е уплашил до смърт — Елиз не им каза за тайнствените телефонни обаждания посред нощ, нито за странните бележки без подпис, които я бяха накарали незабавно да се премести.

— Имаш ли новини от брат си?

Сара знаеше всичко за Джани и защо Елиз толкова се колебае дали да се обади в полицията за Марио.

— Добре е. Той поне е въодушевен от новата компания.

— Има ли някакъв начин Марио да попречи? — Дейвид насочи въпроса си към Джош.

— Не. Сега тя е част от „Джей Ем индъстриз“. Той не може да се намеси, без да разбере.

Тонът на Джош подсказва на Дейвид, че са взети извънредни мерки да се предпази Елиз и в личен, и във финансов план. Но от държанието на Елиз разбра и това, че тя е наясно — стига да поискаше, Марио можеше да се добере до нея.

— Нямам търпение да видя новата серия! — Сара искаше да измести темата за Марио де Марко. — Кога ще постъпи в магазините?

— Първата колекция е планирана да излезе през април. Току-що привърших с проектирането на зимната колекция. Тя би трябвало да влезе в производство през следващите няколко седмици, но успехът на цялата тази операция всъщност зависи от успеха на априлското издание на „Жоли“.

На масата като неканен гост надвисна тишина. Всички се вторачиха в чиниите си и взеха да побутват храната, като се чудеха какво да кажат. Накрая Елиз заговори:

— Не се ядосвай, Дейвид. Дженифър има нужда малко да се пооткъсне от всичко това.

— Не се ядосвам — гласът му прозвуча ниско и мрачно. — Объркан съм. Тя изпитва болка, а аз не знам как да ѝ помогна.

Елиз се пресегна през масата и взе ръката му.

— Не можеш да ѝ помогнеш — каза тя. — Тя трябва сама да направи това.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Когато Дженифър се събуди, минаваше единадесет часа и за известно време, докато се разсее леката омая от съня, тя се почувства объркана. Полека, формите и цветовете в спалнята ѝ си застанаха по местата. Ярките лъчи на зимното слънце се бяха проврели през дървените щори и бяха нашарили стените със светли петна. Тя почувства нещо горещо в ръката си и си спомни, че бе заспала с електрическа възглавничка, надявайки се, че регулираната ѝ топлина ще облекчи терзаещата я болка в гърба. Дългото пътуване и коравите дюшеци във вилата на Силест си бяха казали своето, но пътуването до Акапулко наистина си струваше.

Тя протегна ръка към нощното шкафче и си взе от лекарството за отпускане на мускулите. Почака няколко минути докато то задейства, измъкна се от леглото и тръгна боса към кухнята. Докато чакаше да кипне кафето, се обади в службата. Нямахше търпение да разбере какво бе станало в нейно отсъствие, а Мими бе изпълнена с желание да я осведоми.

Добрата новина бе, че за априлското издание се говореше като за най-успешното досега, а заявките за май показвали, че възходящата тенденция ще продължи. Лошата новина бе, че Брад се държал странно, сопвал се неоснователно и се затварял в кабинета си с часове, без да пуска никой да влезе.

— Има ли някаква поща, изискваща спешен отговор, или нещата могат да почакат до понеделник?

— Единственото неотложно нещо е едно парти — каза Мими.

— Какво парти?

— Коктейл и вечеря в апартамента на Клейборн и Аманда Старк. Поканата бе *донесена*, а не изпратена по пощата. Струва ми се, че това ще е нещо като представление пред важни особи. Поканени са всички, които имат някакво значение за списанието.

Дженифър веднага схвана, че това събиране бе свързано с бъдещето на „Жоли“. Учудващо, но мисълта, че списанието може да е

продадено, не я обезпокои толкова, колкото ако това бе станало преди месец. Беше се вгледала дълбоко в себе си, докато бе в Мексико, и бе пренаредила по нов начин нещата, които имаха значение за нея. Бе започнала да гледа на „Жоли“ по-скоро като на част от живота си, а не като смисъл на съществуването си. Все още я бе грижа, все още се интересуваше, но не за сметка на *всичко* друго. Не, не я разстройваше мисълта за партито, а това, че веднага трябваше да се свърже с Чарлз. Не искаше да се среща с него в дома на партньора му, без да са разрешили нещата помежду си.

— Кога е това галасъбитие? — попита тя.

— Недей да припадаш, довечера е. В седем часа, облекло — официално. Не знам дали постъпих правилно, но отговорих утвърдително вместо теб. Ако те интересува — *с удоволствие ще присъстваш*.

— Не съм сигурна дали изпитвам точно удоволствие, но ще присъствам.

Дженифър затвори телефона и отиде с кафето до банята, като отпиваше замислено, докато се приготвяше да се изкъпе. Смяташе да се обади на Чарлз по някое време през уикенда, но сега се налагаше да го потърси още днес. Доколкото знаеше, той никога не бе вземал участие в преговори, засягащи „Жоли“, но всички от фирмата се включваха в отпразнуването на някоя важна сделка, която бяха сключили, и Чарлз не правеше изключение, освен ако не се касаеше за много важни обстоятелства.

Дженифър се бореше със себе си, подразнена, че партито бе объркало плановите ѝ. То не само я принуждаваше да действа, без да е готова за това, но повдигаше някои деликатни въпроси, за които не ѝ се искаше да мисли. По какъв начин щяха да се появят? Заедно ли? Поотделно? Трябваше ли да си говорят? Докато се връщаше със самолета в Ню Йорк, не мислеше почти за нищо друго, освен това, какво ще каже на Чарлз като го види. Повтаряше си думи и изречения, обмисляше наум начини на изразяване, опитваше се да предвиди сцени и отговори, но сега, когато срещата им щеше да се състои всеки момент, тя се питаше дали наистина е изрепетирала всичко както трябва.

Дженифър застана под душа. С удоволствие усещаше как горещата вода бие по тялото ѝ. След баните с почти хладка вода, които

й се бе наложило да изтърпи в Мексико, тя се отдаде на приятното чувство в парата и сапунената пяна, докато кожата ѝ не се набръчка.

След това, увила хавлиената кърпа като саронг около тялото си, тя седна и започна да масажира крайниците си с хидратантен крем, като очакваше всеки момент да усети познатата скованост, съпътстваща психическото напрежение. Но мускулите ѝ си останаха отпуснати и тя знаеше, че гъвкавостта им се дължи не само на душа, или просто на хапчето — беше резултат от вътрешната ѝ устойчивост. Вдигна поглед към огледалото и отправи усмивка към негримираното си лице. В апартамента властваше смразяваща тишина, но за първи път, откакто Чарлз си бе заминал, това не я плашеше.

В един неопределен момент Дженифър се бе отърсила от смазващата мантия на срама и бе приела ситуацията такава, каквато беше: проблем извън нейния контрол, а също и на Чарлз. Нещо повече, тя почувства, че от всичко това бе произлязло и нещо добро. Силната ѝ амбиция да успее ѝ бе попречила да погледне честно и открито на себе си. Чарлз, без да иска, я бе принудил да отстъпи назад, да се вгледа в истинската Дженифър Креншо, без разкошния гардероб, без блясъка на обществения престиж, без защитна титла или бележник за отбелязване на деловите срещи.

Преди да успее да размисли по въпроса, звънецът на входната врата иззвъня. Забравила, че върху себе си има само една хавлиена кърпа, тя се затича към антрето.

— Къде, по дяволите, беше? — Дейвид се промъкна бързо покрай нея, като че ли очакваше тя да му затръшне вратата в лицето.

— В Атлантик сити — отвърна, доволна да го види.

— Не знаех, че са свързани с Акапулко.

— Толкова обичаш да се заяждаш — му каза, развеселена от държанието му. — Знаел си къде съм през цялото време.

— Само защото разказах на секретарката ти една измислена история за проблем в семейството.

Тя не можеше да се защити, но и не желаше.

— Дейвид, скъпи! Не искам да те шокирам, или нещо такова — започна, като го последва във всекидневната, — но погледни добре личността пред себе си. Това е вече една израснала жена, пълнолетна, отдавна минала двадесет и една години и способна да се грижи за себе си.

Той поспря да я огледа. Тя не приличаше твърде на голяма, както си стоеше без обувки, без грим, с едва покриваща тялото ѝ хавлиена кърпа.

— Не искам да ми се отчитаеш за всяко свое действие, Дженифър, но малко се притесних.

— Нямахте за какво да се притесняваш.

— Може би, но ми е трудно да спра да те обичам.

Стоплена от загрижеността му, Дженифър отиде до него и обгърна врата му с ръце, както по времето, когато бяха деца.

— И аз те обичам, наистина, но просто имах нужда да се измъкна оттук. В случай, че те интересува, прекарах много хубаво. Ще облека един пеньоар и всичко ще ти разкажа.

Дейвид седна в спалнята, за да може Дженифър да разопакова багажа си, докато говореха. Тя се ровеше из нещата си, като отделяше подаръците от дрехите за пране, и говореше безспир за вилата на семейство Креншо, за времето, за еднокдневните екскурзии, които бе предприела, и за целебната сила на слънцето. Дейвид седеше на ръба на леглото и мълчаливо слушаше. Не че не се интересуваше от впечатленията ѝ по време на пътуването, но забеляза нещо странно. Когато Дженифър отиде до малкия будоар да остави чантичката с козметичните си принадлежности, той огледа стаята. Погледът му пробяга от леглото към гардероба, после към чекмеджетата, и пак към леглото. Докато Дженифър бърбореше, той взе да отваря чекмеджетата на шкафа.

Когато Дженифър се върна в спалнята, Дейвид вече бе прегледал всекидневната и кабинета.

— Слушаш ли какво ти говоря? — сопна му се тя.

Той стоеше изправен като свещ, втренчил се в нея така, сякаш тя говореше на някакъв чужд език.

— Какво има?

— *Ти* кажи.

Дженифър се смути. Изразът на лицето на брат ѝ бе нещо средно между гняв и болка и тя не можеше да си представи защо.

— Не знам за какво говориш, Дейвид! Прекарах чудесно, имам разкошен тен и се чувствам по-добре отвсякога.

— *И Чарлз* ли прекара чудесно?

Тя изобщо не беше се усетила. Беше забравила, че бе излъгала Дейвид.

— Чарлз не дойде с мен — каза тихо тя.

— Да не би да не е отишъл с теб, защото вече не живее тук?

Дженифър имаше нужда от време да събере мислите си. Никога преди не беше крила нарочно нещо от Дейвид и знаеше, че нейната потайност го е обидила. Между тях винаги бе имало силна връзка, един неизречен обет да бъдат открити и искрени. Дори във времена на най-големи трудности, те не бяха се лъгали един друг.

Дейвид бе разбрал, че тя крие нещо, но също и това, че има нужда да се справи с него сама, тъй че беше я оставил. Сега се питаше дали решението му е било разумно. Реши да не прищпорва нещата.

— Разделихме се с Чарлз през октомври — каза накрая тя.

— Защо не ми каза?

— На никого не казах — заяви. — Не можах.

— Защо? — Дейвид можеше да изброи няколко причини, заради които Дженифър би могла да остави съпруга си, но нещо го накара да си замълчи.

— Чувствах се неудобно.

— Толкова бракове пропадат, Джен. Няма от какво да се срамуваш. Не ви е потръгнало заедно, това е всичко.

— Има и още нещо — Дженифър запали цигара, погледна встрани, а после право в лицето на брат си. — Когато се прибрах веднъж, заварих Чарлз в леглото с един мъж — изрече го толкова тихо, че на Дейвид му бяха нужни няколко секунди да реагира.

— О, Господи! — той си представи набързо случката, като замря при мисълта за травмата, на която е била подложена сестра му.

— Изобщо не съм предполагала, че е обратен — Дженифър бе започнала да шепне. — Не знам дали нарочно съм си затваряла очите, или съм била прекалено погълната от себе си, но след като го видях, наистина излязох от равновесие.

Дейвид с мъка успяваше да сдържи чувствата си. Беше ядосан. Ужасен. И все пак изпитваше съчувствие към Чарлз и към тях двамата.

— Какво каза *той*?

— Дори не знам — въздъхна Дженифър. — Не го слушах. Направо го изхвърлих.

— Това, което ме изненадва — каза Дейвид, — е, че човек като Чарлз може да бъде толкова недискретен.

— Той изобщо не е смятал, че ще разбере. Дойдох си вкъщи неочаквано.

— Но нали живееш тук...

— Историята е малко по-сложна. От доста време, подсъзнателно струва ми се, подозирах, че Чарлз си има любовница. Твърде много служебни пътувания. Твърде много късни заседания. Такива неща. Както и да е, бях организирила голямо празненство за „Жоли“ и онази нощ той си тръгна с жена, която познавам. Каза, че ще я остави пътем, и ще се върне в кантората си. Звъних там два пъти. Когато никой не отговори, се прибрах с Джош.

— Джош? — главата на Дейвид се замая. Нощта в Бейон. Искрите между тях. Напрежението. Неловкостта на Джош на рождения ден на Скоти.

— Любихме се и като че Лора и Чарлз изобщо не бяха съществували — Дженифър бе цялата погълната от това, което разказваше, и не забеляза, че Дейвид бе потънал в мисли. — Бяхме само двамата с Джош и нищо друго нямаше значение. На другия ден се чувствах въодушевена и като някоя глупава ученичка кроях планове да прекарам уикенда с него. Само че Джош ми отказа. Върнах се вкъщи сама, и тогава заварих Чарлз.

При спомена очите ѝ се навлажниха. Внезапно прокара пръсти през косата си и отметна глава назад, като горда кобилка. Засмя се, но смехът ѝ прозвуча кухо, без всякаква веселост.

— Виждаш ли тази страхотна жена? — каза тя. — Това сексапилно същество, на което не може да се устои? Само за една нощ двама от мъжете с най-голямо значение за мен ме отхвърлиха.

— Аз не съм те отхвърлил — каза Дейвид, като отиде до нея и хвана ръката ѝ. — Нито пък те. Ако трябва да бъдем честни, не мисля, че Чарлз би могъл да предотврати случилото се. Що се отнася до Джош, този човек обожаваше дори лака по ноктите на краката ти, знаеш това. Защо не отиде при него?

Дженифър изтри сълзите си и си пое дълбоко дъх, опитвайки се да се овладее.

— Не бих могла. Джош така идеализира тези, които обича — промълви тя. — Аз се провалих с моя брак.

— Какво те кара да мислиш, че Джош е съвършен?

Дженифър не очакваше такъв въпрос, най-малкото от страна на Дейвид, но той ѝ подсказа да помисли, преди да отговори. Никога преди не бе анализирала това особено чувство относно Джош, но нямаше и нужда. Накъдето и да се обърнеше, получаваше, без да иска, потвърждение на оценката си. Мъжете уважаваха деловите му качества и го приемаха като лидер. Жените водеха битки за него. Дори когато отхвърли предложението му за женитба като по-млада, това бе, защото всички твърдяха, че е идеален за нея. Точно това съвършенство се бе помъчила да избегне. Сега му се възхищаваше, но това я караше да се чувства плаха и несигурна относно истината за себе си.

— Не мога да повярвам, че поставяш Джош на пиедестал, а ти заемаш противоположно становище.

— Това е, защото знам неговите слабости. Приемам ги, както и той моите, но Джошуа Мандел ще бъде първият, който ще разбере. И той е имал някога своите собствени провали.

— Провалите в бизнеса не се броят.

— Провали в личния живот.

Дейвид започна да разказва на Дженифър за нощта, когато бе загинала жената на Джош. Разказа и за любовната му история с Коръл Трент и гуляите в модния му център. Дженифър бе изненадана и смутена.

— Защо не ми е казал всичко това? — попита тя. — Защо не ме последва през онази нощ?

— Вероятно по същата причина, поради която и ти не си отишла при него. От гордост. От страх, че няма да изглежда толкова съвършен в твоите очи. Освен това — продължи Дейвид, — той никога не би си позволил да стане инструмент за разрушаването на един брак. Не би понесъл тази вина. Особено спрямо теб.

Дженифър се опитваше да реши някакъв вътрешен конфликт. От една страна, бе изпълнена с разбиране и желание да се извини. В същото време изпитваше гняв и болка.

— Искаш ли един братски съвет? — Дейвид долавяше вътрешното ѝ раздвоение. Знаеше, че ѝ е нужно време да доведе отношенията си с Чарлз докрай. Знаеше също, че се страхува от времето като свой враг по отношение на Джош. — Джош не отива никъде. Ти действай бавно. Когато си готова, ще разкажеш на Джош

какво се е случило, какво чувстваш, какво мислиш за бъдещето си. Но не избързвай. Ти си тръгнала към едно ново разбиране за себе си. Укрепи го. Стабилизирай го. И тогава, ако ти и той все още се чувствате предопределени един за друг, аз лично ще се заема със сватбата. Нали е разумно?

Дженифър го целуна нежно по бузата.

— Ако не бяхме кръвно свързани и те срещнех някъде, нямаше да те оставя на друга! — прошепна му тя.

— Нито пък аз теб!

Дженифър и Дейвид прекараха по-голямата част от деня заедно и когато дойде време той да си тръгне, тя се почувства със значително по-укрепен дух. Но през обгърналата я топлина бързо се промъкна хлад, когато си даде сметка, че още не е говорила с Чарлз. В „Старкс“ я очакваха след по-малко от три часа.

Обади се в кантората на Чарлз, но той бил излязъл при клиент и не го очакваха да се върне. Канеше се да набере друг номер, когато внезапно и тъжно си даде сметка, че няма къде да позвъни. Не знаеше дали е при приятел, в хотел, или при родителите си. Опита се да си припомни дали изобщо бе оставял някакъв адрес или номер на телефонния секретар, но дори и да го бе направил, тя не беше го запомнила, а вече щеше да е изтрит.

Подвоуми се дали да не се обади на Силест, после пропъди тази мисъл — щеше да е много неловко. Съвсем ясно бе, че всички възможности се бяха свели до една: да отиде на партито и спокойно да застане срещу него, като се справи колкото се може по-добре в това трудно положение, и да уреди да поговорят двамата след това.

Докато се обличаше, Дженифър усети как стомахът ѝ нервно се свива. Имаше толкова много несигурни неща тази вечер! Бяха ли продали списанието? Кой го бе купил и какво бе бъдещето на „Жоли“! Щеше ли Чарлз да бъде там?

Имаше чувството, че е със завързани очи и не можеше да се съсредоточи. Току-що бе закопчала на врата си колие от ковано злато във формата на розови листенца, когато на вратата се позвъни. Испита силна паника за момент, когато чу гласа на Чарлз. Изведнъж почувства, че не е готова за среща лице в лице с него. Как ли щеше да реагира, като го види? А той? Щеше ли да има гняв? Сълзи? Или нищо повече от напрегната тишина?

Отвори вратата бавно, едва ли не с подозрение. Когато го погледна, почувства как на гърлото ѝ застава буца. Той изглеждаше съвсем изпит, нормално бледото му лице бе помръкнало и посивяло от стреса, с безжизнени очи — синьото им изгаснало, без светлина или някаква искрица.

Покани го вътре и му пригответи питие, докато си разменяха колебливи приветствия. Сякаш танцуваха, партньори в словесен гавот, пристъпвайки един към друг — грациозен поклон, после стъпка назад — всичко с върховна учтивост. По причини, които не можеше да разбере, тя се почувства принудена да светне всички лампи и всекидневната затрептя в ледено ярки отблясъци. Чарлз седна сковано в единия край на кушетката, с изправен гръб, като отпиваше отмерени глътки от питието си, като морски курсант — първа година. Дженифър седна на другия край, не по-спокойна от него, свита в един ъгъл, стиснала твърдите възглавнички за подкрепа.

— Извинявай, че така ти се натрапих, но знам, че ще ходиш в Клейборн и Аманда и сметнах, че е най-добре преди това да те видя.

Докато говореше, не я гледаше. Вместо това насочи поглед някъде в килима пред себе си. Както го гледаше, Дженифър си припомни какъв елегантен мъж бе той в действителност. Като се оставеха настрана явните признаци на напрежение, Чарлз носеше фрака си с непринуденост, като че ли бе всекидневно облекло — не като повечето мъже, които се чувстваха сковани и притеснени в официални дрехи. Чарлз носеше своите дрехи така, че да изпъкнат, като им придаваше аристократична изисканост, от която Дженифър винаги се бе възхищавала, както и сега в момента.

— Всъщност се радвам, че намина. Опитах се да ти звънна, но когато не те намерих в кантората, се почувствах в безизходица. Не знам къде живееш.

Той се обърна към нея, само за момент, после пак погледна встрани.

— Отседнал съм в „Алгонкин“, но в края на месеца ще се местя в нов апартамент.

Гласът му прозвуча вяло, говореше почти като автомат. Дженифър я заболя сърцето за него. През цялото време бе гледала на себе си като на измъчената, страдаща, научила последна съпруга, предадена от съпруга си — злодей. И за минута не бе помисляла за

неговата рана, за неговото страдание. Мъжът, седнал до нея, изпитваше болка, и тя можеше да разбере това от скованата му поза и наведената глава.

— Чарлз, моля те, погледни ме — тя се пресегна да вземе ръката му, но той я отдръпна. — Толкова много неща трябва да си кажем.

Очите му срещнаха нейните и в тях тя видя да пробягва сянка на меланхолия и нямо примирение. Взе ръката му и я задържа в своята, усещайки влагата по дланта му.

— Изобщо не исках да те нараня — каза той.

В думите му прозвуча искреност и тя разбра, че отговорът ѝ трябва да бъде мек, но честен. Вече бе имало твърде много лъжи.

— Изразходих доста време и енергия, за да те мразя, Чарлз. И още повече време — да замислям отмъщение. Чувствах се предадена и оскърбена от теб, и което е най-лошото — отхвърлена.

Той наведе глава и очите му отново се впериха в пода.

— Но — продължи тя — дойдох до заключението, че не си искал да причиниш това, нито на мен, нито на себе си. Може да не съм сложила всичките неща по местата им, но вече не те мразя.

Той вдигна поглед към нея, изучавайки я. Тя бе великолепна, като митична птица със златни пера и той все още я смяташе за една от най-красивите жени, които някога бе срещал. Внезапно пред него преминаха годините им, прекарани заедно, ясни и живи, но сякаш *редактирани*. Лошото в тях липсваше, а доброто бе ярко подчертано. Не почувства никаква нужда да спре някоя от сцените, никакво желание да задържи поглед върху някой момент. Вече го бе правил. През последните няколко месеца бе използвал времето след работа за уединение и размишления. Бе вземал моменти от всички етапи в живота си, беше ги гледал под микроскоп, беше ги подлагал на дисекция, и накрая ги връщаше обратно в паметта си. Разглеждаше ги обективно, доколкото бе възможно, и този преглед го бе накарал да заключи, че бракът им щеше да се провали, независимо от неговите сексуални предпочитания. Тяхната връзка беше нещо като приятна пауза, като интермедия. Дженифър се нуждаеше от един оазис, където да развие амбицията си и да посее семената на новата си самоличност. Той се нуждаеше от пристанище, от безопасно убежище, докато намери някаква нова насока. Бяха се открили и използвали един друг, и като резултат и двамата бяха спечелили, но и загубили.

— Не беше толкова лошо през всичките тези години, нали? — промълви най-после той.

Дженифър се приближи до него, усетила, че и той се нуждае от увереност.

— Не, не беше. Споделихме толкова неща. Дадохме си много един на друг, подкрепяхме се, и аз съм ти благодарна за това. Ти представи пред мен светове, които не познавах преди. Научи ме какво е стил. Какво е класа.

— Ти беше способна ученичка.

— А аз те научих да се смееш.

— Така беше — призна той със слаба усмивка.

— Най-хубавото бе, че ти никога не се смя *на* мен, а *с* мен. Не си се смял на мен, нали Чарлз?

Беше негов ред да успокоява, да уверява и нежно погали ръката й.

— Винаги си ми доставяла такава радост, беше като газирана напитка — искряща и пълна с живот. Не, никога не съм ти се смял. Понякога, обаче, плачех за теб, като знаех, че в крайна сметка ще трябва да ти причиня болка.

Дженифър почувства как се отпуска и успокоява, потънала в сигурността на милите спомени. Близкото минало бе оставено настрана, поне за момента, докато възхваляваха заедно прекараното време.

— Спомняш ли си деня, в който те заведох да се пързалиме с ролкови кънки? А онзи Хелюин, когато правихме желирани ябълки и ти си счупи един зъб? Най-хубава беше онази неделя, когато бяхме на пикник в „Сентръл парк“ и се накиснахме с шампанско. Спомняш ли си как те накарах да играеш като Фред Астер, докато аз потропвах като Джинджър Роджърс около фонтана.

Той се засмя и поклати глава.

— Хората ни помислиха за откачени — напомни той.

— Но така се забавлявахме...

— Да, наистина.

Той отпи от питието си и лицето му отново стана сериозно — сякаш беше много важно да съживят добрите времена и да зачеркната лошите. Когато я погледна отново, тя с облекчение забеляза, че мекотата се завръща в погледа му.

— Знаеш ли — каза той, — мисля, че в теб ми харесваше най-много това, че можехме да се смеем, докато бягахме през парка. Смяхът и радостта не бяха гледани с добро око в дома на баща ми.

Каквото и удоволствие да доставяха думите му, дълбоко в себе си Дженифър усещаше пареща необходимост да изложи мисли, които бе пазила в тайна, да разкрие чувства, които бе потискала толкова дълго, че те се бяха превърнали в язви, разяждащи я отвътре.

— Тогава, когато те заварих с онзи мъж, се почувствах толкова унижена, толкова наранена, че треперех дни наред.

Чарлз тръгна към нея, после спря. Искеше да я прегърне, да я успокои, да се извини, но не бе сигурен дали тя ще приеме това, а се страхуваше, не по-малко от Дженифър, да не бъде отблъснат. Тя забеляза порива му. Разбра колебанието му.

— Отне ми известно време, но накрая реших, че и двамата сме сгрешили, като сме крили и отричали кои сме и какво представляваме.

Очите на Чарлз бяха пълни с въпроси, но той усети, че тя има нужда да говори.

— Когато се омъжих за теб, аз те обичах с разума си, а не със сърцето си. Искях това, което представляваше. Приемане от обществото. Класа. Положение. Виждах в теб още един стъклен панел за стъклената къща, която издигах за себе си — къща, толкова несигурна и крехка, че ако не ти, би я съборил някой друг. Искях да бъде това, което не съм. Искях момичешките ми мечти да станат реалност.

— В мечтите няма нищо лошо, Дженифър.

— *Джени.*

— Какво? — Чарлз бе озадачен, най-вече от смутеното изражение на лицето на Дженифър.

— Знаеше ли изобщо, че истинското ми име е Джени?

— Не.

— Е, това е то. *Джени Кей Шелдън*. Така е записано в болничните регистри. Станах Дженифър в колежа, когато си мислех, че като си сменя името, ще мога да преобразя и съдбата си. Години наред се опитвах да бъда Дженифър и това не е ощастливило нито мен, нито някой от близките ми. Така че реших да опитам да бъда Джени.

— Подхожда ти — каза той, като че ли я виждаше за първи път.
— Топло е. Истинско.

Усмихна се и стисна ръката ѝ. Това бе първата истинска усмивка на лицето му за цялата вечер и тя ѝ достави удоволствие.

— Там е работата — каза тя. — Преди сякаш не бях аз. Не бях честна с теб, със себе си и с когото и да било друг. Заблуждавах не по-малко от теб. Играехме роли в някаква пиеса, която бяхме сънували за себе си. Заобикаляхме се с декори и изговаряхме заучените си думи, без да позволим на същинските си аз да излязат на повърхността. После ти ме остави. Ти си замина, защото за теб пиесата бе свършила. Тогава те намразих за това, но сега те поздравявам. Това беше много смело. Ти свободно обяви кой си. На мен ми трябваше малко повече време, но и аз ще го направя.

Чарлз се опита да поеме всичко казано от нея, както и недоизказаното. Не беше очаквал такава сила и искреност, но беше благодарен и за двете. После я погледна — с червената си коса, проблясваща на светлината, и загорялата кожа, която правеше очите ѝ да изглеждат по-тъмни и дълбоки. Тя беше красива жена — и отвън, и отвътре, и той не изпитваше съжаление за нито един момент, прекаран заедно с нея.

— Знаех, че няма да изтраем *докато смъртта ни раздели*, но наистина те обичах, Джени Кей Шелдън Креншо, и все още те обичам, по моя си начин. Единствено съжалявам за това, че нямаме деца. От теб би излязло чудесна майка...

По бузите на Дженифър, към треперещите ѝ в несигурна усмивка устни, започнаха мълчаливо да се стичат сълзи.

— А ти си един чудесен приятел.

Отново настана тишина, но пълна с размисъл и съзерцание, и сега тя ги обгърна меко и успокоително, както си седяха с хванати ръце, споделяйки си неща, което никога преди не биха споделяли.

— Чарлз, имаш ли си сега любовник?

Този въпрос го стресна и той я погледна, а очите му бяха пълни с колебание.

— Притеснява ли те да говориш за това с мен?

— Изглежда ми малко странно, но не, не ме притеснява — каза той. И после: — Отвращава ли те това? Мислиш ли, че съм болен и ненормален?

— Мисля, че си много мил — каза тя, наведе се и го целуна по бузата. — Познавам те като внимателен, интелигентен и чувствителен

човек. Никога не бих могла да си мисля нещо друго за теб.

Чарлз се изправи, хвана Дженифър за ръката и я вдигна на крака. Застанаха съвсем близо един до друг и тя почувства дъха му на лицето си. После той я целуна с нежност и с обич.

— Знаеш колко мразя да закъснявам — каза. — А ние май трябва да присъстваме на една вечеря. Мога ли да ви придружа, моя прекрасна лейди?

— За мен е чест и удоволствие, любезни господине — направи реверанс Дженифър. Чувстваше се отново свежа и жизнена с цялото си същество. Беше преодоляла толкова много неща — болката, загубата на гордост, може би и предразсъдъците си — и най-вече своите собствени слабости. Чудесна награда бе да осъзнае, че и Чарлз бе водил подобна битка, и бе излязъл от нея триумфално.

— Може би по-късно ще купя егнот^[1] да се почерпим двамата — каза Чарлз.

---

[1] Напитка от разбити яйца, мляко и захар — често с добавен алкохол в нея — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Брад Хелмс рядко пиеше мартини. Прибягваше към бързо изпаряващата се течност само по време на изключителен стрес, а случаят сега бе точно такъв. Тази вечер щеше да свърши изпитанието на „Жоли“. Вътре в душата му чувствата му непрекъснато се меняха. Въпреки че се молеше за благоприятно решение, част от него беше безпристрастна, докато всичко свършеше.

Брад се бе докарал до състояние на нервно изтощение. Мрачно замисленото му, красиво лице бе станало безчувствено, пропито от тревога и подозрение. Беше спал съвсем малко през последните няколко седмици и без значение колко често хората около него му представяха нови идеи, той им се противопоставяше. Априлското издание бе имало отекващ рекламен успех. Заявките бяха надхвърлили и най-необичайните очаквания. Това би трябвало да го успокои; вместо това го нервира. Той го разглеждаше като удар за онзи, който стоеше зад хода за закупуването на „Жоли“, щастливо прекъсване, което щеше да позволи на купувача да пожъне незабавна печалба.

Откакто донесоха поканата на „Старкс“ в кабинета му, той бе завладян от решението да разкрие истината. Отново и отново се ровеше в записите и папките, в счетоводните книги, като прелистваше някои за трети или четвърти път, търсейки и единствена улика, която би му дала това, което искаше най-много — доказателство, че „Жоли“ е станало невинна жертва на дързък заговор, а не толкова жертва на неподходящо управление. Поканата на „Старкс“ може би свидетелстваше за един завършен факт, но Брад бе твърдо решил да продължи разследванията си, докато разкрие името на един човек, който бе предизвикал кризата, вътрешния мъж от „Жоли“. Или жена.

През някои от най-отчайващите моменти Брад трябваше да се съгласи с Брук и в мозъка му бе започнало да се изгражда обвинение срещу Дженифър. Въпреки че показанията бяха оскъдни и твърде обстоятелствени, имаше основание за това. Първоначалната му идея да посвети цялото издание на една държава бе рискована. Той знаеше

това, знаеха го и другите в кабинета му онзи ден, и все пак един човек се бе възползвал от случая и бе подкрепил идеята. Може би защото този човек знаеше, че това не е рисковано? Освен това налице беше и фактът, че Клейборн Старк бе съдружник на съпруга ѝ. Защо продажбата се обявяваше в неговия апартамент, а не в службата? Беше ли застанал мъжът ѝ зад консорциум, който щеше да подари „Жоли“ на Дженифър като символ на любов и преданост?

Брад седеше в трапезарията си и спореше със себе си. Въпреки че не можеше да повярва, че Дженифър не можеше да бъде замесена в нещо толкова задкулисно, Брук постоянно му напомняше за тайнствеността на Дженифър и за амбицията ѝ; начинът, по който приемаше проекта толкова лично, като настояваше да проверява всяка подробност. И отново се виждаше амбицията на Брук, настояванията ѝ, почти неприкритите заплахи.

Внезапно Брад спря да прелиства документите. Очите му мярнаха нещо на една розова бланка. Беше открил виновника.

— *Конлън!* — очите на Брад святкаха.

Всичко съвпаднаше. Когато чу за първи път за „Морсо“, Брад си помисли, че името му звучи познато, но не можа да си спомни нищо. Сега знаеше. Търк Конлън бе работил за „Морсо“, преди да дойде в „Жоли“. Търк се бе включил към персонала и нямаше да минат и шест месеца „Морсо“ щеше да се изплюе върху „Жоли“. Същото щяха да направят и дузина други компании от същия ранг.

Брад търсеше из другите папки. Всеки производител, който бе напуснал „Жоли“ през първата година от пристигането на Търк, бе част от същия конгломерат — „Тауърс индъстриз“. Ами другите рекламиращи, които бяха скочили от кораба? Всички производители на стоки със средни цени очевидно бяха последвали лидера. Съвпадението беше твърде голямо.

— А ще бъде ли съвпадение, когато обявят, че „Жоли“ е продадено и на един дъх се каже, че назначават Търк за издател?

Брад стана от масата и отиде към огледалото, като разсеяно провери папийонката си и се опита да подреди мислите си. Когато Търк бе дошъл за първи път в „Жоли“, всяко списание бе в затруднено положение. Пазарът се беше смалил и бюджетите навсякъде в града бяха орязани наполовина. Който и да стоеше зад Конлън, вероятно бе решил със сигурност да направи така, че „Жоли“ никога да не се

възстанови. След като другите списания възвърнеха предишната си форма, а „Жоли“ продължаваше да изостава, те трябваше да направят предложение. Колкото повече се хлъзгаше надолу „Жоли“, толкова по-добро щеше да изглежда предложението.

Брад отпи още една глътка от мартинито си, отиде до гардероба и взе палтото си. Беше открил доказателството си, но бе сторил това твърде късно. Не можеше да направи нищо, освен да се утеши с мисълта, че не той е бил отговорен за плъзгането на „Жоли“ надолу. Той не беше се провалил. Просто беше победен от някой, който играеше играта по-добре от него.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Далечният ъгъл на голямата всекидневна на „Старкс“ служеше като команден пункт. Оттам той можеше да остане сравнително извън подозрение, да слуша учтиво Селуин Фелоус и адвокатите на „Фелоус“ как обсъждат финансовите подробности на сделката им, и все пак да хвърля поглед към вратата. Беше рано и съобразявайки се с протокола за времето на коктейла, никой не бе седнал, а се бяха образували малки групички, които си разменяха местата на всеки няколко минути, като по хронометър, като се смесваха и разбъркваха с другите, наблюдаваха и биваха наблюдавани.

Само Тауръс държеше позицията си. За случайния наблюдател той изглеждаше спокоен, но умствено се беше напрегнал и чакаше величествения момент, когато щеше да скочи като лисица върху курник.

Преди тази вечер Тауръс бе държал скиптъра на властта, а името му бе познато и уважавано от много сериозните компании в бизнеса, но господството му бе резултат от огромно натрупване на богатство. След няколко часа неговото царство щеше да се увеличи, когато бъде коронясан с *влияние*. Той щеше да бъде сила, мъж с високо обществено положение, чиято благосклонност щяха да се опитват да ухажват и да печелят. На някой щеше да окаже услуги; на други, които бяха имали неблагоприятното да го пренебрегват в миналото, щеше да откаже и най-малката молба. Именно те го бяха накарали да си съперничи за контрол върху „Жоли“ и сега, когато го имаше, щяха да платят скъпо за оскърбленията си.

Докато разглеждаше страните на своята работа, той почувства как възбудата му нараства и се поздравя за избора си. Селуин Фелоус бе поискал да направи обявлението на продажбата в кантората на „Жоли“. Клейборн Старк бе предложил да го направят на последния етаж на „21“, но Тауръс искаше да изложи на показ своята важност и своите връзки, като пожела да се организира парти в дома на една от най-видните двойки в Ню Йорк.

Атмосферата определено бе весела. Наоколо кръжаха красиви хора, хвърляха лъскав ореол на това събиране на знаменитости. Бяха поканени сто и петдесет души, някои по-известни от другите, но всеки бе избран. Тук бяха ръководители на „Фелоус пъбликейшънс“, съдружници от адвокатската фирма на „Старкс“, титулувани служители от всяко списание на „Фелоус“, известен брой производители на дамско облекло, както и подбор от високо ценени дизайнери. Трябваше да се добавят в този блясък и журналистите от „Уомънс уеър дейли“, „Ню Йорк таймс“ и „Фешън рипорт“, както и Алберт ди Салво, фотографът, който циркулираше из тълпата и оставяше спомени за тази галавечер за обществеността и за бизнеса.

Това бе вътрешният кръг на света на модата, една съвкупност от величие и вкус, но именно малките подводни течения укрепваха Ийбън Тауърс. Малките му очи, безцветни и присвити, обхождаха тълпата и изучаваха лицата, така че да може да долови общото настроение. Въздухът бе изпълнен с очакване и това се усещаше в цялата зала. Повечето от хората чувстваха, че това не е обикновено парти, особено тези, които бяха свързани с „Жоли“. Тауърс наблюдаваше как всеки от тях се опитваше да скрие предчувствията си, но той се нагаждаше към маскировката, а вибрациите от развълнуваност повишаваха удоволствието му, като му действаха като възбуждащо средство. Нетърпението им го стимулираше, само защото увеличаваше драматичността на неговата изненада. Съдбата на персонала на „Жоли“ щеше да лежи на плещите на един от тях, на един, който още не беше пристигнал.

Много от гостите бяха изразили плахо любопитство относно дребния мъж, който разговаряше на четири очи със Селуин Фелоус, но Брук Уийлър не бе сред тях. През многото години, които бе прекарала в Ню Йорк, тя бе присъствала на достатъчно вечери и също много пикници в Саутхямптън, и лесно се смесваше със заможните, но нищо не я беше подготвило за изумителния разкош в дома на Старкс. Очите ѝ се разшириха в момента, в който пристъпи просторното мраморно фоайе, и оттогава рядко премигваше, от страх, че ще изтърве някоя малка, но изключителна подробност. Ако не бе толкова неизискано, щеше да помоли да бъде разведена из горния етаж, но за да не се

покаже дотам нетактична, тя се задоволи с първия етаж, където се разхождаше от стая в стая, обзета от благоговение към заобикалящия я разкош.

Като дете в „Дисниленд“ тя обикаляше стаите под претекст, че поздравява колеги, но в действителност Брук разглеждаше забележителностите на къщата. Въпреки че рядко биваше обзета от завист, когато се настани във всекидневната, бе обкръжена от угризения. Черни лакирани стени приютяваха огромни платна от Франкенталер, Стела и де Куунинг, нарисувани в съразмерност с изключително големите тавани, с които къщата беше известна. В мащаба се вместиха също и огромни бели канапета, подредени върху разноцветни ориенталски килими, с поставени отстрани масички с ръбове от мрамор, и украсени с предмети на изкуството с качество като музейни експонати. Дори гостите бяха докоснати от вълшебната пръчка на изобилюето, като се плъзгаха, вместо да ходят, като шепнеха, вместо да викат, като хихикаха, вместо да се смеят. Обстановката бе царска и Брук се опиваше до замайване.

Аманда Старкс я заинтригува. Наблюдаваше как Аманда се движи между гостите с подчертана елегантност. Тази жена с посребрена коса, облечена от „Галанос“ и с бижута от „Булгари“, имаше благородна осанка и великолепно държание, което я причисляваше към елита. Беше богата, над ежедневните грижи, човек, който имаше предимството да живее с въображението на Брук и да избира каквото си поиска, без въобще да поглежда към етикета с цената.

Брук никога не беше се замисляла за брак, но трябваше да признае, че няма нищо против да живее като Аманда. Брук се усмихна на себе си и се огледа за Брад. Въпреки че досега я избягваше, знаеше, че е заради факта, че се вцепенява при мисълта, че някой може да познава Айви Хелмс. Делото му щеше да се гледа този месец. Когато свършеше, Брук бе с твърдото намерение да бъде там, за да го утеши.

Аманда спря да побъбри с Гуендолин и Франк Стюърт и Брук се запъти направо към главния редактор. Гуен направи съответните представяния и четиримата си размениха непринудена информация. Брук се обърна да разгледа Гуен. Тя бе пленителна, с рокля от жоржет с една презрамка, в редуващо се морскосиньо и розово, а тъмната ѝ

коса бе прибрана назад и разкриваше нежнорозови коралови обеци, висящи на диамантени клипси.

Въпреки че изглеждаше съвсем непринудено, Гуен бе толкова изнервена, че шумоленето на една тафтяна пола бе достатъчно да я изкара от душевно равновесие. Франк ѝ бе дал един валиум малко преди да излязат от апартамента си, но той бе облекчил съвсем малко притесненията ѝ. Всеки път, когато на вратата се появяваше ново лице, Гуен потреперваше, като се чудеше дали мъжът или жената щеше да направи съобщението, което драстично ще промени живота ѝ. Колкото и да обичаше партита — а никой не обичаше това повече от Гуен, не можеше да изтрие мисълта, че щяха да бъдат нахранени и напоени, преди да се срещнат лице в лице с екипа за уволнение.

Докато Франк и Брук разговаряха, умът на Гуен препускаше във всички посоки, едни по-логични, а други — не. Не би харесала нищо повече от това да повярва, че тази вечер не е свързана с нея, че тя е само едно име в списъка на гостите, една картичка върху масата, но инстинктите ѝ я предупреждаваха за нещо друго.

... и президентът на „Плутарх фешънс“ се опитваше да ме вкара в ъгъла през цялата вечер. Накъдето и да отидех, той бе на не повече от две стъпки зад мен. Изразходвах толкова много енергия, за да избегна грабливите му ръце, че вероятно ще падна заспала на масата по време на вечерята!

Брук разказваше преживелиците си с ентусиазма на спортен коментатор и въпреки че Франк изглежда се забавляваше, Гуен нямаше търпение за подобни клюкарствания.

— Брук! Спри да разправяш идиотщини! Над главите ни е надвиснала гилотина, а ти бърбориш глупости.

Брук почувства как се изчервява. Мразеше, когато Гуен говореше с такъв повелителен тон.

— Всъщност ние не знаем какво ще става довечера — каза тя в своя защита. — Може би Джоузеф Фелоус се оттегля и ние сме събрани да коронясаме Селуин Фелоус за председател на борда.

— И може би ще сервира фъстъчено масло и желе за вечеря — сарказмът на Гуен ѝ спечели суров поглед на порицание от страна на съпруга ѝ.

— Брук е права — каза той. — Никой не знае със сигурност, че „Жоли“ е продадено, така че предлагам да сдържаме нервите си —

Франк бе опитал всичко, за да разсее жена си, но за нещастие беше съгласен с нея. Най-доброто, на което той можеше да се надява, бе да я накара да се успокои, и да ѝ предложи подкрепата си, ако и когато имаше нужда.

— А какво мисли Дженифър? — попита Брук с определена остра нотка в гласа.

— Дженифър дори още не е пристигнала, а обикновено тя не закъснява.

Гуен се извърна към вратата, като се надяваше, че директорката по поощренията щеше да усети намека и да се появи на входа. Това, което Гуен не знаеше, бе, че не само тя наблюдаваше и чакаше за пристигането на Дженифър.

Брад се беше уединил в приемната, където млечнобели стени и черни кушетки осигуряваха зашеметяващ контрапункт към дизайна на дневната. Набрани в турски стил копринени възглавници си подхождаха с палитрите на Ханс Хофман и Барнет Нюман, които стояха в ъглите и образуваха линия във формата на диамант, като войнишка редица, обагряйки кушетките с цветни петна от яркозелено, оранжево като невен, червено и виолетово. Прозорците заемаха една цяла стена и няколко от гостите се бяха събрали да се наслаждават на гледката.

Брад проявяваше престорен интерес, но се бореше с изкушението да задържи на разговор Селуин Фелоус. Една минута гордостта му го подтикна да каже на Селуин това, което знаеше, като се основаваше на идеята, че няма какво да загуби, но през следващата минута инстинктите му го предупредиха да мирува, защото нищо нямаше да спечели. Ако Фелоус бе замесен в заговор, той не би оценил ролята си на човек, който се противопоставя на този план. Ако пък не беше, щеше да се възмути много от обвиненията на Брад. И в двата случая, изглежда, разкритието нямаше да послужи на някаква желана цел, затова Брад се колебаеше да изгори ненужните мостове.

Една сервитьорка от коктейла му донесе друго мартини и той замислено отпиваше от него. Мислено се потупваше по гърба за това, че бе по-отпуснат, отколкото си представяше, че ще бъде при подобни обстоятелства. Беше се примирил с продажбата на „Жоли“ и изцяло

със загубата на работата си. Даде си сметка, че бизнесът е политика, а политиката приличаше много на играта. Беше победен от мъж, който никога не бе считал за по-добър от себе си и от това го болеше, но се бе зарекъл да се държи достойно. Щеше да приеме освобождаването си с финес и въпреки че можеше да се запъне с думите, щеше да излезе напред и да поздрави новия издател на „Жоли“ — Търкъл Майкъл Конлът.

Беше потънал в мисли, когато Селуин Фелоус се приближи до него и го помоли да поговорят насаме.

— Това той ли е?

Търк хвърли бърз поглед към Ийбън Тауърс, после се обърна към жената, която се бе облегнала на ръката му. Въпреки че бе отслабнала, и приличаше на сянка, Диъдри изглеждаше изключителна във вечерния си костюм от Сен Лоран.

Преди няколко седмици, само дни след скандала със Зийна, Уинфред Уолинг бе дошла да попита дали той няма да премисли решението си да напусне дъщеря ѝ. Тя помоли Търк да се види с Диъдри, да ѝ поговори, да се опита да намери начин да удържи брака си. Търк се беше съгласил, но не само да угоди на Уини. Обезверяването му от Зийна, напрежението, породено от дълга му към Тауърс, и кризата в списанието го бяха съсипали. Мотиви, последствия, факти, въображения — той ги бе анализирал всичките. Навсякъде Диъдри се промъкваше незабелязано в мислите му и той откри, че колкото повече нарастваше неговото самоосъзнаване, толкова намаляваше и враждебността му към нея.

— Това е той — каза Търк, като погледна отново към Тауърс. — Махни кадифения смокинг, копринената риза и лачените обувки и ще видиш съвременния Маркиз дьо Сад. Вероятно е забравил камшика си при иконома.

Диъдри хвърли бегъл поглед към дребния човек от другата страна на залата.

— Изглежда като някой, който винаги носи резервен. Не го харесвам — каза тя.

— Казах ти миналата нощ, връзката ми с Тауърс не се основава на взаимно възхищение и привързаност.

— Идеята да бъдеш блюдолизец на този мъж е отблъскваща! — изстреля Диъдри.

Търк плъзна ръката си на кръста ѝ и започна да я измъква извън залата, във фоайето.

— Забрави го — каза той. — Всичко свърши.

Диъдри спря и го погледна в лицето.

— Нима? — попита тя.

— Абсолютно. Изплатил съм се, дългът ми е изчистен, и сега Ийбън Тауърс е част от миналото — Търк се опита да проправи път на двамата към библиотеката, но тя отказа да се помръдне.

— Той те е използвал, Търк — прошепна тя. — И с риск да наруша крехкия баланс на мирното ни съвместно съществуване, може ли да ти напомня, че ти си склонен да гониш карез?

Търк се засмя, но очите му потъмняха.

— Истина е. Не обичам да ме натикват в ъгъла.

Извинителна усмивка покри устните на Диъдри.

— Никой не знае това по-добре от мен — прошепна тя.

Търк взе ръката ѝ, стисна я и я поведе към бара, където взе за двамата нови напитки. Докато стояха мълчаливо, Търк наблюдаваше жена си. Не можеше да свикне с това колко слаба изглежда сега, нито пък колко е омекнала. Той не се заблуждаваше да мисли, че тя е изоставила напълно стремежа си за власт, но очевидно правеше усилие да контролира своята агресивност — мислеше, преди да заговори, питаше, а не изискваше. Дори чувството ѝ за гордост бе омекнало. Точно миналата вечер тя го помоли да се върне вкъщи. Когато той ѝ каза, че не е готов да направи това, очакваше да има внезапно раздражение, но вместо това тя поздрави решението му с мълчаливо съгласие.

— За какво мислиш? — попита Търк.

— Бих искала да си ми казал всичко това преди. Бих могла да помогна — гласът ѝ бе тих, почти срамежлив и Търк се наведе да я целуне по бузата.

— Благодаря — каза. — Но Тауърс искаше нещо повече от пари. Искаше отмъщение.

— Ами ти?

— Твърде съм уморен за отмъщение. Твърде много неща се случиха и освен това сам се натиках в този ъгъл. Тауърс просто искаше

да се увери, че ще остана там.

Диъдри кимна, но не беше убедена. Беше сигурна, че Търк не ѝ е казал всичко. Той беше признал обвързването си с Тауърс, дори някои от нещата, които бе направил, за да се избави, но инстинктите на Диъдри ѝ подсказваха, че историята му е внимателно редактирана. Диъдри можеше да прочете повече с един кратък поглед, отколкото повечето хора прочитаха в цял параграф, и Търк не бе толкова тих, колкото искаше да я накара да повярва, че е. Струваше ѝ се, че той е твърде предпазлив, твърде опрощаващ. Търк, който тя познаваше, не беше нито едното, нито другото.

През последните няколко седмици те се бяха виждали често и въпреки че бърбеха с преднамерена сърдечност, Диъдри бе почувствала, че и двамата са станали малко по-близки. Бяха обсъждали неща, както никога преди — нейния баща, неговия баща, миналото им, бъдещето им, дори някои от мечтите им — и там, където Диъдри винаги бе признавала огромната му чувственост, сега дълбочината ѝ я изненада. Тя откри, че той потиска недоволството си от дребните недоразумения. Коментари и случки, които някой друг можеше да разглежда като невинни, Търк третираше като обиди. Не! Ийбън Тауърс бе направил от Търк роб и той не можеше да го забрави лесно.

— Диъдри, не задълбавай — Търк я потупа по рамото, за да го удостои с вниманието си. — Наистина не си струва.

Диъдри му се усмихна и го последва при една друга група хора, но в нея се надигаха неописуеми чувства. Тя се опита да ги пренебрегне, но имаше зловещо предчувствие за тази вечер. Нещо не беше наред. Може би това бе фактът, че единственият човек, с когото Търк не разговаря бе неговият шеф, Брад Хелмс. Може би това бе фактът, че Дженифър Креншо, жената, която толкова заплетено се бе обвързала с „Жоли“, все още не бе пристигнала. Или може би бе просто, защото тя не вярваше на такава невестулка като Ийбън Тауърс.

Брад стоеше в библиотеката онемял, безразличен към втренчените погледи на онези, които наблюдаваха срещата му със Селуин Фелоус. Чувстваше горещината на тяхното любопитство, но имаше нужда от време, за да възприеме краткия, но осветляващ го разговор. Той бе слушал внимателно, осторожен за всеки нюанс, който

би потвърдил участието на Фелоус в заговора, но не беше открил нищо. Що се отнасяше до шефа на „Фелоус пъбликейшънс“, продажбата на „Жоли“ — и той бе признал сключването на такава сделка — представляваше бизнес — нито повече, нито по-малко. Но тогава Фелоус каза нещо, което потвърди дълго сдържаната вяра на Брад, че малко неща бяха толкова прости, колкото изглеждаха. Той бе дошъл тази вечер тук, като вярваше, че това ще бъде пиеса в едно действие, с несложна развръзка. Върховният момент щеше да настъпи, когато Селуин Фелоус връчи юздите на списанието на новия му собственик. Публиката щеше да аплодира и пиесата щеше да свърши. Сега се чувстваше като участник в трилър на Хичкок. От сега до края имаше страници диалози, но когато финалът дойде, неподозиращата публика щеше да бъде изправена на крака.

Брад едва можеше да изчака.

Дженифър и Чарлз пристигнаха последни, и когато Аманда стана да ги посрещна, повечето глави се извърнаха към вратата. Дженифър прегърна Аманда, като в момента не осъзнаваше суетнята, която бе предизвикала. Докато няколко възпитани езици зацъкаха по повод на закъснението им, любопитни очи огледаха критично нея и Чарлз. Дори най-преситените от модната сбирка се възхищаваха на поразителната червенокоса дама, осветена от кристалния полилей във фоайето, а загорялата ѝ кожа я правеше да изглежда като блещукащ скъпоценен къс самородно злато. Въпреки че изказаха очакваните от тях извинения, тайно Дженифър бе доволна, че закъсняха. Над тълпата се стелеше напрежение, като облак от сиво-зелен смог, и докато двамата с Чарлз си проправяха път към приемната, тя го надуши. Накъдето и да погледнеше, усмивките ѝ изглеждаха сдържани, разговорите звучаха потиснато, позите бяха като че изваяни и застинали.

— Мисля, че са сложили покритите каруци в кръг — каза Чарлз.

— Клейборн каза ли ти нещо? — прошепна Дженифър.

— Нищичко. Очевидно тази сделка, ако наистина има сделка, е била здраво потулена. Не мисля, че мерките за безопасност са били толкова големи при проекта Манхатън^[1].

— Според залаганията, „Жоли“ е несъмненият фаворит за продажба. Но всеки се страхува от непознатия кон, предполагам —

отвърна Дженифър, изучавайки лицата.

— Предлагам да отлетим в различни посоки и да разузнаем територията — Чарлз стисна ръката на Дженифър и се запъти към другата стая. — Обади се, ако имаш нужда от мен — завърши.

След цялото това време бе странно да е успокоена от присъствието на Чарлз, но тя наистина бе облекчена и за първи път в живота си Дженифър пожела да погледне в бъдещето, да узнае дали двамата с Чарлз щяха да останат приятели, или щяха да се пръснат разделени, като балони от вятъра. Наблюдаваше го как изчезва надолу по коридора, поразена от внезапната болка от раздялата. Част от нея копнееше да изтича след него, да се сгуши до познатия и да се скрие от непознатия, но това бяха въображения, неистински и невъзможни. Сега Чарлз бе част от миналото ѝ. Тази вечер беше реалност, утре беше бъдещето, и тя ще трябваше да се оправя по най-добрия начин.

Тъкмо се канеше да се огледа за някой сервитьор, когато една махаща ръка я отведе при Гуен и Франк Стюърт. Докато Дженифър накратко им представи обзор за пътуването си, забеляза колко често Гуен си играе с гривните; знаеше, че под тази бляскава фасада се крие една изплашена жена. Гуен седеше високо на върха на мачтата и следователно страдаше от хлопащата несигурност на водачеството. Дженифър почти долавяше вътрешния глас на Гуен, който ѝ налагаше телесно наказание, за това, че, видите ли, ако тя си бе свършила по-добре работата, Фелоус никога дори не би допуснал мисълта да продаде „Жоли“. Тя бе дала всичко от себе си, но сега се изправяше лице в лице с възможността да ѝ бъде казано публично, че нейното *всичко* не е достатъчно.

Дженифър я съжаляваше, защото, без значение поради каква причина, освобождаването от работа бе жестоко съобщение. Нищо не смекчаваше въздействието му и никакъв пост не бе застрахован от това. *Защо аз? Защо не някой друг?*

— Ще трябва доста да се потрудиш, за да ни стигнеш.

Дженифър се обърна към приятелския глас зад нея. Патрик Грѐм ѝ връчи чаша бяло вино, а момчешкото му лице се изчерви и цъфна в срамежлива усмивка.

— Колко бодра ще трябва да бъда? — попита.

— Туземците са изключително обезпокоени — каза той, — но никой не е открил нищо.

Дженифър проследи погледа му в един ъгъл, където обикновено сдържаната Марни Добс стоеше, прегърнала мъжа си. Изглежда той я съветваше нещо, и дори от разстояние Дженифър можеше да види колко са неспокойни. В противоположния край на залата се бяха скупчили няколко души от персонала по продажби. По изражението на лицата им и от приглушения им смях, Дженифър разбра, че те са изкарвали всички стари вицове от репертоара си, за да се разсеят. Изведнъж Дженифър отвърна поглед, като се страхуваше да улови вибрациите.

— Като съдя по похотливите погледи, които привличаш, аз не съм единствения в тази зала, който мисли, че изглеждаш ослепително тази вечер — каза Пат. — Ако ме питаха, щях да кажа, че ти се колебаеш за около дванадесет мъже.

— Ако знаех това — каза Дженифър, доволна от комплимента, — щях да носи тези дрехи по-често.

Пат искаше да ѝ каже, че не костюмът ѝ, колкото и впечатляващ да бе, а по-скоро вътрешната ѝ наелектризираност я карат да изглежда така. Дженифър бе жизнена дама и трептящото ѝ очарование винаги бе най-привлекателната ѝ черта, единственото качество, което я отличаваше от другите жени, които бяха само красиви.

— Ти изглеждаш също и невероятно спокойна — каза той.

— От тена ми е. Под бронза на Акапулко има жлъчно зелено.

— Правиш превъзходна работа, за да го скриеш, но трябва да ти кажа, че ти си на секунда след Търк. Той е толкова хладен, че би помислила, че целият тоя вертеп не е нищо повече от едно окъсняло новогодишно парти.

Дженифър се обърна към фоайето, където Търк си проправяше път през тълпата, като се усмихваше и приемаше поздравления. Дженифър не можа да реши дали Търк се бе костюмирал в самозащитно блестящо изпълнение, или наистина бе приел безгрижното приближаване на процедурата, но той наистина изглеждаше необикновено сияещ. Беше без нервни тикове, които бяха засегнали останалата част от персонала, и тя наблюдаваше с повишен интерес как той развежда блестящо накичената си жена от група на група. Странно, помисли си тя. Той целенасочено я избягваше. В продължение на месеци Дженифър бе подозирала, че Търк знае повече,

отколкото казваше, но винаги когато го попиташе, той я обвиняваше, че има прекалено развинута фантазия.

Дженифър знаеше, че той е сложен мъж. Опита се да потисне притеснението, което чувстваше в поведението му, но инстинктите ѝ казваха да го държи под око. Не можеше да не се чуди какво прави той с Диъдри, но отново си даде сметка, че той също може да е така любопитен относно Чарлз. Може би точно затова я бе отбягнал. Може би е почувствал, че ще има някаква неловкост в разговора им. А може би криеше нещо.

— Мисля, че този звънец е сигнал да намерим местата си в залата за хранене — като взе ръката ѝ да я придружи, се ухили Пат.

— Мисля, че това е сигнал за четвъртия рунд — каза Дженифър неспособна да откъсне очи от Търк.

— Мислиш ли, че ще продължи цели петнадесет рунда? — попита Пат.

— Не. Мисля, че дилемата предстои и някой ще трябва да си вземе почивка в петия рунд.

Това бе много натоварен ден, като се започне с изненадващото посещение на Дейвид, откровенията му за Джош, сладко-горчивата ѝ, но пресушаваща среща с Чарлз и стържещото напрежение на партито. През всичко това Дженифър си бе наложила да остане спокойна и да се владее, но докато създаваха оживление в залата за хранене, тя видя как Клейборн Старк изкачва първото стъпало на витата мраморна стълба и резервите ѝ взеха да привършват. Гласовете се снишиха и скоро очаквано оживление се настани сред тълпата. Чарлз сложи окуражаваща ръка на кръста на Дженифър.

Когато чу ясения баритон на Клейборн да представя Селуин Фелоус, тя беше благодарна — приближаваше краят. Довечера щеше да бъде сама, след като всичко това свърши, но сега не беше.

Селуин Фелоус бе мъж на среден ръст, оплешивяващ и с очила, но се държеше с достойнството на генерал. Дженифър винаги го бе смятала за малко вдървен и безличен, и когато той се усмихна на аудиторията си, тя се зачуди дали си бе помислил да вложи малко чувство в това, което смяташе да прави, ако неговите думи въобще

включваха човешко чувство, или просто се въртяха около темата за приходи и загуби.

— От името на всички присъстващи — започна той, достатъчно високо, за да го чуват и тези отзад — нека да благодаря на Клейборн и Аманда Старкс, за това, че са домакини на една звездна вечер.

Както и бе очаквала Дженифър, аплодисментите бяха учтиви, но прибързани. Всеки, включително и Дженифър, се чувстваше изтерзан от протичането на времето, един процес, който тази вечер изглеждаше, че удължава секундите в минути и минутите в часове. Почувства се, като че ли е била пленница в продължение на дни, и се канеше да чуе условията на освобождаването ѝ.

— Както всички знаете, тези от нас, които се занимават с „Фелоус пъбликейшънс“, мислят за него като едно семейство, група от хора, обединени от искрена любов към модата и желание да се разкраси светът, в който живеем. Както в повечето семейства, идва време, когато структурата на основната единица трябва да претърпи промени. Ние отдавна търсихме да прибавим нещо към нашето фамилно дърво. Горд съм да обявя придобиването на най-доброто периодично списание за мъжко облекло в страната днес, „Епикур“!

Лицето на Гуен видимо се озари при съобщението на Фелоус и тя се присъедини към компанията си с ентусиазирани аплодисменти. Дженифър знаеше колко отчаяно възприема Гуен продажбата, като причина за тазвечерните празненства, но Дженифър бе забелязала *запетая* в речта на Фелоус, а не точка. Видя как Франк Стюърт прошепна нещо в ухото на Гуен. Дженифър предположи, че е нещо като *нали ти казах*. Отне ѝ малко време, докато открие Брад сред масата хора, и когато го видя, видът на лицето му я озадачи. Беше замислено, без угризения, застинало в очакване, и Дженифър го поздрави за вътрешната му сила, качество, което никога преди не му приписваше. Той се държеше възхитително и тя се гордееше с него.

— Естествено — продължи Фелоус, — ние бихме желали да сложим нашия отпечатък върху „Епикур“ незабавно и за да направим това, избрахме нов издател. Той е мъж, роден за стилния свят, мъж, който има собствено изискано чувство и вкус, мъж, който, вярваме, ще заеме малко от собствената си шивашка енергия и ще я прелее на страниците на нашето най-ново издание. С голямо удоволствие ви обявявам името на новия издател на „Епикур“, господин Брад Хелмс!

Брук усети, че ще припадне. Брад почти не говори с нея през цялата вечер. Очевидно е знаел за всичко това. Тя изръкопляска силно, като наблюдаваше как Брад отива на площадката и се ръкува със Селуин Фелоус.

Дженифър се усмихна. Беше доволна за Брад и развълнувана, че Фелоус бе направил такъв разумен избор за новото си начинание. Това я изненада, но само защото бе толкова логично. Брад харесваше мъжкото облекло. Показваше го по начина, по който се обличаше, по начина, по който се държеше, и когато тя си помисли за това, осъзна, че той никога не беше се чувствал напълно свободен в „Жоли“. Никога изцяло не беше се потопил в света на капризите и модните тенденции, на шифоните и коприните. Здравите костюми от туид и подобните на кадифе фланели бяха повече неговата сила и тя нямаше съмнение, че той ще постигне забележителен успех с „Епикур“.

Тогава ръцете ѝ спряха по средата на ръкопляскането и тя затаи дъх. Порази я това, че внезапно осъзна, че назначаването на Брад оставяше свободно неговото място в „Жоли“. Бързо огледа тълпата, като търсеше едно лице, едно отношение, една поза, нещичко, което да разкрие кой щеше да приеме мантията на водач на „Жоли“. Нещо в лицето на Брад ѝ казваше, че той знае.

— Няма нужда да казвам, че приемам този пост с голямо удоволствие — гласът на Брад отекваше със задоволство и неговото красиво, патрицианско изражение бе омекотено от срамежливостта, която спохожда онези, които са избрани да бъдат възхвалявани. — Заедно с удоволствието, обаче, идва и съжалението. Създадох си много приятели в „Жоли“ и те ужасно ще ми липсват. Ще ми липсва тяхната изобретателност, техният невероятен оптимизъм, техният замах и дори особеностите на характерите им, но отнасям със себе си чувство на гордост, че имах възможност да бъда свързан с такава група благородни хора. Само се надявам, че и аз ще им липсвам.

Патрик Греъм не знаеше накъде да гледа по-напред. Бе изключително доволен за Брад и искаше да бъде свидетел на този славен за него миг, но не можеше да откъсне поглед от Брук Уийлър. Тя изглеждаше поразена, като че ли току-що бе научила за смъртта на някой близък човек. Във всички хора, без значение колко са непорочни, съществува зъл демон, който извлича удоволствие от отмъщението, и този зъл демон у Патрик бе изпаднал в екстаз. По време на вечерята —

а той бе имал нещастieto да седи на една маса с нея — тя се държеше като балон с хелий, весела и прелитаща от един разговор към друг. Сега тя бе изпуснала въздух и той видя паниката и ядът да покриват с червени петна лицето ѝ. Всички бяха загрижени за новия господар на „Жоли“, но Брук бе разчитала само на една възможност и нейната карта беше цакана.

Когато Брад слезе от площадката и се завърна на мястото си, тълпата зашумоля, виждайки как персоналът на „Жоли“ обсажда бившия си шеф и го поздравява с ръкостискания. Гуен едва можеше да помръдне. Първоначалният ѝ изблик на възбуда бе избледнял и тя бе посивяла от напрегнатост. Измъчваше се, че най-лошите ѝ страхове се сбъдваха, че новият издател на „Жоли“ ще доведе някой външен човек, който ще заеме *мястото ѝ*. Не беше нещо необичайно за издателите да докарват със себе си редактори, за които се знаеше, че са съпричастни с тяхната философия. Франк взе ръката ѝ и се опита да ѝ поговори, но тя фиксира с поглед Селуин Фелоус и зачака.

— И като възприема отново ролята на родител — продължи Фелоус, като говореше бавно и чакаше шумът да утихне, — имам да направя още едно съобщение. Един господин поиска ръката на едно от нашите момичета, и ние разрешихме техния съюз.

Дженифър бе толкова нервна и си помисли, че ако той не изостави бащинско-семейните сравнения, ще изкрещи. Марни Добс и Бетина Харковски бяха застанали до нея и тя ги чу как си мърморят една на друга.

— „Жоли“ ще напусне лоното на „Фелоус пъбликейшънс“, но ще бъде дадено в умелите ръце на един мъж, запознат до най-малките подробности с младежкия пазар на женските одежди. Това е един господин с безусловна репутация в бранша и въпреки че е новопокръстен по отношение на издателската дейност, ние не се съмняваме, че неговите способности да ръководи и финансовият му гений ще осигурят на „Жоли“ ярко и процъфтяващо бъдеще. Може ли да ви представя новия собственик на „Жоли“, господин Ийбън Тауърс!

Дженифър бе зашеметена. Тя погледна към Чарлз за обяснение, но той също изглеждаше шокиран. Наблюдаваше как Тауърс се отправя към подвижния подиум и се подготвя за встъпителното си слово. Тя предположи, че от една страна бе по-щастлива от повечето от колегите си. Поне знаеше кой е той. Марни, Брук, Гуен, повечето от

продавачите, Пат, всички те се обръщаха към съседите си с въпроси. Чакаха да получат отговори.

Ийбън Тауърс се качи на подиума като крал в изгнание, който се кани да завземе отново трона си. Той се здрависа със Селуин Фелоус и го почака да заеме мястото си. Наоколо всички езици шушукаха и главите се надигаха. Бяха шокирани, точно както той си ги представяше. Те се усмихваха с внезапни, нервни усмивки и вътрешно Тауърс също се усмихваше, но поради съвсем друга причина.

— Когато стоя тук и се вирам в тази изключителна публика, аз виждам много приятели и познати, делови партньори и колеги, но за някои от вас аз съм непознат, може би дори натрапник. В продължение на почти тридесет години аз бях свързан с модата и без колебание мога да ви кажа, че идеята да притежавам едно от най-влиятелните списания в страната е наистина един опияняващ ход. Тази великолепно вечер отбелязва кулминацията на години, изпълнени с копнежи, и месеци на напрегнати преговори. За тези от вас, които са устоявали на слуховете и на безкрайните спекулации, както и на смразяващата тайнственост, нека кажа, че най-лошото вече е минало, а най-доброто предстои!

Тауърс пропусна погледите, пълни със скептицизъм в очите на много наблюдатели от първите редове. Интересуваха го погледите на озадачение и загриженост в очите на противниците му.

— Като производител, аз бях поклонник на „Жоли“, откакто се помня, главно защото „Жоли“ представляваше гласа на съвременните млади жени на Америка, онези амбициозни жени, които се осмеляваха да воюват за своята независимост. През по-голямата част от четиридесетгодишната си история „Жоли“ остана вярно на онези жени, като предаваше съдържателни съобщения, които насърчаваха индивидуалното тълкуване на модните тенденции, както и личното отражение във всички области на живота им. „Жоли“ бе лидер на лидерите.

През последните няколко години, обаче, този фокус се зацапа и „Жоли“ започна да изпада в затруднения. Защо? Защото и те, както и много други, се оказаха отнесени от вълната на нещо, известно като дизайнерски феномен. Изведнъж етикетите станаха основни, като се появяваха отвън на дрехите вместо отвътре, където им е мястото. Започнаха да се отпечатват инициали на всичко, от чорапогащниците

до слънчевите очила, и лозунгът, който най-често се котираше в търговската преса, рекламните агенции и редакциите на списанията, бе:

„ТИ СИ ТОЗИ, КОГОТО НОСИШ.“

Мога да си спомня времето, когато младите, стремящи се към кариера жени, пазаруваха постоянно, като винаги търсеха да облекат нещо ново. Спонтанните покупки бяха често срещано явление и да подновяваш гардероба си всеки сезон беше част от нормалния ред на нещата. Те пазаруваха без чувство на вина, защото едно-единствено сако не струваше колкото месечен наем. Днес всичко е различно. Сега младите жени са насърчавани да купуват дрехи инвестиции, чиито единични цени са призвани да задоволят копнежа им по модата. Казва им се да се задоволят с по-малко, защото по-малко значи по-добро. По мое мнение тези напътствия създадоха несигурност на клиентелата, изхвърлиха от бизнеса стотици производители и измениха структурата на цялата модна индустрия. Имената бяха станали символ на достъп до определени кръгове, а етикетите с цените бяха станали барометър за собствения имидж. Моята цел при закупуването на „Жоли“ е да обърне тази тенденция. Не чрез кампания срещу дизайнерите, а с кампания за мода, доминираща над известността, за стил, доминиращ над подписа.

Пълен комплект от изражения на лицата поздрави речта му, като започна с необузданост и завърши, утихвайки, с лицемерни одобрителни усмивки. Краката се тътреха неудобно, а главите кимаха, докато коментарите преминаваха от един на друг. Само две лица отбелязваха всичко, което се доближава до неутралитет: Търк Конлън изглежда се забавляваше, а Дженифър Креншо определено се въздържахе от оценка.

— Моята цел е да видя „Жоли“ как се завръща към полагащото му се място като водещо списание сред младите жени. Ще изметем паяжините на една стара философия и ще съживим цял един пазар. Уводните статии на „Жоли“ ще бъдат освободени, ще бликат от младежка жар, показвайки младежки дрехи. Отсега нататък само две

имена ще бъдат важни: името на клиента и името на списанието, което той чете. И това списание ще бъде „Жоли“.

Той спря, за да си поеме дъх, благодарен за силните аплодисменти, започнали от неговите колеги производители, които щяха доста да се облагодетелстват от обещанията му. Забеляза, че дори персоналът на „Жоли“ ръкопляска почти пламенно и се почувства възнаграден. Те вярваха, че той е прав, но докато оглеждаше внимателно стаята, видя и онези, които също така пламенно се противопоставяха на теориите му.

Това бяха хората, които се бе приготвил да победи, хората, с които се бе сприятелил и им бе помогнал, когато всички те завършиха училища по дизайн. В продължение на години, след като се бе захванал с производство, той ги бе хранил, беше ги отгледал, беше им давал подслон, когато имаха нужда. Той дори бе финансира някои в бизнеса им. Те бяха неговите протежета, докато станеха известни. Тогава изведнъж забравяха да отговарят на обаянията му. Името му не фигурираше в списъка на гостите им. Обедите заедно ставаха редки, скоро съвсем спираха. За кратко време той се превърна в един нищо и никакъв търговец на парцали и те не искаха да имат нищо общо с него.

Но той бе изчакал да му дойде времето и сега ги наблюдаваше да стоят озадачени в тишината, чувстваше страха им, стоплен бе от пламъците на отмъщението.

— Сигурен съм, че онези хора, чиято работа е да поставят „Жоли“ по будките за вестници и списания, са нетърпеливи да чуят дали аз съм хунския вожд Атила, който е излязъл за кървава баня, или Каспар, добрия дух, едно заинтересовано, но не смущаващо присъствие — продължи той. — Изучавах заглавките на „Жоли“ внимателно и имам да направя само две персонални промени. Всички други ще трябва да дойдат от новото ръководство. Първата промяна е тази за мениджъра по реклама и продажби. В „Жоли“ има един господин, който през годините е доказал себе си, преодолял е онова, което понякога може да бъде бич за миналите знаменитости и се е издигнал до добър и изобретателен продавач. Господин Уйлям Цорн.

Дженифър стрелна поглед през залата към Търк. Дъхът ѝ спря в гърлото, когато чу, че е сменен, без да му кажат *благодаря* и без обяснения, но Търк се усмихваше, като аплодираше кохортата с отвлеченост на футболен запалняк, и дори изсвири в знак на

одобрение. Дженифър бе изцяло объркана. Тя харесваше Били Цорн и, да, тя си мислеше, че ще бъде компетентен мениджър по реклама и продажби, но Търк просто не беше този тип мъже, който да приеме нещо такова толкова леко.

Брад също наблюдаваше Търк, но той не бе смутен. Усещаше пръстите на Брук да ощипват ръката му, но не можеше да откъсне очи от лицето на Търк.

Диъдри бе освободила ръката на Търк, така че да може да поздрави неговия приемник, но докато тълпата се размърда още веднъж, тя го сграбчи за подкрепа. Вътрешно тя бе като изригващ вулкан, като че ли изпускаща пара черна лава щеше да се излее от тавана в задушаващ порой. Тя намрази Тауърс за това, което направи с Търк, но нещо повече, тя не му вярваше. Ако баща ѝ я бе научил на нещо, това бе, че за някои отмъщението бе пристрастие. Лицето на мъжа ѝ гореше от предчувствие и за негово добро тя се надяваше да греши. Мястото бе важно за Търк и той бе пожертвал много, за да дойде на тази вечеря. Тя се молеше в следващите няколко минути Търк да не усети как вратата на Рая се затръшва в лицето му.

Тауърс продължи:

— Откакто Брад Хелмс получи като награда капитанския стол на „Епикур“, издателското място в „Жоли“ е свободно. Тъй като искам да се впусна в нови посоки, търсих някой, който е способен да ръководи инициатори. Новият издател на „Жоли“ е човек с агресивна страст към най-доброто, някой, който няма да приеме нищо друго, освен състезание с успеха, някой, който олицетворява куража и независимостта на читателите на „Жоли“. С голямо удоволствие ви представям този, който е спечелил правото да бъде издател на „Жоли“, Дженифър Шелдън Креншо!

Няколко секунди нямаше аплодисменти, само омайваща тишина. Дженифър като че ли бе поразена от гръм, сърцето ѝ тупкаше силно и тя се почувства, сякаш бе ударила спирачка на заледен път. За момент не можеше да се владее. Почувства как Чарлз я прегръща и чу поздравленията около себе си, но сякаш идваха през мъгла. Искаше ѝ се да се смее и да плаче, да вика и да пищи в едно и също време, но най-много ѝ се искаше да има една минута време, за да помисли.

Дженифър не бе религиозна жена. Тя биваше привличана от някои традиции и обичаи и когато бе притеснена, приемаше вярата в

Бог. Тя обаче бе силно одухотворена. Много неща ѝ изглеждаха като тест. Това бе един от тези тестове. Току-що бе назначена за издател на едно от водещите списания в Америка, списание, на което тя бе помогнала да се изкачи на върха. Нещо повече, тя бе първата жена — издател на модно списание. Жените биваха главни редакторки и държаха много други ключови позиции, но кабинетът на издателя си оставаше крепост на мъжете. Нима това беше знак? Нима ѝ казваха, че да потискаш таланта си в търсене на емоционално осъществяване е погрешно?

Дженифър се бореше със себе си, търсеше отговор от настроенятията, които я докосваха. Усети как Чарлз я изтиква напред и разбра, че няма време за главоблъсканици.

Първите ѝ стъпки бяха колебливи, а сетне по-стабилни и сигурни. Минаваше сред тълпата бавно, придружена от експлозивен тътен от искрени аплодисменти. Стаята отекваше от овациите, достойни за ново оказаната ѝ чест. Тя бе получила това, което никоя друга жена не бе получавала: беше ѝ дадена титла, която никоя друга жена не притежаваше. Персоналът на „Жоли“ свиркаше, забравил за всякакъв протокол, поздравявайки я високо, докато се качваше на подиума и се ръкуваше с Ийбън Тауърс.

Марни Добс изостави обичайната си сдържаност и извика: *Браво, браво!* Бетина Харковски повтори вика на приятелката си, като пляскаше с ръце и се хилеше одобрително. Бяха очаровани и все пак изпълнени с облекчение. Дженифър бе известна стока и се чувстваха в безопасност. Брук Уийлър, обаче, чувстваше всичко друго, но не и безопасност. Не знаеше дали Дженифър знае за лицемерието ѝ, но трябваше да не подценява обекта на това всеобщо внимание. Почувства как няколко чифта очи са вперени в нея и за миг ѝ се стори, че чува злонамерени хихикания, но вместо да се отдръпне и признае поражението си, Брук си проправи път напред, като ръкопляскаше и сияеше като секундант в ъгъла на шампиона. Гуен Стюърт бе твърде въодушевена, за да може да аплодира. Тя просто стоеше и се усмихваше на Дженифър, с навлажнели очи и напрежение, което отслабваше. Беше развълнувана от съобщението и като колежка, и като жена и лицето ѝ сияеше от щастие и уважение.

— Ти знаеше, нали? — изсъска Брук в ухото на Брад, като се надяваше, че той я чу в тази врява.

Брад кимна и привлече вниманието на Дженифър, като вдигна чашата си в нейна чест.

— Защо не ми каза? — прошепна Брук.

Брад се извърна към нея.

— Много съм доволен — каза той с равен глас. — Дженифър е талант и тя заслужава такава чест. Що се отнася до мен, целият този кошмар свърши много добре. Развълнуван съм за оглавяването на „Епикур“. И Дженифър ще свърши страхотна работа в „Жоли“.

Търк дори не забеляза смутените погледи на тези около него. Не усети как Диъдри сграбчи ръката му. Бе застинал в ужасяваща тишина, втренчен в двете фигури, изправени до витата стълба. Тялото му бе твърдо и изопнато, като тетива на арбалет, а очите му блестяха с такава ярост, че едва ли не очакваше Тауърс да се олюлее от свирепия му гняв, но Тауърс съзнателно избягваше Търк, като обсипваше с внимание Дженифър, новия издател на „Жоли“.

— За първи път в живота ми — започна Дженифър, внезапно надмогнала срамежливостта си — мисля, че не мога да намеря думи.

Тя си пое дълбоко дъх, като се опита да успокои тупкането в гърдите си. Тълпата бе притихнала и когато погледна към тази аудитория, тя отправи поглед към Чарлз. Може и да бяха решили да не споделят живота си по-нататък, но тя му беше благодарна, че можеха да споделят този момент.

— Приемам това назначение с голяма доза смирение — продължи тя. — За мен наистина е чест, както и за всички мои приятели в „Жоли“, защото да издаваш едно списание е същото, като да дирижираш симфоничен оркестър; един човек маха с диригентската палка, но без талантиливи, откликващи музиканти, палката е нищо, нищо, освен голо парче дърво. Тези от нас, които са от дълго време в „Жоли“, са изпитали нежната сладост на успеха, както и горчивия вкус, който остава след провал, и няма нужда да сте дъщеря на пекар като мен, за да знаете, че сладкото е много по-хубаво! Аз благодаря на господин Тауърс за това невероятно доверие и обещавам, че ще дам всичко от себе си, за да оправдая това доверие.

Дженифър протегна ръка към своя благодетел, който я поведе надолу от площадката сред доброжелателите ѝ. Докато Тауърс с финес приемаше поздравленията на приятелите си, Дженифър се сгръ от общото излияние на нейните. Дори хора, които не познаваше, я

приближаваха и предлагаха подкрепата си. Изглежда всички искаха да се здрависат с нея или да я целунат по бузата.

Всички, освен Търк Конлътън.

— Няма да се измъкнеш с това! — озъби ѝ се Търк и за първи път откакто го познаваше, Дженифър се изплаши. Изплаши се и за двамата. Партито бе към края си и много от гостите се сбогуваха. Тя тъкмо казваше „лека нощ“ на Брад, когато Търк я сграбчи за лакътя и я замъкна към кухненския килер.

— Не знам за какво говориш — каза тя, като отстъпи по-далеч от него. В очите му блещукаше насилие и тя се зачуди дали наистина може да я нарани.

— Аз *трябваше* да получа тази работа. Аз *трябваше* да стана издател — Търк се приближи до нея, като я бутна към стената. — Спечелих си го, като свърших онази шибана мръсна работа, и ще си го получа.

— Търк, никога не съм знаела нещо за това. Моля те, повярвай ми! То също беше шок за мен.

— Е, недей да свикваш със званието, маце, защото няма да го имаш за дълго!

Дженифър дори не можа да отговори. Тя трепереше, умът ѝ бе задръстен от мисли, които би искала да изтрие. Търк бе превъзбуден, крачеше нервно, като че ли нещо вътре в него хлопаше и той не можеше да контролира движенията си. Внезапно застана пред нея и заговори с рязък шепот.

— Трябва да ми бъдеш благодарна за това, което ще направя — каза той. Тя не отговори. Страхуваше се да говори, за да не го събори от опънатото емоционално въже, върху което бе стъпил. — Той направи това като рекламен трик — продължи задъхано Търк. — Нима не виждаш? Първата жена издател. Това осигурява повече мастило за списанието, отколкото самата продажба.

Той се извърна от нея и тя го чу да се смее, с твърдо кискане, което отекваше с приглушен звук.

— На кого му пука, че някакво си списание минава от едни ръце в други? — извика той. — На никой! И така този червей е намерил начин да експлоатира пресата. Ти, сладка моя, си стръвта. Да не

мислиш, дори и една безумна минута, че той ще те остави да управляваш „Жоли“! Няма начин! Той ще управлява и списанието, и теб!

Това, че знаеше за връзката на Търк с Тауърс, ѝ помогна да разбере неговия гняв, но той се нахвърляше срещу нея, а тя не го заслужаваше.

— Никой не ме управлява — каза тя — и ти го знаеш! Имам квалификация за тази длъжност и независимо от това дали ти харесва, или не, аз ще я приема. Нещо повече — ще работя адски добре, така че престани да се правиш на глупак?

— Глупак ли? Мислиш, че се правя на глупак? — гласът му се извиси, а тя можа да види, че ръцете му треперят. — Ще ти кажа кога се направих на глупак. Когато ти се доверих, ето кога. Ти направи сделка с него, нали? Той дойде при теб с едно чудесно предложение и ти ме продаде?

— Не е вярно! Дори не знаех за твоята връзка с Тауърс допреди малко — Дженифър се втрени в Търк, като пренебрегна обвиненията му. — И дори и да ми е направил предложение, както не е, как можеш дори да си помислиш, че ще те прецакам. С каква цел?

— Ти слухтеше наоколо в продължение на седмици, като се опитваше да намериш дали съм противния грубиян, който е натикал твоята сладка малка Мими пред онези порно апарати, нали? Е, аз го направих!

Дженифър искаше да покрие ушите си с ръце. Не искаше да чува това. Той бе наранен и тя виждаше и го съжаляваше, но някои истини бе по-добре да бъдат оставени скрити.

— И ще ти кажа какво още направих с онези камери, сладурче. Предположих, че онова копеле може да играе двойна игра, така че се застраховах, и сега ще събирам плодовете.

— Търк, моля те! — Дженифър сграбчи ръката му в своите. — Ти си направил това, което е трябвало да направиш. Разбирам това. Бил си му в кърпа вързан. Държал си му огромна сума пари, но не прави сега нещо, за което ще съжаляваш през останалата част от живота си. Очевидно той няма да се поколебае да те съсипе. Не го насилвай! Остави нещата така...

Лицето на Търк бе като облак. Изглеждаше като в транс, хипнотизиран от отчаянието. Дженифър потръпна при вида му, усети

как я убодех враждебността му, като игла за акупунктура.

— Направих няколко снимки на достопочтения господин Тауръс — продължи той, все едно че не я е чул, а гласът му кипеше от жажда за отмъщение. — Той е страстен педераст. Лесно беше да го оставя да отиде с оня гребец, който наех. Той последва това момче до един специален апартамент, който бях оборудвал, и сега всичките ексцентрични навици на Тауръс са заключени в сейфа ми вкъщи. Ще покана това изкуфяло старо педи на частно шоу и когато с него е свършено, свършено е и с теб.

— Търк, недей! — Дженифър се опита да го последва, но той се освободи от нея и изхвърча от стаята. — Той ще те прати в затвора — прошепна тя в празното пространство. — Не трябва да правиш това! Аз ще ти помогна — смотолехи тя. — Не знам как, но ще ти помогна.

Дженифър обви ръце около тялото си, като се опита да спре треперенето, което я разтърсваше цялата. Отказваше да го остави да потъне обратно в бездната, от която толкова усърдно се беше старал да избяга, но която стоеше там, в неясната светлина на кухненския килер. Тя се чудеше какво може да направи. Ако въобще имаше такава възможност.

Дженифър не знаеше, че не е сама, че и някой друг чу целия разговор. Можеше и да търси някакъв изход, но не и подслушвача. Този някой знаеше точно какво трябва да направи.

---

[1] Разработването на американската атомна бомба — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Първи април бе исторически ден за хрониките на списанието „Жоли“. Стойките с вестници по цялата страна бяха заредени с едно революционно издание и докато продавачите ги нареждаха, купувачите ги смъкваха от рафтовете. В продължение на седмици след това експертите по разпространението на печата щяха да имат работа да анализират дали поради огромната предварителна реклама, зашеметяващата снимка на Нина Кахала на корицата, или живите, тъмнопурпурни заглавия, известяващи страница след страница за райските удоволствия, кое точно бе подтикнало такава солидна реакция на потребителите. В очакване на благоприятно търсене, Дженифър бе поръчала стотици хиляди допълнителни екземпляра и към средата на месеца и последните щяха да бъдат продадени. Нямаше да има връщане на априлското издание на „Жоли“.

Естествено, информацията за продажбата на „Жоли“ и назначението на Дженифър като издател бяха допълнителен дразнител. Вестниците ѝ се любуваха. Бе станала национална знаменитост и пресата я обичаше, като пишеше статии, проследяващи възхода ѝ, и я цитираше за всичко — от любимите ѝ рецепти, до външната политика. Тя бе първата жена, която носеше мантията на издател на модно списание и докато бе известна, всичко, което кажеше, бе интересно за вестниците.

Дженифър се опитваше да запази тази картина в перспектива, като отхвърляше повече интервюта, отколкото приемаше и държеше списанието и неговите цели на фокус, а не толкова личния си живот. Постоянното внимание понякога бе забавно, скучно през повечето време, и по-често усложняваше живота ѝ. Двамата с Чарлз бяха обсъждали въпроса за развод, но вместо да привличат върху себе си негативна реклама с бързо решение, техните адвокати тихо придвижваха нещата в Ню Йорк.

Всички от персонала очакваха нетърпеливо априлското издание, но никой не бе по-нетърпелив от Дженифър. Имаше свой вкус към известността и славата и сега искаше светлината на прожекторите да се разпръсне върху списанието. Докато седеше в новия си кабинет и преглеждаше екземпляра си, на устата ѝ се появи усмивка на задоволство. Априлското „Жоли“ бе грандиозно.

Корицата, обект на много спорове, бе великолепна. Млечно бронзовата кожа на Нина Кахала блещукаше с ясно и влажно от роса съвършенство: катраненочерната ѝ коса блестеше със синьо-бели светли точки; очите ѝ светеха под нежните сенки в пурпурно и розово. Оранжев парников хибискус надничаше иззад ухото ѝ и тя се виждаше в публиката със завладяваща свенливост. Дженифър бе виждала много корици в годините си на работа в списанието, но тази бе наистина уникална. Нина излъчваше невинност, която професионалните модели трудно биха представили. За Нина да позира бе нов опит, вълнуващо събитие в живота ѝ и нейната възбуда се бе филтрирала през обектива и върху лъскавата корица.

Редакторската работа бе триумф. Всяка страница насърчаваше читателя да разгръща следващата, като обещаваще награди. Първата оферта наблягаше върху спортно облекло за активно спортуващи, фотографирано в разкошното подножие на „Моона Кий“, хотел на Големия остров в Хавай. Гуен бе упражнила своята власт като главен редактор, за да превъзмogne възраженията на решението си да използва фотограф за заснемането, вместо една от обичайните модни снимки. Тези дванадесет страници, всяка чудесно изпълнена, доказваха, че тя е права. В тези страници имаше реалност, която Дженифър не бе виждала никога преди. Обикновено знаменитостите позираха, а дрехите бяха показвани без бръчки. Тук те бяха показани така както щяха да се носят, върху атлети, които играеха играта си. Нанси Лопес и Иън Стивънсън се бяха съгласили на голф мач един срещу един, така, че те биха могли да ги хванат в движение, заобиколени от тълпа ентузиазирани наблюдатели, някои от които бяха модели на „Жоли“, екипирани от отдела по модата. Крис Евърс Лойд и Треиси Остин изиграха демонстративен мач пред една доволна група от гости на „Моона Кий“. Млади жени, които тренираха за летните олимпийски игри лека атлетика и гимнастика, се показваха в костюми за джогинг и

в брилянтно оцветени трика, хванати в снимки в покой и в движение — лирични, балетни и истински.

Настроението рязко се промени към лъскава изтънченост с раздела „Местен нийоркчанин“, който представи дизайна на Елиз де Марко чрез някои от най-очарователните снимки на модни облекла, които някога бе виждала. Щом Патрик срещна Елиз, той нае Франческо Скавуло за заснемането, убеден, че само Скавуло може вярно да отрази излъчващата чувственост на Елиз. Елиз стоеше боса върху лист бяла хартия, чието огромно руло се виждаше на върха на страницата. Видението бе застинало и естествено, прекалено опростено, подчертано само от прибавянето на неонова скулптура.

На една снимка цилиндрично палмово дърво с пурпурен ствол и яркорозови клони насищаше топлите цветове на щампованите копринени шалвари на Елиз и корделата ѝ за глава. На друга яркосини форми подобни на облак кръжаха над Елиз, докато тя подозираше в костюм в синьо и бяло. Неонові цветя се разстилаха от въображаема градина, за да допълнят нежните хавайски венчета на главата на Елиз. Малките червени цветчета омекотяваха сексуалното излъчване на един от известните саронги на Елиз, този с лъскава червена материя и бродерия със златни нишки. Елиз бе чудесна — гарвановочерната ѝ коса диво се развяваше от вятъра, а очите ѝ бяха гримирани в морскосиньо, за да подчертае загадъчния им характер. Беше съблазнителна, обвита с изкушения, излъчваща греховност като Ева, която смесваше невинността и желанието във впечатляващ портрет.

Страниците за красотата на Бетина бликаха от цветове. Четири страници с лица на модели анфас разказваха за козметика и грижи за косата и разкриваха както най-новите палитри за пролетния и летния грим, така и цветовия гении на Винсънт Матео. Нежни оранжеви цветове, вплетени в сребристобялата коса на едно от момичетата модели, създаваше впечатлението за островна девица, с бледото ѝ лице, докосвано от кораловите щрихи, които напомняха за топли дни и благоуханни нощи. Несъзнателно обаяние излъчваше съобщението, свързано с една пленителна брюнетка, чиято жълто-кафява кожа бе оживена от розово и яркопурпурно. Рози и азания бяха втъкнати с изискана извивка и леко падаха върху навита гъста черна коса. Карамелената кожа на Локи Пууна осигуряваше свършени платна за художници с нейните тъмни цветове от зимно бърне и морскозелено.

Буйната ѝ черна коса падаше свободно на раменете ѝ, а отгоре на главата ѝ бе поставена корона от миниатюрни гардении, които говореха за чистота и невинност. Всички снимки бяха заснети през обективи, намазани с вазелин, и изглеждаха като рисунки с маслени бои, всяка запомняща се с красотата си.

Разпръснати сред материалите със снимки бяха статиите, характеризиращи живота в една страна с островна култура. Един ребус проверяваше цветовете предпочитания на читателите като начин за характеризиране на личността. Интервюта с островитяни, които понастоящем живееха на континента, даваха представа за живота извън тропиците. „Окото на Виждащия“ задълбаваше във въпроса какво бе красиво, за кого, като обрисуваше мненията на полинезийски жени, пришълци от континента, китайци и онези, които живееха в Хавай от дълго време. „Царството на Адам и Ева“ обсъждаше въздействието на рая върху сексуалното поведение. Хората от „Кариери“ вземаха на мушка щедрата поддръжка на жените в Хавай с материал, озаглавен „Поли от трева и дипломатически куфарчета“, а в „Околна среда“ разглеждаха в подробности две къщи, типични за философията за украсяване на острова.

Секцията за вечерни облекла противопоставяше въображението на действителността, а там, където идеята бе случайна, резултатът бе видимо скромнен. Докато Марни бе в Хавай, група местни момчета следваха екипа, подсвиркваха на моделите, прекъсваха снимките. Като начин да укроти тази иначе безобидна банда, Марни ги помоли да позират с една висока блондинка, облечена в бляскава бяла дантела. Контрастът бе толкова впечатляващ, че Марни потърси и други начини да съчетае шика с безобразното. Една грациозна рокля от шифон, предназначена за парти, на зелено изглеждаше дори повече женствена, разперена върху една табуретка в крайпътна закусвалня. Копринени шалвари се издуваха от вятъра, когато моделът работеше покрай берачи в ананасова горичка. Бледа туника с цвят на праскова и подобна риза въвеждаха нова елегантност, като се возеха в рикша.

Цялото издание бе наелектризирано. Дженифър обожаваше всяка една страница, но за никоя не можеше да каже, че ѝ е любима. В мястото за редколегията бяха отразени персоналните промени в управлението. Единствената разстройваща нота бе липсата на името на Търк.

Като остави настрана факта, че Ийбън Тауърс въобще не повдигна въпроса отново за завръщането на Търк, Дженифър нито бе виждала, нито бе чувала Търк от партито у семейство Старкс. Тя се бе обаждала в хотела му, у тях, в няколко от любимите му места, но без успех. Като вик на отчаяние се обади на Уини Уолинг. След като обясни коя е, както и връзката си с Търк, Дженифър я попита дали може по някакъв начин да се свърже с него. Ако той бе тук, може би Тауърс щеше да промени решението си. Уини бе учтива, но малко можа да ѝ помогне. Тя ѝ каза, че Диъдри и Търк са отлетели за Европа, след по-малко от седмица след партито, но не можа да ѝ даде адреса им и кога се очакват обратно. Дженифър бе убедена, че никога няма да се върнат обратно; че Търк е дал ход на заплахата си да изнудва Тауърс с ония мръсни филми и сега е принуден да се крие, за да избегне хрътките на Тауърс. Тази ситуация разстрои напълно Дженифър. Професионално, липсваше ѝ съзидателният вкус на Търк и неговата ефективна техника на продажба. В личен план ѝ липсваше мъжът и тя се измъчваше за неговото благосъстояние. Гневът му бе заплашителен и въпреки че знаеше, че няма нищо общо с това, Дженифър се чувстваше частично отговорна. Тя трябваше да знае какво се е случило, но ставаше болезнено ясно, че единственият ѝ източник на информация е самият Тауърс. Някак си трябваше да го накара да ѝ каже дали Търк е приложил или не своята застрахователна политика.

Докато обсъждаше стратегията, очите ѝ шареха по карето на редакцията. Там, с ясни печатни букви беше написано нещо, който ѝ достави огромно удоволствие:

„Издател: Джени Шелдън“

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Ийбън Тауърс се взираше в Дженифър и се въртеше в креслото си, като че го сърбеше, а не може да се почеше. Тя бе застанала точно срещу него, лицето ѝ излъчваше решителност, стойката ѝ бе изправена и неподвижна. Той разглеждаше сметки и изучаваше проекти в продължение на повече от час и през цялото това време разказът на Дженифър звучеше като на четец за реклама на Търк Конлън.

Заявките се бяха забавили. Разните помествания на информация в списанието, които бяха едни от най-печелившите рекламни пакети, бяха намалели и ако не се направеше нещо, и то бързо, априлското издание щеше да се превърне във фиаско, а възходящата тенденция на „Жоли“, щеше да се обърне.

Без да прибягва до упреци към Били Цорн, Дженифър бе успяла да представи един отличен случай, който даваше доказателства, че под управлението на Цорн „Жоли“ го чакаше в най-добрия случай посредствено бъдеще. Тя го обрисова като очарователен, умерено ефективен, но без *съзидателната агресивност*, която се изискваше за един ръководител. Не ги очакваше бедствие в най-скоро време, но не ги чакаше и голям успех. По своя тих, и все пак настоятелен начин, тя бе натикала Тауърс в ъгъла: дали бе пожертвал „Жоли“ на олтара на отмъщението си, или бе изоставил личната си злоба в интерес на всички засегнати?

— Когато ме назначи за издател — продължи Дженифър с отривист и твърд тон, — ти заяви публично, че няма да се месиш в управлението на списанието. На тази основа аз приех работата си.

— Спазвах това, което съм казал — каза той, като се облегна назад в стола си, като училищен надзирател, изправен пред непокорен ученик.

— Не съвсем.

— И по какъв начин те настъпих по мазола?

Той се държеше покровителствено, но по странен начин и тя приветства настъплението му. Беше по-лесно да спориш с обявен

опонент, отколкото да се опитваш да се разправяш с някого, който изразява загриженост и интерес на повърхността, но вътрешно прегръща противопоставянето и негодуванието.

— Правиш така, че за мен е невъзможно да се застраховам, че всяко издание ще бъде равностойно на това — тя хвърли един екземпляр от списанието на бюрото му, като разпръсна няколко листа хартия и преобърна една чашка за моливи от неръждаема стомана. Той започна да прибира разпиляното, докато тя продължи. — Ако сега не се направят някои промени, това ще се превърне в единствено по рода си издание и ти ще си направил ужасна инвестиция.

Тези, които познаваха Тауърс като мъж, който пипаше изтънчено в бизнеса, и майстор в конфликтни ситуации, щяха да бъдат учудени, ако разберяха колко неловко се чувстваше в присъствието на Дженифър.

— Не искам Конлън да работи за мен — заяви той по начин, по който се надяваше, че ще обезсърчи желанието за спор. — Той веднъж работи за мен и това се оказа неприятен експеримент и за двамата.

Изглежда Дженифър не се засегна от тона и от обясненията му. Тя се наведе напред и срещна втренчения му поглед с прямота, която го озадачи.

— И аз не искам той да работи за теб. Искам го да работи *за мен*!

— Дори и да бях съгласен — каза Тауърс, — няма място за господин Конлън сред персонала. Господин Цорн не е направил нищо, с което да си е заслужил уволнението, а мисля, че ако го понижим, това ще бъде пагубно за духа на колектива.

— Вече взех това предвид — почти го прекъсна Дженифър със спокойствието на добре репетиран актьор. — Търк може да се включи под друга длъжност, като контролира усилията за продажби, а също и да координира рекламата и уводните статии. Нека го наречем изпълнителен директор по продажбите, или каквото ти хареса там, но го върни!

— Ами ако откажа? — изрече Тауърс, като устата му стана стегната и суха.

— Тогава ще бъда принудена да напусна!

— Това е нелепо — озъби се той, ядосан, че тя го предизвиква по такъв начин, и изненадан, че тя е готова да отиде толкова далеч.

— Не мисля. Не си ми представил и една очебийна причина, за да не го върнеш. Ако настояваш и се придържаш към лични пристрастия, пред лицето на всичките факти, които ти дадох, тогава ще бъда заставена да напусна и да повярвам на клюките, които съм чула за теб.

Ийбън избута стола си от бюрото, стана и се отправи към прозорците: пот се стичаше в стиснатите му длани. Дженифър го нервира с нейната самодоволна тирада и той застина с гръб към нея и с лице към ясното пролетно небе. След няколко минути се обърна с лице към Дженифър.

— И какви са тези клюки? — попита той.

Дженифър се облегна назад в стола си. Неговото отношение се бе променило. Почувства безпокойство, вълнение, но все пак инстинктите ѝ казваха, че заплахата ѝ за напускане не е единствената причина.

— Историята, която се заформя, е, че ти си ме повишил само с рекламна цел. Че никога не си имал никакво намерение да ми позволиш да ръководя „Жоли“. Че ти ме експлоатираш, за да спечелиш симпатиите на младите жени, които представляват публиката ни.

— Това е глупаво! — той се ядоса. Изкриви устата си и се озъби, а очите му станаха заплашителни. — Също и изключително егоистично. Какво те кара да мислиш, че ти си достатъчно важна за мен, за да те използвам като примамка?

Дженифър стана от стола и посрещна гнева му.

— Аз не надценявам моята важност, но не се опитвай и ти да ме подценяваш. И двамата знаем, че модната индустрия изцяло зависи от капризите на жените. Те купуват дрехите, те купуват и списанията. Като ме направи първата жена издател на модно списание, това бе отразено по забележителен начин в пресата. Това бе повратно назначение и няма начин да ми докажеш, че е било случайно. Беше хитър ход и ти заслужаваш поздравления. С мен взе голяма преднина.

— А ти взе от мен едно звание. Бих казал, че сме квит!

Думите му нарушиха границата. В продължение на години Дженифър бе сигнализирала за желанието си за власт и влияние. Той я бе обвинил, че се катери към върха, и за това бе виновна тя. Беше нарисувала собствения си портрет и ако бе недоволна от образа, нямаше кого друго да обвинява, освен себе си. *Забрави го*, заповяда си тя. Каквото и впечатление да имаше за нея, си бе негово. Тя не бе

тук да защитава минали мотивации или да обяснява сегашни обстоятелства. Беше тук, за да разбере какво се бе случило с Търк.

— Ако си мислиш, че един ред в редакторското каре е достатъчен за мен, господин Тауърс, то адски грешиш. Аз искам пълен контрол, а не статус на фигурант. Сега или ще обещаеш, че ще следваш политика на ненамеса, или ще отида при пресата с истории за експлоатация и лицемерие.

— Това звучи като заплаха, скъпа ми госпожо...

— Считай го за аргумент в пазарлъка. Нямам нужда от тази работа, нито пък ме е грижа за измисления престиж към тази титла, без значение какво си мислиш ти. Мен ме е грижа да върша възможно най-добре работата си, а аз не мога да я свърша без Търк Конлън!

Тауърс се разходи назад към бюрото си, лицето му бе замислено. Знаеше, че Дженифър очаква незабавен отговор, но твърдо бе решил да я накара да изчака, като по този начин си припише една малка победа. Той седна на стола си, поглади брадичката си и се втренчи в нея с искрено възхищение. Не бе очаквал такава твърда игра, но сега разбираше, че трябваше да я очаква. Първоначално той бе впечатлен от бясното ѝ чувство за лоялност и всеки път, когато я виждаше да го показва, уважението му към нея нарастваше. Беше стигнал до убеждението, че тя е жена с принципи и чест, жена, която не капитулираше в името на изгодата. Тя не отстъпваше от обещаното, не мамеше тези, от вътрешния ѝ кръг. Бе управлявала списанието до успешното му приземяване и нещо повече.

Тауърс знаеше, че тя щеше да го направи и без да бъде удостоена с издателското кресло. Тогава защо се изненада да чуе, че тя защитава Конлън? Здравото ѝ приятелство с Търк бе известно на всички, а при нейния устрем на кръстоносец бе съвсем естествено, че тя ще се опита да изправи онова, което считаше за печална грешка. Това, което го изненада, бе, че тя изкарваше на предно място работата си. В продължение на твърде много години Тауърс се бе съсредоточил върху грешките на Търк. Трудно бе да се повярва, че някой друг е способен да намери в него достойнства, които си струва да защитаваш. Но Дженифър го бе направила и в този момент Тауърс желаше да е способен да вдъхнови такава преданост.

Дженифър също започваше да се чуди защо бе стигнала до такива крайности. Въпреки че успя да изглежда спокойна и доверлива,

отвътре бълбукаше като горещ извор. Толкова много различни мисли преминаваха през ума ѝ, че тя почувства, че като че ли мозъкът ѝ бе избран за спирка на национален маратон. Ето, тя бе отишла и изисквала от Тауърс да възвърне Търк на работа, макар и да нямаше начин да знае дали Търк ще приеме или не. Тя дори не знаеше къде е Търк. Може би той нямаше да иска да работи за Тауърс — или с нея. Може би я държеше отговорна за това, че изгуби стола си на редактор, може би таеше злоба. И може би беше в Европа, защото бе отишъл твърде далеч.

Дженифър започна да подлага на съмнение собствената си рационалност. Ако Тауърс наистина се съгласеше да наеме отново Търк на работа, тя си представи, че може спокойно да приеме, че той не бе привел в изпълнение заплахата си. Но тя трябваше да го намери и да го върне тук, преди Тауърс да е променил решението си. Лесно. Щеше да се помоли на Уини Уолинг, да я подкупи, ако трябва, да му помогне да го доведат вкъщи. Тогава ще трябва да го убеди, че тази работа е добра, работа с власт и престиж. Това не бе толкова лесно. Беше му обещано издателското място. Това бе второто най-добро. Тя го знаеше, и той го знаеше. Ако омаловажеше своя пост, това можеше да звучи снизходително, а ако възвеличаеше неговия пост, това можеше да изглежда фалшиво. Тя беше имащата. Той беше нямащия. И тя имаше това, което искаше той. Ще го измисли, си каза. Щеше да разработи всичко, стига Тауърс да спре да си играе игрички и да ѝ обяви решението си.

— Имаш моето разрешение да наемеш отново Търк Конлън, на каквато длъжност си поискаш — Тауърс изрече това простичко и тихо. Почти прекалено просто, помисли си Дженифър. — Възхищавам се на предаността ти, Дженифър, въпреки че лично аз считам, че я проявяваш не, към когото трябва.

Той не беше го направил. Търк не беше показал онези филми на Тауърс. Дженифър се почувства толкова облекчена, че искаше да се отпусне в най-близкия стол и да се засмее. Тази цялата главоблъсканица си струваше.

Но Дженифър бе само отчасти права. Търк Конлън не беше показал филмите на Тауърс. Диъдри Конлън го бе направила. И докато Ийбън Тауърс наблюдаваше как Дженифър излиза от кабинета му, толкова триумфираща и доволна от себе си, той нямаше сърце да

грабне тази победа от Дженифър. Тя бе доказала, че е борец, а той се възхищаваше на това. Обаче като си помисли за първата престрелка, осъзна, че у Дженифър липсва нещо, с което Диъдри Конлън е била родена — инстинкт да убиваш.

Диъдри бе нахълтала в кабинета на Тауърс с целия ореол на водеща дама, която приема четвъртото си тайно обаждане. Тауърс бе очаквал Търк. Бе предчувствал, че той ще избухне още от вратата и бе подготвен за противопоставяне.

Не беше приготвен за Диъдри.

— Какво мога да направя за вас, госпожо Конлън? — той я поведе към едно място срещу бюрото си и приседна надут в огромен кожен фотьойл. След като веднъж се настани, се облегна назад и възприе служебно отношение: сдържан, разсеян, някак срамежливо покровителстващ.

Диъдри не се смути. Тя небрежно пусна разкошното кожено палто на облегалката на стола и огледа стаята. Побави се малко, кръстоса краката си и пооглади полата си, като се възползва от момента достатъчно дълго, за да изнерви Тауърс.

— Мисля, че вие знаете точно какво искам, господин Тауърс. Искам да си спазите задълженията към мъжа ми — гласът ѝ бе мек като мъркване.

— Извинявайте, моля? — Тауърс почувства нужда да се разходи. Беше в неблагоприятно положение. — Не знаех за факта, че имам някакви задължения към мъжа ви — каза той, като измъкна тънка като молив пура от кутия за цигари от слонова кост.

— Не си играй с мен, Тауърс. Мъжът ми е присвоил от теб фондове. Ти си го хванал. Той е признал и ти си определил условията на неговото покаяние.

— Всичко това е вярно, госпожа Конлън, но вярвам, че това включва задължения от страна на Търк, а не от моя — той изпуфка с пурата си и после сви устните си в търпелива усмивка. — Нека да те уверя, че парите ми са върнати, и аз изтрих задълженията на Търк от счетоводните ми книги.

— Много мило от твоя страна, но мисля, че пропускаш една малка подробност. Първоначалното споразумение е изисквало от Търк

да върне колкото пари е откраднал от теб, което и направи. Не беше част от сметката да се подмазва. Ти си го принудил да прави мръсни работи за теб, Тауърс, и в отплата си му обещал издателското място в „Жоли“. Чувствай се свободен да ме коригираш, ако греша.

До този момент Тауърс беше бдителен, но не и обезпокоен. Диъдри защитаваше мъжа си, като играеше ролята на предана съпруга. Съвсем естествено. Нищо, за което да се тревожи човек. Освен това, че Диъдри Конлън никога не е била предана съпруга, и не бе известно, че е естествена и обикновена. Тя седеше пред него, неподвижна и пленителна, но той знаеше все пак, че няма да се остави да бъде съблазнен от този портрет.

— По едно време може и да съм разглеждал подобна възможност — изрече бавно Тауърс, — но изглежда глупаво да продължавам безпокойството си, породено от такава нестабилна връзка.

Диъдри се наведе напред, постави брадичката на ръката си и се вторачи в него. Сините ѝ очи се превърнаха в гранитно сиви, а кораловите ѝ устни се присвиха.

— Ти го прецака! — гласът ѝ бе мек като на котенце, но тонът ѝ бе студен като стомана.

Тауърс бе видимо стъписан. Изведнъж той заподозря, че тя не е влязла в стаята невъоръжена. Като войник, който стъпва на пръсти през минно поле, той задържа дъх, докато я чакаше да разгърне нападението си.

— Ти не си твърде почтен, господин Тауърс.

— Нито пък твоят съпруг.

— И да, и не.

— Извинявайте, моля?

Диъдри подуши страха му; бе доловила потреперването в гласа му и остана доволна. Искаше той да се изпоти, да страда по начина, по който страдеше и Търк. Тя нямаше търпение да се нахвърли срещу него, да го накаже за това, че унищожаваше съпруга ѝ, но се въздържа. Беше опитен войник, и щеше да изчака.

— Злоупотребата е непочтена. Дотук е вярно. Но Търк изплати дълга си на голяма цена. Ти задигна парите от другия край на сделката и във всеки кръг това мирише!

Тауърс не хареса посоката на разговора. Ако тя имаше оръжие, той щеше да се възползва от него. Ако нямаше, щеше да я изхвърли от

кабинета.

— Госпожо Конлѝн, започвам да намирам този разговор за отегчителен. Що се отнася до мен, не дължа на Търк нищо. Той е мошеник и Бог знае още какво, така че, моля ви, нека не обиждаме никого от нас, като го предлагаме за светец. Вашият скъп съпруг е измамник с грандиозни мечти.

— Това може би е било истина някога — каза Диѝдри, като осъзнаваше болезнено ролята си в създаването и разрушаването на тези мечти. — Но това не е вярно вече. Търк преразгледа приоритетите си. Титлите са вторични. Властта е състояние, а освен това има всичките пари, които някога би могъл да поиска.

— А парите, мила моя, са твои.

— Наши — поправи го тя. — Но след като го излагаш по този начин, мисля, че Търк ще трябва да получи известно възнаграждение за седем години оказвани услуги. Въпреки че е доста несъпоставимо, бих се осмелила да кажа, че десет хиляди на година ще ни задоволят.

— Сигурно се шегувате — озъби се Тауърс, като смачка пурата си в най-близкия пепелник.

— Никога не съм била известна с чувството си за хумор, господин Тауърс.

— Искаш да ми кажеш, че трябва да платя на този крадец седемдесет хиляди долара? Ти си луда?

— Още не, но не ме насилвай — гласът ѝ стана твърд и това увеличи вълнението на Тауърс. Той стана и започна да се разхожда из кабинета, докато тя остана, грациозно седнала и се втренчи в него, като в сановник.

— Искам седемдесет хиляди за обезщетение, искам, освен това на Търк да му бъде дадена важна работа в „Жоли“, втори по ранг след Дженифър Креншо.

— Тя никога няма да се съгласи с това, нито пък Търк. Изглежда него не го вълнува всичко онова след първото място, защото е под неговата класа.

— Дженифър ще се зарадва. А също и Търк, също и аз.

— Не искам и да чуя за това — изсъска той, като подчертаваше думите си. Прекоси стаята с ръце, скръстени на гърдите, и с явно пренебрежение. — Това е изнудване!

— Ти трябва да знаеш. Ти си експерт по това.

— Не мога да го приема. Само исках Търк да плати това, което е откраднал.

— И измъкваше по кило плът за всеки долар. Държа брадва над главата му в продължение на седем години. Направи му живота ужасен, а също и моя. И ще си платиш!

— Няма! И нищо не можете да направите.

— Ето тук грешиш.

Внезапно тя се плъзна от стола, отиде до вратата и я заключи. Тогава се пресегна, взе от чантата си една видеокасета и махна кутийката. Без да промълви и дума, приближи телевизора, включи видеото и пхна вътре касетата. Тауърс стоеше вкаменен и безмълвен, в очакване да се появи картината на екрана. Бе толкова втрещен от събитията, които последваха, че не осъзна веднага важността на това, на което бе свидетел.

Картината бе тъмна, а фигурите бяха на разстояние, но цялата стая му изглеждаше някак непозната. След това камерата се приближи по-близо и Тауърс замръзна. Ето го него самия, проснат върху едно легло, с лице озарено от екстаз, докато рус младеж покриваше тялото му с мед. Наеният жребец го триеше, масажираше и му се наслаждаваше. Той чу собствения си глас да иска и да се моли, видя ръцете си, сграбчили съзрения младеж, но жребецът го пренебрегна, като си играеше номера, като си заработваше парите. Камерата се приближи по-близо, обхвана лицето на Тауърс, като не остави съмнение кой лежи в леглото.

Тауърс покри лицето си с ръце и се разтрепери, защото твърде добре знаеше какво следва.

Още едно момче, слабо и матово, се качи на леглото. Кръстът му бе опасан с кожа, а китките му — вързани с въже. Той постави Тауърс между себе си и русото момче.

Ийбън не можеше да гледа повече и секунда. Той изтича до апарата и го изключи. Тялото му бе плувнало в пот, дрехите му — прилепнали и хладни.

— Откъде взе *това*? — попита той.

— Няма значение — каза Диъдри. — Факт е, че го имам.

— Дай ми касетата!

— Нямам подаръци — каза тя, като я размаха пред него.

— Тогава ще я купя от теб — той изглеждаше пребит, покрусен, но Диъдри не изпита съжаление.

— Някак си си мислех, че ще го предложиш. Ще ти струва седемдесет хиляди и пост за Търк в „Жоли“. Това е толкова добро, колкото ще получиш, и по-добро, отколкото заслужаваш.

Тауърс се пребори да запази някакво подобие на достойнство, докато отиде до бюрото си и извади чековата си книжка. Ръцете му трепереха, докато написа чека и го подаде на Диъдри. Тя дори не го погледна. Просто го сгъна и го пусна в чантата си, като че не беше нищо повече от един списък за покупки.

— Утре заминаваме за Европа, а когато се завърнем, ще изпълниш втората част от обещанието си.

Тауърс кимна вяло, а образите на неговото тяло и на двете млади момчета все още проблясваха пред очите му.

— Между другото — провикна се тя през рамо, когато наближи вратата. — Не споменавай за нашето малко посещение на Търк. Искam той да си мисли, че това е *твоя* идея. Разбра ли?

Той я изглежда, погълнат от омраза, изпепелен от ярост. Можеше да я убие, да я удуши без много усилия, но бе твърде слаб, за да се движи. Вратата се затръшна и тялото му се разтърси от звука.

Внезапно бе заобиколен от сковаващата тишина на провала. Винаги бе считал себе си за майстор манипулатор, сръчен интригант, но го бяха надхитрили. Може би бе подценил Търк. Със сигурност бе подценил Диъдри.

Той се втренчи в касетата, почти страхувайки се да я докосне. После я грабна и докато я държеше, се чудеше дали проблемът не е в това, че бе надценил себе си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Животът на Дженифър се бе превърнал в една игра на чакане: чакане да види данните за някое предстоящо издание, чакане да ѝ се обади Търк, чакане до следващото заседание, до следващата среща. Дните ѝ бяха въввлечени в програмирано еднообразие, нощите ѝ бяха календар с много празни квадратчета. Скоро се усети, че върви сякаш в състояние на сомнамбулизъм, като се бореше с приглушеното ехо, което я следваше като че ли постоянно. Къде бе екзалтацията, която бе очаквала да намери на върха? Къде бе възбудата от постоянното противопоставяне? Вълнението от постигнатото? Тя бе издател на „Жоли“, а все пак нещо липсваше. Съществуването ѝ се бе стеснило до една права линия, без възход, без падение, без смисъл.

Пристъпи на самота я обземаха с усиливаща се честота. Мислите, които успяваше да пропъди през деня, се връщаха отново под покривалото на нощта. Полусънищата, които смесваха въображението с действителността, разрушаваха съзнанието ѝ, пречеха ѝ, когато бе будна, преследваха я, когато се опитваше да заспи. Един сън се повтаряше с натрапчиво постоянство.

Тя седеше зад едно бюро, а около нея се бяха скупчили орди от хора. Бюрото започна да нараства, ставаше все по-голямо и по-голямо, докато не можеше да вижда от него. Неистово, тя взе да се катери по него и погледна надолу. Пропълзя до ръба и извика баща си, Джош, майка си. Наведе се напред, като вършееше с ръцете си, и изпищя в празното пространство. Изведнъж падна. Нямаше никой, който да я хване.

Всеки път, когато сънят се повтаряше, това разтърсваше Дженифър и тя отново се опита да разбере какво бе направила с живота си и *защо*. Колко пъти я бе търсила майка ѝ, колко пъти тя бе отблъсквала майка си с остра забележка и неодобрителни погледи. Колко пъти Дейвид се бе опитвал да я направлява, а Сара да я утешава. Дори сътрудниците, които ѝ бяха предлагали ръцете си в знак на приятелство, тя отхвърляше учтиво. Беше ги отпращала по същия

начин, по който бе отпратила Джош. Изолацията ѝ бе станала навик, кариерата ѝ — извинение за това, че се държи на разстояние.

Нощ след нощ сънят ѝ се присмиваше, завличаше я по-дълбоко и по-дълбоко в самата нея. И все пак всяка сутрин товарът изглеждаше по-лек, а това я окуражаваше да продължава.

Тази сутрин най-накрая тя се изправи срещу съня си и всички му загадки. Беше създала вакуум и сега трябваше да го запълни. От какво толкова се страхуваше? Че хората могат да се приближат много близо? Че може да я опознаят? Или че можеха да разкрият, че тя всъщност малко познаваше себе си.

Но аз започвам да се опознавам, подпря се тя на леглото и разгледа отново списъка с плюсовете и минусите си, с успехите и с провалите си. Положителни качества: умна, способна, красива, трудолюбива. Отрицателни качества: твърдоглава, вискателна, горделива, въздържана. Успехи: работа. Провали: личен живот. Повтори списъка отново и отново, като прибавяше, изваждаше, анализираше, преценяваше. *Аз съм тази, която съм*, мислеше си тя, *и нещо повече, аз се харесвам!*

За първи път от много време насам, Дженифър си позволи да се усмихне и се почувства чудесно. Почувства се озарена от увереност в силите си, обнадеедена от разкритията за себе си. Дори гърбът ѝ, който бе станал ужасно вдървен, се чувстваше отпуснат и я болеше по-малко. Докато ставаше от леглото, тя реши тази нощ да направи нещо специално. Магазините бяха отворени до късно. Може би ще отиде да пазарува. Може би ще се обади на Елиз и двете ще отидат на кино. Може би ще се обади на Дейвид и Сара и ще вечеря с тях.

Или може би ще се обади на Джош.

Дженифър пренареди цветята в съда на средата на масата, изравни линията на чашите и се засуети със сребърните прибори, като премести една вилица по-близо до ръба на масата, а после я бутна отново към чинията. Три пъти запали свещите и три пъти ги изгаси. Свери часовника и се погледна в огледалото. Нищо не беше се променило от последния път, когато се погледна. Косата ѝ бе гъста и лъскава, гримът ѝ мек и съвсем мъничко, белият ѝ кашмирен пуловер и копринените панталони — в съвършена хармония и изтънченост.

Усещаше миризмата на телешкото, което се печеше в кухнята, и си напомни да не забрави, че виното се изстудява в една кофичка с лед на барчето. Беше ѝ отнело цял ден да реши какво да сготви и какво да облече. Сега и за двете имаше други идеи.

Звънецът на вратата иззвъня и Дженифър отново изтича до огледалото, облиза устните си, бухна косата си, пооглади чорапите си и си пое дълбоко дъх. Ръката ѝ бе овлажняла, когато завъртя топката на вратата. В мига, в който го видя, знаеше, че изборът ѝ е правилен.

— Здравсти — Джош ѝ връчи букет цветя и мина покрай нея във фоайето. По трепкащата му усмивка разбра, че и той е притеснен като нея.

— Радвам се, че успя да го уредиш — каза тя, като затвори вратата и го последва във всекидневната.

— Всичко изглежда чудесно — одобри той, като забеляза мекото осветление и нежния аромат от парфюма ѝ в стаята; забеляза също, че на масата липсва трети комплект прибори. — Не трябваше да си правиш толкова труд само за мен.

— Почувствах го така — каза тя ведро, като пропусна незададения му въпрос и засега му позволи да достигне до собствени заключения за Чарлз. — Пролет е. Времето е разкошно. И не сме се виждали отдавна — тя почака за отговор, но такъв нямаше. — Защо не си налееш едно питие, докато сложа тези цветя във вазата?

Когато тя се завърна, Джош бе седнал на кушетката. Беше налял чаша бяло вино за нея, уиски за себе си. Дженифър се поколеба за секунда и се настани срещу него.

— Разбирам, че „Жоли“ постига въодушевяващи успехи под твое ръководство. Поздравления! — той вдигна чашата си към нея и после отпи.

— Благодаря — кимна тя, като почувства напрежението помежду им. — И поздравления за партньорството ти с Елиз. Тя ми каза, че моделите ѝ излизали от магазините на улицата.

Той кимна. Дженифър взе един поднос със сандвичи от пържен хляб и му даде да си вземе.

— Как е баща ти? — попита той, като отхапа от една соленка.

— Страхотно. Настанил се е, среща се с нови хора. Чувам, че се вижда често с родителите ти.

Той кимна отново.

— Как са децата? — Дженифър мразеше неловкото мълчание.

— Отлично. Изпращат ти много любов.

Разговорът им се изчерпваше и Дженифър се обезпокои. Бяха като непознати, които си разменяха обичайните любезности, задаваха си очаквани въпроси. Отговаряха с очакваните отговори.

— Как е да се работи с Ийбън Тауърс? Ключите са, че си разбира от работата.

Дженифър се бе надявала да насочи разговора към нещо друго, но не можеше да измисли за какво да си говорят, и защото ценеше съвета му, разказа на Джош за последните си срещи с Тауърс, като преразказа подробностите за неудачната връзка на Търк с Тауърс и за заплахата на Търк.

— Цялото това положение ме плаши — завърша тя. — Тауърс манипулира и е отмъстителен и не си мисля, че го е грижа дали ще си отида или не. Би могъл да ме смени за минута. Защо се предаде? И защо *толкова* лесно?

Джош усети, че Дженифър е истински разтревожена. Обезпокои го, че тя е готова да пожертва работата заради Търк. Това бе нещо, което тя никога не би направила *за него*.

— Може би Тауърс е премислил всичко дълго преди да си влязла в кантората му — предположи Джош. — Може би е изкарал отмъстителността си през онази вечер на партито на Старкс. От това, което ми казваш, Търк е бил направо съсипан.

— Възможно е, но някак си не ми излизат тези филми от главата. Те представляват мощно оръжие.

— Твоят приятел Конлън е направил някои не дотам чисти работи в миналото, Джени, но не мисля, че е самоубиец. Той ти е говорил под влияние на гнева. Хората казват много неща, когато са ядосани, макар и да не си го мислят наистина.

Внезапният звън на телефона ги сепна. Дженифър скочи да отговори, и в момента, когато каза „ало“, Джош разбра кой е от другата страна на линията.

— Не можеш да си представиш колко съм облекчена да чуя гласа ти — Дженифър се замъкна на кушетката, сложи телефона в скута си и подпъкна под себе си краката си.

— Обаждах ти се по цяла Европа. Къде си, по дяволите!

Джош отпиваше от питието си и наблюдаваше Дженифър. Местонахождението на Търк Конлън не бе негова грижа. Очевидно това бе важно за Дженифър.

— Кога се връщаш обратно?

Гъстата кестенява грива на Дженифър бе разрошена, а очите ѝ внезапно живнаха и светнаха. Джош ѝ се възхищаваше, след толкова много години красотата ѝ все още го привличаше. Пуловерът ѝ се бе свлякъл от рамото и гледката на плътта ѝ бе изключително подканваща. Тя бе чувствена жена. Беше му трудно да бъде с нея, без да я желае.

— Търк, не говори двусмислици. Трябва да знам кога се връщаш... Със сигурност имаш причина. Ходих при Тауърс. Той се съгласи да ти предложи поста на изпълнителен директор по продажбите. Не зная как се чувстваш спрямо него, но имам нужда от теб... Не ставай смешен...

Джош трепна. Ревнуваше я и незабавно се укори, че постъпва като дете. Пътищата им ги бяха отвели в различни посоки, в други легла, в ръцете на други любовници, но някак си мразеше мисълта, че друг мъж *познава* мекотата на плътта ѝ и топлината на прегръдката ѝ. Дори и това да беше съпругът ѝ.

— Ние сме добър екип, Конлън, и ти го знаеш, но ако се забавиш много, Тауърс ще намери начин да се измъкне, а аз лично ще ти счупя краката... Втори меден месец? Страхотно! Радвам се и за двама ви, но направи ми услуга. Не продължавай този малък меден месец до златната ви сватба.

Въпреки че тонът ѝ бе непринуден, Джош можеше да види колко е напрегната. Пръстите ѝ навиваха телефонната жица, докато стана съвсем стегната. Дженифър имаше нужда от Търк в екипа си и Джош я разбираше. Няма значение колко талантлив е водачът, колкото неqualifiedиран бе персоналът, толкова по-големи бяха и успехите.

— Не ми казвай, че не можеш да дойдеш точно сега... Защо? Защото това ме изнервя, като че ли чакаш някоя статуя от ограничения... Но аз говоря сериозно, Търк, показва ли *онези* филми на Тауърс?

Джош видя как по лицето на Дженифър пробягна кратка усмивка.

— Мислех, че си. Мислех... е, няма значение какво съм си мислила. Но ако не си играеш на Бъч Касиди, защо не можеш да се прибереш вкъщи?

Очите на Дженифър се разшириха, а след това се присвиха. Джош видя да проблясва влага и любопитството му нарасна. Това, което бе казал Търк, силно бе разчувствало Дженифър. Джош искаше да отиде до другата кушетка, да измъкне телефона от ръцете ѝ, да я вземе в обятията си. Но в отношението ѝ имаше нещо предпазливо, по начина, по който се взираше в телефона и държеше слушалката с две ръце, как я милва, като че ли да успокои страданията на Търк през голямото разстояние.

Джош стана от мястото си, като го болеше за нея, болеше го и за себе си.

Бе познавал Дженифър от детинство и като я наблюдаваше сега, размишляваше за промените, на които бе свидетел през годините. Отначало Дженифър бе смесица от несигурност и отчаяна храброст, смелост, решителност и болезнена уязвимост. Беше я виждал да страда от силна физическа болка и стоически да издържа, но после отново я бе виждал да хлипа от травмата, че е изоставена и забравена от приятелите ѝ. Тези години бяха написали отново нейната действителност, като създадоха бездна, която трябваше да бъде запълнена. Дженифър я запълни с въображение. Това, което болеше, бе, че въображенията ѝ не включваха него.

Джош бе толкова вгълбен в спомените си, че му трябваха няколко секунди, за да разбере, че Дженифър е оставила телефона. Около очите ѝ се спускаше було от тъга, нарушена само от сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Той приближи към нейната страна и я подхвана, като чувстваше как трепери срещу него.

— Искаш ли да ми поговориш за това? — нежно попита той.

Почувства как раменете ѝ се свиват.

— Връща ли се Търк?

Тя не отговори. Той ѝ подаде носна кърпичка, с която тя избърса очите си. Усети я как диша дълбоко и знаеше, че се опитва да се овладее.

— Това има ли нещо общо с Тауърс?

Дженифър се изправи и се облегна на кушетката, далеч от него, търсеща като че ли уединение. Взираше се в него, но той бе сигурен,

че тя не го вижда. Тя прегрупираше, попиваше това, което ѝ бяха казали, смилаше всичко, преди да го сподели. Когато наистина проговори, гласът ѝ бе нисък, а речта ѝ бе с премерени фрази.

— Търк има дете — каза тя. — Син от Зийна Уелис. Когато го оставила, преди осем години, била бременна, само че никога не му казала. Дала е детето за отглеждане и сега Търк и Диъдри го търсят — сълзите ѝ бликнаха отново, а устните ѝ затрепериха, когато се опита да ги спре. — Как е могла!...

Джош долови негодуванието и неодобрението, но в думите ѝ имаше и завист. Той взе ръката ѝ и я погали, знаейки, че отговорът ѝ е колкото свързан с нея, толкова и със Зийна.

— Зийна и Търк имаха голяма кавга преди няколко месеца — продължи тя, като изведнъж започна да говори по-бързо, като че ли за да се изчисти от тази история. — Тя му казала за детето, но отказала да съобщи нещо повече. Единствената следа, по която е продължил, е, че тя го била дала в Швейцария.

Тя взе винената си чаша и разклати течността, като търсеше отговори и мотиви.

— Диъдри е станала страхотна дама. Когато Търк ѝ казал, тя настояла двамата да заминат незабавно за Европа. Намерили болницата и дори изровили името на родителите, които го осиновили, но те често са се местили и Търк и Диъдри са били затруднени да ги проследят.

— Може би така е най-добре — отрони тихо Джош.

— Как можеш да говориш така! Търк има дете, което никога не е виждал.

— И това дете вероятно не знае нищо за Търк. В продължение на осем години това малко момченце е било обичано и е получавало грижи от двама души, които е считало за свои родители. Какво ще стане, ако и когато Търк нахълта и иска да го признаят. Нима е честно да вземат малкото момченце от единствения му дом, който познава? Съжалявам Търк, но съжалявам и момчето.

— Не мислех за момчето. Мислех си за Зийна Уелис и се чудех как е могла да даде собственото си бебе, само защото Търк не поискал да се ожени за нея.

Джош стана от кушетката, сипа си отново питие и започна да спори със себе си. Ако е честен, ще трябва да каже неща, които можеха

да разстроят Дженифър повече, а това бе последното нещо, което би искал. Телефонният разговор я бе стреснал и тя изглеждаше като крехка гардения, цялата бяла и бледа, свита в ъгъла на бялата кушетка.

— Може би това, че е дала детето си за осиновяване, няма нищо общо с Търк — предположи той.

— Какво означава това? — тя като че ли се защитава и съжали за това, но антените ѝ се бяха настроили към мислите му и събираха приближаващата се критика.

— От това, което ми каза, и от това, което знам за Зийна Уелис, и издигането ѝ към известността, предполагам, че може да се е позабавлявала с мисълта да има и Търк, и детето, но когато се е наложило да бъдат разглеждани като бreme, товарите биха застанали на пътя ѝ към върха.

— И хората в оранжерии не трябва да хвърлят камъни. Това ли искаш да кажеш? — почувства как самообладанието ѝ я напуска, но беше безпомощна.

— Това, което казвам, е, че понякога нещата не са толкова ясни. Сигурен съм, че Зийна е обичала Търк навремето и е поддържала илюзиите си за брак. Всички имат илюзии, но когато сапуненото балонче се е спукало, а Търк не е напуснал Диъдри, тя е трябвало да направи онова, което е считала за най-добро, а то е работата ѝ. Тя е направила избора си и не трябва да бързаш да я обвиняваш.

— Защото не съм по-добра от Зийна Уелис? Защото мислиш, че използвах амбицията си като метод против забременяване? Защото дълбоко в себе си мислиш, че бих могла да направя същото като нея?

Дженифър се тресеше, залитайки от нападките на собствените си думи.

— Не, всъщност не мисля така — изрече Джош, като запази разстоянието между тях, колкото и да бе тъжно да започне с това. — Но ако си честна към себе си, ще си доволна, че не ти се е *налагало* да правиш такъв избор.

Дженифър стана от кушетката и отиде до прозорците. Щорите бяха вдигнати и тя можа да види водите на Ийбън ривър пред себе си. Един влекач пухтеше и се бореше с течението. Дженифър също усети, че е дърпана от противоположни течения. Джош отново се бе изправил срещу нея с една истина, която тя се бореше да избегне, но вместо да се съгласи с него, нещо в нея се опълчи.

— Как смееш да ми говориш за честност? — едва чуто изрече тя, като практически изплюваше думите срещу него. — Защо не ми каза за Коръл Трент и нощта, когато Лора умря?

Въпросът ѝ го сепна. Само един човек можеше да е казал на Дженифър и бе малко вероятно, че Дейвид ще е изменил на доверието в някой обичаен разговор. Кога ѝ е казал? И *защо*?

— Искам отговор — каза отсечено тя. Напрежението се бе превърнало в гняв и той почувства, че се е насъбирал дълго време.

— Това нямаше нищо общо с теб — каза той.

— *Изцяло* бе свързано с мен — тя сниши глас до хладен шепот, а очите ѝ го гледаха втренчено. — Аз се хвърлих сляпо към теб, а ти ме отхвърли, без дори да ми кажеш *защо*.

— Но аз ти казах, наистина. Искях честно обвързване, а не скрита афера — въпреки че беше истина, изведнъж и на него му прозвуча нелепо.

Месеци на потискана болка изведнъж изскочиха на повърхността. Дженифър не бе имала намерение да го напада по такъв начин, но дълбоката обида, която бе изстрадала, я разтърси отново.

— Ти седеше в онзи ресторант, проповядвайки ми за права и имидж, а в същото време си криел тайни, които да те защитят. Това се нарича двоен стандарт, приятелю мой...

Думите ѝ пронизаха Джош като с тънко острие. В един странен миг срещу него не стоеше Дженифър. Беше Лора, която го обвиняваше в нечестност, искаща обяснение. Той нямаше да има отговори за Лора. Не беше сигурен, дали ще намери и за Дженифър.

— Какво ти каза Дейвид?

— Достатъчно.

— Тогава не можеш ли да разбереш, че не можех да се намеся. Че не можех да понеса отговорността да разруша брака ти?

— Бях свикнала да мисля, че ти би могъл да се справиш с всичко — гласът ѝ бе пълен с разочарование.

— Аз не съм съвършен, Джен, и ако това си мислила, съжалявам.

— Това, че съжаляваш, не е достатъчно! — тя започна да се разхожда като животно, което току-що е доловило мириса на враг. Мислите ѝ препускаха, а гърбът ѝ туптеше, като я принудиха да се хване за опора за един стол. — Напусни Чарлз, каза ти. Направи го

сега. И когато не заиграх по твоята свирка, ти ме наказа. Ти ме изхвърли като излишен багаж. Така ли се отнасяше с жена си?

Дженифър чу собствените си думи и за първи път през тази нощ погледна Джош истински. Ужасна болка премина по лицето му.

— Сега е мой ред да кажа съжалявам. Стигнах твърде далече.

— Да, наистина — Джош изви гърба си към нея и враждебност изпълни въздуха.

Дълго време и двамата мълчаха, като че ли чакаха някой да изчисти черната дъска, за да започнат отново.

— Не трябваше да те забърквам в такива неща. И аз не бях напълно искрена — гласът на Дженифър бе приглушен и несигурен. — Моят брак свърши онази нощ, когато се разделихме в ресторанта. Чарлз не живее тук от месеци.

Джош не знаеше дали да се засмее, или да изпищи. Цялата вечер бе странна. Толкова отдавна не я беше виждал, или говорил с нея, че когато се обади по телефона, той се колебаеше, но бе изпълнен с надежди. Вместо утешение, биваше халосван от една ужасна изненада след друга.

— Защо не ми каза по-рано? — попита той.

Тя се отдръпна към прозореца и продължи да стои с гръб към него, като че ли ѝ бе по-лесно да говори на тъмнината.

— Гордост. Гняв. Чувство за провал, с което не можех да се справя.

— Страхуваше се, че ще те съдя ли? Очевидно. Нямам право на това — той не направи опит да скрие сарказма си.

Дженифър се извърна, но остана до прозореца.

— Чарлз е хомосексуалист — изражението на Джош не се промени. Брадичката му бе издадена напред, а скулите му — вдървени. — След като те напуснах онази нощ, се скитах няколко часа. Бях казала на Чарлз, че ще прекарам уикенда в Бейон. Когато се върнах вкъщи, той бе в леглото с друг мъж.

Джош трепна и поклати недоверчиво глава.

— Дълго време бях бясна. Бях наранена и объркана и може би още десет състояния едновременно, които сега не мога да изброя. Няколко часа обвинявах първо Чарлз, а после и себе си. Започнах да вярвам, че това е моя грешка. Че не съм била достатъчно жена.

— Няма нищо по-далеч от истината — промълви Джош нежно. Той искаше да я успокои, но бе очевидно, че е смутена. Беше свела поглед, раменете ѝ бяха отпуснати. — Затова ли избяга? Да се опиташ да разбереш какво е останало с Чарлз.

— Трябваше да разбере много неща — каза тя, като повдигна очи и погледна. — Чарлз. Смъртта на майка ми. Себе си. Нас двамата.

— Дойде ли до някакво заключение?

— Така си мислех. Когато се върнах, мислех, че ще съм готова да се установя. С теб, ако ме искаш. Но след това бях назначена за издател на „Жоли“.

— Е, и какво?! — гневът, който досега контролираше, започна да излиза от релси. — Какво общо има едното нещо с другото?

— Това е голяма отговорност — тя бе настоятелна и се отбраняваше.

— Същото го правя и с „Джей Ем индъстриз“. Но то не ми е ориентир за останалата част от живота ми.

Сълзи на безсилие бликнаха в очите ѝ, но тя не ги остави да потекат. Думите се образуваха в устата ѝ, но тя отказа да ги произнесе.

— Защо ме покани тук тази вечер, Джени? Да ме помолиш да почакам, докато решиш дали ме обичаш или не? Забрави го! Съсипан съм да си играя на играчки с теб.

Без да каже и дума повече, Джош остави питието си върху барчето и се отправи към вратата. Дженифър остана до прозорците, прикована към тях, неспособна да се движи. Чу вратата да се затваря и изведнъж крехката фасада, която поддържаше през всичките тези месеци, бе срината, като сплеска емоциите ѝ в малки, изпълнени със сълзи фрагменти.

— Не си отивай! — изхлипа тя. Изтича след него. Остра болка прониза гръбнака ѝ, като я накара да се препъне и да падне. Панически се изправи на крака, като хвана Джош точно до асансьора.

— Планирах толкова хубава вечер. Съжалявам. Не исках да... — гласът ѝ секна. — Обичам те — изплака тя. — Отвърни на любовта ми. Моля те! Не си отивай...

Думите ѝ отекнаха по стените на коридора и иззвъняха в ушите на Джош като будилник, който го разбужда от дълбок сън. Той бе чакал толкова дълго да чуе, че тя го обича, че не успя да реагира. Просто стоеше там и се взираше в нея.

Вратите на асансьора се отвориха и придружителят показва главата си навън.

— Някой да слиза надолу?

Сърцето на Дженифър биеше лудо.

— Не — каза Джош. — Благодаря ви, все пак...

Дженифър въздъхна с облекчение.

— Ела вътре. Ще поговорим — тя се пресегна да го хване за ръката, но той все още не помръдваше.

— Говорихме достатъчно — очите му бяха помръкнали и сериозни. — Обичах те много отдавна, Джени, обичам те и сега, но това е еднократно предложение. Можеш да го приемеш, или да го отхвърлиш, но ако ме отблъснеш сега, това ще бъде за последно — бавно, срамежлива усмивка се появи на устните му. — Имаш шестдесет секунди.

Дженифър обви ръце около него.

— Нямам нужда от шестдесет секунди — произнесе тя с обич, по-голяма отвсякога.

Широка усмивка озари лицето на Джош и той я притисна до себе си и я целуна.

— Толкова съм щастлива да те имам... Трябваше да се ожения за теб преди години — каза тя, а той я повдигна от пода и я взе в ръце.

— Да, щастлива си, и, да, трябваше — устните му докоснаха меката плът на шията ѝ и той се върна в апартамента, отвеждайки я направо в спалнята.

Тя го прегърна силно и го целуна, наслаждавайки се на познатото усещане на устните му, на познатия вкус на езика му. Когато я сложи на леглото, той махна пуловера ѝ, ръцете му силно притискаха гърба ѝ. Докосването му ѝ подежда като електрически заряд и изпрати иглички по цялото ѝ тяло. Тя свали дрехите си и легна на леглото, тръпнеща в очакване. За минутка той бе вече до нея, нещо се възпламени, и тя го сграбчи със страст, каквато никога преди не бе изпитвала.

Беше различна, нетърпелива да се стопи в обятията му, така че никога повече да не се разделят. Отдаде му се не само с тялото си, но и с цялото си сърце и душа.

Дженифър придърпа Джош към себе си, искайки го целия, раздавайки се цялата. Любовта му я обгърна със сладострастно

задоволство. Като продължаваше да се държи, тя почувства как напират щастливи сълзи. Най-накрая тя се бе протегнала и направила свръзката.

Най-накрая бе образувала своя кръг. Сграбила бе втория си шанс...

Издание:

Дорис Мортман. Кръгове

ИК „Компас“, Варна, 1998

Редактор: Любен Любенов

Коректор: Диана Черногорова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.